

П'ять Болів

Поділених на Чотири

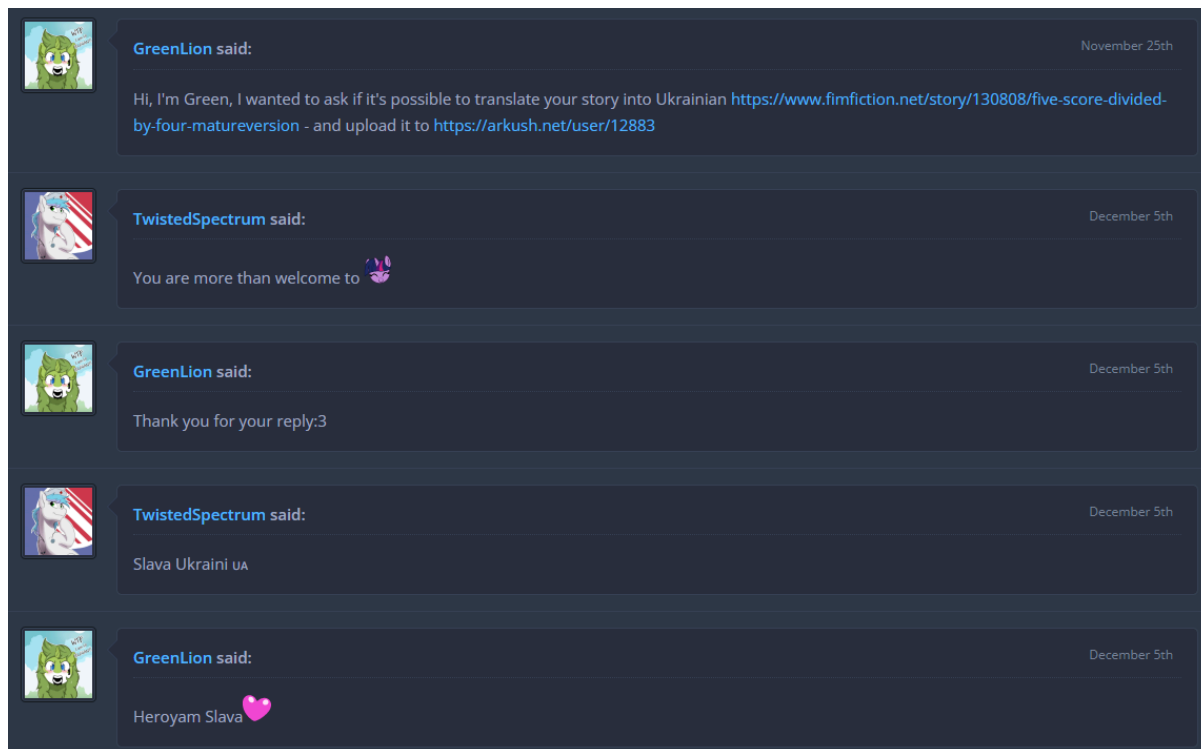
by Twister Spectrum

Цей фанфік був написаний автором - [TwistedSpectrum](#)

Посилання на оригінал - [Туть](#).

Було офіційно отримано дозвіл на переклад та розповсюдження перекладу.

Перекладено на українську:

Редагування та вчитка: GreenLion

Переклад тексту: Геліодора

Дякую Wornу й не тільки за переклад статей на Fandom - по
поням.

Вступ:

Анотація:

Версія 18+ мого популярного оповідання "П'ять балів, поділених на чотири". Читайте цю версію замість оригіналу, якщо ви віддаєте перевагу історіям, в яких присутні випадкові клоп-сцени та більш барвиста мова і дії. Це не клопфік, але попереджаємо, що він містить кілька відвертих сексуальних сцен.

Оригінальний синопсис:

Незважаючи на те, що MLP:FiM закінчився кілька років тому, ми з друзями все ще любили це шоу. Історії, мерч, фан-арт - я любив усе це. Але все почало ставати дивним, коли я виявив, що на моїй нозі з'явилася к'юті марка. У людей не повинно бути к'юті марок, тож звідки вона взялася? І що відбувається з моїм волоссям?

Розділ 1: Раніше цього не було.

У Квартирі Дейва.

Я несамовито клацаю по посиланнях. - Ну ж бо, десь тут мають бути нові фотографії Деш. Я не бачив жодної нової вже щонайменше три дні. Я не хочу, щоб мені знову довелося задовольнятися Епплджек... - Вже був глибокий вечір, і я, як завжди, перевіряю різні сайти, щоб отримати свою щоденну дозу клопу. MLP:FiM закінчився не так давно, після дев'ятого сезону, але я все ще зациклений на, ну, давайте просто назвемо це "фан-артом". Мені подобаються малюнки будь-якої з кобил, але Рейнбоу Деш - моя улюблениця з усіх. Завжди була, є і буде. Я маю на увазі, що кожна частина її тіла - це просто вау. Чесно кажучи, її ніколи не буде достатньо. Е-е, я маю на увазі фанарт. Так, саме це.

На жаль, з роками значна частина фандому занепала. Звичайно, нові клоп-арти все ще з'являються тут і там, але не так часто, як раніше. Найгірше те, що менше загального контенту означає менше контенту про конкретних поні. Дні можуть минати без жодного нового клоп-арту, і мені пощастить, якщо за місяць я знайду хоча б одне нове скандальне зображення Деш. Я навіть не хочу думати про те, що в майбутньому ситуація буде тільки погіршуватися. На дворі 2020 рік, а клопу вже так мало, що ж буде ще через десять років? Боже, я не знаю, як хтось може обійтися без постійного потоку свіжих зображень поні-киць... - Боже милий, ця картинка дивовижна. Мої попередні думки зникають, коли я знаходжу саме те, що шукаю. Я ледве можу в це повірити, нове зображення Деш з

усіма її деталями, показаними у повній красі! Так, це буде гарний вечір.

~~~~~

Наступного дня я прокидаюся від сну і струшую з голови останні його залишки. Кошмар, який мені наснився, щось про фінал MLP, зникає з моєї свідомості. Важко повірити, що минуло вже стільки часу відтоді, як шоу закінчилося, а мені все ще сняться погані сни про цей епізод. Чесно кажучи, це жахливий епізод. Я маю на увазі, що майже всі у фандомі погоджуються, що це був нерозумний спосіб закінчити шоу. Але незалежно від відгуків, все, що я знаю, це те, що цей епізод досі сниться мені в кошмарах. Я досі не знаю, як їм вдалося випустити такий епізод в ефір на дитячому каналі і не отримати позов від Федеральної комісії з телекомунікацій.

Принаймні, сьогодні має бути хороший день. Розумієте, сьогодні 1 травня, і це мій 25-й день народження! Мені спало на думку, що я дійсно повинен трохи прибрати це місце, оскільки до мене скоро прийдуть друзі. Вечірка має бути веселою, мій найкращий друг Джек святкує зі мною день народження, тож щороку ми влаштовуємо спільну вечірку. Я знаю Джека дуже давно. Ну, я думаю, що не так вже й давно, але мені так здається.

Ми познайомилися в середній школі на змаганнях з легкої атлетики, десь одинадцять років тому. Тоді він був у команді суперників нашої школи, і ми змагалися в бігу на 400 метрів. Я зустрів його на стартовій лінії перед забігом, і ми одразу знайшли спільну мову. У нас була лише хвилина, щоб поговорити, поки ми розтягувалися в очікуванні початку

забігу, але до кінця забігу я відчув, що ми вже стали найкращими друзями. Після цього почався забіг, і це був пекельний забіг. 400 метрів завжди були моїм найкращим забігом, і я був шокований, коли побачив, що Джек тримався зі мною ніздря в ніздрю до самого кінця. Врешті-решт я виграв з невеликим відривом, і я все ще ображаюся на нього через його поразку, хоча він завжди тільки зачухе очі і стверджує, що я підставив йому підніжку на останніх 50 ярдах.

У будь-якому випадку, Джек - чудовий хлопець, як і його брат Еван. Хоча Еван приблизно того ж віку, що й ми з Джеком, він зрілий не по роках. Можливо, його зрілість пов'язана з тим, що він керує сімейною фермою. Еван і Джек живуть на невеликому ранчо за містом. Наскільки я пам'ятаю, їхні батьки померли, коли вони були досить молодими; Евану довелося швидко подорослішати, щоб дбати і про ферму, і про свого молодшого брата.

Як би там не було, як би я не поважав Евана, мені б хотілося, щоб він не планував йти на вечірку сьогодні. Розумієте, якщо нам з Джеком подобаються дурнуваті речі, наприклад, мультики про поні, то Еван - повна протилежність. Я не звинувачую його в тому, що він такий стоїчний і зрілий, але все одно шкода. Зазвичай на таких вечірках ми з Джеком любимо дивитися старі епізоди, але якщо Еван поруч, ми тримаємо поні в тіні через взаємну повагу.

Звук дверного дзвінка виводить мене з роздумів; схоже, гості прибули.

- З днем народження! Сподіваюся, у тебе знайдеться місце для всіх стриптизерок, яких я привів! - жартує Джек, вриваючись до моєї квартири, тримаючи в обох руках по великому пакету пива і чіпсів.

- От лайно, ти ще й стриптизерок привів? Чорт забирай, я вже замовив дюжину на квартиру! - жартую я, коли Джек скидає сумки і обіймає мене так, як можуть обіймати лише найкращі друзі. - Радий тебе бачити, Джеку, і з днем народження тебе також! Великого двадцятип'ятиріччя!

- Ви, придурки, існуєте вже чверть століття, хіба це не круто? - Я піднімаю очі й бачу Евана, який стоїть у дверях із заспокійливою посмішкою на обличчі. - З днем народження, у мене є дещо для тебе. - Він простягає мені важку коробку. Я відкриваю її на місці, це пляшка шотландського віскі. Читаю етикетку: Лангавулін Резерв, 25 років витримки! - Господи, Еване, скільки ти за це заплатив?

- А, незважай. Це коштувало трохи, але я вважаю, що це дешевше в довгостроковій перспективі, тому що це подарунок для вас обох. Врятував мене від необхідності купувати два подарунки. Шотландський віскі 25-річної витримки на ваші 25-річчя.

Джек підійшов - Давай візьмемо склянки і відкоркуємо цього поганого хлопця!

Я вже почав відкривати шафу, коли почув четвертий голос, що пролунав з-за дверної рами. - Знаєш, тобі варто почекати до ідеального моменту, перш ніж пити щось таке особливе. - Я обертаюся і бачу Фіону, яка стоїть на порозі квартири і зазирає до мене крізь дверну раму.

- Фіоно, йди сюди, як довго ти там стоїш? - У метушні, пов'язаній з приїздом Евана і Джека, я забув, що запросив Фіону. Вона тиха дівчина, я познайомився з нею в коледжі кілька років тому, і вона не часто виходила з дому. Вона дуже мила, з тих дівчат, з якими хочеться бути в компанії,

але не в сексуальному сенсі. Коли вона поруч, все набагато спокійніше. Джек та Еван також полюбили її. Хоча, навіть коли ми всі троє близькі з нею, ніхто не залицяється до Фіони. Я не впевнений, чи це тому, що вона занадто мила, щоб думати про неї в такому сенсі, чи тому, що ми, хлопці, не хочемо залицятися до неї, щоб не змушувати інших хлопців ревнувати.

Шум за спиною виводить мене з роздумів. - Що ти там мала на увазі про "очікування ідеального моменту", щоб випити це? - запитує Джек, похитуючи пляшкою віскі в руці.

- О, ну, знаєш, я чула, що в деяких громадах є традиція випивати в день народження, - каже Фіона, спокійно заходячи і вручаючи Джеку великий подарунковий пакет, а потім повертається, щоб вручити його і мені. - О, і з днем народження, до речі. Сподіваюся, тобі сподобається те, що я приготувала!

Джек бере з її рук подарунковий пакет, але не заглядає всередину, він все ще збентежений напоєм. - Зачекай, Фіоно, це ж саме річниця нашого народження. Ну, знаєш, день народження.

Еван перебиває його. - Думаю, вона має на увазі точний час. Знаєш, Джеку, ти народився, здається, о 17:37? Так записано у твоєму свідоцтві про народження. Тож, гадаю, ти повинен зробити постріл саме в цей час? Хоча я не можу сказати, що схвалюю використання віскі з верхньої полиці для випивки...

Джек відкорковує корок з пляшки. - Тихіше. За все вже заплачено, давай віскі. І взагалі, це дуже зручно, зараз 5:30. Треба готуватися до цього.

Я сідаю на секунду, намагаючись пригадати час свого дня народження. Пригадую, що колись давно дивився його і запам'ятав... - О, так, я пам'ятаю свій день народження! Зачекайте, чорт забирай, це відстій, я народився десь в

23:30 вечора. Ви, хлопці, на той час вже повернетесь додому. Ну що ж, давайте просто вип'ємо, щоб відсвяткувати час Джека.

Джек починає прибирати речі зі столу, щоб звільнити місце, і тут усвідомлює, що вже тримає щось у руці: подарунковий пакет, який Фіона вручила йому, коли приїхала. Джек починає відкривати його, розповідаючи про віскі. - Так, звучить непогано, хлопці. Будь-який привід випити більше - це хороше правило в моїй книзі. Давайте просто візьмемо келихи, а потім зможемо... О, БОЖЕ, ЯК ЦЕ ЧУДОВО!

Я обертаюся і бачу Джека, який тримає в руках плюшеву Вініл Скретч, свою давню улюблену поні. Фіона стоїть збоку, променисто дивлячись на те, що, очевидно, вона зшила власноруч. Маю віддати їй належне, ця плюшева іграшка до біса мила. Я навіть трохи заздрю. Зачекай. Секундочку, вона мені теж подарувала пакет, чи не так? Це означає те, що я думаю? Я перестрибую через стілець і біжу назад до вітальні, швидко знаходячи подарунковий пакет, який я раніше поклав. Я негайно хапаю його і зриваю кришку. Мої очі ледве встигають розгледіти колір волосся плюшевої ляльки, перш ніж я видаю радісний крик. - Аааа, так! - Я тримаю в руці плюшеву Рейнбоу Деш, і це, мабуть, найкраще, що я коли-небудь бачив.

Джек сміється, дивлячись на мій подарунок. - Ух, ти просто зобов'язана була купити йому ще більше мерчу з Деш, чи не так, Фіоно? Не заохочуй його!

Фіона червоніє і знижує плечима, але перш ніж вона встигає відповісти, її обіймаємо ми з Джеком, борючись за місце, щоб обійняти і подякувати Фіоні за подарунки. Це дуже зворушливий момент, але його перериває Еван, який повертається до вітальні. - Гей, хлопці, випивку налито, і - о,

чудово, знову поні, фу! - Дурний Еван, він був у меншості. З Фіоною тут співвідношення фанатів поні до плебсу становить 3:1.

- Не ревнуй, я можу зробити тобі поні на день народження, якщо хочеш, Еване! Просто скажи мені свого улюбленого поні, - посміхається Фіона, коли ми прямуємо до обіднього столу, щоб випити урочисті напої з нагоди 25-річчя Джека.

- Тобі варто було б назвати його Епплджек, він же фермер і все таке. - Я посміхаюся, кладучи Деш на стіл. Чорт забирай, який милий плюшевий ведмедик.

Джек зачухе очі. - О Боже, тільки не Епплджек, не витрачай свій час на створення плюшевої фігурки Місс Абсолютно Непотрібної Поні. - Він обіймає Вініл так міцно, що я починаю хвилюватися, що шви лопнуть.

Еван залишається незворушним протягом усього цього випробування. - Фіона, ти питаєш мене про мого улюбленого поні? Чи є такий поні, який просто ходить і вбиває всіх інших поні?

Посмішка Фіони миттєво зникає, але, як не дивно, вона продовжує розмову. - Ну, це був би 9-й сезон Діскорда, але я не зроблю тебе одним з них.

Я відчуваю, як здригаюся при згадці про Діскорда, і периферією бачу, що Джек робить те ж саме. Я завжди здригаюся, коли хтось згадує Діскорда. Гадаю, це тому, що я відчуваю, що він зруйнував шоу. Як би мене не засмучувала згадка про нього, я мушу виправити помилку. - Та годі вам. Діскорд не вбивав головних поні, він просто... а, забудьте. Евану байдуже, давай просто покінчимо з цією балаканиною про поні.

- Так, будь ласка, - каже Еван, все ще незворушний. Він перевіряє свій годинник. - Гаразд, хлопці, збираємося, вже 5:36.

- Чверть століття, я вже йду! - гордо вигукує Джек, відкладаючи Вініл і підводячись з чаркою в руці. Решта з нас наслідують його приклад і приєднуються до нього, стоячи і тримаючи свої келихи в повітрі. Навіть Фіона приєднується до цього, що мене дивує, зазвичай я не бачив, щоб вона пила міцні напої.

Еван починає зворотній відлік - Десять! Дев'ять! Вісім! Сім! - Я озираюся навколо і насолоджуюся сценою, такі вечірки з нагоди дня народження завжди дарують найкращі спогади. - ...Чотири! Три! Два! Один! Пити! - кричить Еван, і я випиваю свою чарку.

Димчаста бурштинова рідина обпікає, коли я випиваю її. - Ого, міцна штука! - вигукую я, кидаючи порожню склянку донизу, де її невдовзі зустрічають келихи Фіони та Евана. - Це було... ммм... торф'яне.

- Забирає вогонь, але залишає в теплі, - погоджується Еван.

- Що ти про це думаєш, Джеку? - запитую я. Не дочекавшись відповіді, я піднімаю на нього очі й одразу ж розгублююсь. Джек просто стоїть там, з повною склянкою віскі в руці.

- Джек? - тихо каже Фіона, приєднуючись до нас з Еваном і дивлячись на Джека. Він просто стоїть, як укопаний, не звертаючи уваги на все навколо. Його очі розфокусовані і просто дивляться повз усіх на щось за обрієм.

Еван простягає руку й штовхає його за плече, сильно. Джек смикається й повертається в стан уваги. Він двічі моргає й озирається навкруги, ніби не впевнений, що ми робимо на кухні. Його очі зупиняються на мені, а потім він просто зупиняється і трохи дивиться на мене. Я хочу запитати, як він себе почуває, але потім він нахиляє голову

й дивиться мені в очі. Через кілька секунд, дивлячись на мене, він відкриває рота. - ...Рейнбоу Деш?

Відчуваю легкий холодок по спині. - Що? ...Що з нею? Я збентежено запитую: - Ти про іграшку? - Я шукаю подарунок на день народження, щоб переконатися, що він у порядку. Я помічаю іграшку в дальній частині кімнати, і вона здається нормальною, тому повертаюся до Джека.

Він все ще просто дивиться на мене з далеким, розгубленим поглядом в очах. Я збирався запитати, про що він говорить, але момент зіпсований сміхом Евана.

- Ти забув випити, дурень великий! - Еван сміється, ляскаючи Джека по спині, негайно порушуючи розгубленість на його обличчі.

- Ха-ха, до біса, Джек, у тебе була одна робота! — хіхікає про себе Фіона, поплескуючи Джека по плечу.

Джек розгублено озиряється й опускається, щоб потерти стегно. - Я, гм, так.

- З тобою все гаразд, друже? Ніколи не бачив, щоб ти так виходив із себе, і навіть посеред вечірки, — кажу я, уважно дивлячись на нього. Зараз він виглядає добре, але мені цікаво, що він мав на увазі, коли подивився на мене й назвав Деш. Це не має жодного сенсу, ми не прихильники рольових ігор. Незважаючи на мою добре відому одержимість певною райдужногривою найкращою поні, за всі свої роки я жодного разу не чув, щоб Джек називав мене цим ім'ям. Мені хотілося відмахнутися від нього, але від нього в мене на шиї встало волосся.

Джек повертає мене до реальності, говорячи. - Так, я в порядку, я в порядку. Я просто замислився чи щось таке. Через який час ми зможемо випити ці порції? - Ми втрюх

піднімаємо брови, дивлячись на Джека. - Зачекайте... ви вже випили? Що за хрін? Коли це сталося? - Ми всі продовжуємо дивитися на Джека. Ніхто з нас не знає, як відповісти на його риторичні запитання. На щастя, незручну тишу порушує Джек, знизуючи плечима та кажучи: - Як би там не було! - Він одним ковтком випиває свій напій і кидає склянку туди, куди пішли інші.

~~~~~

Кілька годин по тому

Вже пізно, а я застряг з миттям посуду з вечірки. Позіхаю і дивлюся на годинник, помічаючи, що Фіона пішла близько двох годин тому.

Чую ще один позіх. - Гаразд, я йду. Дейве, Джеку, ви, діти, розважайтеся, - каже Еван, виходячи за двері.

Джек махає у відповідь і кричить через плече Евану. - До завтра, брате. Не забудь перевірити Сару, коли повернешся додому. Я думаю, що її копито все ще може бути інфіковане, вона поводить себе дуже неспокійно біля мене в останні кілька днів. - Джек вирішив переночувати у мене сьогодні, але Еван не зміг залишитися. Шкода, але справа в тому, що вони живуть на працюючій фермі, а робота там

починається о 6 ранку. На щастя, це невелика ферма, лише кілька акрів органічної кукурудзи, яку вони продають на місцевому ринку. Їхньою справжньою гордістю є стадо коней. Вони мають десяток чистокровних іспанських андалузських коней, яких розводять щосезону. Здоровий чистокровний жеребець може коштувати більше десяти тисяч доларів; саме так вони оплачують свої рахунки. Так чи інакше, Еван мусить піти, щоб погодувати їх на ніч.

Після кількох годин гри в карти та пива ми з Джеком вирішуємо піти спати. Мій друг падає на мій диван, навіть не потрудившись спочатку переодягнутися. Що ж, неважливо, не моя проблема. Я не перу його білизну.

Зараз лише 23:00, і я вважаю, що у мене є щонайменше година до того, як я ляжу спати. Я вирішив, що можу до того часу посидіти в інтернеті. Я йду до своєї кімнати і завантажую комп'ютер, а потім переглядаю кілька сайтів. Через деякий час я натрапляю на повідомлення, яке мене зацікавило. Я обертаюся і переконаюся, що мої двері зачинені на ключ, а потім продовжую шукати гарний матеріал. Я говорю собі під час прокрутки - Ну ж бо, це ж мій день народження, подаруйте мені щось особливе, хлопці. Хм, що це? - Не може бути, хтось виклав нове анімоване флеш-відео, і воно називається - Секс-сцена з Шайнінг Армор і Рейнбоу Деш: тривалість 2:30.

Ого, поговоримо про королівський джекпот. Зазвичай я уникаю прямих кораблів, коли мова заходить про Деш, оскільки я не прихильник того, щоб гігантський кінський член заважав мені бачити Деш. Однак відео з Деш в наші дні дуже рідкісні; я не можу відмовитися від цього.

Перевіряю свій цифровий годинник. Зараз 23:29, а я хочу бути в ліжку до півночі. Я вирішив, що просто подивлюся це відео, зроблю справу, а потім ляжу спати. Мій годинник автоматично пищить один раз, що означає 23:30, і я натискаю кнопку "Play" на відео.

~~~~~

> гуркіт грому вночі <

- ...що ти зробив....

> відчуття вітру <

- ...таких баламутів, як ти...

> рух з неймовірною швидкістю <

- П'ять балів, поділених на чотири...

~~~~~

Моргаю. Моргаю... моргаю. Що я знову роблю? Я простягаю руку і чухаю стегно. О, точно, клоп відео, я щойно почав його! Я дивлюся на екран, але бачу, що відео закінчилося. - Дивно, мабуть, відео вимкнулося. - Краєм ока я бачу свій годинник. Зараз 23:34.

Зачекай, що? Мій годинник щойно вибив 23:30, як це може бути 23:34? Я, мабуть, задрімав на кілька хвилин. Я

намагаюся думати, чи мій розум блукав, чи що? Про що я думав? Щось про о пфф, чорт його знає, звідки я знаю. Неважливо, вже пізно. Я просто подивлюся це відео і закінчу свій клопінг.

Я перезапускаю відео, беру в руку свій твердий член і приступаю до роботи. Як завжди, я зосереджуюся на Рейнбоу і намагаюся ігнорувати жеребця, який з'являється в сцені. В думках я завжди уявляю себе на місці жеребця. Деш лежить на спині, а я - той самий жеребець, що стоїть над нею і мчить до міста.

На півдорозі свого вчинку я помічаю, що відволікаюся на жеребця. У цьому відео Шайнінг Армор анімований особливо добре. Я ніколи не помічав, як гарно він виглядає, я маю на увазі, ці м'язи і ця його постать, вау. Давайте спробуємо щось інше... Я поміняю місцями фантазії в моїй голові. Замість того, щоб стояти над Деш, я уявляю, що я - Деш, а наді мною стоїть Шайнінг Армор. Я починаю уявляти, як це було б для неї - підняти голову і побачити сильного, красивого жеребця, який таранить мое кобиляче лоно.

Боже мій, чому я не здійснив цю фантазію раніше? Це просто неймовірно! Просто уявляю, що я - це вона, мої ноги розставлені по-орлиному, і я впускаю в себе жеребця...

- О, вау, я закінчив, - оголошую я вголос. Це було незграбно швидко. Я закриваю відео, приводжу себе в порядок і йду в душ. Заходжу у ванну, роздягаюся і вмикаю воду.

Незабаром я помічаю, що дивлюся в простір, чекаючи, поки вода нагріється. Який дивний сеанс дочки. Я ніколи не кінчаю на жеребців. Жодного разу за сім років, що я займаюся клопом; це просто не моє.

Я нахиляюся і знову чухаю стегно, коли заходжу в душову кабінку. - Це було дуже дивно, можливо, алкоголь все ще в моєму організмі, або щось подібне. - Моя рука починає розтирати стегно, коли я заплющую очі під душем і дозволяю воді текти по моїй спині. - Ну що ж, ніхто ж не дізнається, що я зачепився за жеребця. Нічого страшного, нічого поганого, гадаю. Я усвідомлюю, що все ще неухважно потираю стегно, тому дивлюся вниз, щоб побачити, що робить моя рука. Що? Цього кольору раніше не було. Я піднімаю руку і моргаю, щоб очистити очі від води, але відчуваю, як моя кров холоне від того, що я бачу...

На моєму стегні красується к'юті-марка Рейнбоу Деш.

Розділ 2: Оце так розіграш.

Я протираю очі і дивлюся знову, але К'юті Марка все ще там.

- Що за... бляха? - кажу я вголос, повільно піднімаючись і перекриваючи воду. Після хвилини витріщання я повертаюся, щоб перевірити інший бік, і підтверджую, що логотип виблискує на обох моїх стегнах. - Звідки вони в біса взялися? - запитую я повітря, а потім простягаю руку,

щоб знову їх помацати. Я проводжу рукою по позначці, очікуючи відчути пластик або щось подібне. Але ні, все, що я відчуваю - це шкіра. Ніби ця к'юті-марка витатуйована прямо на ній.

Я виходжу з душу і встаю на коліна, щоб краще роздивитися. Це дуже добре зроблено. Більшість татуювань, які я бачив, мають м'які краї, а кольори зазвичай трохи бляклі. Але це не той випадок. Лінії деталей на моєму стегні гострі, як бритва, а кольори яскраві, як день. Я маю на увазі, що деталізація і чіткість цієї блискавки присоромила б графічні вектори. Я дивлюся на зображення деякий час, мій розум все ще не може зрозуміти картини, які посилають мої очі.

Щоб заспокоїти нерви, я починаю намагатися пояснити вголос. - Це, мабуть, Джек. Він завжди кепкує з моєї одержимості Деш. Напевно, він зробив мені одне з тих тимчасових татуювань, коли я заснув. - Щойно слова злетіли з моїх вуст, мій розум сказав мені, що цього не може бути. Джек заснув раніше за тебе, це не міг бути він. Існує також дратівливий факт, що це не схоже на наклейку, яку можна просто наклеїти на ногу. На ній немає ні тріщин, ні піднятих країв, ні якихось інших дефектів. Вона ідеально прилягає до моєї ноги.

Я протираю очі, намагаючись пригадати, коли це могло статися. Я надто втомився, щоб щось зрозуміти, та й алкоголь у моєму організмі не допомагає. Це має зачекати до ранку. Я лягаю спати, хі-хікаючи про себе. - Бачиш, ось

чому ніколи не варто чіплятися до жеребців. Дивись, що з цього виходить!

~~~~~

Я прокидаюся від звуку міксера на кухні. Джек, як завжди, готує млинці. Я одягаю халат і шкандибаю на кухню. - Доброго ранку, Джеку, - бурмочу я, проходячи повз нього, щоб увімкнути кавоварку.

- Привіт, Дейве, доброго ранку! - з ентузіазмом відповідає Джек. Він завжди надто бадьорий вранці. Що ж, принаймні, тут він береться до роботи і готує нам сніданок. Щодо мене, то я не зможу по-справжньому прокинутися, доки в моїх венах не з'явиться кофеїн.

Чекаючи, поки кавоварка закінчить роботу, я повертаюся до своєї кімнати, щоб переодягнутися в піжаму.

Перевдягаючись, я дивлюся в дзеркало, щоб перевірити, чи не треба поголитися. На підборідді в мене є трохи щетини, але вона пасує до мого каштанового кольору волосся і дуже добре поєднується з короткою стрижкою. Задоволений своїм виглядом, я відвертаюся від дзеркала, помічаючи відблиск кольору на верхній частині стегна. Боже, як я міг забути про к'юті-марку від вчорашнього вечора! Вони все ще там! Я швидко оглядаю себе, більше нічого не змінено, просто на моїх ногах залишилися к'юті-марки Рейнбоу Деш. Я роблю крок назад і дивлюся на себе в дзеркало на повний зріст. Одне можна сказати напевно: з цими татуюваннями я виглядаю абсолютно безглуздо.

Швидко переодягнувшись, я заходжу на кухню, де пахне млинцями, кленовим сиропом і кавою. Джек чудово готує, але перш ніж я зможу насолодитися сніданком, я маю вирішити проблему зі слоном у кімнаті. Я не хочу, щоб Джек отримав задоволення від того, що обдурив мене, тому вирішую почати з того, що зроблю вигляд, ніби я вже все зрозумів. - Ха-ха, Джеку, дуже смішно. Не знаю, як тобі це вдалося, але ти молодець.

Джек підняв очі від свого горнятка з кавою. - Хм? Що таке? Щось не так з твоїми млинцями? - Він нахилився вперед і кілька секунд хмуро дивився на мою тарілку.

- Ти знаєш, про що я говорю. Твоя маленька, барвиста ручна робота минулої ночі.

Я знаю, що це справа рук Джека. Це має бути він. Фіона надто мила, щоб когось розіграти, а Еван навіть не знає, як виглядає к'юті-марка. Проте Джек лише знизує плечима, дивлячись на мене. - Я поняття не маю, що ти маєш на увазі. У тебе туалет затопило чи що?

Я кусаю губу. На жаль, у Джека від природи ідеальне покерне обличчя, я ніколи не можу сказати, коли він жартує. Ну і фіг з ним, є один спосіб дізнатися напевно. - Гаразд. Я говорю про це. - Я повертаюся боком і стягую еластичний пояс збоку штанів, залишаючись прикритою, але виставляючи к'юті-марку на загальний огляд.

У нагороду я отримую повний рот гарячої кави, яку Джек випльовує через стіл. - Пффф! Ісусе, чуваче, про що ти, в біса, думав! - Тепер моя черга виглядати розгубленим.

Джек встає і підходить, щоб краще роздивитися. -

Серйозно, чувак, коли, в біса, ти їх зробив!

Я насуплююся, його слова були саме тим, про що я подумав, коли вперше побачив їх. - То... ти хочеш сказати,

що ці к'юті-марки не твоїх рук справа? - Суміш розгубленості та легкої паніки охоплює мене.

Джек навіть не визнає мого запитання. - Чувак, ти мене вбиваєш. Шоу досягло піку популярності понад півстоліття тому, а ти пішов і зробив татуювання зараз? Тобі не здається, що ти занадто захоплюєшся Рейнбоу Деш?

- Ні, бачиш, я не... - почав я, але Джек перебив мене.

- Я маю на увазі, мати улюблену поні - це одне. Але у тебе є футболки з її зображенням, іграшки, плюшеві іграшки, Бог свідок, ти, мабуть, щодня до неї чіпляєшся, а тепер ще й татуювання зробив? Ти занадто одержим, ти навіть наполягаєш на тому, щоб віддати належне Деш за те, що тобі пощастило з погодою.

Я прикусив губу. Я ніколи не зміг би пояснити останнє, але я дійсно мав історію, коли мені неприродно щастило з погодою. Я завжди можу сказати, коли піде дощ або коли прийде мороз. Мої друзі завжди запитують, як мені так щастить, а останніми роками я просто сміявся і казав, що Деш за мною наглядає.

До сьогодні мені повертає кінець Джекової тиради. - ... ти читаєш про неї оповідання, приписуєш їй свою удачу, хочеш трахати її щодня, а тепер ще й зробив її татуювання? Я знаю, що ти любиш цю кобилу, але думаю, що десь тут ти перейшов межу.

Я підняв руку. - Чувак, заспокойся, це був просто... жарт. Так, жарт. - У цей момент мій розум вирішує допомогти мені і починає створювати брехню так швидко, як я можу її вимовити. - Це була ідея Фіони. Так, вона зробила мені кілька тимчасових татуювань, які купила в інтернеті, а

потім... ми... побилися об заклад, щоб побачити, як ти відреагуєш на те, що побачиш їх на мені! Парі, яке, до речі, я щойно виграв. - Я закінчую з посмішкою. Він купився? Будь ласка, скажи, що купився.

Джек секунду дивиться на мене, потім хитає головою і сідає назад. - Га, я мав би здогадатися. - Він бере виделку і продовжує їсти, потім знову дивиться на мене - Рейнбоу Деш, ти божевільний вилупок.

- Хе-хе, дякую, друже, бачив би ти своє... обличчя, - мій рот затинається, коли мій мозок відтворює останнє речення Джека. Він назвав мене Деш. Очевидно, що зараз він знущається з мене. Розумний вилупок, я майже не вловив його.

Через кілька хвилин Джек доїдає їжу і починає прибирати посуд. - Отже, Еван приїде з вантажівкою приблизно за тридцять хвилин, щоб відвезти мене до міста. Що ти хочеш робити до того часу?

О, я маю дещо на думці. - Всі ці розмови про поні викликали у мене настрій подивитися поні.

Я чую, як Джек сміється, перекриваючи звук миття посуду.

- Ха-ха, я мав би здогадатися. Що ж, почнемо, але чи можу я замовити серію?

- Так, звісно, яку саме? - відповідаю я, насупившись. Чесно кажучи, я хотів вибрати серію саме сьогодні. Мені цікаво побачити фінал шоу ще раз, щось у ньому не дає мені спокою. Але Джек ніколи не запропонує цього, він ненавидить цей епізод.

- А можна нам подивитися фінал? - запитує Джек з паузою в голосі. Я здивовано піднімаю брови, але не ставлю під сумнів причини його вибору. Ніколи не вгадуй удачу. Я просто хапаю диск з 9 сезоном і вмикаю телевізор,

відчуваючи нетерпіння почати серію. Я не знаю, що це, але в моїй пам'яті є щось від цього епізоду, щось відчувається... не так.

За мить Джек сідає на диван за кілька футів від мене. Він говорить. - Щось у цьому епізоді не дає мені спокою, я раптом відчув, що з ним щось не так.

Я двічі моргаю. Думаю, що, можливо, мені вдруге пощастило.

~~~~~

Більша частина епізоду проходить без інцидентів. Я дуже добре його пам'ятаю. Він починається з того, що Діскорд і Селестія об'єдналися в епічній битві проти величезного пекельного виплодка з Тартару. Це досить дивовижна битва, але потім посеред бою відбувається дивний поворот. Селестія отримує сильний удар від пекельного виплодка і падає на край вулкану. Вона кличе на допомогу, і Діскорд телепортується до неї. Діскорд стає на коліна біля беззахисної Селестії, і ви чуєте, як вона благає про допомогу і пояснює, що не може поворухнути ногами. Саме тоді, коли ти думаєш, що Діскорд врятує її, він натомість сміється і штовхає її кульгаве тіло через край урвища.

До цього дня я все ще відчуваю жах, який охопив мене, коли я вперше побачив цю сцену, і жах, який наповнив мене, Богиня видала кривавий крик, коли вона приземлилася в лаву внизу. У будь-якому випадку, після падіння Селестії Діскорд маніакально сміється і пояснює

на камеру, що він весь цей час тримав її за дурня і чекав цього дня понад тисячу років.

Наступна сцена показує, як Діскорд вирушає на зустріч з Твайлайт, де здивує її якоюсь магічною атакою, яка знищує її у білому спалаху. Після цієї сцени, звісно, йде сцена, де Діскорд нападає на Рейнбоу Деш вночі, а Деш деякий час бореться з Діскордом у повітрі... Зачекайте, що за чортівня? Чому титри йдуть саме зараз? Чому епізод закінчився після сцени з Твайлайт? Що сталося з останньою сценою з Деш? Епізод не повинен був закінчуватися на Твайлайт, там було щось більше!

- Ох, чувак, якого біса? Вони вирізали останню сцену! - Джек підводиться і помітно злиться на телевизор. - Це була найкраща сцена в усій серії! Навіть у всьому сезоні!

Яке полегшення чути, що Джек підтверджує мої думки про пропущену сцену. На секунду я занепокоївся, що фінальної сцени з Деш насправді ніколи не було. Приємно знати, що Джек мене підтримує. - Так, Джеку, вони, мабуть, вирізали її з епізоду. Дурнуваті Hasbro.

Джек хитає головою. - Що за купка ідіотів. Навіщо вирізати фінальну сцену? Це ж безглуздо!

- Точно! - радісно погоджуюся я.

- Це така емоційна, потужна сцена. Вона справді запам'ятовується, як тільки ти її бачиш.

- Саме так! - Я не можу не погодитися, що битва Деш сльозлива, але приголомшлива.

- До того ж, це коротка сцена!

- Ага, - киваю я, роблячи ковток води.

- Остання битва...

- Мммм.

- Епплджек захищає свою ферму.

- Ммм! - Тепер моя черга виплеснути воду на журнальний столик. - Чекай, що?

- Остання сцена. Епплджек на своїй фермі, і тут з'являється Діскорд. - Джек дивиться на мене, чекаючи на підтвердження.

Гаразд, я знаю, що Джек помиляється, остання сцена - це видовищна битва Деш з Діскордом у нічному небі. Ферма Епплджек? Звідки, в біса, він це взяв? - Я не пам'ятаю цієї сцени, чувак.

Джек заочує очі, - Чувак, це та сама сцена. Ти сам щойно сказав, що вони вирізали сцену. Так, це та сцена, яку вони вирізали! А яку сцену, по-твоєму, вони вирізали? Кажу тобі, ту, що з Епплджек.

Я в скрутному становищі. З одного боку, я впевнений, що остання сцена показує Деш. Але з іншого боку, після сьогоднішнього ранку я не дуже хочу ризикувати. Джек, напевно, розсердиться і скаже, що це ще один доказ моєї одержимості Деши. Але все ж... Я знаю, що сцена з Деш реальна.

Джек бачить моє вагання і вирішує підштовхнути мою пам'ять. - Пам'ятаєш, Діскорд з'являється на фермі і свариться з Епплджек. Він висміює її за спробу дати відсіч, жартуючи, що вона безсила проти нього. Діскорд тоді, він тоді... - Джек важко ковтає, і його голос стає тихим. - Він називає її нікчемним поні. - Джек відвертається від мене, і, якби я не знав його краще, я б заприсягнувся, що він щойно розплакався. Я ніколи раніше не бачив, щоб він плакав...

За мить я бачу, як Джек витирає очі рукавом і продовжує свою розповідь. - Після того, як Епплджек зламали і побили, Діскорд накладає якесь закляття. Але якраз перед тим, як Діскорд прикінчить її, з'являється Біг Мак і нападає на нього збоку. Діскорд кричить на нього, і за кадром між ним і Біг Маком відбувається сутичка. Ти чуєш, як Біг Мак кричить до Епплджек. Він каже їй бігти, він каже їй заради любові до Селестії просто бігти і врятувати себе. Потім відбувається вражаючий вибух, і Епплджек кричить, щоб її брат повернувся. Але вона не чує брата, лише лунає сміх Діскорда, який повертається, щоб добити поранену Епплджек. І все, на цьому епізод закінчується.

Годинник на стіні голосно цокає, і я не знаю, що сказати. Я не тільки ніколи раніше не чув цієї історії про Епплджек, але я не думаю, що я коли-небудь чув, щоб Джек був настільки емоційним через щось раніше. Емоції в його голосі, Боже. Звідки ж взялася ця історія? Чи Джек плутає канон з прочитаним фанфіком? Навіщо йому читати фанфік про Епплджек? На щастя, тишу порушує гучний дзвінок у двері.

- Заходь, - кричу я через плече. Я обертаюся і бачу, як Еван заходить до квартири, побрязкуючи ключами від машини. Я повертаюся до Джека. - Я не знаю Джек, я насправді не пам'ятаю цієї сцени, але минуло багато часу з тих пір, як я бачив цей епізод.

До нас підходить Еван. - Дейве, Джеку, привіт, хлопці. Про що ви двоє розмовляєте?

Я відповідаю, навіть не обертаючись до нього. - Не хвилюйся про це, Еване. Ми просто намагаємося

залагодити розбіжності з поні. Намагаємося з'ясувати, чим закінчився цей епізод.

Еван сміється - О, тоді я якраз вчасно! Я можу подати вирішальний голос!

Я заочую очі. Я дійсно не в настрої для витівок Евана. - О, звичайно, приятелю, це велика допомога від того, хто не бачив шоу.

Еван схрещує руки. - Неправда, Джек змусив мене подивитися кілька серій свого часу!

Я подивився на Джека, він киває. - Це правда, я показав Евану одну чи дві серії. Але я показував йому лише класичні епізоди першого сезону. Я ніколи не показував йому фінал.

Еван дивиться між нами. - Чекай, фінал? Це той епізод з тією дивною магічною химерою, яка нападає на всіх?

Ми з Джеком обмінюємося поглядами, а потім обидва повертаємося і дивимося на Евана. Джек заговорив. - Так, той самий. Коли ти його дивився? І чим він закінчується?

Еван секунду дивиться на стіну, а потім ігнорує першу частину запитання. - Ну, давай подивимося, чим це закінчилося. Тут зображено яблучну ферму, якою керує ота помаранчева кобила....

- Епплджек. - Ми з другом говоримо в унісон.

- Так, звичайно, вона. Вона веде якусь битву з магічною химерою, а її брат, головний герой, спостерігає за нею. Спочатку він думає, що це просто суперечка, але потім бачить, що це насправді бій, і що його сестрі боляче. Злість розливається по його венах, і тоді він просто вривається туди і кидається на монстра. Він починає вибивати з нього соплі копитами, але чудовисько відбивається. Жеребець кричить, кажучи своїй сестрі тікати, щоб врятуватися.

Потім його вражає якесь закляття, і на цьому все закінчується. Це кінець вистави. Мушу визнати, що той жеребець був сміливим.

- Бачиш, я ж тобі казав! Вистава закінчується сценою в будинку Епплджек! - переможно каже Джек, збираючи свої речі і прямуючи до дверей. - Мій брат навіть не дивиться серіал, а він знає правильну фінальну сцену!

Джек має рацію, ця сцена, мабуть, справді відбулася, якщо Еван знав про неї. Тоді якого біса я ніколи про неї не чув? І звідки взялася та сцена з Деш? Має ж вона звідкись взятися. Я знаю, що це не фанатська анімація, може це просто щось, на що я натрапив нещодавно?

Я допомагаю Джеку донести його сумки до дверей і вирішую, що пізніше буде час поміркувати над цим. - Гаразд, дякую, що залишився Джек, був радий тебе бачити, Еване! - Я махаю рукою, а потім дивлюся на небо. У моїй голові з'являється відчуття. - Наближається гроза. - Треба забрати пошту до того, як почнеться дощ. Я вискакую на вулицю і проходжу два квартали до головного квартирного офісу, щоб забрати пошту. Мій розум все ще намагається осмислити сцену з Епплджек, і я не дуже звертаю увагу на те, куди йду. На жаль, це закінчується тим, що я наштовхуюсь прямо на Фіону, яка йшла в інший бік. - Ах! Ой, вибач, вибач, Фіоно!

Фіона шоковано відступає назад, але потім розслабляється, коли бачить, що це я. - Ік! Привіт, Рейнбоу Деш, мені так шкода! Я зараз така стурбована, що мушу з чимось розібратися!

Боже, вона виглядала дуже заклопотаною. Цікаво, що змусило її так хвилюватися, це не схоже на неї, щоб втекти, нічого не сказавши ... Секундочку... Я потираю лоб. Чудово, просто чудово. Спочатку загадкове татуювання, а тепер я починаю щось чути. - Що за хрін тут коїться? - кричу я до неба. Можливо, Джек має рацію, можливо, мені справді потрібно відкласти всі ці речі з Рейнбоу Деш на кілька днів. Я повертаюся додому і щойно заходжу всередину, як чую звук перших дощових крапель, що падають на вулицю позаду мене. На звороті мого бюлетеня написано, що ця буря принесе два дюйми дощу за шість годин. Я позіхаю і йду на диван, все ще хвилюючись через те, що сказала Фіона, і про що була та сцена, якої не вистачало у фіналі. Мені потрібно поспати, можливо, це прояснить мою свідомість.

~~~~~

Я прокидаюся з позіханням, все ще чуючи грім за вікном. Боже, котра година? Я простягаю руку і беру телефон, щоб перевірити дисплей. Зараз 15:00, а у мене присутнє повідомлення про смс. Я напівп'яний відкриваю повідомлення, воно від Джека, надіслане близько двох годин тому. Я відкидаю свій довгий чубчик з очей і читаю повідомлення. - О, ха-ха, дуже смішно! Придурок. - Я надто втомився, щоб щось зрозуміти, тож просто кидаю телефон на диван. Я хочу повернутися до сну, але розумію, що чомусь дуже збуджений. Я підходжу до комп'ютера і вмикаю монітор. Мені надто лінь, щоб шукати клоп, тож я вирішую задовольнитися папкою зі збереженими зображеннями.

Я проглядаю купу фотографій з правилом тридцять чотири, поки не знаходжу особливо привабливе зображення Деш, яка лежить на спині, і її таранить Твайлайт, одягнута в ремінь на шії. Кут зйомки ідеальний, картинка намальована як Деш POV, і зараз вона виглядає неймовірно сексуально. Я починаю займатися своїми особистими справами, дивлячись на картинку. Я не можу не помітити, що ноги Деш нахилені вбік, так що ви можете побачити її к'юті-марки. Я дивлюся на свої ноги і посміхаюся. Кумедно бачити, що мої к'юті-марки так добре збігаються з її.

Це дає мені ідею, я трохи розвертаю ноги вбік, щоб вони збігалися з тим самим кутом, що й у Деш на її POV-знімку. Мої очі бігають туди-сюди між двома зображеннями, вони ідеально збігаються, і це дивно еротично. Я продовжую дивитися між двома зображеннями, схожість між мною і жінкою-поні заводить мене. О Боже, якби тільки анатомія між моїми ногами була схожа на її. Ммм... якби ж то... Я моргаю і усвідомлюю хід своїх думок. - О Боже, що в біса в мене з мозком! - Я з'єдную ноги назад і встаю, помітно тремтячи і більше не маючи настрою для клопу. Я йду до ванної кімнати і хлюпаю водою на обличчя, щоб очистити свій розум від цієї химерної сесії клопу. Але уявна картина з кобилою між моїх ніг відмовляється зникати. Я продовжую уявляти себе лежачим на спині, як Деш на тій картині. Я практично відчуваю її лоно між своїми ногами, наші к'юті-марки ідеально збігаються... Я трясую головою і бризкаю собі на обличчя, намагаючись не намочити чубчик.

Стривай... чубчик? Якого хріна? О, ні, ні, ні. Я дивлюся в дзеркало і мало не кричу. Моє волосся має бути коротким, а не божевільно довгим, як зараз! Що, в біса, зі мною відбувається? Я виглядаю як персонаж Final Fantasy! Я відростив чубчик, який закриває чверть мого обличчя, і у мене довге волосся, що спускається до шії! А ще, зачекай, це волосся пофарбоване? Я вчуся на ходу. Моє волосся має бути темно-каштановим, але зараз воно переливається повною гамою слабких кольорових відтінків. Ззаду моє каштанове волосся злегка відтіняє фіолетовим. Але спереду коричнево-фіолетовий колір змінюється на тонкий веселковий спектр.

Я відходжу від дзеркала, і мої к'юті-марки знову з'являються в полі зору, я роблю висновок, що моя зачіска виглядає як недолуга спроба косплеїти Деш. - Що ж, це все вирішує. Якщо комусь цікаво, якщо ти натикаєшся на щось більше тисячі разів, очевидно, частини твого тіла починають намагатися виглядати, як це.

Я притулився до стіни і почав перебирати пальцями своє довге волосся. Я пробурмотів. - О Боже, як я поясню це Джеку? Він буде в повному шоці, коли побачить це. Він подумає, що я зробив це навмисно або щось. Мені доведеться придумати...

Дзень-дзень.

Я заплющую очі і зітхаю, потім підходжу до свого мобільного. Згадай про диявола, це Джек. Звичайно, це Джек, всесвіт ненавидить мене. Ну, принаймні, мені не

доведеться пояснювати все це по телефону. Я не мушу йому нічого казати, поки ми не зустрінемося особисто. Про це я потурбуюся пізніше, я не збираюся зустрічатися з ним ще кілька днів. Я відповідаю на дзвінок - Привіт, Ей-Джею, як справи?

- Я приїду. Негайно. Я вже в дорозі, буду менш ніж за п'ять хвилин. - Я відкриваю рота, щоб відповісти, але Джек кладе слухавку ще до того, як я встигаю відповісти.

Я озираюся на дзеркало: к'юті-марки з обох боків і різнокольорове волосся, що стікає по шиї. - Так, я в дупі. Чорт, чорт, чорт, чорт, чорт. Джек буде тут з хвилини на хвилину, як я це поясню? Я накидаю світшот і штани, потім намагаюся зачесати волосся, щоб чуб не був таким величезним. Але це марно, там просто занадто багато волосся. Я прибираю у вітальні, намагаючись придумати, як йому пояснити мою зачіску. Може, це Фіона мене підмовила? Зачекай, придурок, я вже використовував це виправдання сьогодні вранці. Ну ж бо, подумай, що могло це викликати?

Секундочку... Фіона, вона дала ту плюшеву іграшку! Я починаю несамовито шукати плюшеву іграшку, вона, мабуть, причетна до всього цього. Хлопець отримує якусь зачаровану, магічну, реалістичну на вигляд плюшеву іграшку, а потім прокидається з к'юті-марками і волоссям поні, яке відповідає плюшевій іграшці! Наче лялька вуду чи щось таке! Таке трапляється з людьми, правда? Я в повній паніці, я маю знайти плюшеву іграшку до того, як Джек приїде сюди, і це все виправить. Маю!

А, ось вона. Вона все ще лежить на обідньому столі, саме там, де я її залишив. Я беру його і тримаю в руках, повільно перевертаючи. - І що тепер? Що, в біса, я маю з цим робити? - Я дивлюся на плюшеву іграшку і чухаю потилицю, намагаючись зрозуміти, чому я думав, що знахідка плюшевої іграшки якимось чином допоможе мені вийти з моєї нинішньої ситуації.

Я чую, як на вулиці зупиняється машина. Що ж, схоже, я змарнував свої останні кілька хвилин. Доведеться придумувати історію на ходу. Я кладу плюшеву іграшку і повертаюся до кухні, чекаючи на стукіт у двері. Помічаю, що в горлі пересохло від очікування, тому розвертаюся і починаю наливати собі склянку води. Я тільки встигаю наповнити склянку, як чую, як двері вибивають ногою і грюкають об стіну. - Боже, Ей-Джею, найменше, що ти міг би зробити, це постукати. - Я ставлю склянку і починаю розвертатися.

- Ти! Тікай! Що ти, в біса, наробив?! - кричить Джек, забігаючи всередину.

Я здригаюся, він справді не в захваті від моєї нової зачіски. Я намагаюся пояснити, коли Джек з'являється в полі зору. - Слухай, чувак, я не хотів цього. Я справді не хочу говорити про це. Що ти з собою зробив? - Мої очі широко розплющуються, коли я дивлюся на нього. У нього довге світле волосся, що спадає по спині, а очі сяють яскраво-зеленим, як пара свіжих яблук.

- Дуже смішно! А тепер виправ це! - кричить Джек. Мій мозок робить подвійний дубль. - Зачекай, але ти... Я думав, ти кричав через моє волосся, а ти кричиш через своє волосся?

Джек тягнеться назад, хапає своє жовте волосся і махає ним перед моїм обличчям - Ні фіга собі! Чому б я ще кричав? Яке мені діло до... твого волосся...? - Він замовкає, дивлячись на моє чоло, і, здається, нарешті помічає, що він не самотній у цій ситуації.

Ми стоїмо так якусь секунду, обоє втупившись у трохи відштовхуючий вигляд один одного. Мені справді потрібно розбити цю кригу, тому я ковтаю клубок у горлі. - Твої очі стали яскраво-зеленими, чуваче.

- А твої стали пурпуровими, - каже Джек, не збавляючи темпу.

Я моргаю. - Почекай, правда? Бля, я навіть не подумав перевірити свій колір очей. Пурпурові очі, це насправді дуже мило. - Джек, здається, неvigлядає потішним, натомість повертається набік і стягує збоку свої спортивні штани, підтверджуючи те, що я нещодавно припускав, що там буде.

Джек задирає штани, а потім розгублено піднімає руки вгору. - К'юті-марка трьох червоних яблук! Що це за дурний жарт? Я навіть не люблю Епплджек!

Згоден, Вініл Скретч була би набагато крутіше.

Розділ 3: Волосся, що я тобі зробив?

Я потираю чоло. - Чувак, я так само заплутався, як і ти. Давай поміркуємо логічно, коли все це почалося?

Джек закочує очі. - О, ха-ха, дуже смішно. Припини прикидатися, Дейве, це ж твоє ім'я на ньому написано. Я сміявся над твоїм дурнувтим татуюванням Деш, а ти вдарив мене цим татуюванням Епплджек і зробив бозна-що з моїм волоссям.

Я показую на своє стегно, там, де у мене к'юті-марка Деш. - Кажу тобі, я цього не робив! Я б не став робити з себе дурня. Думаєш, я хочу таку зачіску? Я виглядаю безглуздо!

Крім того, ти пішов з мого дому з нормальним волоссям; це змінилося в тебе вдома, а не в мене. Чому б тобі не показувати пальцем на Евана, він, мабуть, розіграв нас обох! - Я схрещую руки, задоволений власною логікою. Це має бути Еван, він єдиний, хто залишився. Я маю на увазі, якщо не він, то хто?

- Евана тут немає, він уже на півдорозі до Чикаго. Він відвідує величезну сільськогосподарську конференцію, яку щороку проводить Чикаго. - Джек зітхає, але трохи заспокоюється. - Після того, як я виїхав від тебе сьогодні вранці, ми поїхали прямо в аеропорт, щоб відвезти його. Потім я поїхав на машині назад на ферму, і з тих пір я був сам. - Джек проходить повз мене і підходить до мого холодильника. Його хода здається незвичною, але я не можу зрозуміти, що не так.

- То ти був вдома сам цілий день, і твоє волосся змінилося саме по собі? - Я чухаю потилицю, це не має жодного сенсу. Втім, зі мною сталося те саме, тож я не можу заперечувати правдивість його твердження.

Джек нахиляється до холодильника і порпається в ньому, час від часу зупиняючись, щоб прибрати волосся з очей. - Так. Я помітив волосся близько 15:00 або десь так, одразу після того, як помітив татуювання. Яке відразу після того, як помітив татуювання. До речі, якого біса. Тобі довелося б зняти з мене штани, щоб набити це татуювання. Ти що, підсунув мені рогипнол, чи що?

Я знову хитаю головою. - Послухай, це був не я. Але ж ти казав, що не отримував цю к'юті-марку до 15:00? Тоді чому я отримав свою вчора ввечері? Думаю, можна з

упевненістю припустити, що і к'юті-марки, і наші зміни у волоссі пов'язані між собою. Волосся змінилося приблизно в один і той самий час, тож і марки повинні були з'явитися в один і той самий час.

Джек повертається з холодильника з пакетом яблук і кидає пакет на стіл. - По-перше, це не твої к'юті-марки, а Рейнбоу Деш. По-друге, я точно не знаю, коли на мені з'явилася к'юті-марка Ей-Джей. Я побачила її, коли зняв джинси, але я був в них близько 24 годин. Це могло статися будь-коли вчора. Яблуко? - Він простягає руку, пропонуючи один із фруктів.

Я беру його. - Гаразд, це все одно не пояснює наше волосся. Ми ходимо по колу, - думаю я вголос, поглинаючи природні цукерки. - Щоб вирішити це, нам потрібно з'ясувати мотив. Якщо ми зможемо з'ясувати, хто хотів би зробити це з нами, тоді буде легко з'ясувати, як і чому.

- Мммм, я все ще вважаю, що найбільша загадка - чому Епплджек. Те, що тебе розігрують з Рейнбоу Деш, очевидно, навіть випадковий хлопець, який приходить забрати твоє сміття, напевно, знає, що ти до смерті одержим нею. Але є ще я. Звідки у мене світле волосся і к'юті-марка у вигляді яблука? Чесно кажучи, я ніколи нікому не розповідаю про Епплджек.

Лише наполовину звернувши увагу, я киваю. - Так, вона нікчемна поні.

Мене швидко повертає до уваги Джек, який скорочує відстань між нами, а в його очах спалахує гнів. - Чорт забирай! Що, тепер ти цитуєш Діскорда? Я не нікчема! - Я піднімаю голову і трохи здригаюся. Джек розлючений,

тримає один кулак у повітрі і, здається, готовий до удару. Що я в біса такого сказав, що його розлютило? І, зачекайте секунду, що він щойно сказав?

- Чувак, Джеку, заспокойся. По-перше, вибач. По-друге, подумай про те, що ти щойно сказав. - Я підводжуся і роблю кілька кроків назад, на випадок, якщо він знову стане агресивним.

Джек робить паузу і опускає кулак. - Ти, ти назвав мене нікчемним. Вибач, я просто чомусь зірвався. Думаю, у мене просто стрес, все це лайно не має ніякого сенсу, і це починає дратувати. - Він розвертається і йде назад на своє місце. Я збираюся його виправити і нагадати, що я ніколи не говорив, що він нікчема, але його хода знову відволікає мене. Я дивлюся на неї кілька секунд, і тут до мене доходить: Він йде, відриваючи п'яти від землі.

- Ти намагаєшся прокрадатися? Я маю на увазі, що там відбувається, - запитую я. Джек озирється на мене порожнім поглядом. Я вказую на його ноги. - Ти весь цей час ходив навшпиньки.

Джек дивиться на свої ноги, потім переводить погляд на мої і дивиться кілька секунд. Він зітхає і сідає, повертаючись до залишків яблука. - Так, ти робиш те саме.

~~~~~

Швидко наближається полудень, а ситуація стає все більш розчаровуючою. Я хочу сісти і розібратися, що тут

відбувається, але Джек просто відмовляється визнати, що це щось серйозне. Для нього це все якийсь розіграш чи щось таке. Він занадто впертий, щоб зрозуміти, коли я намагаюся пояснити йому, що відбувається щось серйозне. - Облиш, Джеку, волосся не росте так швидко і не змінює колір само по собі. Це неможливо!

Він встає, щоб потягнутися. - Я знаю, тому це все, очевидно, жарт. Ти щойно сам визнав, що це неможливо, тож я не буду про це хвилюватися.

Я розгублююсь, а Джек виходить з кімнати. Я не маю жодного уявлення, що відбувається, але маю погане передчуття, що буде тільки гірше, якщо ми не з'ясуємо, що відбувається. Я розтираю шию і намагаюся згадати шкільний курс біології. Швидкий ріст волосся - це якась хвороба? Ні, це не має сенсу, і це не пояснює к'юті-марки.

Я підводжуся і йду до своєї кімнати. Мені потрібна перерва, я нікуди не просунувся у своїх роздумах. Моє лібідо чомусь дуже високе, може, якщо я зроблю клоп, то зможу прояснити свої думки. Ну, неважливо, я не збираюся цього робити, поки Епплджек в будинку. Може, мені вдасться змусити його сходити в магазин за їжею чи ще за чимось?

Дзинь-дзинь

Я обертаюся і помічаю, що дзвонить мобільний телефон. Це телефон Джека. - Ей, Ей-Джею, твій телефон дзвонить! - Куди подівся цей хлопець?

- Відповідай, я зараз буду, - кричить він з іншого кінця квартири.

Я дивлюся на вхідний дзвінок, він від Евана. Він же має бути в Чикаго на якомусь фермерському з'їзді, так? Я піднімаю слухавку. - Привіт, Еване.

- Привіт, чувак, а де Джек?

Я позіхнув. - Вона в іншій кімнаті, має бути з хвилини на хвилину.

Виникає невелика пауза. - А, ясно. Ну, не хвилюйся. Просто скажи йому, що мій літак приземлився і я в безпеці в готелі. Я буду вдома через п'ять днів, як і планував.

- Звучить добре, розважайся там, - відповідаю я і кладу слухавку. Щось дивне ніє в глибині моєї свідомості, але перш ніж я встигаю про це подумати, з'являється Джек. Я кидаю йому телефон. - Твій брат сказав, що він благополучно приземлився. У Чикаго все гаразд.

Джек киває. - Звучить добре. Що ж, зараз 16:00, я збираюся зробити невеличку сієсту перед вечерею. Розбудиш мене за 30 хвилин?

- Чудово, не буду тобі заважати, - кажу я трохи занадто захоплено. Джек дрімає, а це означає, що я залишуся на самоті. Це дасть мені ідеальну нагоду нарешті зайнятися клопінгом!

Джек лише позіхає і повертається до вітальні, щоб розвалитися на моєму дивані. Я затримуюся на хвилину, щоб переконатися, що Джек заспокоївся, а потім спринтерським кроком повертаюся до своєї спальні. Боже,

я не знаю, що на мене найшло останнім часом. Таке відчуття, що у мене на два тижні накопичилися сині яйця, які треба випустити. Як би там не було, я незабаром заходжу до своєї кімнати і кидаю погляд на комп'ютер, швидко вирішивши не морочитися з виходом в Інтернет за клопом. Я досить збуджений, щоб просто перейти до образів у моїй голові. Я просто приймаю довгий душ, а потім зроблю свої справи там.

Я йду до ванної кімнати, зачиняю двері і починаю роздягатися. На півдорозі я зупиняюся перед дзеркалом, щоб перевірити, чи не з'явилося ще якихось дивних речей. Поки що все гаразд, нічого нового, лише моя довга грива та к'юті-марки. Я хитаю головою і бурмочу собі під ніс: - Грива? Що за дурниці, це ж просто волосся. - Я хитаю головою і знову дивлюся на себе, помічаючи, що з якоїсь причини все ще стою, відірвавши щиколотки від землі. Я зупиняюся на мить і зосереджуюся на спробі торкнутися п'ятами підлоги. І після кількох секунд зусиль мені вдається вирівняти обидві ноги. Ось так, вже краще.

Чи... так? Мій баланс відчувається дуже дивно, коли я стою так. Хоча це не має жодного сенсу, чому це може бути дивним, коли я стою, поставивши ноги на підлогу. - Гей! Я думав, що сказав вам, хлопці, залишатися на підлозі, - накупився я, дивлячись на свої п'яти. Минуло лише десять секунд, але за цей час мої ноги вирішили автоматично повернутися до стояння на носках. Бля, так зручніше, мабуть.

Трясучи головою, я нахиляюся ближче до дзеркала, щоб перевірити зачіску. Хм, якщо подумати, я не думав, що моє волосся було таким яскравим вранці. Мені здавалося, що

моє волосся було лише злегка підфарбоване, коли я прокинувся, чи не так? Що ж, більше ні, кінчики мого волосся тепер утворюють яскравий, живий райдужний візерунок. Я одразу впізнаю цей візерунок і прикушую губу. Га, це буде дуже важко приховати, якщо воно стане ще яскравішим.

Я хитаю головою. До біса душ, мені потрібна гарна, довга ванна. Поки я чекаю, коли ванна наповниться, я згадую все, що тут відбувалося. Все відбувається не просто так, чи не так? Тож, яка причина того, що ми з Джеком виглядаємо трохи схожими на мультяшних коней з шоу, яке закінчилося п'ять років тому? Це безглуздо! Чорт забирай, чому Джек має бути схожим на Епплджек! Мені потрібен хтось на кшталт Твайлайт Спаркл, щоб розібратися у всьому цьому для мене. Хтось розумний, хто читав книжки про все це, а не просто випадковий фермер.

Я піднімаю брови. Гей, зачекай секунду. Джек живе на фермі, Епплджек живе на фермі. Якого біса я не помітив цього зв'язку раніше? Ну, тепер ми знаємо, чому пранкер працює над тим, щоб зробити Джека схожим на Епплджек. Вони сміються з нього за те, що він фермер! Ого! Я посміхаюся, але Джек не вирощує яблука, його сім'я здебільшого вирощує кукурудзу. Очевидно, що той, хто влаштував цей розіграш, не зробив домашнє завдання належним чином. Це насправді досить великий натяк, пранкер, мабуть, не дуже багато знає про шоу.

Я посміхаюся від усвідомлення цього. Еван. Ось хто це з нами зробив. Він просто нічого не знає про поні, щоб припуститися такої помилки. Я заходжу в повну ванну і занурююсь у теплу воду, пишаючись собою за те, що

встановив цей тепер очевидний зв'язок. Вода здається божественною, і незабаром я згадую, заради чого я сюди прийшов: поклопити. Я дивлюся вниз, я ще навіть нічого не роблю, а вже стою. Я закриваю очі і починаю думати про зображення правила 34 про те, як Деш робить клоп. Всі ці образи Деш, яка лежить на хмаринці, з копитом, що третється між її ніг. Я посміхаюся і відчуваю, що збуджуюся ще більше. Я нахиляюся і уявляю, як би це робила Деш. Я починаю терти свою голу шкіру там, де мав би бути клітор. Перед моїми очима пропливає ще більше образів, як Деш кінчає, і я продовжую терти себе так само, як це робила вона.

У моїй голові з'являється образ Деш, яка лежить на своїй гірці, і я рухаю стегнами, щоб відповідати тому, як би вона виглядала. Я розплющую очі і дивлюся на своє стегно. Вигляд моєї к'юті-марки саме там, де була б марка Деш, чомусь неймовірно збуджує мене. Я розтираю місце між ногами все швидше і швидше, а потім з моїх вуст виринається виразно жіночий стогін. Частина мого розуму запитує, хто щойно видав цей дівочий звук, а інша частина запитує, чому я тру ділянку чистої, неушкодженої шкіри поруч зі своїми геніталіями. Однак ці думки одразу ж відкидаються, коли перед очима спалахують картини кульмінації Деш. Я схрещую ноги і видаю більш жіночні крики, коли екстаз наповнює мої вени. Кілька хвилин по тому, купаючись у ментальному після-світі, я занурююсь у сон.

~~~~~

Холодно. Я розплющую очі і моргаю кілька разів, щоб зрозуміти, чому мені так холодно. А, я все ще у ванні. Але зачекайте, чому вода така холодна? Я ліниво дивлюся на вікно, помічаючи, що за вікном темно. Трясця. Трясця! Котра година?!

Я блідну. Джек попросив мене розбудити його через двадцять хвилин. Він буде дуже розлючений, коли дізнається, що я дозволив йому проспати кілька годин. Це відстій. Чекай, чому Джек знову був у мене вдома? А, точно, ці к'юті-марки і волосся! У раптовій паніці я згадую, що останнього разу, коли я дрімав, у мене змінилося волосся на голові. Я щойно закінчив ще один сон, чи змінилося щось ще?

Я дивлюся вниз на свої руки і кисті, зітхаю з полегшенням, коли бачу, що вони все ще на 100% людські. Потім я дивлюся вниз на своє тіло і ноги, і знову мене охоплює полегшення, коли я бачу, що все виглядає нормально. Потім я проводжу руками по носу і роту, фух, все ще добре! Нарешті, я дивлюся вниз, щоб перевірити останню річ. Так, моя чоловіча гідність все ще виглядає так само, як і завжди. - Фух, ухилився від кулі!

Я хихикаю собі під ніс. Зараз я просто поведжуся як дурень і параноїк. Та годі, нічого більше не може змінитися. Я маю на увазі, що відростити довше волосся і зробити несподіване татуювання - це одне, але насправді стати поні? Відростити копита і шубу? Я сміюся. Це просто чиста фантазія, магії не існує.

Ну, гадаю, мені треба злити воду з ванни і вдягнутися. Треба розбудити Джека. Звичайно, я запізнююся вже на три години, але все одно мушу це зробити. Я нахиляюся і тягну за злив, помічаючи, що біля моїх ніг видніються райдужні волосинки. Я нахиляю голову і кажу вголос - Чорт, моє волосся довше, ніж я думала. - Я простягаю руку до верхньої частини спини і намагаюся знайти, де закінчується лінія мого волосся. Вона зупиняється трохи нижче плечей, там же, де закінчувалася до ванни. Зачекайте, це немає ніякого сенсу. Якщо лінія мого волосся закінчується на плечах, звідки взялося райдужне волосся нижче колін? Я підводжуся, розгублений, і відчуваю нове дивне відчуття, яке тягне мене, коли я виринаю з води.

У мене є хвіст.

Чисте "що за чортівня" цього моменту повністю паралізує мене на кілька секунд. Я стою там, на півдорозі з ванни, дивлячись вниз на свій... хвіст? У мене є хвіст? Я намагаюся, і одразу ж не можу повністю усвідомити ситуацію. Мій рот марно відкривається і закривається, а мозок замикається. - Це... не... по-людськи, - це все, що мені вдається вимовити.

Я заціпеніло простягаю руку і хапаю його, а потім смикаю. Я дуже сподіваюся, що він просто відірветься, але це не так. Смикання за нього викликає у мене дивне відчуття, ніби хтось стоїть позаду мене і тягне прямо за хребет. Я беру хвіст в обидві руки і проводжу пальцями між довгими пасмами, а потім слідую за ними, поки вони ведуть до твердої основи, яка потім впирається прямо мені в спину. Цей хвіст - не якийсь вечірній трюк, і це не просто волосся.

Основа мого хвоста тверда, вона зроблена з плоті, крові та кісток. Він буквально росте з мене.

Я відчуваю, що починаю по-справжньому панікувати. Я виходжу з ванни і починаю хаотично рухатися. Кожного разу, коли я повертаю тіло, хвіст намотується і з'являється в полі зору. І це просто "хвіст", він мій. У мене є довбаний хвіст! Я панікую ще більше, і з мого рота починає вириватися незв'язне бурмотіння. - Якого хріна, о Боже, о Боже, якого хріна. - Мій розум, здається, оговтався від паралічу і тепер працює понаднормово. Думки в моїй голові формуються швидше, ніж я можу їх осмислити, а мій рот продовжує вивергати випадкові нецензурні слова. - Бляха, бляха, це не робота Евана! Бляха-муха! Останній раз, коли я перевіряв, він не може відрощувати людям хвости! О боже, о боже, бляха-муха. Ну, принаймні кольори передані точно. Та кого хвилюють кольори! Як я поясню людям, що я тепер наполовину кінь? Це неможливо, це неможливо. Боже мій, ще щось змінилося?

Я роблю паузу на секунду, усвідомлюючи, що остання думка є найбільш логічною. Я знаю, що вже оглядав себе у ванні, але краще переконатися, що більше немає ніяких сюрпризів. Я повертаюся обличчям до дзеркала і, на щастя, не бачу жодних інших змін. Ну, окрім мого волосся, яке тепер є ідеальною копією гриви Деш. Я шоковано піднімаю брови. Воно повністю і абсолютно райдужного кольору. Я маю на увазі, що це волосся настільки різнобарвне, що може засоромити будь-яку рекламу Crayola. Я навіть не знаю, як можна пофарбувати волосся в такий яскравий колір. Ну, мабуть, це вже не зовсім людське волосся, чи не так? Тепер я можу називати його

своєю гривною, бо воно, безумовно, схоже на неї. Я повертаюся вбік, дивлюся на її контури і помічаю, як вона росте ззаду на шиї. Так, це грива. Ну, принаймні, вона ідеально поєднується з хвостом, я думаю. Гаразд, значить, повнокольорове волосся, і хвіст в тон. Господи, що тут, в біса, коїться?

Ванна закінчує зливати воду і видає дуже гучний звук всмоктування, коли каналізація робить свій перший ковток повітря. Я здригаюся у відповідь на раптовий звук, а потім відчуваю, як мої вуха повертаються назад, щоб локалізувати шум. Стривайте, мої вуха щойно... повернулися? Мій розум з'єднує крапки над "і". - Ох... ох, лайно.

Я обережно повертаюся до дзеркала і піднімаю руку, щоб помацати свої вуха. Вони здебільшого закриті моєю шаленою гривною, але я помічаю кінчики двох кінських вух блакитного кольору. Я завмираю, дивлячись на них, що стирчать у мене на маківці. Дивно, але перша думка, яка спадає мені на думку, це: - Я міг би стати переможцем конкурсу косплею прямо зараз.

Я розділяю волосся руками, щоб краще роздивитися свої вуха. Це справжні вуха поні, досить тонкі, гнучкі, і вони злегка ворухнуться у відповідь на звуки, що долинають з квартири. Вони вкриті тонкою блакитною шерстю, яка рідшає біля моєї голови. Я на мить прикушую губу, мабуть, я маю бути вдячним за цю гриву. Якби я був лисим, то виглядав би зараз неймовірно моторошно з цими вухами. Але волосся справді добре їх приховує, вуха важко навіть помітити, якщо не шукати їх особливо ретельно.

Не бажаючи більше нічого пропустити, я востаннє оглядаю своє тіло. Перевіряю все тіло, а потім опускаюся аж до колін і ніг. Я починаю відчувати впевненість, що більше нічого не знайду, але потім підводжуся на ноги. Самі стопи в порядку, але я не можу сказати того ж про пальці на ногах. Мій середній палець виглядає набагато більшим, ніж має бути, а ніготь на ньому набагато товстіший, ніж зазвичай. У моїй голові пропливає слово, яке говорить мені, що, на мою думку, відбувається, але я просто ковтаю клубок у горлі і намагаюся не думати про це.

- Що ж, це просто чудовий поворот подій, - виплюнув я з сарказмом. На щастя, ходьба не є проблемою, але я все ще роблю цю штуку з піднятими щиколотками. Я намагаюся примусити п'яти повернутися на землю, як робив раніше, але це просто неможливо. Мої м'язи просто не реагують, і я розумію, що буквально не можу змусити п'яти торкнутися землі. Я, мабуть, мав би бути стурбований цим фактом, але я все ще трохи відволікаюся на довбаний кінський хвіст, який тепер є частиною мого тіла.

- Думай. Думай. Думай. Думай. - кажу я, постукуючи себе по голові, поки ходжу по спальні, все ще голий після душу. Мені справді треба вдягнутися, але мушу визнати, що мені подобалося відчувати, як мій хвіст вільно тече між моїми ногами. Це відчуття має бути абсолютно чужим і страшним, але чомусь ні, насправді воно навіть заспокоює.

Я повертаюся до своїх марних спроб зрозуміти ситуацію. - Це далеко за межами будь-якого розіграшу, далеко за межами, ну, чого завгодно насправді. Практично кожен аспект цього є неможливим. - Я підходжу до свого столу і

бачу на ньому плюшеву Рейнбоу Деш, подаровану Фіоною на день народження. Я беру її і розглядаю в руках. Це справді гарний плюшевий ведмедик, ідеально точне зображення. Я озираюся на своє відображення в дзеркалі, а потім знову на плюшеву іграшку. Мені спадає на думку кумедна думка. Я ставлю плюшеву іграшку на землю поруч із собою, потім опускаюся навкарачки поруч із нею і порівнюю нас обох у дзеркалі.

- Це, до біса, сюрреалістично, - бурмочу я в порожню кімнату. Звісно, к'юті-марка ідеально збігається, як і мої очі, вуха та зачіска. Коли я стою на четвереньках, моя божевільна анімешна зачіска справді виглядає як ідеальна копія гриви Деша. Мої вуха стирчать з неї, і тепер їх набагато краще видно. Потім, на дальньому кінці, мій новий хвіст. З якоїсь причини мені здається, що він мені навіть трохи подобається. Я маю на увазі, що той факт, що у мене є хвіст, мене турбує. Проте, якби у мене була можливість його відрізати, думаю, я б вважав за краще залишити його. Не знаю, просто він мені подобається. Я повертаюся в сидяче положення і чухаю підборіддя, дивлячись на своє цікаве відображення.

Ну, з іншого боку, коли Джек прокинеться, йому нарешті доведеться сприйняти все це серйозно. Я не думаю, що є сенс заперечувати те, що відбувається. З іншого боку, я майже впевнений, що все це закінчиться погано.

Я заходжу до вітальні і помічаю, що Джек все ще міцно спить. Я сміюся, думаючи про те, як весь його світ перевернеться з ніг на голову, щойно я його розбуджу. Це має бути весело. Я штовхаю диван. - Давай, прокидайся, Епплджек! - кажу я, посміхаючись до вух своєму

навмисному вибору імені. Не знаю, чому в мене гарний настрій, але це так. Напевно, я повинен відчувати суміш жаху і страху після того, як дізнався, що більше не є на 100% людиною. Але насправді я почуваюся трохи розгубленим і дивно піднесеним.

Джек бурмоче, уткнувшись обличчям у подушку. Я знову б'ю ногою по дивану. - Давай, прокидайся, це мав бути просто сон. - Я з нетерпінням чекаю, коли він перевернеться, щоб я міг побачити його зміни.

Джек наполовину повертається і починає сідати. - Минуло вже 20 хвилин?

- Так, звісно, давай так і будемо думати.

Почувши це, Джек підхоплюється і вихоплює свій телефон, щоб перевірити час. - Чувак! Якого біса, чувак, вже 8 вечора! Я хотів поспати 20 хвилин, а не цілих чотири години, - Джек повертається до мене з втомленим гнівом у зелених очах. Тепер я одягнений у світшот з капюшоном, щоб він не побачив нічого незвичного на моєму обличчі. Втім, Джек у шортах і футболці, тож я бачу всі його нові кінські штрихи. І, о Боже, він виглядає чарівно. Веснянки на обох щоках і великі коричневі вуха поні, що стирчать на маківці.

Я хочу щось сказати, але все, що виривається з мого рота, це посмішка і тихе іржання. - Дауу...

Джек не розвеселився. - Деш, це було просте прохання, розбудити мене за 20 хвилин. - Бачити, як він хмуриться, з його великими поні-вухами і довгим світлим волоссям, досить комічно, і мені доводиться прикусити язика, щоб не

розсміятися. Джек продовжує свою тираду - ...і тепер, коли я проспав, це означає, що я не зможу заснути сьогодні вчасно! А це означає, що коли я прокинуся завтра рано вранці, то буду дуже втомленим! Серйозно, весь мій завтрашній день зіпсований.

Я збираюся розірвати кровоносну судину, пригнічуючи свій сміх настільки сильно, але я повинен продовжувати його. - Так, ти маєш рацію! Весь твій день точно зіпсований! Завтра все піде зовсім не так, як ти планував. - Мій сміх починає просочуватися в мої слова, і до кінця мого речення Джек розуміє, що щось не так.

Джек звужує очі. - Що, що ти зробив? Що тут смішного?

Це занадто кумедно, - О, ні, нічого, чуваче. У тебе просто щось на обличчі.

- О. Де, ось тут? - Джек починає терти щоку.

- Ні, вище... вище... - Я дивлюся, як його рука рухається далі по обличчю. - Трохи вище, майже там.

- Ух, що це? Я вже дістав? - каже Джек, його рука всього в декількох сантиметрах нижче його нових вух.

Я мушу зробити паузу, щоб насолодитися моментом на кілька секунд. Я роблю глибокий вдих, все, досить, досить. Я закінчив гратися з Джеком, і настав час йому дізнатися, наскільки поганими будуть його наступні кілька днів. - Ось так, друже. Ще на дюйм вище, ось так, ось так. - Джек тре вказане мною місце, і його рука зустрічається з шерстю та чутливим вухом. На його обличчі з'являється десяток

різних емоцій, і він піднімає іншу руку, щоб помацати своє друге вухо.

- Що це... зачекай... але... о, ти, мабуть, знущаєшся з мене...
- Слова Джека обриваються, коли вираз паніки нарешті застигає на його обличчі. Ну, я думаю, він досить добре здогадується, що це таке. Він підхоплюється і біжить до дзеркала у вітальні, а я підходжу до нього ззаду і схрещую руки. Він просто дивиться в дзеркало, розглядаючи свої вуха, протягом добрих десяти секунд.

- Вони тобі пасують, Епплджек. - Я широко посміхаюся.

Джек обертається з сумішшю розгубленості та жаху на обличчі. - Що? Чому ти такий щасливий?

- Пф, я просто знаю, що виглядаю крутіше за тебе. - Я знімаю капюшон світшота і оголюю свою повнокольорову гриву і блакитні вуха, якими я потім вимахую і клацаю в його загальному напрямку. Що я можу сказати, я трохи попрактикувався з ними.

Джек кілька секунд спантеличено дивиться на мою появу, а потім повертається до дзеркала. Знову проводить руками по вухах. - Деш, якого біса тут відбувається? Ми виглядаємо як виродки! - Він повертається до мене, на його обличчі відбивається занепокоєння. - Щось ще змінилося?

Я стукаю себе по підборіддю, згадуючи, що сказав, що більше не граюся з Джеком. Однак правила існують для того, щоб їх порушувати. - Ні. Джеку, більше нічого не змінилося. Тільки вуха. Визнаю, вони трохи дивні, але мені починають подобатися мої. Ну, якщо не зважати на те, що

тепер я мушу постійно носити капюшон на людях. - Я хмурюся, усвідомлюючи, що більше ніколи не зможу ходити в футболці.

- Здається, мене зараз знудить, - каже Джек, знову дивлячись у дзеркало. - Треба піти побризкати водою на обличчя і переконатися, що все інше виглядає так само.

- Звучить добре, я буду тут. - Я дивлюся, як Джек заходить у ванну. Це буде безцінним.

- Десять. - Я оголошую на весь зал.

- Дев'ять. Вісім. - Схрещую руки і впираюся на стіну.

- Сім. Шість. - Мій новий хвіст, мабуть, зараз люто виляє, але він обмотався навколо моєї ноги і застряг у штанях, сховавшись від очей.

- П'ять. Чотири. - Я посміхаюся, усвідомлюючи, що Джек зараз у ванній кімнаті, і щойно він зніме штани й озирнеться...

- Три. Два.

- A-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a-a!

- А, чорт забирай, одна секунда. - Я насуплюся, але тут же посміхаюся, коли двері ванної відчиняються, і Джек з криком біжить по коридору. Він залишив штани у ванній, і його новий хвіст махає в повітрі позаду нього, коли він біжить.

Я кричу йому вслід - То... тобі подобається?

Розділ 4: П'ятиразовий чемпіон з косплею!

Я не впевнений, що Джек почув моє запитання через його панічний крик. Хоча це досить кумедно бачити, як він бігає навколо. Це нагадує мені собаку, що ганяється за своїм хвостом, тільки цього разу хвіст ганяється за господарем.

До речі, заправляти хвіст у штани дуже незручно. І, чорт забирай, кіт вже виліз з мішка, немає сенсу більше ховати мій хвіст. Я йду на кухню, беру ножа і обережно прорізаю щілину в задній частині штанів, щоб мій хвіст міг вилізти назовні. - Ось так, маленький друже! - Я посміхаюся, коли він виринається назовні і мимоволі починає м'яко битися туди-сюди. Звісно, він сповіщає світові, що я не зовсім людина, але чомусь мене це не бентежить. Побачивши його, я просто відчуваю себе, не знаю, знову цілісним? Я стою там якось мить, ніжно перебираючи руками пасма. Я відчуваю, що тепер це частина моєї ідентичності, і не розумію, як я так довго жив без неї.

Гаразд, час для ігор закінчився, і тут є багато лайна, яке треба зробити. Я відпускаю хвіст і йду на звук його криків, поки не бачу Джека, який стоїть біля книжкової полиці і б'є себе по хвосту знайденою лінійкою. - Чуваче, одягни штани, - кажу я, кидаючи йому одяг. Він інстинктивно ловить їх, але потім, здається, не знає, що з ними робити.

Він дивиться на мене, і його очі розширюються, коли він бачить різнокольорове волосся, що радісно кружляє між моїми ногами. Він трясє над ним своєю лінійкою. - Це, це неможливо. - Він показує назад на власний хвіст. - Це неможливо!

Я повільно потираю скроні. Визнаю, я добряче повеселився з ним, але у нас справді немає на це часу. - Слухай, Джеку, я не знаю, що, чому і як це все відбувається, але мені дуже потрібно, щоб ти взяв себе в руки.

Джек повільно сповзає по стіні, на яку він спирається, і опиняється в напівсидячому положенні. Він дивиться на свій білявий хвіст. - Я не знаю, чого ти від мене чекаєш. Я маю на увазі, я навіть не знаю, чого я очікую від себе тут. - Він розводить руками. - Чорт, я, бляха, не знаю, що мені зараз думати про що-небудь.

Я підходжу до нього. - Ну, все, що я знаю, це те, що ми пройдемо через це разом. Ми були найкращими друзями більше десяти років, і ми завжди допомагали один одному у важкі часи. Ми пройдемо через це разом. - Я простягаю руку.

Джек перестає дивитися на свій хвіст і піднімає на мене очі. Він злегка хихикає, коли тягнеться до мене, щоб потиснути руку. - Гаразд, давай зробимо це, але якщо ти зірвешся на пісню, співаючи "True True Friend", хай допоможе мені Бог.

Я сміюся - Ні, я б ніколи цього не зробив, це не мій стиль. З іншого боку, "Find a Pet' on the other hand..."

- Навіть не смій, бляха-муха. - Джек трясє переді мною лінійкою.

- Розслабся, щоб змусити цього хлопця співати, знадобиться більше, ніж хвіст. До того ж, у нас повно справ.

Джек хитає головою і посміхається. - Гаразд, Рейнбоу Деш, який план? - Я дивлюся на Джека. Його зовнішній вигляд може бути трохи химерним, і його очі, можливо, змінили колір, але за цими очима горить вогонь і мужність, які я завжди бачу в Джеку. Він більше не грає в ігри, він більше не уникає ситуації, тепер це все бізнес. Настав час робити справу.

Я поклав руку йому на плече. - Що ж, Ей-Джею, я думав про це, це будуть напружені 24 години. Розумієш, сьогодні ввечері ми готуємося. Складемо списки і розробимо план. Бо на світанку ми вирушимо в епічну подорож!

Джек потирає руки. - Так, бляха-муха, мені подобається, як це звучить. Плани, місії, робити щось продуктивне! Гаразд, куди ми їдемо?

Я виправляюсь і піднімаю кулак угору. - Завтра ми їдемо... до Волл-Марту!

Джек моргає. - Що? Ти шукаєш розпродаж хакі чи що?

Я закочую очі і пояснюю. - Слухай, що б тут не відбувалося, це прискорюється. Одного дня з'являються к'юті-марки, потім за день змінюється зачіска, а потім у нас раптово

відростають хвости і вуха за лічені години. - Коли я чую, як я говорю такі речі, мені здається, що я збожеволів. - Але заперечувати факти досить важко, адже Джек стоїть прямо переді мною, і всі зміни видно прямо тут. Починаючи з пальців його ніг і аж до тих милих веснянок, які він має...

Я хитаю головою і повертаюся до свого пояснення. - Джеку, ми повинні припустити, що наступні зміни відбудуться ще швидше, ніж ці...

Джек перебиває мене і піднімає дві руки. - Стоп, стоп, зачекай секунду, Скіппі. Наступні зміни? Ти маєш на увазі, що ще більше частин нас зміниться?

Я прикусив губу, потім кивнув. - Гадаю, так, це не має жодних ознак зупинки. Я не знаю, що це викликає, але воно досить потужне, щоб змусити нас відростити кінські хвости і вуха. Якщо воно здатне на таке, то одному Богу відомо, що ще воно може зробити з нами. Швидше за все, ми будемо набувати все більше і більше кінських рис протягом наступного дня або близько того. І, як ти міг помітити, ми швидко наближаємося до того моменту, коли не зможемо показуватися на людях. - Я роблю паузу і показую на свої вуха та хвіст. - Отже, незалежно від того, що стало причиною цього, ми повинні почати готуватися до очевидного остаточного результату. І часу в нас обмаль.

Джек виглядає трохи стурбованим, але принаймні він більше не заперечує серйозність нашої проблеми. - То чому Волл-Март, що ми можемо там купити, щоб допомогти нам з цим?

- Ну, що нам не потрібно купувати - це ще краще питання. Я маю на увазі, давайте поговоримо про найгірший сценарій, добре? Ми не знаємо майбутнього, тому давайте припустимо найгірше і уявимо, що це наш останній шанс зробити покупки на людях. Що б ми хотіли купити під час нашого останнього шопінгу? Хм... зачекай, у тебе все ще є той план виживання на випадок зомбі-апокаліпсису? Знаєш, той, що ми написали в коледжі?

Джек сміється - Та стара річ? Конспект, який ми писали на уроках англійської замість того, щоб конспектувати? Так, я думаю, що він все ще зберігається у мене вдома в блокноті. Але як саморобний план виживання серед зомбі може зупинити нас від перетворення на маленьких барвистих поні?

- Ну, 90% зомбі-плану буде марним. Але, якщо ти пам'ятаєш, частина плану включала в себе величезний список всього, що нам знадобиться для виживання. Генератори, бензин, тонни пайків, очищувачі води, радіоприймачі, насіння тощо.

Джек нарешті вловлює. - Все, що нам знадобиться для життя після падіння цивілізації.

Я киваю. - Або, в нашому випадку, все, що нам знадобиться, щоб жити усамітнено, далеко від суспільства.
- Це протверезлива думка, але, чорт забирай, до неї варто підготуватися, чи не так?

Джек погоджується. - Так, це справді гнітюче, але звучить як дуже розумний план, враховуючи нашу нинішню ситуацію.

Я стискаю руки в кулаки. - Отже, вирішено. Завтра ми підемо і зберемо припаси, а потім принесемо все, що зможемо донести, на твою ферму. - Згадка про ферму змушує пухнасті вуха Джека нашорошитися, тож я пояснюю свої міркування. - Слухай, у мене є сусіди, і вештатися тут з таким виглядом - погана ідея. Але ваша ферма знаходиться в глушині, там нас ніхто не потурбує. Ми можемо зробити вашу ферму нашою новою базою, поки не розберемося з усім цим.

- Має сенс. - Джек замислено постукує себе по підборіддю. - Думаєш, ми зможемо купити все у Волл-Марті?

Я глибоко вдихаю. - Ну, не все. Це буде добре для загальних запасів і сипучих продуктів, але ми повинні заїхати в Farm & Fleet, щоб отримати решту запасів.

Я на мить замислився, радіючи, що ми живемо в Айові і маємо такі магазини навколо. Такі місця, як Farm & Fleet - це магазини, створені для фермерів. Величезні магазини, які продають запчастини для тракторів, ланцюги, зброю, боєприпаси, важкі інструменти, навіть корм для худоби та медичні препарати для сільськогосподарських тварин. Це ідеальне місце для завершення нашого списку виживання. Я клацаю пальцями і дивлюся на Джека. - О, і ще нам потрібно сходити в бібліотеку! Я хочу взяти кілька книг і отримати будь-яку інформацію про...

Сміх Джека обірвав мене - Бібліотека? Ти думаєш, що книжки нам тут допоможуть? Ха-ха, я не знав, що "Перевтілення" Кафки - це книга самопомоги. О, поки ми

будемо там, ми можемо перевірити назву: Перетворення в Поні: Для Бовдурів!

- Я хотів сказати, що ми можемо взяти ветеринарні підручники. Посібник з анатомії коней, інформацію про дієти для коней, книги про здоров'я тварин, хвороби коней тощо. - Я посміхаюся, дивлячись, як швидко назви цих книг придушують сміх Джека.

Джек дивиться прямо перед собою, все ще намагаючись усвідомити той факт, що ветеринарні тексти можуть незабаром стосуватися і його. Він важко ковтає, -Ти справді думаєш, що це зайде так далеко? Ми, за браком кращого терміну, "йдемо до кінця"?

Я потираю чоло. - Не знаю. Я маю на увазі, що ми відростили хвости і гриви, наче це нічого не означало. Я справді більше не знаю, що можливо, а що неможливо. Але, як я вже казав, ми повинні планувати на довгострокову перспективу. Оскільки ми не маємо жодного уявлення про те, що є причиною цього або як це зупинити, все, що ми можемо зробити, - це контролювати збитки. Знаєш, "сподівайся на краще, але готуйся до гіршого". Принаймні нам пощастило, що ви живете на фермі. Це ідеальне місце, чорт забирай, якщо станеться немислиме, і ми дійсно перетворимося на справжніх поні...
- Я замовкаю.

Джек кривиться. - Ну, тоді бути на фермі краще, ніж застрягти в місті. Господи, яка страшна думка.

Намагаюся підняти настрій і починаю жартувати. - А у вас на фермі є обладнання для коней! Чудово! Через п'ять днів Еван повернеться додому і побачить, що ми повністю

змінилися. Не знаючи, хто ми такі, він ставитиметься до нас, як до звичайних коней. Тоді ми зможемо знайти собі стайню і провести решту життя як дикі в'ючні тварини, поки...

Я обриваюся, коли кулак Джека летить і сильно б'є мене в плече. - Навіть не смій, бляха, жартувати про те, що з нами може статися щось подібне! Чорт забирай! - Дихання Джека прискорюється, і я бачу, як тремтять його руки.

Я піднімаю руки вгору. - Ой, вибач, вибач, я просто пожартував. Напевно, не найкращий жарт зараз, вибач. - Я кладу руку йому на плече.

Джек робить кілька глибоких вдихів. - Не жартуй про цього чувака, для мене все це кошмаром висить над цією справою. Ми з Еваном щодня працюємо з дикими кіньми. Знати, що я можу перетворитися на одного з них, - це не що інше, як жахливий жах.

Я хапаю себе за хвіст і піднімаю його, щоб він побачив. - Джеку, у коней не буває таких хвостів. - Я намагаюся заспокійливо посміхнутися. - Ми не будемо дикими кіньми. Якщо ми і перевтілимося в когось, то в барвистих мультяшних поні.

Він злегка сміється над божевільням нашого діалогу. - Так, ну, гадаю, так набагато краще.

Я посміхаюся. - Набагато краще! Тільки уяви обличчя Евана, коли він повернеться додому і побачить у вітальні двох поні, які дивляться MLP і сперечаються, в якому сезоні найкращі пісні!

Джек піднімає брови. - Еван насправді має рацію. Я впевнений, що він помітить двох поні, які будують бункер для виживання посеред нашого кукурудзяного поля.

- Ну, Джеку, я не планував будувати бункер. Я сподівався просто жити у твоєму будинку. Знаєш, з благословення Евана.

Джек ховає обличчя в долонях. - Еван до біса ненавидить поні, з чого б йому нам допомагати?

Я грайливо поплескав Джека по плечу, щоб підбадьорити його. - Ну, я сподіваюся, що він змінить свою думку про поні, коли один з них стане його братом.

- Ти недооцінюєш ненависть Евана до поні, - посміхається Джек. - У будь-якому випадку, його не буде в місті наступні п'ять днів. Гадаю, ми перейдемо цей міст, коли прийдемо до нього.

Ми починаємо повертатися до кухні. Джек йде за мною, і я не можу не помітити, що він весь час дивиться мені на хвіст. Я різко зупиняюся, і Джек настільки відволікається, що заходить мені прямо в спину. - Знаєш, Джеку, неввічливо витріщатися, - хихикаю я. - І взагалі, де твій хвіст? Чому ти ховаєш його в штанях? Ти повинен дозволити цій штуці дихати, чоловіче.

- Так, можливо, декому з нас не так комфортно бачити анатомію коня, що відривається від нашого тіла. Чому ти так наполегливо прагнеш виставити їх напоказ?

Я висолопив язика. - Тому що тоді я зможу зробити це. - Я клацаю хвостом убік і відправляю його в політ, вдаряючи

Джека прямо в обличчя. - Ха-ха, о Боже, це пройшло набагато краще, ніж я очікував!

Джек відскакує на дюйм назад і одразу ж починає витирати обличчя руками. - Ох, чувак, гидота. Я мало рота не роззявив! Смердить конем.

Я все ще сміюся. - Ти впевнений? Я думав, що пахне жувальною гумкою і веселкою. Наголос на веселці.

Джеку не смішно, і він витягує з рота тонке пасмо синього волосся - Ні, точно конячий. Повір мені, я достатньо надихався цього запаху, коли був на фермі.

Він потирає лоба. - До речі, про ферму, котра година? Я забув, як довго я дрімав. - Джек стогне - Ух, мені треба додому, прямо зараз.

- Щось не так?

- Ні, просто поки Евана немає в місті, я маю наглядати за тваринами. Давати їм корм і так далі; я повинен був зробити це годину тому. - Джек прямує до дверей і починає взуватися.

Це дуже прикро, у нас є серйозні плани, які ми повинні виконати. Буде важко впоратися з поточною ситуацією, коли ми знаходимося на відстані 20 миль один від одного. Є лише один вихід. - Джеку, зачекай, я їду з тобою.

~~~~~

Ферма насправді досить вражаюча. На жаль, я не був тут вже добрих два роки. Гадаю, Джек просто вважає за краще приїжджати до мене, бо це ближче до міста.

У будь-якому випадку, Джек саме зараз влаштовує мені грандіозну екскурсію своїм помешканням. Хоча перебувати в стайні трохи нервує. Перебувати в присутності справжніх коней, маючи при цьому шматочки їхньої анатомії, відчуваєш себе дуже дивно. Звісно, мультяшні поні та дикі коні - це не одне й те саме, але вони досить близькі, щоб трохи налякати мене.

- ...а в цій половині стайні ми тримаємо кобил і лошат. Ми любимо тримати новонароджених з їхніми матерями протягом першого сезону. Звісно, жеребців ми тримаємо в іншій частині корівника, зводячи їх разом лише під час парування

Я штовхаю його в ребра, поки ми йдемо. - А потім що, ти сідаєш на стілець і дивишся шоу? У більшості місць за таке видовище треба платити.

Джеку не смішно. - Чувак, це огидно. Це не схоже на ті милі витребеньки, які ти бачиш на своїх сайтах. Справжнє - це не те, на що хочеться дивитися.

Я закочую очі, чувак, цей хлопець сьогодні не сприймає жартів. Джек дивиться на мене підозріло. - Нагадай мені, щоб я не залишав тебе наодинці з жодною з моїх кобил. Тим паче, що дні минають, і ти починаєш думати про них як про один вид. Тьху.

Я навіть ображаюся на це. - О, ха-ха, дуже смішно. І до того ж, що значить не підпускати мене до кобил, якщо я ще

більше змінюсь? Що? Ти ж розумієш, що Деш і Ей Джей - самки, так? - Я піднімаю брови, ніби натякаючи на те, що я маю на увазі. Я не хотів вимовляти ці слова вголос, але я впевнений, що якби ця трансформація пішла до кінця, то врешті-решт зачепила б і гендерну проблематику.

Джек відкидає мою пропозицію швидше, ніж товстун відмовляється від салату. - Так, я знаю їхню стать, але я також знаю нашу стать. Я не переходитиму, велике тобі спасибі. Крім того, Епплджек і Деш - це просто мультяшні персонажі з довільно обраною статтю. Я маю на увазі, що незалежно від того, що спричиняє ці зміни, вони не обов'язково мають відповідати опису з підручника. Це не мало б жодного сенсу.

Я сміюся. - О, а дати нам хвости і кінські вуха - це має сенс? А яскраве райдужне волосся? Як ти можеш ігнорувати тут гендерну проблематику? Чорт забирай, я б сказав, що легше змінити стать хлопця, ніж, ой, я не знаю, змусити його відростити кінський хвіст?

Джек заковчує очі, і ми підходимо до стайні для жеребців. Джек гладить одного з них по голові. - Чувак, ти можеш бути кобилою, якщо хочеш, все, що я знаю, це те, що я тримаю свій мотлох там, де він є.

- Кумедно, не знав, що ми маємо право голосу в цьому питанні. - Відповідаю я, здивований опором Джека самому припущенню про те, з чим ми можемо мати справу.

- Ну, я думаю, що ми не знаємо, але я кажу тобі, чоловіче, я не віддам свою чоловічу гідність без бою. Я чоловік, і я планую так і залишити. - Джек спускається до іншого жеребця, і я починаю слідувати за ним.

- Приємно знати, що ти готовий битися... - Я різко припиняю йти, оскільки якась непохитна сила тягне мене назад на кілька дюймів. Зрозумівши, що я за щось зачепився, я обертаюся, щоб побачити, що це. - Гей, Джеку, зачекай! Я зачепився за... ох.

Жеребець, повз якого ми проходили, тримає мій хвіст у роті. Він обережно смикає його, дивлячись на мене; здається, він не дуже хоче його відпускати. - Поганий кінь! Поганий кінь! - Я відходжу назад і б'ю його по носі. Нарешті, він відпускає, пирхнувши. - Ух, тепер мені доведеться мити цю штуку.

- Що ти зробив? - Підійшовши назад Джек цікавиться, чому я затримався.

- Твій жеребець вирішив вкусити мене за хвіст. Фу, він тепер весь слизький. - Я хмурюся, тримаючи мокрий хвіст збоку, щоб Джек бачив.

Джек витріщається на секунду. - Він, що? Цей кінь? Чосер? Це не має ніякого сенсу, Чосер ніколи не кусає за хвості інших жеребців, я бачив, як він це робив лише з... - Джек різко обриває себе, і я бачу, як його обличчя трохи зблідло від усвідомлення.

Я запитую, - що ти казав?

Він важко ковтає. - Скажімо так, Чосер ніколи не гризе жеребців. - Обличчя Джека стало ще більш тривожним, і він відвертається від коней. - Нічого, нічого, друже. Давай просто підемо до будинку, добре? - Я піднімаю брови, але не протестую; у нас дійсно багато планів на сьогоднішній вечір.

~~~~~

Чотири години (і після душу) потому я лежу на гостьовому ліжку. Це був, безумовно, найдивніший день за останній час. Я змінив зачіску, хвіст, вуха, потім сів і переглянув список запасів на випадок апокаліпсису. Я маю на увазі, що сталося з тим, щоб спокійно сидіти вдома і просто дивитися кіно?

Але я не можу заснути. Завтра у нас буде ще більш напружений день, і це в кращому випадку. За останні 12 годин з нами відбулися досить великі зміни, наскільки гірше може стати? Що, якщо ми прокинемося вкриті хутром чи ще чимось? Нам доведеться скасувати поїздки за припасами, і ми застрягнемо тут, на фермі, без припасів. Або, що, якщо нам вдасться дістати припаси, але в п'ятницю з'явиться Еван і вижене нас зі своєї землі? І що, якщо ми не зможемо зупинити цю трансформацію? Що, якщо ми не зможемо повернути його навспак? Як далеко вона зайде?

Я здригаюся і притискаю хвіст до грудей, тримаючи його міцно, як захисну ковдру. Це дає моему неспокійному розуму деякий комфорт. Звичайно, я не знаю, що з нами відбувається, але принаймні у мене є мій хвіст. Джек каже, що він пахне кінським волоссям, але мені байдуже, він тепер частина мене. Я перебираю його пальцями, поки нарешті не піддаюся солодким обіймам сну.

~~~~~

Бляха, я хочу ссяти. Розплющую очі, надворі темрява. Рука намагає тумбочку, щоб дістати телефон і перевірити час: 4:15 ранку. Я потираю шию і сідаю в ліжку, намагаючись згадати, де в цьому будинку туалет. Я неповоротно підводжуся і пробираюся до коридору. Коли я заходжу до ванної кімнати, я думаю, чи не змінилися наші тіла ще більше. Це дивна думка. Знати, що частина твого тіла могла кардинально змінитися, а ти, можливо, ще не усвідомлюєш цього.

У ванній кімнаті тьмяне нічне світло, тому я не вмикаю лампи денного світла, щоб вберегти очі від болю. До того ж, при цьому світлі я все ще досить добре бачу, достатньо, щоб розгледіти унітаз. Я зупиняюся перед умивальником і примружуюся на своє відображення, насправді здивований, побачивши, що нічого більше не змінилося, наскільки я можу бачити. Ні хутра, ні мордочки поні на моєму обличчі. Це полегшення. Відсутність нових змін - це добре, сподіваюся, так триватиме до ранку.

Мій сечовий міхур нагадує мені, чому я прокинувся. Я повертаюся до унітазу, піднімаю кришку, скидаю штани, чекаю кілька секунд, поки потече струмінь... а потім стрімко обпісяла всю підлогу. Гах! Якого біса, зачекай секунду. Я змушую себе припинити ссяти, повертаюся назад і вмикаю вимикач. Якого біса тут відбувається, чому я обісцяв всю, ох. Ох.

Там, де колись стояв мій пеніс, була піхва. І не просто ледь помітна щілина чи горбок, а повністю розвинена, шкіряста, велика, як у коня. Я заплющив очі і почав м'яко битися

головою об стіну. - Трахни мене... - Чекай, чекай, о Боже, поганий вибір слів! Спробую ще раз:

- Чооооооооооооорт!

Я не знаю, як довго я стояв там із заплющеними очима. Я не хочу дивитися вниз. Хвіст, вуха - з цим я можу впоратися. Але це? Як, бляха, мені змиритися з тим, що я прокидаюся не тієї статі? Я знаю, що гендер - це соціальна конструкція, але особисто я не думаю, що зможу ігнорувати той факт, що це між моїми ногами. Все, починаючи від одягу, який я маю носити, і закінчуючи займенником, який люди будуть використовувати, щоб звертатися до мене. Напевно, це все має змінитися зараз. Ось так просто.

Через деякий час я усвідомлюю, що мені ще треба закінчити сечовипускання, тому неохоче розплющую очі і дивлюся вниз. Ті жіночі геніталії все ще там. Я зітхаю і тихо бурмочу в темряву. - Ну, я не можу назвати це "тими жіночими геніталіями". Це мої жіночі геніталії. Моя піхва. Моя кицька. Моя піхва. Моя піхва... - Я потираю лоб. Як я взагалі можу мочитися з такою штукою? Я незграбно відводжу хвіст убік і сідаю на унітаз, щоб помочитися, відчуваючи себе трохи бридко, коли роблю це. Зрештою, цікавість бере гору, тож, закінчивши сечовипускання, я розставляю ноги і дивлюся вниз. Незабаром моя голова опиняється на відстані фута або близько того від моїх нових порожнеч.

- Чорт забирай, це моторошно, - бурмочу я собі під ніс. У будь-який інший час мого життя я був би надзвичайно збуджений, перебуваючи так близько до жіночої статі. Але

зараз не інший час. Бачити їх на власному тілі - це щось зовсім інше, як і той факт, що вони настільки явно кінські. Вони лякаюче ідентичні геніталіям фермерських кобил, повз яких ми проїжджали на початку дня. Проте, якою б тривожною і блювотною не була ця піхва, оскільки я передивився стільки MLP-порно за ці роки, мій розум зараз воював сам з собою через незліченну кількість суперечливих емоцій. Думати про це як про кицьку Деш мене заводить. Просто вбий себе зараз. Трясця, як гаряче! Мене зараз знудить. Цікаво, чи зможу я змусити його підморгнути? О Боже, він навіть конем смердить! Виглядає величезним. Цікаво, чи зможу я просунути туди всю свою руку? Як мені взагалі могла спасти на думку думка лизнути одну з них?! Справжня кицька поні, цікаво, яка вона на смак?

Я намагаюся вирішити, яка з цих думок була найстрашнішою, аж поки всі ці претенденти одразу ж програли це змагання раптовій настирливій думці, від якої волосся на моїй шиї стало дибки. - Ти знаєш, зараз середина ночі, Джек міцно спить, і на багато миль навколо нікого немає. Буквально ніщо не заважає тобі прямо зараз вийти на вулицю до стайні. Ти справжня кобила, тільки уяви, як було б добре представити себе жеребцеві і дозволити йому вивести в твою... Трясця твоїй матері, мозок! Припини!

- На сьогодні досить! - заявляю я нікому конкретно, потім перестаю витріщатися на свою нову статтю і натягую штани. У мене тремтять руки. - Гаразд, мозок, по-перше, ні. По-друге, Ні. По-третє, візьми себе в руки! І перестань думати про те, що я перетворююся на тварину! Якщо вже

на те пішло, я стаю цілком розумним поні. Як поні, я не маю нічого спільного з дикими кіньми, просто ні. Я знаю, яка моя сексуальність, і це не дикі коні! Ця трансформація цього не змінить. Мене приваблюватиме те ж саме, що й завжди. Не коні, а зрілі, сильні жеребці-поні, такі як Шайнінг Армор чи Біг Мак. - Я облизую губи від цієї думки, потім посміхаюся, задоволений своїм виправленим ходом думок. Схрешую руки вдоволено і розмовляю сам з собою. - Ха, бачиш, мозок? Я все ще повністю контролюю ситуацію. Я не раб гормонів своєї нової статі, я знаю, до кого мене тягне. - Я суплю брови, згадуючи свої слова. - Чекай, пішов ти в сраку. Пішов ти.

Я повертаюся в ліжку, але не можу заснути. Щоразу, коли я воруху ногами, я відчуваю, як мої нові складки труться одна об одну. Ах, це так моторошно! Незалежно від того, в якій позі я лягаю, я все одно відчуваю ці нові відчуття, що йдуть знизу.

- Я маю клопнутися, - промайнуло в голові. Я не знаю, що про це думати. Це справді гарна ідея? Як я взагалі зможу це зробити зараз? Це було б огидно, так? Але на що це буде схоже? Хіба дівчата не оргазмують сильніше, ніж хлопці?

Минає ще півгодини, поки я обговорюю це питання в голові. Я розумію, що все одно не можу заснути і вирішую просто відмовитися від цього квесту. Адже вже майже 6 ранку, немає сенсу йти спати. Але мені більше нічого робити в цьому ліжку. Ну, окрім, ну, цього.

А, до біса! Рано чи пізно я все одно це зроблю, тож давайте зробимо це зараз. Я скидаю з себе ковдру, знімаю штани і дивлюся вниз на свою мокру вульву. Я тисячу разів бачив

подібні зображення, але бачити це на собі? Фу, я справді не хочу торкатися цієї штуки. Я маю на увазі, чорт забирай, це практично виглядає так, ніби я можу захворіти. Ну, я вже все вирішив, так?

Але я не можу зробити це, дивлячись на неї, це занадто моторошно. Я вирішую заплющити очі і відвести погляд, а потім обережно опускаю руку до контакту. Я піднімаю брови, вау, воно дійсно тепле. Я повільно обмацую всю область, намагаючись зрозуміти, як це буде працювати. Спробувавши кілька різних місць, я думаю, що відчуваю, де знаходяться чутливі зони. Я роблю глибокий вдих і починаю розтирати одну конкретну точку.

Дивна насолода починає розливатися по всьому моєму тазу. Я не можу повірити, що насправді це роблю. Мій розум затуманюється, коли я продовжую масажувати себе внизу. Я не знаю, про що думати, і не впевнений, що хочу думати про клоп. Я не маю жодного уявлення про те, яка стать (або вид) мене більше збуджує. Чи готов я психологічно до того, щоб це з'ясувати? Я маю на увазі, я вже зрозуміла, що мені, напевно, подобаються жеребці, думаю, це має сенс. Але я не впевнений, що хочу слідувати цьому ходу думок. Я щойно дізнався, що я жінка, і я потираю свою кицьку. Це досить дивно, навіть якщо не думати про чоловіків і не з'ясовувати, наскільки сильно вони мене заводять.

Ну, давай просто припустимо, що жеребці. А як щодо іншої статі? А як щодо людей? Жінки все ще збуджують мене? А що буде? Я важко ковтаю. Я відчуваю, що мої думки ось-ось вийдуть з-під контролю, і знаю, що вже не зможу їх зупинити. У наступну хвилину або близько того я, ймовірно,

дізнаюся, що мене сексуально приваблює, потім я отримаю оргазм від цього, і тоді мені доведеться жити з цим знанням назавжди. Я починаю терти себе швидше, чорт забирай, це справді приємно. Я вже не хочу, щоб це закінчувалося, а я ледве почав. Що ж, я вже мастурбую як дівчинка, давайте покінчимо з цим. Час подивитися, що мене заводить.

Перший крок - людські жінки. Я уявляю собі людських жінок топлес і лесбіянок, які цілуються. - Фу, огидно, - кажу я, насупившись. Я усвідомлюю, що вони мене не цікавлять, думати про голих жінок просто неправильно. - Що ж, це розчаровує, - бурмочу я, але продовжую трахати себе пальцями.

Я продовжую свої пошуки, щоб знайти те, що мене збуджує, - Гаразд, а як щодо... чоловіків? - запитую я себе. Думки про випадкових хлопців заповнили мою голову, і, на щастя, це робить для мене ще менше, ніж дівчата. Гаразд, з людьми покінчено, і я можу офіційно заявити, що мене більше не приваблює жоден Homo sapiens. Трохи дивно про це думати. Так чи інакше, залишилося два варіанти: кобили і жеребці.

На цьому етапі стає важко всідіти на місці, я був на межі оргазму. Що ж, будемо сподіватися, що я зможу закінчити з першим варіантом, кобилами. Гаразд, момент істини, сподіваюся, це спрацює. Якщо це не спрацює, я застрягну на кінських членах до кінця свого життя. Фу. Гаразд, поїхали, я заповнюю свій розум образами жіночого поні, подивимось, чи спрацює це тричі.

БІП БІП БІП БІП БІП!

Я призупиняю мастурбацію на секунду, щоб з'ясувати, що це за шум. О, це просто будильник в іншій кімнаті. Це означає, що Джек прокидається. Неважливо, на мене це не впливає, я все одно можу закінчити мастурбувати.

Я опускаю руку назад на свою вологу щілину, насолоджуючись цим відчуттям по-справжньому. Це більше не здається мені огидним чи чужим, це просто таке чуттєве і приємне відчуття. Чорт, не можу повірити, що я ледь не відмовився від цієї можливості кінчити! Гаразд, на чому ми зупинилися? Чекай, чекай. Зачекай секунду. Джек щойно прокинувся!

Я прибираю руку з паху і сідаю в ліжку. Думка про те, що Джек прокинувся, розганяє адреналін по моїх венах. Я проговорюю проблему. - Якщо Джек прокинувся, то він скоро дізнається, що в його тілі з'явилося щось нове. Точніше, його тіло щось втратило. - Я дивлюся вниз на свою нову кінську стать і на мить закушую губу. Чорт, все ще дивно бачити мокру кицьку між ногами, особливо після 25 років, коли я бачив там член.

Я витріщаюся на свою нову стать ще кілька секунд, а потім знизую плечима. Ну, я ж тепер дівчина. Я пережив і гірше, правда? Чим більше я на нього дивлюся, тим менш дивно відчувати, що у мене є кицька. Гадаю, це схоже на те, що я відчував, коли у мене з'явився хвіст. Спочатку це трохи дивно, але потім я звикаю і не можу уявити це по-іншому. Я чухаю шию, все ще дивлячись на свою нову кобилячу сутність. - Знаєш, зважаючи на все це, мені здається, що я сприймаю все це досить добре.

Джек, з іншого боку, здається, не відчуває себе так само комфортно зі своєю кінською анатомією, і він, здається, дуже зациклений на захисті своєї чоловічої гідності. Так чи інакше, за кілька хвилин він дізнається, що він кобила. Це має бути цікавий ранок.

Розділ 5: Останній шанс щось купити.

Джек не збирався бути щасливим туристом сьогодні. Ну що ж, можна з цим покінчити, час одягатися і зустрітися з ним на кухні. Я одягаю труси, одразу помічаючи, як вони по-різному сидять на мені. Спереду вони явно вільніші, але, на диво, ззаду і з боків теж трохи тісні. Я дивлюся вниз, чи стали мої стегна ширшими? Чудово, просто чудово, більш жіночні деталі цього тіла. Я дивлюся на одяг, який був на мені вчора. Ну ось, гнітюча думка. - Мій одяг не зовсім підходить для дівчини, - я кусаю губу, називаючи себе дівчиною, до якої треба буде звикнути. До біса, я просто накину халат, а про відповідний одяг потурбуюся пізніше.

Я пішов на кухню і сів за стіл. Мені не хотілося починати снідати до того, як Джек освоїться з новим одягом. Я не хотів, щоб посеред смаження бекону мені довелося піти, бо Джек перевірів свою промежину і тепер бігав по дому з криками, перевертав столи і підпалював себе. Поки я його заспокоював, мій бекон, залишений без нагляду, міг би підгоріти, і тоді весь мій день був би зіпсований! Як на мене, не варто було ризикувати.

Тож я просто сидів за столом і барабанив пальцями по дереву, чекаючи, коли Джек прийде сюди. Я спостерігала, як спливають хвилини, і вже збирався встати і піти подивитися, що він робить, коли нарешті почув, як він спускається по коридору. Джек з'явився в халаті, а під ним все ще була піжама. Він потягнувся, коли увійшов; мені здалося, що він виглядав досить спокійним, мабуть, він ще

не помітив змін. - О, привіт, Деш, нічого собі, ніколи не бачив тебе так рано.

Було кумедно, що за останні два дні він також почав називати мене "Деш" час від часу. Я не знаю, навмисно це чи ні. Я хочу сказати, що це все навмисно, зважаючи на нашу нинішню ситуацію, але хіба він не почав називати мене інакше ще до того, як ми усвідомили, що змінилися? Зачекай, а коли почалася ця історія з іменами? Хм, це ми з'ясуємо пізніше, зараз у нас є важливіші проблеми. - Так, Джеку, я не міг заснути і вирішив просто встати раніше.

Джек підійшов і увімкнув кавоварку, - Так, дай вгадаю, ти побачив, як змінилося наше нове тіло, а потім не міг заснути, так?

Я моргнув. Зачекай, Джек знав про зміни? Я очікувала вогню, криків і розбитих вікон, коли він дізнався про це. Очевидно, Джек виявився сильнішим духом, ніж я думав, я відкрив рот, щоб переконатися, що ми на одній хвилі, - Так, можна і так сказати. Я так розумію, ти зробив те ж саме? Ти не проти... проти змін?

- Ну, я не бачив цього, поки не прокинувся, але так, я в порядку з цим, я гадаю.

- Ого. Я справді думав, що ти засмутишся.

- Ні, не засмутився. Трохи шокований, звичайно, я стояв перед дзеркалом хвилин п'ять і просто витріщався; треба було добре роздивитися, розумієш?

Стало незручно. - Ну, так...

- Це божевілля - бачити щось подібне на власному тілі, таке дивне відчуття.

- Напевно.

- Врешті-решт я взяв ручку і почав колупатися там внизу, це дивне відчуття.

- Що...

- Не зрозумійте мене неправильно, я відчуваю багато цього на своїх тваринах. Я маю на увазі, що коні люблять, коли ви берете одну з них в обидві руки і робите їй хороший глибокий масаж, розумієш?

Я радий, що не їв, бо мене мало не знудило. - Джеку, це ж типу ТМІ, чувак.

- Дурниці! Кожен хороший фермер знає, що відчуває це при першій-ліпшій нагоді. Я маю на увазі, пам'ятаєш, на початку тижня я казав тобі, що наша кобила Сара підхопила інфекцію, і ми її лікували? Так от, я б ніколи не помітив, що у неї інфекція, якби не придивився і не відчув неприємного запаху.

- Боже, Джеку, це просто огидно, зачекай, Саро? У неї не було інфекції "там", ти казав мені, що у неї була інфекція на нижній частині ноги... - З раптовим усвідомленням я дивлюся вниз і стягую халат з ноги. - Трясця твоїй матері, Джеку, у нас копита.

- Так? Я думав, що це було очевидно сьогодні вранці. - Джек не знаходив слів.

- Срань господня, копита! - Я нахилився, щоб краще роздивитися. Мої руки все ще були абсолютно людськими, але вся нижня половина ноги була на 100% кінською, моє людське коліно було підняте вище, а щиколотка була там, де зазвичай знаходиться людське коліно, з цього моменту моя гомілка була вкрита тонким, тонким хутром блакитного кольору, яке переходило в копито блакитного кольору біля основи. - О Боже, це дуже дивно, це за межею фантастики! Коли це сталося!?

Джек почав говорити дуже повільно, - Ти хочеш сказати мені...

- Ого, ця штука зроблена з дуже твердого матеріалу, - сказав я, тикаючи в неї виделкою, яку взяла зі столу.

- ...що ти НЕ ПОМІТИВ... - продовжував Джек.

- Принаймні, ми все ще можемо в них ходити, - зауважив я.

Джек стояв тепер лише за фут від мене, - ...ЩОБ У ТЕБЕ БУЛИ КОПИТА?! ЯК МОЖНА НЕ ПОМІТИТИ ЩОСЬ ПОДІБНЕ! Ти ж знаєш, що це дуже важливо!

Джек мав рацію, як я міг не помітити? Ну, я думаю, у мене були інші речі на думці, втрата чоловічої гідності і таке інше, знаєте. - А, так, вибач, Джеку, мабуть, я не потрудився перевірити.

- Те, що ти забув ключі, я можу зрозуміти. Не помітити, що твої шкарпетки різного кольору, я можу зрозуміти, але не помітити, що ти ходиш на копитах? Серйозно, чувак?

Секундочку. Ох, от лайно. Це означає, що Джек не знає про іншу зміну. Чорт, я сподівався, що ми залишили цю

незручну розмову в минулому. Може, мені поки що не варто розповідати Джеку, нехай він ще трохи насолодиться життям чоловіка.

Джек подивився на мене і похитав головою. - Боже, Дейве, іноді ти буваєш таким ідіотом.

Ну, гаразд, приятелю, і ти теж іди в сраку. Я збирався бути ввічливим.... - Гей, Джеку, зроби мені послугу, перевір підставу свого хвоста.

Джек підняв голову. - Що?

- Перевір. Підставу. Свого хвоста. - Я зробив паузу на кілька секунд. - Здається, там щось змінилося. Просто довірся мені, зараз я відвернусь і закрию очі, а ти спустиш штани і перевіриш підставу свого хвоста.

Джек нахилив на мене голову і на секунду замислився. - Гм, гаразд, мабуть? Це дивне прохання. На яку зміну мені слід розраховувати?

Я відвертаюся і заплющую очі. - Просто довірся мені, чувак, не хвилюйся, це займе лише секунду.

Мої очі заплющені, але я чую, як він трохи шаркає (о, я помітив, що його кроки звучать як тупіт копит, не можу повірити, що не помітив цього раніше!), нарешті я чую, як він розстібає свої піжамні штани, а потім я чую, як вони падають на підлогу.

Я чекаю. Минає добрий десяток секунд, а з-за моєї спини не долинає жодного звуку. - Джек? З тобою все гаразд? - Я розплющую очі і повільно обертаюся, Джек стоїть і дивиться на вульву, до якої фанати "Епплджек" чіплялися

роками. Вона виглядала більш-менш так само, як і моя, хоча я визнаю, що було дуже дивно бачити її на моєму другові. Потім я розумію, що Джек просто застиг на місці, дивлячись на неї, тому я підходжу і кладу руку йому на плече. - Гей, пам'ятаєш, як ти сміявся з мене за те, що я не помітив, що у нас є копита. Гарні були часи.

Дотик моєї руки до його плеча, здавалося, перезавантажив його мозок, і Джек одразу ж підстрибнув на фут у повітря, а потім почав спотикаючись повертатися до вітальні, розмахуючи руками перед собою, ніби намагаючись відлякати комаху, яка сіла йому на живіт. О, а я вже згадував про крики? О Боже, крики.

- Джек...

—

A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-A-
A!!! AAAAAA!!!!

QUESTION

ANSWER

- Джек, це не павук, це вагіна, - мій мозок підтвердив, що так, так, це було найдивніше речення, яке я коли-небудь говорив.

- АAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! - Крик Джека обірвався, оскільки він миттєво знепритомнів і впав прямо на килим у коридорі.

Я підійшов, щоб перевірити, чи з ним все гаразд, ну, і, напевно, щоб перевірити, чи з нею все гаразд. Чорт, до цього буде важко звикнути. Я зупинився на мить і подумав про себе. А знаєш, що? До біса, ми не можемо цього змінити, тож можемо змиритися з цим. Ми повинні звикнути до цього, тому я використовую жіночі

займенники для Джек з цього моменту, і я очікую, що вона зробить те ж саме зі мною.

Я дивлюся на Джека. - Привіт, друже, ти в порядку? Це було досить сильне падіння. - Ніякої реакції. Я штовхаю її по гомілках, все ще нічого. - Так, ти без свідомості. Чудово...

Що ж, я можу допомогти собі поснідати. Я звертаюся до непритомного тіла. - Гей, я збираюся з'їсти твої пластівці, добре? Ти ж не проти? Дуже смачно, дякую! - Хм, де вона тримає свої пластівці? А, тут є пакетик з чимось.

Я йду до вітальні і підходжу до білого пакета, який був притулений до стіни. Відкриваю його і зазираю всередину. - Йоу Джек, що це за пластівці? - Я знаю, що вона не може відповісти, але розмова з нею мене розважає. Так само, як і те, що я назвав її "вона", ха-ха, вона б так розлютилася, якби зараз прокинулася і почула мої думки. Так чи інакше, пластівці виглядали добре, якими б вони не були. Я несу пакет до столу і насипаю в миску.

- Хочеш пластівців, Джеку? Особисто мені сьогодні не хочеться молока. Так, просто сухих пластівців і склянки апельсинового соку буде достатньо для цієї кобили. - Я сміюся, несучи пластівці до вітальні і вмикаю телевизор. Від того, що я назвала себе кобилою, волосся на моїй шиї стало дибки, але, гадаю, це було технічно точно. Я відкидаю хвіст убік і знаходжу спосіб сісти на диван, не зачепивши свій новий улюблений придаток, потім відкидаюся назад і кладу копита на журнальний столик. - Гей, Джеку, ти завжди казав, що на стіл не можна ставити ноги, але як щодо копит? З ними все гаразд, так? - Чудово.

Насправді мені не варто було б жартувати з цього приводу, але сама абсурдність ситуації здалася мені досить смішною.

~~~~~

Минуло кілька годин, по телевізору було небагато новин. Була якась новина про незрозумілий вибух біля Сіетла, щось про стару книгарню, що вибухнула посеред ночі від якогось дивного вибуху, що пролунав зсередини. Але я не звернула на цю історію особливої уваги, бо була зайнята складанням списків покупок і доїданням пластівців. Я вирішила, що дізнаюся, коли Джек прокинеться, бо вона знову почне кричати. Тож було несподіванкою, коли я відчула, як мої пухнасті вуха нахилилися і вловили слабкий шум з іншої кімнати. Джек нарешті прокинулася, але я не чула крику з іншої кімнати. Я почула плач.

Я відклала олівець і потерла чоло. Я не була упевнена, що втішати свого найкращого друга з приводу втрати його пеніса - це розділ у книзі "Що друзі роблять одне для одного", але я дійсно була єдиною, хто міг допомогти їй пройти через це. Я встаю і відчиняю двері в коридор, щоб побачити Джек, яка лежить там, відвернувшись обличчям від тіла, і плаче, дивлячись у стіну. Я опускаюся біля неї на коліна і кладу руку їй на плече.

- Послухай, Джек... - Чорт, я не мала жодного уявлення, куди я йду з цим. Я буквально не знала, що сказати, на щастя, Джек втрутилася і врятувала мене від моєї половини речення.

- Це, це несправедливо. Чому, чому... - Слова Джек були перервані її риданнями.

- Я не знаю, нічого з цього не має сенсу. Ми не знаємо, чому це почалося, ми не знаємо, чому ми стали мішенню, ми не знаємо, як це взагалі можливо, і ми не знаємо, яким буде кінцевий результат. Чорт забирай, ми навіть не знаємо, хто ще міг стати мішенню, адже на нашому місці можуть бути сотні людей.

Джек витерла сльози з її очей, той факт, що вона була не одна, здавалося, заспокоїв її. - Ти справді так думаєш?

Я знизала плечима. - Ну, я маю на увазі, що якби у когось були засоби для такої божевільної трансформації, як ця, то я думаю, що вони націлилися б на більше, ніж двох людей. Було б марно витрачати час тільки на нас.

- Чому ти думаєш, що хтось інший зробив це з нами? - Джек пересіла у сидяче положення, але все ще не повернулася до мене обличчям.

Я піднімаю брову. - Що ти маєш на увазі, звичайно, хтось інший зробив це з нами, що, ти думаєш, це щось, що ми зробили самі з собою?

Джек потягнулася назад і почухала свою шию, коли я сиділа позаду неї. Я помітила, що ніготь на її середньому пальці набагато більший і товстіший, ніж зазвичай, нагадавши мені про те, як виглядав мій палець на нозі вчора. - Ну, я просто не знаю, чому хтось міг зробити це з нами, я маю на увазі, ми ж пара нікчем. Навіщо комусь переслідувати нас? Дуже схоже на те, що ми самі зробили щось таке, що спровокувало це. Я просто не знаю, Дейве, -

Джек повернулася до мене обличчям, - і взагалі, я не знаю, чи варто мені й надалі називати тебе Дейвом? Це чоловіче ім'я, воно не дуже пасує до сьогоднішніх подій, чи не так?

Я розсміялася. - Так, я збиралася запитати тебе про те ж саме. Тобі більше подобається Джекі чи мені краще залишити Ей-Джей?

- Ух, Джекі звучить як п'ятирічна дівчинка, до біса цей звук. Я не знаю, чувак, якщо хочеш, можеш називати мене Ей-Джеєм, або залишайся з Джеком, якщо можеш. Ми можемо прикинутися, що Джек - це скорочення від Джекі абощо. - Вона підвелася і знову витерла очі. - Досить хандрити. Ми ж маємо зробити покупки, чи не так? Сучки люблять ходити по магазинах.

Я засміявся. - Добре, що ти повернулася, Ей-Джей, і так, у нас є робота. Але я рекомендую тобі спочатку поїсти, бо день буде довгим. - Я поплескала її по спині і повернулася до свого дивану, щоб взяти свою миску і пакетик з пластівцями, які я їла.

Джек дивиться на мене, коли я насипаю ще трохи в миску і сідаю за кухонний стіл. Я вже на півдорозі до другої ложки, коли помічаю, що Джек все ще дивиться на мене, тож я кажу. - Чим можу допомогти?

- Що ти їси... де ти це взяла? - запитує вона, повільно наближаючись до столу.

- Га? О, пластівці? - Я показую на білий пакет, тільки зараз усвідомлюючи, що трохи дивно, що пакет був чисто білим і не мав жодного тексту чи логотипу. Хто купує пластівці у великих, немаркованих білих пакетах? - Так, я знайшла цей

пакет у коридорі, притулений до стіни. Він гарно пахнув і виглядав добре, тож я висипала...

- Ти їси сиру люцерну, - рішуче сказала Джек.

Я перестала жувати і подивилася вниз. Якщо подумати, то це були досить дивні на вигляд пластівці. Це була купа сухих, зелених спресованих кубиків з якимись твердими насінням, змішаними між собою. - Ха... так і є. Я так розумію, це не є нормальним для людей?

Джек засміялася. - Ні, зовсім ні. Це корм для великої рогатої худоби, ми змішуємо його зі звичайним зерном, якщо їм потрібно більше білка. Люди не можуть перетравити сиру люцерну, я думаю, що вони можуть їсти паростки або щось подібне, але не власне насіння та гранули. Я навіть не знаю, як ти примудряєшся пережовувати насіння... - Джек зупинився і помацав язиком її зуби. - О. Ого, що ж, гадаю, це все пояснює. Знаєш, нам дійсно потрібно почати робити повний огляд тіла, коли ми прокидаємося.

Я підвелася і почала йти до дзеркала в коридорі. - О? Що тепер? Щось з язиком чи... - Я підійшла до дзеркала і подивилася собі в рот, - ...чи з зубами. Ах. Прощавайте, ікла, за вами сумуватимуть! - Я посміхнулася, відкривши рот ширше. Мої ікла зменшилися і трохи відсунулися назад від передньої групи зубів, які разом з корінними здавалися трохи більшими. Я закрила рот і подивилася на своє обличчя в цілому. Тепер, коли я подивилася на нього, я побачила багато ледь помітних змін, і все разом я виглядала зовсім по-іншому. Все моє обличчя стало більш жіночним, очі блищали, шкіра була гладенькою, а ніс і

щелепа почали трохи виступати. Потім, звичайно, була блискуча райдужна грива і кінські вуха. Їх важко не помітити. На щастя, більша частина мого обличчя була схожа на людську, але вона виглядала дуже по-дівочому. Ну, може, це й на краще, у нас попереду був цілий день шопінгу, і як там казала Ей-Джей? Сучки люблять ходити по магазинах.

~~~~~

Поїздка до Волл-Марту виявилася складнішою, ніж я очікувала. Запхати копита в тенісні туфлі було досить важко, але контролювати педалі цими новими нижніми кінцівками, що приводяться в рух гомілковостопним суглобом, було не зовсім просто. Не допомагало й те, що я ледве могла сидіти, запхавши хвіст у штани. Сидіти нормально було надзвичайно боляче, оскільки хвіст був затиснутий, тож мені довелося сидіти на лівому, хм, фланзі, мабуть, це буде правильне слово. Так чи інакше, ми нарешті дісталися до Волл-Марту і зайшли всередину, і ніхто не помітив, що ми не зовсім люди. Привітальниця навіть посміхнулася нам і сказала. - Ласкаво просимо, місс, - на що я посміхнулася, а Джек стиснула зуби, але, на щастя, нічого не сказала.

- Давай, Джек, пам'ятай, просто посміхайся і кивай. Не роби нічого, щоб привернути до себе увагу... - Я була одягнений у кофту з капюшоном і джинси. Було трохи тепло, оскільки це був початок травня, але мені потрібен

був капюшон, щоб прикрити вуха і сховати більшу частину волосся.

- Клянуся Богом, якщо якийсь випадковий підліток свисне на мене вовчим свистом, всі ставки зроблені, я почну розгойдуватися і не зупинюся, поки не побачу кров, - Джек була одягнена в джинси, спортивну куртку і бейсбольну кепку. Вона заховала вуха під волосся і використовувала кепку, щоб утримати все це на місці.

- Це не дуже схоже на поні, - кажу я зі сміхом і починаю штовхати наш візок до продуктового ряду. У нашому списку не було свіжої зелені, але я все одно почала додавати її до кошика, настільки вона виглядала апетитно.

Джек почала складати у візок різноманітні фрукти. - Так, я думала про це, поки що всі зміни були лише фізичними, і майже впевнена, що ментально ми не дуже змінилися.

- Ха, ти звучиш майже розчаровано, - сказала я, піднявши брови, коли вирішила, що ми вже набралися швидкопсувних продуктів, і штовхнула наш візок до наступної секції.

- О, ні, не зрозумій мене неправильно. Мені дуже подобається мій нинішній мозок і спогади, мені просто було цікаво, ось і все. - Джек витягла з кишені список і направила нас до відділу з сухими продуктами, де вона почала хапати мішок за мішком з рисом і борошном.

Я простягнула руку і взяла кілька коробок з цукровими кубиками. Я мало що знала про коней і поні, але була впевнена, що цукрові кубики - це те, що нам знадобиться. - Нам, мабуть, знадобиться ще один візок, Джеку. А ще,

якщо подумати, у нас відбулися невеликі ментальні зміни, ти ж знаєш. - Я одразу ж згадала про свій сеанс клопу, який був ідеальним прикладом того, як змінилася наша свідомість.

Джек перестала наповнювати візок і подивився на мене, - Справді? Ти помітила ментальні зміни? Ну, знаєш. Наведи мені приклад.

Трясця. Я почухала голову, щоб виграти трохи часу, я ніяк не могла розповісти Джеку про свій сеанс клопу. Які ще ментальні зміни у нас відбулися... о! - Джеку, останні два дні ти постійно називаєш мене "Деш" то тут, то там. Що з цим відбувається?

Джек повільно почала рухатися до наступного проходу. - Так, мабуть, так і є. Я маю на увазі, що тепер я роблю це навмисно, адже тобі потрібне ім'я, яке б відповідало твоєму... - Джек зробив паузу і повернувся, щоб подивитися на мою промежину, і я відчула, як почервоніла. - Гм, з твоїм новим "обладнанням" тобі потрібне нове ім'я. Але так, окрім цього, я думаю, що єдиний раз, коли я називала тебе Деш, я робила це навмисно, щоб посміятися над твоїм волоссям і тому подібне.

Одинокий нейрон вистрілив у моєму мозку, відчайдушно намагаючись нагадати мені якийсь короткий спогад, і якимось дивом йому вдалося донести це повідомлення до мене. Я зупинилася, як укопана, коли усвідомлення вдарило мене по обличчю. - Джек... ти називала мене Деш до того, як все це почалося. Ще до того, як у мене з'явилася ця к'юті-марка..... Це було на дні народження! - Шматочки ставали на свої місця в моєму мозку.

Джек зупинилася і озирнулася на мене. - Що? Це не має ніякого сенсу, все почалося з к'юті-марки, а не раніше. Чому я мала би називати тебе Деш до того, як у тебе з'явилася ця к'юті-марка? Коли це було?

Я підійшла до Джека і схопила її за плече. - Скотч! Пам'ятаєш? Ми робили той знімок, і ти відключилася секунд на 30. А коли прийшла до тями, то подивилася на мене і назвала мене Деш. Це був найперший випадок, коли з тобою щось було не так!

Джек почала жувати її мініатюру. - Я справді назвала тебе тоді Деш? Так, це була дивна подія. То це і є відповідь? Це все через віскі?

Я вхопила її за руку. - Що? Ні, скотч тут ні до чого! Ти відключилася ще до того, як випила скотч, пам'ятаєш? Це сталося... - мої очі розширилися від подальшого усвідомлення, - це сталося саме в той момент, коли тобі виповнилося 25! Срань господня, чувак, можливо, це було початком усього цього!

Джек розсміялася. - Так, тому що всі маленькі хлопчики перетворюються на кобил у свій 25-й день народження. Вибач, чувак, ця ідея не має жодного сенсу. Але бали за спробу. - Джек повернулася до візка, ми були біля аптеки, і вона почала шукати знеболювальні ліки та основні засоби першої допомоги.

Вона мала рацію, хоча це й почалося 25-го числа, але нам це анітрохи не допомогло, бо все одно не мало жодного сенсу. - Слухай, Ей-Джей, все, що я хочу сказати, це те, про що варто подумати, можливо, це частина головоломки.

Джек використовувала всю свою руку, щоб висипати вміст всієї аптечки у візок. Це був би до біса великий рахунок за покупки. - Деш, кажу тобі, різниця у віці - це просто збіг... якби не Еван, це б сталося в той самий час, а він виглядав нормально, коли вчора пішов.

Я моргнула. - Еван? Що, але ж у нього день народження... - Якщо подумати, то коли у нього був день народження? Я знала, що він старший брат, але поняття не мала, скільки йому років і коли у нього день народження.

Джек озирнулася на мене і зітхнула. - Ми близнюки. Еван старший лише на кілька хвилин. Вибач, що я не сказала тобі раніше, з якоїсь причини Еван не любить, коли люди знають про це, йому подобається, коли про нього думають, як про старшого брата. Не любить, коли я нагадую йому, що ми з ним одного віку.

Це було дивно, такий дивний факт приховувати. Що ж, у нас було чотири дні до повернення Евана, згідно з тим телефонним дзвінком, який я отримала. Секундочку, хіба не було чогось дивного в тому телефонному дзвінку? Хіба Еван не...

- Рейнбоу Деш!!!

Якого хріна? Ми з Джеком застигли на місці, і я відчула, як мої вуха крутяться під капюшоном, намагаючись вловити крик того, хто, як я припускаю, тепер називав мене моїм ім'ям. Мій розум знову почав прокручуватись зі швидкістю мільйон миль на хвилину. - Як, бляха, вони здогадалися назвати мене цим ім'ям? О Боже, а що, якщо це була людина, яка була відповідальна за все це? Що, якщо вони знали відповіді на все це? І як вони мене знайшли? Це має

бути той, хто винен, хто ще може впізнати... - Людина, яка назвала моє ім'я, з'явилася в полі зору. - Ох.

- Мамо, дивись! Це ж Рейнбоу Деш!! Хе-хе-хе! Поглянь на її волосся! - Мила 8-річна дівчинка підбігла до мене і захоплено показувала на неї. Її мама з'явилася в полі зору, явно збентежена своєю донькою. Я повернулася до Джека, посміхнулася і знизала плечима. Нам просто треба було поводитися спокійно, і все буде добре. Я просто зроблю вигляд, що ми одягнулися для косплею чи чогось подібного; сподіваюся, вони не помітять наші приховані вуха і те, наскільки вони були реалістичними.

Мати схопила дитину за руку. - Мені так шкода, вона почала озиратися, коли почула твій голос, а коли знайшла тебе і побачила твоє волосся, вона просто розгубилася! Вона дуже любила це шоу.

Зачекай, вона сказала, що пішла на мій голос? Якого біса, я не думала, що мій голос змінився. Так? Ну, давай спробуємо. Думаю, - О, так, без проблем. - Гадаю, мій голос звучить так само, як і завжди. Може, це була така поступова зміна, що я не помітила? Я потурбуюся про це пізніше. Час пояснити цій дитині, чому ми так виглядаємо. - Ми з подругою їдемо на... конкурс костюмів! - Я хапаю Джек за руку, тягну її до себе і посміхаюся. - Привітайся з маленькою Епплджек.

- Привіт, цукерко. - Джек каже зі сміхом, намагаючись вписатися в роль того, хто надто сильно намагається бути Епплджек.

- Епплджек, ти теж тут?! - Дитина виглядає більше шокованою, ніж щасливою в цей момент.

- Ходімо, сонечко, давай залишимо дівчаток у спокої, пам'ятаєш, що я казала про розмови з незнайомцями. - Мати намагається схопити дитину за руку, але дитина підбігає до мене і обіймає мої ноги.

Вона дивиться на мене. - Ви двоє не повинні бути тут! - Дитина виглядає дуже засмученою. Я починаю хвилюватися, що вона може відчувати, що мої ноги не схожі на звичайні людські.

- Навіщо ти це сказала, люба? - каже Джек, намагаючись втримати посмішку на обличчі, хоча очевидно, що вона вимушена.

- Ти повинна зупинити Діскорда! Ти повинна повернутися і врятувати Селестію! Ти повинна все виправити! - Дівчинка в цей момент плаче.

- Гаразд, люба, досить, ходімо, - мати намагається відірвати дитину від моїх ніг.

- Ти маєш знайти інших друзів і зупинити Діскорда! Ти мусиш! - Дитина ридає, коли її нарешті відтягують. Я просто тримаю свою незграбну посмішку і дивлюся на маму.

Мамині очі вибачаються. - Мені так шкода, вона не знає, що ви, дівчатка, просто граєтесь, і вона все ще засмучена тим, як закінчилося це шоу.

- Так, так, це був сумний кінець. Приємно було познайомитися, міс. - Я махаю рукою, коли батьки з дитиною повертають за ріг, і чую, як мати вже сварить свою дитину за те, що вона так поводить з

незнайомцем. Я звертаюся до Ей-Джея, - Ну, це було незручно.

Джек не звертає уваги, вона глибоко замислилася і дивиться на підлогу, де лежала дівчинка. Нарешті вона промовляє, - То... що ти про це думаєш?

- Що, дівчина? Мила дівчинка, хоча я трохи хвилювалася, що вона могла відчувати мої копита або побачити мої вуха з такої близької відстані.

Джек повернулася до візка і почала штовхати його до наступного проходу. - Так... вона дійсно думала, що ти Деш.

Я потерла шию і пішла за Джеком. - Так, так, мабуть, так і буде. Не звинувачуй її, я маю на увазі зачіску і все таке. І, мабуть, навіть мій голос починає...

- Я не маю на увазі, що вона подумала, що ти схожа на Деша, - обірвала мене Джек. - Я маю на увазі, що вона думала, що ти справді була цим персонажем. Не клоном, не двійником, не поні, що перетворився на людину, вона думала, що ви з Деш - одне ціле.

Я закотила очі. - Так, це добре, чувак, їй було років вісім. Вона, мабуть, думає, що місяць зроблений з сиру, а діти походять від лелек.

Джек продовжувала штовхати візок, час від часу зупиняючись, щоб кинути до нього ще трохи продуктів. - Діти іноді бачать те, чого не бачать дорослі.

- Ну, я майже впевнена, що я не мультиплікаційний персонаж. У мене є спогади про 25 років життя людиною, але немає спогадів про те, як я була поні. Насправді я не

Деш, це найтупіша річ, яку я чула за весь день. - Я звучала впевнено, але відчувала себе набагато менш впевнено, ніж хотілося б.

Джек кинув останню упаковку бинтів на наш візок, а потім почав виходити з аптеки, - Не треба захищатися, чувак, я просто виклала цю ідею. Ти ж сама хотіла провести тут мозковий штурм теорій.

Я вже забиралася зробити чергову уїдливу репліку, але коли ми виходили з аптеки, мої очі щось помітили. - Ого, Джеку, зачекай. - Я схопила упаковку і прочитала вголос. - Універсальна манжета. Цей браслет ідеально підходить для дітей і дорослих зі зниженою силою рук або травмованими пальцями. Просто одягніть манжету на зап'ястя і використовуйте мішечок на липучці, щоб тримати предмети. Містить столові прилади, зубні щітки, ручки та інші дрібні предмети, дозволяючи людям з вадами рук насолоджуватися життям в повній мірі.

Джек стояв за моєю спиною. - Срань господня, ця річ ІДЕАЛЬНО підходить для поні.

Я кивнула. - Так, я здивована, що ти не бачила цих речей у шоу. Надягається на копито, використовується для тримання ручок та виделок. Безумовно, це вирішує багато майбутніх проблем для нас, - я беру дві коробки і додаю їх у візок.

Джек дивиться на мене. - Тільки дві?

Я піднімаю брову. - Нас лише двоє, а скільки ти хотіла?

Джек знизав плечима, але не стала сперечатися і повернулася до штовхання візка. - Не знаю, а якщо ми знайдемо більше таких людей, як ми?

- Ну, тоді вони зможуть самі купити собі манжети, ці штуки по 20 баксів за штуку! - Я подивилася на наш візок, переповнений речами майже з усіх відділів магазину. Рахунок мав перевищити тисячу доларів.

Джек засміялася. - Витрать гроші зараз, бо наступного тижня буде важко щось купити.

- Туше, - зауважую я, коли ми приближаємось до косметики та мила. - О Боже, Джек, зачекай секунду, мені потрібно дещо звідси.

Джек подивилася на список і почухала голову. - Гаразд?

- Ну ж бо, де це, де це Ах ха! - Я вийшла з проходу переможницею з пляшкою шампуню "Mane 'n Tail Shampoo".

Джек побачила це і засміялася. - Справді, чувак? Справді?

- Та ну, я завжди бачила цей шампунь, і він завжди змушував мене думати про поні. Тепер я можу купити його і використовувати за призначенням!

Джек похитала головою. - Ти така дивна, - і повернувся до штовхання візка. Незабаром ми під'їхали до відділу одягу. На дорозі була розвилка, і Джек інстинктивно повернула до "чоловічого" відділу. Я зупинилася, подивилася на кожну доріжку і роздумувала над вибором. - Джеку, я піду перевірю жіночий відділ, наздожену тебе за секунду.

Я почула сміх Джека, коли спускалася в цю нову секцію. Я не була впевнена, чому я тут, спідниці та майки не були практичними речами для носіння на фермі. Я повернула за ріг і натрапила на відділ нижньої білизни. Мій мозок побачив їх і поглузував з мене думкою - Ха-ха, тепер ти маєш носити трусики. - Заткнися, мозок, і взагалі-то, ні, я не ношу! Поні не носять ЖОДНОЇ нижньої білизни, тому, ха! -1 Я посміхнулася, що змогла перехитрити свої власні внутрішні думки. Хоча це підняло хороший момент. Чи потрібен нам взагалі якийсь одяг там, куди ми прямуємо? Я знаю, що в шоу одяг завжди був необов'язковим, але як щодо нас у реальному світі? Чи збиралися ми носити що-небудь? Влітку, напевно, можна було б обійтися без нічого, але на зиму потрібні були б куртки і черевики. Я маю на увазі, що в січні часто падало значно нижче нуля.

Зачекай, що я кажу. Зима? У січні? Зараз була весна, як довго ми збиралися тут застрягти? Частина мене сподівалася, що це лише на один тиждень, але мій розум хотів помститися за те, що я перемогла його раніше, тому він вирішив зіграти в реаліста і сказати мені. - Хто сказав, що ти не будеш такою до кінця свого життя? Напевно, шляху назад немає. - Я закусила губу і хотіла щось заперечити, але не змогла нічого придумати. Що б не спричинило цю трансформацію, вона не мала жодних ознак зупинки, і якщо ми не знаємо, з чого вона почалася і чому відбувається, як ми можемо її повернути назад? Залишатися наодинці зі своїми думками було небезпечно, мені потрібно повернутися до Джекі.

~~~~~

Решта часу у Волл-Марті пройшла досить спокійно. Остаточний рахунок склав 2400 доларів, і нам довелося попросити касира повернутися, розділити його навпіл і дозволити мені купити половину, тому що кредитна картка Джека не перевищувала 2000 доларів. На щастя, цих запасів нам вистачить надовго. Після цього ми заскочили до місцевої університетської книгарні, і я забігла туди і купила всі підручники з конярства, які там були. У підсумку я купила атлас анатомії коней, кілька ветеринарних книг, а також півдюжини інших книг про правильний догляд, дієту, фізичні вправи і тому подібне. Я не була впевнена, що багато з того, що написано про коней, підійде для мультяшних поні, але це було краще, ніж нічого. Нашою останньою зупинкою був Farm&Fleet - місцевий господарський магазин, який обслуговував переважно фермерів.

- Чому ми знову тут? - запитала Джек, хапаючи візок біля входу, а потім передаючи його мені. - У мене дуже болять ноги від того, що я штовхала попередній візок, візьми цей.

Я взяла візок і подивилася на Джекі. Мої ноги теж почали боліти, але я не думала, що це від того, що я штовхала візок. Що ж, не можу зараз про це хвилюватися, потрібно закінчити покупки. - Це не займе багато часу, просто потрібно придбати речі для відпочинку на природі.

Ми попрямували головними рядами, хапаючи цвяхи, інструменти, ліхтарі та інше різноманітне залізяччя. Ми саме йшли садовими рядами і набирали кілограми і кілограми насіння овочів, коли я відчула, що хтось вдарив мене ножем у спину. - Ой, бляха! - Я впустила сумку, яку

тримала в руках, і потягнулася, щоб помасажувати спину. Щось не так. - Ох, ох.

Джек саме піднімала сумку, яку я впустила. - Що сталося?

- Не знаю, але мені боляче. Щось відбувається з моєю спиною. - Я спробувала помацати, але мені було незручно дотягнутися до спини. - Гей, якщо я підніму сорочку, можеш подивитися на мою спину?

- Чувак, ти ж дівчина, тобі 20 років. Я не рекомендую тобі піднімати сорочку в магазині, повному чоловіків-фермерів.

- Джек мала рацію; хоча я не вважала, що в мене є груди, роздягатися догола посеред магазину було поганою ідеєю, враховуючи нашу нинішню ситуацію.

- Гаразд, я швиденько сходжу в туалет. Зустрінемося біля відділу з товарами для тварин.

Я попрямувала до вбиральні, зупинившись лише тоді, коли згадала, що туалети розділені за статевою ознакою. Я завагалася, стоячи перед тією, на якій висіла фотографія жінки в сукні. Ну, все колись буває вперше... - подумала я, штовхаючи двері.

Щойно я зазирнула всередину, як завмерла: там уже була жінка, яка мила руки в раковині. Я повільно зайшла всередину, відчуваючи себе збоченцем через те, що прокралася до жіночої ванної кімнати. Я пройшла повз жінку біля умивальника, відчуваючи, що в будь-який момент вона подивиться на мене, закричить і запитає, чому я була у жіночому туалеті. На щастя, цього не сталося, і я зайшла в одну з кабін і почала знімати верхній одяг. Це виявилось трохи важче, ніж я очікував, мої пальці,

здавалося, втратили частину своєї спритності. Брати речі з полиць було досить легко, але розв'язати вузол на шнурку капюшона виявилось досить складно. Врешті-решт мені це вдалося, і я стягнула капюшон разом з нижньою сорочкою. Задоволена своєю роботою, я подивилася на свої груди. - Ох, бляха-муха.

Хороша новина в тому, що на грудях у мене не було цицьок. Погана новина в тому, що там більше не було сосків. Я витратила секунду, щоб зняти штани і стягнути боксери, тож тепер я стояла у стійлі абсолютно голою. - Нам дійсно потрібно повернутися на ферму, - зрозуміла я. Я знала, що справи йдуть погано, але це було гірше, ніж я думала. Блакитне хутро тепер було ще вище по моїй нозі, і біль, яку я відчувала у ногах, був зосереджений на моїх старих колінах. Коліна піднялися трохи нижче моєї талії, явно стаючи більш схожими на поні за анатомічною будовою. Біль говорив мені про те, що вони були незадоволені тим, як я використовую свої нижні кінцівки, я не думаю, що вони хотіли, щоб я ходила на двох кінцівках протягом тривалого періоду часу. Окрім змін у моїх ногах, я також помітила, що моє лобкове волосся стало синього кольору і розрослося, наче хутро, покриваючи більшу частину мого тазу. З іншого боку, я знайшла свої зниклі соски! Шкода, що вони більше не були схожі на людські і, здавалося, лежали на якихось нових горбках навколо моєї талії. Чесно кажучи, жодна частина мого тазу і нижніх кінцівок не виглядала навіть віддалено схожою на людську. Моє обличчя, напевно, теж трохи змінилося, і я була здивована, що ніхто про це досі не сказав.

Зачекай, чому я тут? А, точно, спина. Я потягнулася назад і спробувала відчувати, що там. Я не могла нічого бачити, але я обмацала спину і відчула якийсь кістковий хребет, якого там раніше не було. Я спробувала збагнути, що це таке - Що, в біса, відбувається, у поні немає кісток на сраці, бляха-муха. Я пегас. Крила. - Я ляснула себе по лобі, я зовсім забула про весь цей аспект того, ким я ставала. У мене відростали крила. - Ха, ну... це круто, я думаю? Я скоро зможу літати? - Мушу визнати, що ця ідея була спокусливою, коли я думала про неї. Принаймні, у мене було на що з нетерпінням чекати. Я втрачу свої великі пальці і останні залишки людяності, але отримаю здатність літати. Справедливий обмін, я гадаю.

Гаразд, крила в майбутньому - це було чудово, але швидкість цих змін справді була досить тривожною. Я більше не хвилювалася про те, на кого ми перетворюємося, але я боялася, що хтось у магазині помітить щось дивне в нас і викличе поліцію абощо. Нам справді треба було закінчити цей похід по магазинах.

Я знову одяглася і повернулася до магазину, тепер уже повністю усвідомлюючи, що мої протокрила труться об нижню сорочку. Де я сказала Джек зустрітися зі мною? У зоомагазині? Я попрямувала туди і знайшла її в одному з проходів, де вона порівнювала щітки, коли я підійшла ближче, вона підняла на мене очі і тут же впустила щітки, які тримала в руках. - ЧУВАК! Що ти робиш! - Джек напівкричить, напівшепоче, коли вона підбігає до мене.

- Що? - Я була розгублена, я просто стояла тут.

- Твій капюшон! Ти повинна носити свій капюшон! - Джек несамовито простягає руку, хапає мій капюшон і накидає його мені на голову.

- Бляха, я що, ходила без капюшона?

- Так! Господи, чувак, твої довбані сині вуха видно за милю, треба бути обережнішим. І ти вже не дуже вписуєшся у всю цю райдужну історію з волоссям, коли ходиш по фермерському магазину.

Я опустила очі, вона має рацію, це була дуже дурна помилка. - Вибач, не знаю, як я забула, голова в хмарах і все таке. - Бажаючи змінити тему розмови з мого ідіотизму, я знову вказую на щітки, на які він дивився. - Для чого вони?

- Для нас. - сказала Джек, наполовину почервонівши, коли вона взяла їх і поклала до нашого візка.

Я озирнулася і прочитала етикетку. - Гребінець для догляду за кіньми: Робить шерсть коня більш гладкою, блискучою і добре вичісується. - Я озирнулася на неї і підняв брову, Джек ніколи не піклувалася про свій зовнішній вигляд.

- Чувак, ми будемо на фермі. Ми повинні залишатися чистими, якщо ти хочеш відрізнити себе від справжніх коней, які там живуть.

Це нагадало мені. - О, у мене не повинно бути з цим проблем. Я майже впевнена, що жоден з твоїх коней... не має крил.

Джек хихикнула, коли вона штовхнула візок трохи вниз по проходу. - О, так ось про що була та штука ззаду? Ах ти,

сучий сину, ти отримала крила. А що я отримаю? Нічого. О, зачекай, я отримаю "витривалість земного поні", ву-ху, це дійсно захоплююче.

Я розсміялася. - Ну, і ще ти зможеш вирощувати дуже гарні врожаї!

- Я вже вмію дуже добре вирощувати врожай! Вже 25 років! - відповіла Джек, наполовину роздратовано, наполовину розважено.

Я моргнула. Вона мала рацію, ферма Джек та Евана вирощувала найкращу кукурудзу в долині. Вона також була органічною, жодна інша ферма в регіоні не могла вирощувати такі врожаї без відер добрив та хімікатів. Джеку та Евану це завжди вдавалося, адже вони використовували лише звичайне насіння та воду. Хоча, якщо подумати, як, в біса, їм це вдавалося?

- Оооо, я хочу такий! - Я відриваюся від своїх думок і бачу Джека, яка тримає в руках дивний металевий предмет. - Заціни, Деш, цей очищувач копит допоможе тобі видалити найміцніший наліт бруду, багна та снігу. Завдяки регулярному видаленню сміття шкіра навколо копит залишається м'якою і ніжною, хіба це не звучить корисно?

Я уявила, як проводжу такою щіткою по своїх копитах і злегка дряпаю шкіру навколо них. - О Боже, це звучить дивовижно. - Я кивнула і потягнулася, щоб взяти другу коробку для себе.

- Ем, я можу вам допомогти, дівчата? - пролунав недбалий голос звідкись неподалік. Волосся на моїй шиї стало дибки, коли я повільно обернулася і побачила великого

кремезного працівника магазину, що стояв за кілька футів від мене зі схрещеними руками. Як багато з нашої розмови він чув?

- О... привіт. Ні, ми з подругою просто забираємо дещо для її ферми, ось і все.

- Гаразд..., дайте мені знати, якщо вам щось знадобиться. - Він повільно розгорнув руки і пішов геть.

Джек важко проковтнула і повернулася до мене обличчям.

- Отже, ми, напевно, повинні скоро закінчити це.

- Так. - Я глянула на список, у ньому залишилося ще кілька десятків справ, але я відчула, що ми повинні пропустити їх і забратися звідси, поки ще можемо. Чорт, була одна річ, яку ми не могли пропустити. - Залишилася одна річ, Джеку, ферма охорони здоров'я. Ти знаєш, де вона знаходиться? Ти знаєш, де це?

Джек кивнула і повела нас туди, це був короткий прохід, з одного боку якого стояло кілька маленьких холодильників зі скляними дверцятами, що містили десятки скляних пляшок. Джек відкрила їх і почала читати етикетки.

- Гаразд, подивимось, кінський енцефаліт, так, ми не хочемо його підхопити... Стригучий лишай? Копитна гниль? Грибок білої лінії? Стрептокок?

Джек почала передавати мені пляшку за пляшкою, щоб я поклала їх у візок. Я прочитала на одній з етикеток. - Вакцина від кінського енцефаломієліту: ТІЛЬКИ ДЛЯ ТВАРИН. - Я на секунду замислилася і поклала її у візок. -

Гей, Джекі, хіба тобі не потрібна ветеринарна ліцензія на це?

Джек засміялася. - Ха-ха, ти жартуєш? Ця речовина не призначена для вживання в їжу, тож вона не надто регульована; будь-хто може її купити. Досить легко використовувати, я вводила його деяким нашим новонародженим коровам. - Джек зробила паузу і простягнула ще кілька флаконів. - Хочеш вакцину від ботулізму коней? Гадаю, що так. Так, я теж візьму цю, - Джек нарешті зачинила дверцята холодильника, її руки були переповнені ветеринарними ліками та вакцинами.

Мені довелося прикусити язика, щоб не розсміятися. - Ти ж розумієш, наскільки все це божевільно?

Джек посміхнулася, коли поклала всі пляшечки у візок. - Після того, як я прокинулася не тієї статі, побачила, як ти їси люцерну, і навчилася ходити на копитах, думаю, мій мозок просто сказав "до біса все" і перестав ставити під сумнів божевілля того, що відбувалося навколо нас.

- Знаєш, тепер, коли ти згадала про люцерну, чорт забирай, звучить дуже смачно, - я поплескала себе по животу і згадала, якою смачною вона була сьогодні вранці.

- Так, я щойно подумала про те ж саме. Давай забиратися звідси, я зголоділа.

Я штовхнула візок до каси, поки Джек розповідала про іншу зелень, яку вони мають на фермі, і яку їй не терпілося спробувати. - О, і у нас є насіння льону, не можу дочекатися, щоб з'їсти трохи. Я завжди бачу, як мої коні божеволіють від нього, тож воно має бути дуже смачним для... - Я

штовхаю Джека під ребра, щоб вона замовкла. Я розвантажував візок, а старенька касирка була всього за кілька футів від нас. Я не хотіла, щоб вона почула, як ми не могли дочекатися, щоб з'їсти насіння льону.

Джек отримала повідомлення і допомогла розвантажити візок. Поки я чекала, поки касир просканує все, я помітила фермерський журнал на сусідньому стелажі. - Ооо, ніколи раніше не чула про "Еквус", - кажу я, хапаючи примірник журналу. Це виявився журнал для власників коней, на обкладинці був зображений чорний жеребець, а передній текст обіцяв статті про те, "Як зробити так, щоб шерсть вашої кобили залишалася блискучою" і "Як визначити, чи є ця шишка на боці ознакою хвороби".

Джек була зацікавленою так само, як і я. - О! Перегорни сторінку 23, десять чудових порад, як тримати хвіст у чистоті!

- Гм. З вас 452 долари 23 центи, - касир закінчила сканувати наші речі і просто дивилася, бігаючи очима між нами двома. - Ви, дівчата, не місцеві, чи не так?

Я відкрила гаманець і дістала свою дебетову картку. - Ні, мем, ми просто проїжджали повз і нам потрібні були деякі припаси для нашої ферми вдома. - Я нахилилася, щоб просунути картку через зчитувач. При цьому я відтягнула рукав на кілька дюймів назад, оголивши блакитне хутро на тильній стороні зап'ястя, що збігало вгору по руці. Трясця, це було щось новеньке.

Касирка побачила це так само, як і я, і ахнула. Бляха, бляха, бляха... - О, так, ми з подругою одягаємо костюми для... вистави... для дітей... в лікарні. - Це мало сенс, правда?

Джек ступила крок вперед і почала швидко хапати пакети з нашими оплаченими речами. - Так, так, ми робимо це для хворих на лейкемію. Це дуже, дуже сумно, але ми робимо все, що можемо!

Касирка нічого не відповіла, але й не протестувала, коли я ввела свій PIN-код, заплатила за товар, і ми швидко вийшли з магазину, перш ніж вона почала нас розпитувати.

- Ми ледь не вляпалися, - сказала Джек, коли двері відчинилися.

- Так, занадто близько. Ну, принаймні, ми закінчили з покупками і... - Я вийшла на вулицю, і свіже повітря вдарило по моїх відчуттях, як по цегляній стіні. Я відкрила рота і просто почала говорити те, що відчувала - ...тиск на 0,4% нижче норми, вітер південний, південно-західний 7 вузлів, новий фронт, що йде з півночі, стикається з фронтом високого тиску в 17 милях на схід звідси. - Я зупинилася і моргнула. - Чорт забирай, насувається справжня гроза, мабуть, шалено сильна, якщо ми відчуваємо її наближення з такої відстані

Джек розгублено озирнувся. - Ти що, читаєш це з карти, чи що?

- Ні, я просто читаю... повітря, мабуть? Ти не відчуваєш? - Я чесно здивувалася, відчути інформацію про погоду було так само очевидно, як визначити, що зараз день.

Джек розсміялася і підняла свої сумки, прямуючи до машини. - Ні, ні, я не можу. Але я ж не стану метеорологічним пегасом, чи не так?

- Мабуть, ні. - Я пішла за нею до машини і допоміг їй завантажити її, але мої думки були в іншому місці. Було зрозуміло, що я могла дуже добре передбачати погоду, адже я була наполовину пегасом у цей момент. Але це не те, що мене турбувало. Мене турбувало те, що я зрозуміла, що завжди могла досить добре передбачати погоду. Очевидно, не так добре, як зараз, але все ж я завжди мала незрозумілий хист до цього.

Я зупинилася і потерла очі. Джек подивився на мене. - Що сталося?

Я подивилася на Джекі. Неприродно обдарований фермер, якому завжди вдавалося вирощувати врожай там, де інші звичайні фермери зазнавали невдачі. Я думала, що сьогодні у нас стався прорив, коли ми зрозуміли, що все це почалося, коли нам виповнилося 25 років. Але тепер це не зовсім так, чи не так? Звичайно, фізичні зміни і помилки з обзиванням почалися тоді, але насправді все пішло набагато далі. Що, в біса, тут відбувалося? Коли все це насправді почалося? Я озирнулася на Джека. - Це... нічого, я просто думаю про погоду, ось і все. Поїхали.

Водіння було легше сказати, ніж зробити. Як тільки я сіла у машину, я зрозуміла, що не можу водити в моєму теперішньому вигляді. Це було досить важко, коли у мене був лише хвіст, але тепер, коли у мене з'явилися крила, просто неможливо нормально сидіти на водійському сидінні. Як би я не намагалася, я не могла дивитись вперед, щоб не зламати крила та/або хвіст, що розвиваються. Єдиний спосіб сидіти - це повернутись на 90 градусів і покласти плече на спинку сидіння. Це було чудово, але в такому положенні я не могла бачити в

лобове скло і не могла контролювати кермо, сидячи в такому положенні. - Чорт забирай, Джекі, тобі доведеться сісти за кермо, ти ж не пегас, ти повинна бути в змозі впоратися.

Джек сиділа на пасажирському сидінні, вона подивилася на мене. - Е-е... так, але ця машина з ручним керуванням. Я воджу автомат.

~~~~~

Через дві години після заходу сонця ми нарешті в'їхали на ферму. Ми закінчили тим, що зробили дещо вкрай незаконне: я сиділа боком на водійському сидінні і крутила педалі, а Джекі сиділа на пасажирському сидінні, крутила кермо і стежила за дорогою для мене. Це зайняло багато часу, але ми повернулися додому, нікого не вбивши. Недоліком було те, що до того часу, як ми повернулися додому, почалася буря. У Джекі не було гаража, тому нам довелося розпакувати добрі двісті фунтів припасів і занести їх в будинок під дощем. Нарешті, коли все було в будинку, ми впали на кухні. Ми були виснажені, мокрі наскрізь, і не їли з самого сніданку.

- Ну, принаймні це вже зроблено. Тепер нам не доведеться довго виходити з дому. - сказала Джек, коли почала знімати шари свого мокрого одягу.

- Це добре, що все закінчилося, - відповіла я, знімаючи обидві сорочки, а потім туфлі та джинси. Роздягнувшись

до самих лише боксерів, я потягнулася назад і нарешті витягнув свій хвіст назад через дірку, яку я зробила напередодні. - О Боже, так набагато краще. Я так за тобою скучила, малий! - Я ще раз обіймаю свій хвіст, обіцяючи більше ніколи не тримати його в штанині.

Я обертаюся і чую сміх Джек, але вона знала, в чому справа, вона роздяглася таким же чином і також вирішила витягнути свій хвіст через боксери. Джек покрутила своїм білявим хвостом туди-сюди. - Ти була права, він тобі личить.

- О, так, потряси тим, що дала тобі Селестія! - Я сміюся, коли підходжу і обіймаю її. Обіймаючи її, я відчувала себе добре, я не хотіла її відпускати. Я розплющила очі і подивилася на її обличчя, очі Джекі були тепер точно більші, ніж у будь-якої людини, а її рот і нижній ніс формували зачатки виразної мордочки, схожої на мордочку поні. Весь її вигляд робив її милішою за всіх, кого я бачила раніше, у мене виникло дивне бажання поцілувати її прямо там і тоді, але, ймовірно, це були лише емоції від повернення додому в безпеку після довгого і важкого дня. - Ми зробили це, Джекі. Ми отримали все, що нам було потрібно! Тепер у нас є весь час у світі, щоб посидіти тут і все обдумати!

- Так, я з нетерпінням чекаю кількох днів, коли ми не будемо бігати з відрізними головами. І вип'ємо віскі, щоб відсвяткувати! Чудова ідея, Деш!

Я відпустила обійми. Віскі? Я повернулася і простежила за поглядом Джека, пляшка віскі 25-річної витримки стояла

на іншому кінці столу. Поруч стояла склянка з напоєм, порожня приблизно на дві третини.

Я замовкла і відчула, як мої вуха притискаються до голови.

- Джекі, цього віскі не було, коли ми йшли...

Розділ 6: Повне коло.

Джеккі замовкла, коли зрозуміла, що склянку віскі не наливав ніхто з нас. Я спостерігала, як на моїх очах змінювався вираз її обличчя, як розширювалися зіниці, мордочка хмурилася, а великі вуха відкочувалися назад і настовбурчувалися. Усе це видовище заворожувало і допомогло мені зрозуміти, наскільки сильно змінилися риси її обличчя; я збиралася прокоментувати це, але це було дійсно не на часі. У мене в голові промайнула думка. У будинку був хтось ще.

Нарешті Джеккі заговорила. - Це... неможливо. Двері були замкнені, коли ми прийшли.

Я відірвала погляд від кінських рис на обличчі мого найкращого друга і підійшла, щоб подивитися на склянку віскі на столі. Ох... - Джеккі... у склянці все ще є лід. Ти знаєш, що це означає?

Джек навіть не слухає, вона відволікається на власні думки, коли вона бурмоче мені. - Жодне з вікон не було розбите, і всі двері були замкнені. Ключів немає ні в кого, окрім... - Джек різко обриває своє речення і просто дивиться на стіну, не кліпаючи.

Я підходжу до Джека і хапаю її за плечі. - Крім кого? Ей-Джей, говори зі мною! Хто!?

- Еван.

~~~~~

36 годин тому.

З точки зору Евана.

Апельсиновий сік з льодом кружляв у пластиковому стаканчику, який мені налила стюардеса. Я мав би попросити кока-колу, бо всі навколо мене пили сік, бо технічно це був ранковий рейс, але я не спав уже майже 6 годин, тож цей перекус у польоті був більше схожий на мій обід.

Дівчина, що сиділа поруч зі мною на місці біля вікна, махає рукою, щоб привернути мою увагу. - Вибачте... Адам?

- Еван, - виправив я її.

- Гаразд, ви не проти, якщо я пройду до проходу? Мені потрібно сходити в туалет перед посадкою.

- Звичайно, - я поставив тацю і відійшов до проходу, щоб вона могла піти. Вона сказала, що її звуть Джессіка, якась медсестра з центру Чикаго. Мила дівчина, дуже приємна в спілкуванні. Хоча не зовсім в моєму смаку, вона була надто дівочою і тендітною, тип жінки, яка ніколи не приживеться на фермі. Тим не менш, вона, здавалося, була зацікавлена почути про Конвенцію малих фермерських господарств, на яку я збирався їхати. Я не знаю, чому вона

була так зацікавлена почути про неї. Це була просто виставка, організована деякими виробниками сільськогосподарського обладнання. Я маю на увазі, вона ж була медсестрою, так? Хіба вона не бачила таких речей, як вогнепальні поранення та жертви автокатастроф? Безумовно, це цікавіше, ніж фермерський з'їзд.

Я дивився, як вона йде по трапу літака, і зітхав. Розмова з нею нагадала мені, що в цих поїздках буває самотньо. Мені потрібно було колись завести дівчину, або, принаймні, просто друга, який міг би супроводжувати мене в цих поїздках. Шкода, що Джек ніколи не хотів приїжджати на ці з'їзди, цей хлопець був надто зайнятий переглядом своїх мультиків і тусовками з Дейвом. Ці двоє завжди потрапляли в халепу, особливо коли я залишав їх самих на кілька днів. Мені пощастить, якщо будинок ще стоятиме, коли я повернуся.

Я дивлюся на годинник - 10 ранку, лише 30 хвилин до приземлення, мабуть, варто взяти приклад з тієї дівчини і піти в туалет самому. Ми скоро почнемо знижуватися до Чикаго, тож можна було б відлити зараз. Я пробираюся до туалету і заходжу всередину, позіхаючи, коли скидаю штани і дозволяю дамбі відкритися.

Коли я відливаю, я дивлюся вниз, це довбане татуювання зі шматочком зеленого яблука все ще було там. Я вперше помітив його вчора ввечері в душі після того, як повернувся додому з вечірки з нагоди дня народження. Я розмірковував, чи не скасувати мені поїздку, щоб показати її лікареві чи ще комусь. Це не здавалося таким серйозним, але мене це налякало, тому що я не знаю, що це було і коли це взагалі сталося. Вчора вранці його не

було, і я не пив багато на вечірці, але коли я повернувся додому, він був на обох ногах. Коли це, в біса, з'явилося? Я допісяв, зробив два струси, а потім нахилився, щоб ще раз поглянути на ці яблучні скибочки. Мені здалося, що я десь це вже бачив. Цей самий образ скибочки зеленого яблука. Звідки він, чорт забирай, взявся? І чому він на моїй нозі?

- Давай, Еване, думай. Що це може бути? Це або татуювання, або висип, так? Ну, ми знаємо, що це не татуювання, тому що ми б пам'ятали, що робили його .... і ми знаємо, що це не висип, тому що він кольоровий і ідеально намальований ... - Я похитав головою, я не міг зрозуміти, що з цього вийшло. Мені дійсно слід було скасувати цю поїздку і піти до лікаря, це лайно ненормальне.

Я спускаю воду в туалеті і повертаюся до раковини, щоб вилити воду на обличчя. Я потурбуюся про це, коли повернуся. Це просто татуювання, нічого страшного. Я прикрию його, просто ігноруватиму протягом наступного тижня, поки не повернуся додому.

Я дивлюся в дзеркало і зупиняюся. - Моє волосся... таке світле? - Моє волосся завжди було чорним як смола, але зараз воно здавалося трохи світлішим і, можливо, трохи довшим? Що за лайно? Я нахилию голову набік і дивлюся в дзеркало. Спереду моє волосся приблизно нормальне, але ззаду воно десь на 3 дюйми довше. Якого біса...

- Увага, пасажери, говорить ваш капітан, будь ласка, поверніться на свої місця, ми починаємо зниження в О'Харі.

Я знову дивлюся в дзеркало і на своє таємниче темно-каштанове волосся. - Просто треба пережити ці п'ять днів, я піду до лікаря, коли повернуся додому в п'ятницю.

~~~~~

Одна посадка, поїздка на таксі, реєстрація в готелі, і ось я вже сиджу на ліжку в своєму номері. Мені поки що не хотілося нікуди йти, тому я замовив обід в номер і трохи подивився телевізор. Після кількох передач я помітив, що мій чубчик починає заважати мені дивитися. Я хотів просто простягнути руку і прибрати його, але потім згадав, що мені не можна носити чубчик...

Я вимкнув телевізор і підійшов до дзеркала, щоб ще раз перевірити зачіску. Моє волосся дійсно змінилося. Це неможливо, я подивився на годинник на стіні, було 16:00. Коли я летів в літаку всього п'ять годин тому, я засмутився, що моє волосся виглядало трохи каштановим, але зараз воно стало ще гіршим. Воно було не просто темно-каштановим замість чорного, і не просто на кілька сантиметрів довшим. Моє волосся було світло-пісочного кольору і змійкою спускалося по шиї аж до плечей. Волосся не може вирости майже на фут завдовжки за п'ять годин, і не може ціле пасмо волосся змінити колір. Щось було не так. Я зрозумів, що нервую, що я просто відчуваю себе самотнім і загубленим, що мені хочеться, щоб тут був мій брат.

Дістаю з кишені мобільний телефон і якусь мить дивлюся на нього. Я вагаюся, але вирішую подзвонити Джеку. Можливо, якщо я поясню йому все це, він матиме уявлення про те, що відбувається. Мені просто потрібно поговорити з ним і...

- Привіт, Еване. - Голос Дейва лунає у слухавці.

Я відриваю телефон від вуха і ще раз перевіряю, кому я дзвонив. Це був номер телефону Джека. Це було дивно, чому Дейв відповів на дзвінок Джека? Джек поїхав до Дейва? Я думав, він сказав мені, що планує залишитися на фермі сьогодні. - Привіт, чувак, а де Джек?.

- В іншій кімнаті, вона має прийти з хвилини на хвилину.

Я моргнув, Дейв сказав, вона має бути тут з хвилини на хвилину? Вона? Вони, мабуть, грають у якусь рольову гру, чи щось подібне. Чудово, просто чудово, вони добре проводять час і розважаються, поки я застряг тут, у Чикаго, з чимось дивним, що відбувається. Зітхаю.

Потираю скроні. - Ні, не хвилюйся. Просто скажи йому, що мій літак приземлився і я в безпеці в готелі. Я буду вдома через п'ять днів, як і планував.

- Звучить добре, розважайся там! - Він кладе слухавку.

Я кидаю телефон назад на ліжко, не впевнений, що прийняв правильне рішення. Мені дуже хотілося поговорити з братом, але я сподівався застати його у вдалий час. Виривати його з гри, а потім намагатися пояснити йому, що я хвилююся через своє волосся, здавалося дивним. Я знову потер лоб, а потім повернувся,

щоб перевірити час. Була лише 16:00, з'їзд був відкритий сьогодні. Я повинен піти і почати дивитися на речі, це може відволікти мене від моєї проблеми з волоссям.

~~~~~

З'їзд був переповнений! Присягаюся, з кожним роком він стає все більшим. Ну, принаймні, вечерея була хорошою, я щойно залишив фуд-корт на кілька кілограмів важчим, ніж був вранці. Час повертатися на виставковий майданчик і поспілкуватися з продавцями.

Я підходжу до столика, за яким сидить чоловік, що продає лікувальні креми для копит. На вивісці написано, що він творить чудеса з грибокком копит. У нас на фермі була з цим проблема. Хм, на вивісці зображена корова, цікаво, чи підходить він і для інших копитних тварин? - Вибачте, продавець, це...

- Це зробить чудеса з вашими кіньми! - Продавець посміхається.

Це було дивно, чувак прочитав мої думки. Ймовірно, він постійно отримує питання про коней і просто вгадав моє запитання. Я дякую йому за допомогу і беру брошуру, щоб почитати пізніше.

Я проходжу близько 10 футів, перш ніж проходжу повз інший стіл, і продавець вигукує. - А, маленький фермер, який знає своїх коней! Погляньте на наші нові упряжі!

Я зупиняюся і повертаюся, щоб подивитися на хлопця. - Як ви дізналися, що я працюю з кіньми?

Продавець лише сміється і починає показувати мені брошури та фотографії якоїсь нової упряжі, від якої я ввічливо відмовляюся. Я дивлюся на годинник - 19:55, заклад зачиняється о 21:00, тож залишається достатньо часу, щоб...

- Гей, ботаніку, це тобі не Комік-Кон! - кричить мені перехожий і проходить повз, голосно сміючись зі своїм другом, коли вони показують на мене. Я повертаюся до них обличчям. Він щойно назвав мене ботаніком? Я зростом 6'5" і в хорошій формі, не думаю, що хтось коли-небудь називав мене ботаніком раніше. Стривай, це через нову зачіску? З довшим волоссям я виглядаю ботаніком чи що? Чорт, мені справді треба про це подбати, може, купити капелюх чи щось таке.

Прагнучи відволіктися, я підходжу до іншого столу продавців і починаю гортати інформаційні пакети, які вони мали.

- Ця брошура для великої рогатої худоби, а ця для коней, - я піднімаю очі і бачу, як продавець приємно посміхається мені і простягає брошуру, щоб я її взяв. Я беру її, не розриваючи з ним зорового контакту. Це припущення про коней ставало моторошним. - Дякую... але, сер, чи можу я запитати, як ви дізналися, що я коняр?

Чоловік посміхається. - Досить розумна ідея, вона, безумовно, допомагає нам, продавцям. Ми бачимо так багато людей і завжди повинні здогадуватися, що вони за фермери, а ви пішли далі і переодягнулися для нас! Це набагато простіше!

Що? Я був у джинсах і синій футболці. - Вибачте, сер, я не розумію. Переодягнувся?

Чоловік продовжує посміхатися і показує на моє чоло. - Вони дуже добре одягнені, мушу сказати.

Я бурмочу "дякую" і відходжу від столу, простягаю руку, щоб помацати голову. Що, в біса, було на моїй голові, що змушувало людей думати...

Моя рука наштовхується на вухо, і я завмираю, коли розумію, що воно знаходиться зовсім не на тій частині черепа. Органи чуття підтверджують, що так, це було моє вухо, але я також знаю, що воно занадто високо на моїй голові, і чомусь здається дуже розмитим і довгим. Я негайно кидаю всі папери та брошури, які тримала в руках, і просто біжу до ванної кімнати. Мені було потрібне дзеркало.

Я заходжу до туалету, і, на мій жах, він був повний людей. Неважливо, мені потрібне дзеркало, прямо зараз. Я знаходжу умивальник і потрапляю в поле зору дзеркала, і СРАКА! Я стою в шоці, дивлячись на своє відображення. На моїй голові були справжні кінські вуха, я підходжу ближче і знову відчуваю їх руками. Це було настільки реально, наскільки вони можуть бути, вони відчуваються так само, як ті, які я відчуваю на нашій фермі. Іншою дивною частиною було те, що вони були вкриті рудим хутром. Мало того, що це здавалося дивним кольором для коня, але це означало, що вони дійсно виділялися на тлі моєї кавказької шкіри.

- Ого, гарна, дуже детальна робота, - чую я від випадкового хлопця, що стоїть поруч зі мною і миє руки. - Найкращі

косплей-вуха, які я бачив за довгий час. Гарна ідея носити їх тут, це говорить продавцям, яку тварину ви купуєте. Розумно!

- Так, дякую, - бурмочу я і озираюся на дзеркало. Що, в біса, тут відбувалося? Кілька годин тому у мене їх не було! Це так само, як татуювання і ріст волосся, - промайнуло в моїй голові. Це все пов'язано? Що, цього не може бути, це не має ніякого сенсу! Але це занадто великий збіг, щоб вони не були пов'язані, чи не так?

- Срань господня, їх теж можна рухати? Це так реалістично! Зачекай, як ти, в біса, це зробив? - Хлопець поруч зі мною тепер витріщається на мої вуха зі змішаним хвилюванням і розгубленістю.

Я повертаю дзеркало назад, чорт забирай, він має рацію, вони дійсно рухаються. Я простягаю руку і накриваю одного з них рукою, помічаючи, що звук з того боку стає тихішим. Я підтверджую собі в думках: Це не просто якісь фальшиві декоративні вуха, це справжні, повністю функціональні вуха. Я не знаю як, але мої людські вуха були повністю замінені цими червоними, пухнастими, кінськими вухами.

У мене починає паморочитися в голові, тому я виходжу з ванної, ігноруючи питання хлопця, що стояв позаду мене. Я прямую до виходу і дістаю свій телефон. Це було занадто, відбувалося щось дуже, дуже неправильне. Це ненормально, коли тіло людини так змінюється. Є тільки один номер, за яким можна подзвонити. Я виходжу з будівлі і набираю номер.

- Служба порятунку 911, чим можу допомогти?

- Мені потрібна швидка.

Голос оператора 911 залишається спокійним. - Вам потрібна швидка? Гаразд, сер, як вас звати і що у вас сталося?

Я сів на бордюр і відповів. - Мене звати Еван Сміт, і мені, гм, мені просто потрібно дещо обговорити з лікарем.

- Ви сильно поранилися? Де ви знаходитесь?

- Я в конференц-центрі в центрі міста, - відповів я.

За мить у слухавці пролунав голос диспетчера. - Добре, Еване, ви в конференц-центрі. Щось сталося? Чому вам потрібна швидка допомога? Яка природа невідкладної медичної допомоги?

Я потер шию. Мені дуже не хотілося казати цьому оператору, що мені потрібен лікар, бо в мене кінські вуха і довге волосся, вона подумала б, що це якийсь жарт. - Ну... Я просто хочу поговорити з лікарем про дещо. У мене на голові "шишка", я хочу, щоб лікар подивився на неї. - Я кусаю губу, ця брехня досить близька до правди, поки що має спрацювати.

- О. Просто шишка, яку ви хочете перевірити? Нічого небезпечного для життя? Хм, ну, я можу викликати швидку, якщо хочете, але якщо ви можете йти, то за три квартали на північ від вас є невелика клініка невідкладної допомоги. Якщо це не екстрена медична ситуація, то, можливо, це буде краще, це, безумовно, буде дешевше, ніж викликати швидку допомогу.

Я підняв брови. Клініка невідкладної допомоги може бути кращою за лікарню. Менш переповнена. - О, дякую за ідею. Кажете, лише три квартали на північ? Яка адреса?

Вона дала мені адресу, а потім сказала. - Гаразд, сер, якщо ви передумаєте, просто передзвоніть нам, і ми надішлемо швидку. - Я подякував їй, поклав слухавку і пішов.

Через кілька хвилин я прибув до клініки. Це виглядало як досить маленьке місце, щось на кшталт приватної клініки, якою керує один лікар і одна-дві медсестри. Я підходжу до реєстратури. - Так, добрий день, я хотів би побачити лікаря, будь ласка.

Медсестра витріщається на мої вуха, і я її не звинувачую. - Гаразд, він буде за кілька хвилин. Заповніть ці форми і присядьте ось тут.

Я заповнюю бланки, потім йду до зали очікування і сідаю в одне з крісел. - А-А-А! - кричу я і одразу ж підводжуся, бляха-муха, це було боляче.

- Щось не так, сер? - Адміністраторка дивиться на мене через свій стіл.

- Ні, вибачте, я просто на щось сів, ось і все. - Я озираюся на стілець, сподіваючись побачити іграшку або щось, що дитина залишила на сидінні, але все, що я побачив - це порожній стілець. Я почухав голову. На що я, в біса, сів?

Я повільно сідаю назад, полегшено вмощуючись у крісло за допомогою рук, і ось воно знову! Я на чомусь сиджу! Я підводжуся і розтираю спину. Що там відбувається? Ого. Це інша справа, що це в біса за шишка ззаду? Я нервово

озираюся, помічаючи в коридорі туалет. Звертаюся до адміністратора і кажу, що буду у ванній на випадок, якщо мене покличуть.

Я заходжу до ванної кімнати, скидаю штани і білизну, одразу відчуючи деяке полегшення, оскільки відчую, як шишка розслабляється і розгортається тепер, коли вона більше не замкнена в собі. Стривай, секунду, розгортається? Що за чортівня?

Я починаю крутитися, щоб подивитися на свою спину, поки моя рука тягнеться назад, щоб схопити цей таємничий виступ. Як тільки моя рука торкається його, мозок починає старанно обробляти інформацію та інформувати мене про свої висновки. - Це хвіст!

- Вибач, мозок, повтори?

- Рука повідомляє, що так, підтверджую, це схоже на хвіст. Кінський хвіст, якщо бути точним.

- Ні.

- Зачекай, зоровий нерв скоро повідомить... А ось і він. Сер, очі підтвердили те, що показала рука, там ззаду є хвіст. Пісочно-русявого кольору, точно кінський хвіст.

- Мозку... що ти мені кажеш?

- Ну, кінські хвости часто зустрічаються на, зустрічаються на, зустрічаються на... Помилка! Критична логічна помилка! Неможливо розібратися в ситуації! Відбій! Помилка! Вимкнення системи, вимкнення системи!

БАМ! Я негайно втрачаю свідомість у ванній. Проклятий мозок.

~~~~~

- Сестро, як довго він там лежить?

- Десь півгодини, лікарю, зараз принесу ключ.

Я прокидаюся і бачу, що наді мною стоїть чоловік у білому халаті і злегка ляскає мене по щоці. - Містере, з вами все гаразд? Що сталося?

Я трясую головою, щоб очистити свої думки і намагаюся згадати, де я був. А, точно, кабінет лікаря, пішов у ванну, знайшов хвіст. Я негайно сідаю і простягаю руку до попереку. Бляха, він все ще там. Чому він досі там? Повертаюся до лікаря і бурмочу. - Хвіст, у мене хвіст...

Лікар встає і звертається до медсестри: - Дайте цьому чоловікові халат і покладіть його в перший оглядовий кабінет. Де інша медсестра?

- А, Джессіка? Вона пішла на перерву, - відповідає медсестра №1.

- Знайдіть її, скажіть, щоб прийшла в оглядовий кабінет і взяла аналіз крові цього хлопця.

Відбувається невеликий сплеск активності, коли мені дають халат і ведуть до однієї з оглядових кімнат. Я

одягаю халат і чекаю на лікаря, дивлячись на себе в дзеркало. Халат, який мені дали, був одним з тих лікарняних халатів, у яких спина була відкрита, як не дивно, це ідеально підходило для моєї ситуації, тому що це означало, що мій хвіст мав простір для дихання. - Мій хвіст - що це в біса таке, я з огидою відвернувся від нього. Я хотів, щоб цю штуку відрубали в ту ж секунду, як лікар повернеться сюди.

Я чую голоси за дверима. - Медсестра вже взяла аналіз крові?

- Ні, лікарю, вона буде через 2 хвилини.

Двері відчиняються, і заходить лікар, все ще кричачи через плече. - Ну, запросіть її, коли вона буде готова.

Я дивлюся на лікаря і показую йому своє найкраще покерне обличчя. Він дивиться на мене і починає грати за правилами. - Тож... що привело вас сьогодні до клініки?

Я глибоко вдихаю і проводжу рукою по волоссю. Боже, це волосся було набагато довшим, ніж те, до якого я звик. - Що ж, докторе... не знаю, з чого почати, але гадаю, що я тут через ці вуха.

Лікар знімає окуляри і протирає очі. - Бачу, я помітив їх, коли ви були непритомні у ванній кімнаті. Мене вражає те, що люди роблять зі своїм тілом у наш час, але це їхній вибір, я гадаю. - Я почав було заперечувати, але він обірвав мене. - Так чи інакше, вуха болять тобі зараз? Тому ви тут? Як давно ви це зробили?

Лікар витягнув одну зі своїх ручних ламп і почав оглядати їх, поки я відповідав на його запитання. - Ну, ні, вони мені не болять і все таке. Але, док, у мене їх не було до сьогоднішнього дня, я отримав їх годину тому.

Він відступає назад і дивиться мені в обличчя. - Послухайте, сер...

- Еван.

Він продовжує. - Слухайте, Еване, я не знаю, де ви їх зробили, і це не моя справа, але ви не можете мені брехати. Я знаю, що вони у вас вже давно.

Я піднімаю брову, - О, справді, і чому це?

Лікар простягає руку і клацає пальцями біля мого правого вуха. Я здригаюся і відчуваю, як моє вухо відвертається від звуку. Лікар продовжує. - Це була б серйозна операція, у вас тут нерви і м'язи, будь-яка операція такої інтенсивності залишила б шрами і зайняла б тижні відновлення.

- Послухайте, док, саме тому я тут, кажу вам, що вранці у мене цього не було! Я був абсолютно нормальним до обіду, а потім подивився в дзеркало і побачив ці речі

Лікар посміхається і киває. - Розумію. Скажіть мені, Еване, чи є у вас якісь психіатричні ліки, які ви повинні приймати? Чи є у вас доглядач, який знає, де ви зараз знаходитесь? Хтось, кому ми можемо зателефонувати?

Я почервонів. - Я не знаю, чому я очікував, що ви мені повірите. Ну добре, ви не повинні, я думаю. Ну, принаймні, ви можете зняти цю штуку для мене? - Я розвертаюся і

зсуваю свій лікарняний халат так, щоб мій хвіст було добре видно.

- Матір Божа! - вигукує лікар, відступаючи на крок назад, потім знову опановує себе і підходить до мене, щоб краще роздивитися, - Хто, в ім'я Бога, міг зробити таку операцію? Як це взагалі...

Він хапає мене за хвіст і смикає за нього. - Ого, док, якесь дивне відчуття. - Це було не дуже боляче, але мені не сподобалося нове відчуття, яке воно мені дало.

- Так, я уявляю, що це... - він тицяє ліхтариком в основу хвоста. - Кістка тут, здається, зрослася з вашим хребтом.

- Ну тоді... це просто фантастика, чи не так? - Зітхнув. - Ви можете його відрізати?

Лікар зробив крок назад. - Відрізати? Я поняття не маю, як ця операція була зроблена, вам слід звернутися до хірурга, який зробив це з вами, якщо ви хочете, щоб його видалили.

Я заперечливо знизала плечима. Ніхто не збирається мені допомагати, всі думають, що я якась потвора, яка сама собі це зробила.

Стук у двері перервав мої гнітючі думки. - Лікарю, я прийшла взяти аналіз крові у пацієнта.

Лікар піднімає голову, - чудово, добре, Джессі, заходь. - Мої очі широко розплющуються від шоку, коли я бачу Джесіку, дівчину, з якою я познайомився сьогодні в літаку. Вона заходить до кімнати і підходить до лікаря, щоб дати йому щось на підпис. Лікар нахиляється вперед і шепоче їй на вухо. - Обережно з ним, здається, він не приймає ліки.

Я був би вражений здатністю моїх нових вух вловлювати такий шепіт, але я все ще був у шоці від того, що нам з Джесікою знову пощастило перетнутися. Лікар виходить з кімнати, і я прочищаю горло. - Ей... Джессіка.

Вона піднімає голову, і її очі виблискують. - Боже мій! Еван! - Гей, вона запам'ятала моє ім'я, це було приємно. Вона відклала планшет і підбігла до мене. - Ого, що з тобою сталося? Свята корова, вони справжні?

Я посміхнувся, коли вона провела руками по моїх вухах. Я ніколи не був таким щасливим бачити когось. Просто присутність когось, будь-кого тут, зі мною, мала для мене величезне значення. - Так, Джесіко, я не знаю, що сталося. Ти бачила мене сьогодні вранці, я був у повному порядку. Але потім моє волосся змінилося, а потім ці кляті вуха, а потім я виявив, що маю ось це! - Я розвертаюся і показую їй хвіст, який відповідає моєму волосся.

Джессіка від несподіванки голосно скрикує. - Еване! Що ти зробив! Як ти це зробив?

Я розводжу руками. - Я не знаю! - Я б пояснив більше, але двері в кімнату розчинилися.

- Джессі, з тобою все гаразд? Я чула крик, - це була інша медсестра, і вона грізно дивилася на мене.

- Зі мною все гаразд, все гаразд. Просто сама здивувалася, ось і все, - відповіла Джессіка, спокійно одягаючи рукавички і повертаючись до своєї роботи - взяття зразка крові.

Я посміхаюся і намагаюся виглядати невинним для іншої медсестри, але це призвело до того, що мої вуха потягнуло в сторони і вони стали висячими. Побачивши, як ворухаться мої кінські вуха, медсестра здригнулася від жаху, відступила назад і зачинила за собою двері. - Жорсткий натовп, - зауважую я.

Джессіка підходить до мене і починає протирати мою руку спиртом для забору крові. - Знаєш, мій бос думає, що ти якийсь божевільний, який не приймає ліки.

- А ти як думаєш? - кажу я з посмішкою.

- Ну, сьогодні вранці, ти здавався досить нормальним, і до того ж... Мені завжди подобалися коні. - Вона висолоплює язика, а потім встромляє в мене голку.

- Ой! І ха-ха, дуже смішно. Мені треба це виправити, ці вуха і хвіст. Хтось має знати, що це таке, хтось має їх видалити.

Джессіка закінчує забір крові. - А ти мусиш? Дехто з нас вважає це милим...

Я піднімаю брову. - Ти... фліртуєш зі мною?

Розмова обривається, коли двері відчиняються і лікар повертається. - Ну, Еван, я не знаю, що тобі сказати. Я перевірів усі свої джерела, жоден зареєстрований хірург не пропонує подібних косметичних операцій.

- То... тепер ви мені вірите, коли я кажу, що все це сталося сьогодні з невідомої причини? - з надією в голосі запитую я.

Лікар хіхікає в себе. - Ну, я сумніваюся в цьому, але я потішу вас, поки розгляну всі інші варіанти. Щось ще "чарівним чином" змінилося для вас сьогодні?

Я закотив очі, його голос був тоном дорослого, який розмовляє з трирічною дитиною, запитуючи її, чи врятували їхні фігурки світ сьогодні. Але все ж, я міг б відповісти на питання, якщо це могло б мені допомогти. - Так, моє волосся було чорним і коротким вранці, але зараз воно пісочного кольору і довге, як ви бачите. Крім того, 24 години тому цього татуювання тут не було. - Я відвертаюся вбік і зсуваю лікарняний халат так, щоб було видно зелену мітку.

Лікар і Джессіка просто дивляться на мене кілька секунд. Нарешті лікар піднімає на мене очі. - Шматочок яблука? Хочеш сказати, що це татуювання у вигляді яблука з'явилося випадково, як і вуха?

- Так, на обох ногах, без жодних пояснень. - Я схрестив руки, не знаю, навіщо я йому все це розповідав, було очевидно, що він мені не вірить

Лікар хотів було закотити очі, але згадав про свою присягу і зробив свою роботу, старанно записуючи все, що говорив пацієнт, яким би безглуздим і нереальним все це не звучало. - Ну, добре, Еване, це все, що нам потрібно від вас на даний момент. Якщо немає інших скарг на здоров'я, можете одягатися і йти.

Я ще раз зітхнув. - То ви нічого не можете зробити?

Лікар попрямував до дверей. - Слухайте, я виконаю свій обов'язок і розпитаю інших лікарів, чи чули вони

коли-небудь про пацієнтів з незрозумілими хвостами і вухами, але буду з вами відвертим, Еване, думаю, ми обидва знаємо, чим ці питання закінчаться.

Я посміхнувся. Я не міг просити більшого, чи не так? - Дякую, докторе, подзвоніть мені, якщо щось знайдете. Хоч що-небудь. Номер мого мобільного є в анкеті, яку я віддав на рецепції.

Лікар вийшов з кімнати, все ще розмовляючи, коли виходив. - Звичайно. А тепер давай, Джесіко, відвези зразки крові в лабораторію і йди в п'яту палату, коли зможеш. Містер Джонсон готовий до клізми.

- Так, лікарю. - сказала Джессіка, але на мить зупинилася, щоб переконатися, що її бос пішов, перш ніж звернутися до мене. - Тож... як у вас справи?

- Ем... так собі, мабуть? - Я був збентежений. Що Джессіка мала на увазі?

Вона обійшла мене ззаду і провела руками по моєму хвосту, потягнувши його туди-сюди. - Це дивовижно, Еване, він такий справжній! Наче справжній кінський хвіст!

- Я не знаю, чи "дивовижно" - це правильне слово. "Моторошно" і "страшно" - ось слова, які спадають мені на думку, коли я його бачу.

Я чую дивний шум дихання позаду себе. - О Боже, він пахне як справжній! Як ти це зробив?

Я відходжу від неї і прикриваюся. - Заспокойся, Джесіко, чому ти так... ЗАЧЕКАЙ, що ти маєш на увазі, коли кажеш,

що він пахне, як справжній? Це неможливо, я не був біля коней 48 годин, а вранці приймав душ.

Джессіка прикусила губу. - Ну, пахне. Ось, я тримала твій хвіст цією рукою, понюхай.

Я невпевнено нахиляюся вперед і нюхаю її долоню, одразу впізнаючи запах - Це кінський волос і піт, все вірно. Якого біса від мене так пахне?

- Гарне питання, я не думаю, що проста пластична операція дасть тобі це. Що ти збираєшся робити, Еване?

- Я не знаю.

- Тобі є де зупинитися?

Я подивився на Джесіку. Вона злегка почервоніла. - Дякую за пропозицію, Джесіко, але у мене є готель у центрі міста.

- О, але я наполягаю! А якщо з тобою щось трапиться? Ти ж сам сказав, що не знаєш, що відбувається, тобі не варто зараз залишатися на самоті.

Хм, вона мала рацію. Я пам'ятаю, як приємно було бачити її обличчя, коли вона зайшла сюди, бути самотньою зараз дійсно відстійно. Було б добре мати поруч дружнє обличчя.

- Гаразд, Джесіко, ти мене переконала. Коли ти закінчуєш?

Її очі заблищали і вона посміхнулася від вуха до вуха. - О 22:00, за півгодини! Чекай на мене у вестибюлі!

Я подивився на неї. Вона здавалася занадто щасливою. Ну що ж, краще щасливою, ніж розлюченою, гадаю.

~~~~~

Ми повернулися до неї додому об 11 вечора. Ми повечеряли, і вино потекло рікою. Джессіка розповіла мені про своє життя, про те, як вона народилася і виросла в цьому місті, але завжди любила коней і саме тому запросила мене в гості. З вином, що тече в моїх жилах, я припустив, що вона має на увазі мою професію, тому я почав розповідати їй про наше племінне поголів'я і про те, як пройшов рік.

Я був у середині розповіді про те, що нинішній ринок лошат процвітає завдяки попиту в Техасі, коли вона простягнула руку і поклала палець на мої губи. - Ш-ш-ш. - Незабаром палець був відтягнутий назад і замінений її губами. Вона почала цілувати мене з несподіваною агресією, проводячи руками по моєму густому волоссю. Незабаром її руки знайшли мої вуха, і її пальці танцювали над їхньою шерстю, коли вона застогнала в нашому поцілунку.

Я вирвався з поцілунку. - Ого, Джессі, тобі це дійсно подобається! Не те, щоб я скаржився... - Я знову нахилився в поцілунку і провів руками по її спині, а вона знайшла свій шлях до моїх нових вух. Ми повільно пробираємося до спальні, всю дорогу замикаючись у поцілунку. Врешті-решт, ми потрапляємо туди, і одна з її рук залишає мої вуха і ковзає вниз по спині, прослизаючи під пояс моїх штанів.

Мої очі широко розплющуються, коли я відчуваю, як її руки обхоплюють придаток і масажують його. Я знову

виринаюся з поцілунку. - Джесіко, це мій хвіст, пеніс з іншого боку...

Джессіка дивиться на мене з хтивістю в очах, потім прибирає руки і штовхає мене назад на ліжко. - Заткнися... жеребець.

- Ого, комусь подобається грубо, - посміхнувся я. Було щось тривожне в раптовому збудженні Джесіки, але я був згоден з цим, це просто означало, що я напевно пересплю сьогодні ввечері. Зазвичай я не належав до хлопців, які встромляють свій член у божевільню, але я вже давно не був з жінкою. Мало того, з якоїсь причини я сьогодні весь день був дуже збуджений.

Джессіка почала зривати з себе одяг, наче він був у вогні. Перш ніж я встиг закінчити цю думку, на ній залишився лише ліфчик. - Давай, великий хлопчику, твоя черга, нумо.

Я роздягнувся так швидко, як тільки зміг, а потім підвівся, готовий поцілувати її знову, але мене штовхнули назад на ліжко. - Лягай, перевернись.

Я зробив, як мені сказали, і ліг поперек ліжка на живіт. Джессіка стрибнула на ліжко поруч зі мною і почала цілувати мій поперек, а потім опустила нижче. Вона знову схопила мене за хвіст і просто пішла в місце на цій клятій штуці. Лизала, тягнула, смикала, обнюхувала, в якийсь момент навіть погризла шерсть. - Господи, Джесіко, я ж казав, що пеніс з іншого боку.

- Мене не цікавить твій пеніс, у кожного хлопця в місті є такий, я хочу тебе за це.

Частина мене хвилювалася, до чого це призведе, але знаєте що, до біса, якщо цей хвіст приніс мені секс, принаймні, він мав якусь користь в кінці кінців. Я продовжував лежати там ще кілька хвилин, поки вона всіляко ворушила мій хвіст, використовуючи свій рот. Нарешті вона перевернула мене і підійшла для поцілунку. Я почав цілувати її, але був змушений негайно відступити, оскільки мені заткнули рота. - Чорт забирай, Джесіко, ти на смак як кінський піт, Господи, це огидно!

Вона лише божевільно посміхнулася мені. - Я знаю, тут спекотно, як у пеклі. - Не зупиняючись ні на секунду, вона опускається на підлогу і стає на четвереньки, махаючи мені задом. - А тепер давай, жеребець, заїжджай у мене. Трахни мене добре і жорстко!

Я відкрив рота, щоб заперестувати, але ця дівчина була просто божевільною. Вона використовувала мене, щоб розіграти якийсь фетиш скотолозтва чи щось таке. Я повинен відкликати це? Я подивився на свій член, він був озброєний і повністю готовий до дії. Ну, до біса, давай зробимо це. Хто я такий, щоб відмовляти цій дівчині в її остаточній сексуальній фантазії? Може, варто спробувати, чи не так? Я облизав губи, все ще відчуваючи кінський запах, що йшов від мого хвоста. Давай зробимо це, як вони роблять на каналі "Діскавері". - Гаразд, брудна кобило, підніми свій хвіст, я заходжу!

~~~~~

Це була довга ніч. Я не знаю, скільки разів ми трахалися,

але Джессіці, мабуть, довелося б змінити килим. Я ніколи не бачив, щоб дівчина кінчала так багато разів, вона була схожа на дикого звіра. Що насправді було трохи іронічно, тому що вона не була єдиною, хто мав справжні частини тварини на своєму тілі. Так чи інакше, ми врешті-решт пішли до її ліжка і заснули, обнявшись голяка.

Ми лягли спати досить пізно, тож я, мабуть, проспав би, але мене розбудив рух і насолода, що долинали знизу. Я розплющив очі і ліниво подивився поруч, Джессіки не було біля мене. О, ось вона була, між моїми ногами і... давала мені ранковий оргазм? Трясця, ця дівчина була ненаситна! Я закрила очі і дозволила голові впасти назад на подушку. - О боже, Джесіка, мені так добре. - Я відчував, як її язик котиться по всьому стовбуру, аж від мого тазу до його кінчика, який знаходився біля моїх нижніх ребер ...

Мої очі розплющилися. Якого хріна, мій член був не такий вже й довгий. Я розвів стегна в сторони і подивився вниз, коли Джессіка зрушила з місця і піднялася, щоб віддихатися. З її рота вийшов гігантський, строкатий кінський член, за яким мої очі простежили до моєї промежини. Це був мій.

- Боже милий, що ти зі мною зробила!!! - Я з жахом дивлюся на Джесіку, яка лише посміхається, витираючи слину з обличчя.

- Я нічого не зробила, це все ти, крихітко, - її очі розфокусовані і загублені в первісній хтивості. Вона нахиляється, щоб поцілувати мене, з її рота тхне кінською спермою.

- О, бляха, ні, відчепися від мене! - Я рухаю руками, щоб відштовхнути її, але помічаю, що мої руки не рухаються, вони ніби застрягли. Я піднімаю голову, щоб зрозуміти, чому я застряг, і в моєму шлунку утворюється яма жаху, коли я бачу, що кожна рука прикута наручниками до металевої рами ліжка позаду мене. Я піднімаю шию і бачу, що обидві мої ноги також зв'язані.

Я важко ковтаю. - Джесіко, розв'яжи мене, будь ласка!

Вона лише сміється і цілує мене в губи, залишаючи після себе солону рідину, яку я впізнав на заняттях з конярства. - О, крихітко, навіщо я це роблю? Ти ж мій жеребець! Знаєш, раніше мені здавалося, що я в раю від твого запаху і твого хвоста, але тепер, коли у тебе на тілі справжній член... о Боже, нам буде так весело разом, Еване!

~~~~~

Минула приблизно година відтоді, як я прокинувся і виявив себе прив'язаним до ліжка. Рівень божевілля Джессіки прогресував від "божевільного - сексуального - божевільного" до "повністю і абсолютно божевільного лайна". Її одержимість моїм кінським членом не знала меж, я думаю, що єдина причина, чому вона ще не спробувала трахнути мене, полягала в тому, що їй не вистачало сили волі перестати лизати і нюхати цю кляту штуку. Я не міг довго витримати її увагу, і незабаром знову відчув, що кінчаю.

Виявляється, побічним ефектом наявності кінського члена був той факт, що коли я кінчав, то кінчав відрами. Це дуже потішило Джесіку, вона ковтала повен рот за повним, а потім розтирала залишки по всьому тілу та обличчю. На мій ще більший жах, вона почала стогнати і тремтіти від похоті, кажучи. - На смак як справжня!

Я в шоці дивився, як вона продовжує розтирати мою сперму по всьому тілу. - О Боже, Еване, я хочу, щоб твій тваринний запах був на мені, я так сильно його потребую, я хочу стати одним цілим з ним...

Мій внутрішній монолог знову повторює. - Трясця твоєї матері. Мозок, будь ласка, підвищи рівень божевілля, який ми використовуємо для опису Джесіки.

- Вибач, але у нас закінчилися прикметники! Вона вже вичерпала лічильник! Ми не можемо підняти її статус вище!

Раптово Джессіка припиняє свій сатанинський ритуал втирання сперми. Вона дивиться вниз на мої ноги, і я чую, як її дихання на мить зупиняється.

- О... мій... боже... - Джессіка повільно починає вставати з моїх грудей, і я помічаю потік рідини, що стікає з її нижньої частини. Чи то вона щойно кінчила, чи то обмочилася, але в будь-якому випадку я знав, що причиною цього були погані новини.

Джессіка заверещала від захваті. - Еване... у тебе... ТИ МАЄШ КОПИТА!!! - Я витягнув шию і подивився вниз повз Джесіку. О, Ісусе, сучий сину, вона була права. Я не знаю, що налякало мене більше, той факт, що у мене дійсно були

копита, або думки про те, що Джессіка збиралася зробити з собою з ними.

- Боже мій! Боже мій! Еване, це приголомшливо! - з хвилюванням сказала Джессіка, підбігла до них і одразу ж почала нюхати їх і розтирати по обличчю.

- Неймовірно!? Джессіко, я повинен вибратися звідси і спробувати зупинити це, це все божевілля! Люди не повинні вирощувати кінські частини, ми не знаємо, що відбувається, це може бути якась небезпечна хвороба або щось подібне!

Джессіка підняла очі від облизування внутрішньої сторони мого лівого копита. - Хвороба! Ти думаєш, це заразно? О Боже, я сподіваюся, що це заразно!!! Як, по-твоєму, я можу заразитися? Може, мені варто вколоти собі трохи твоєї крові!

Мені бракувало слів, божевілля не піддавалося ніяким міркуванням, чи не так? Незабаром Джессіка підвелася і схопила моє копито обома руками, а потім почала терти ним свій клітор, коли її стогони знову наповнили кімнату.

Я намагався придумати якийсь спосіб змусити її розв'язати мене. - Гей, Джесіко, досить ігор, дозволь мені знову відтрахати тебе на четвереньках! Розв'яжи мене і дай мені зробити це, хіба це не буде весело?

Джессіка продовжувала порушувати моє бідне копито, коли вона сміялася і дивилася на мене. - Хороша спроба Еван, але ... Взагалі-то, я навіть не збираюся більше називати тебе Еваном. Гарна спроба, конику, але я знаю, що якщо я тебе відв'яжу, ти спробуєш втекти. Не хвилюйся,

я дозволю тобі поскакати на мені, цього буде ДОСИТЬ, о так, але спершу треба трохи почекати. Ти вже втратив ноги, залишилося дочекатися, коли твої руки теж стануть копитами. Тоді ти не зможеш користуватися пальцями і відчиняти двері. Коли у тебе буде 4 копита, я зможу просто замкнути всі двері, і ти застрягнеш тут зі мною назавжди.

Джессіка виголосила погрозу, але вона зробила це з посмішкою на обличчі, і я впевнений, що навіть Джокер був би стурбований цим.

У мене були серйозні неприємності, мені справді потрібно було якомога швидше звідси вибратися. - О, Джесіко, цей план звучить чудово, дійсно, чудовий план! Але мені потрібно попісяти, можеш дозволити мені сходити в туалет? - Їй би довелося це зробити, чи не так?

Очі Джессіки заблищали і вона посміхнулася ще ширше. - Ти хочеш в туалет? О так!! Я чекала на це! - Вона підійшла до мене і схопила мій член обома руками, спрямувавши його кінчик собі на обличчя. - Давай, конику, зроби це! Накрий мене ще більше своїм запахом!

До біса. Цей. Шум. Я подивився на свої ноги. Вони починали вкриватися червоною шерстю, і, що більш важливо, вони починали набувати іншої форми. М'язи на стегнах виглядали масивними, і я відчував величезну силу, яку вони набували на шляху до того, щоб стати ногами жеребця. І, в поєднанні з адреналіном від ситуації, я думаю, що вони можуть зробити трюк. Я напружую своє тіло і вибухнув ногами вниз, розбиваючи копитами металевий кінець ліжка.

Джессіка відпускає мене і з вереском відскакує назад від оглушливого звуку, з яким сталевий каркас її ліжка розламується навпіл. Гвинти миттєво були розрізані навпіл, а конструкційна сталь зігнулася, як іриски, від сильного удару ногою. Джессіка несамовито кричала. - Поганий кінь, поганий кінь! Заспокойся! Заспокойся!

Я не звертаю на неї уваги і дивлюся вниз на пошкодження. Господи, вся рама розламалася навпіл, якого біса я не спробував зробити це раніше? Пекло не має такої люті, як удар копитами, я гадаю. Ну, тепер мої ноги були вільні, а як щодо рук? Лише пара наручників на кожній руці? Раптом це не здається таким вже й складним завданням. Я зціплюю зуби і просто тягну вниз. Сильно.

Джессіка починає розмахувати руками. - Припини, припини, ти поранишся! Ти не можеш просто так відірватися... - її крики обірвав дзенькіт, дзенькіт ланцюгів, що клацали. У мене все ще було по наручнику на кожному зап'ясті, але маленькі сталеві ланцюжки, що з'єднували їх зі стовпчиками ліжка, зламалися.

Тепер я можу встати, і я роблю це тільки для того, щоб Джессіка знову почала протестувати. - Ні, припини, погана конячка, повернися на ліжко!

Я дивлюся на Джесіку, мій мозок працює понаднормово, борючись з первісним бажанням вдарити її за те, що вона зробила зі мною. - Заспокойся, Еване, заспокойся, не бий дівчину, вона не хотіла, вона просто божевільна, ось і все, вона не винна, заспокойся...

Я зітхаю. Цього разу ти переміг, мозок. Натомість я підхоплюю Джесіку і виношу її зі спальні, поки її кулачки

безпорадно б'ють по моїй спині. Вона кричить щось про поганого коня, але я вже давно вимкнув її. Хм, куди її подіти? Я заходжу в її передпокій і помічаю стукіт моїх копит по дерев'яній підлозі. Це було дивно чути, але мені на диво не було огидно. Я маю на увазі, що можливість бити копитами була єдиною причиною, чому я втік з того ліжка, я дійсно не можу на них сердитися. У всякому разі, я розберуся з ними пізніше, зараз мені треба розібратися з психічно хворою сукою. Я озираюся на кімнати, повз які ми проходимо, і нарешті зупиняюся біля ванної кімнати поруч з її вітальнею. Я обережно кидаю її на підлогу у ванній і зачиняю за нею двері. Двері відчиняються назовні, тож я хапаю диван, що стоїть поруч, перетягую його і ставлю навпроти дверей. Я отримую винагороду у вигляді сильних ударів, коли вона неодноразово намагається відчинити двері, але їй це не вдається.

Я проводжу рукою по волоссю. Так, і що мені тепер, блядь, робити? Ну, давай подивимося, я не можу залишитися в цій квартирі, і я не можу залишитися в Чикаго, чи не так? Я впевнений, що кінські вуха, хвіст, копита і руда шерсть на половині мого тіла привернуть до мене увагу. Мені потрібне безпечне місце, щоб посидіти і все обдумати. Вдома. Мені потрібно повернутися додому. Там було безпечно, Джек допоміг би мені, він міг би сховати мене і допомагати, поки я не одужаю. Він був хорошим братом, допомагав мені.

Я обвів поглядом вітальню, помітивши, що шум від грюкання Джесіки у двері ванної кімнати стає дедалі гучнішим. Час тікати, я побіг назад до спальні і схопив свій одяг і телефон, де ж мої туфлі? А, точно, біля вхідних

дверей в квартиру. Я підійшов туди і подивився на свої черевики, потім знову на копита. Мені ж не потрібні черевики, чи не так? Копита призначені для прогулянок на свіжому повітрі, до біса взуття. Але я маю взяти ще одну річ. Я оглядаю полицю біля дверей і знаходжу їх: ключі від машини Джесіки.

~~~~~

Мені хотілося негайно виїхати з міста, але я знав, що це нерозумно. За мною тут залишився паперовий слід, і мені потрібно було його позбутися, інакше Джессіка може спробувати простежити за мною. Я вирішив спочатку заїхати в готель, щоб виселитися з номера. Це здавалося безглуздом, враховуючи мою поточну надзвичайну ситуацію, але якщо я не виїду, готель повідомить поліцію, що я зник безвісти, і це приверне ще більше небажаної уваги. Крім того, побачити обличчя адміністратора готелю було досить кумедно. Я вдав, що нічого не сталося, і підписав рахунок за номер, в той час як адміністратор весь час кусала себе за язик, борючись із бажанням запитати, чому у мене червоні кінські вуха і я ходжу на двох копитах. Втім, це не було незаконно, і я був платним клієнтом, тому вона нічого не сказала, і я виписався з номера і пішов своєю дорогою.

Залишалося тільки одне місце - клініка. Я дуже не хотів туди повертатися, тому що, можливо, Джессіка втекла б і побігла туди, але справа в тому, що у них була вся моя контактна інформація в моєму файлі, і, будучи медсестрою,

Джессіка мала б повний доступ до всієї цієї інформації. Мені потрібно було переконатися, що цього не станеться.

Я припарковую машину за квартал від клініки і заходжу до неї, коли відчиняю двері, лунає дзвінок, і секретарка піднімає очі. - О, привіт, Еване, так приємно бачити тебе знову!. - Що ж, це була одна з приємних переваг цих вух, люди більше не забували моє ім'я. Потім вона дивиться на мої ноги. - Ооо... гарні туфлі, Еване, дуже оригінальний дизайн.

Я дивлюся вниз, це були не туфлі, а мої копита. Навіщо комусь носити взуття, схоже на копита? Насправді, неважливо, я впевнений, що Леді Гага колись носила таке взуття або щось подібне. Я відкидаю цю думку вбік і намагаюся поводитися якомога природніше, коли підходжу до жінки. - Дякую за комплімент! І привіт! Як ви пам'ятаєте, я був тут учора ввечері. - Я роблю паузу, щоб переконатися, що секретарка киває на знак подяки. - Так, бачите, в моїй паніці від того, що відбувалося, я, здається, записав неправильний номер телефону у вашій анкеті! Розумієте, я щойно змінив телефонного оператора і все ще плутаю номери телефонів. Чи можу я перевірити, щоб переконатися, що я вписав правильний номер? Мені б дуже не хотілося, щоб у вас, хлопці, була неправильна контактна інформація! - Я закінчую з посмішкою і з полегшенням бачу, як секретарка киває на знак згоди.

- О так, це було б жахливо, чи не так? Ми повинні виправити це прямо зараз. Дозвольте, я візьму вашу справу, - вона розвертається і зазирає до картотеки, що стоїть у неї за спиною.

Незабаром вона повертається з манільською папкою, на якій поперек вкладки написано "Сміт, Еван". Я простягаю руку, щоб вона передала її мені, але вона хмуриться і дивиться на мене - Вам потрібен весь файл чи тільки сторінка з адресою? Зазвичай ми не даємо пацієнтам цілу справу, це наша єдина копія, і ми не хочемо втратити записи.

Я знову посміхаюся, я вже так близько, що можу зробити це. - Можна мені весь файл? Будь ласка? Я хочу переконатися, що виправлю всі помилки в ньому.

Секретарка на мить закусилла губу. Це був хороший чоловік, йому можна було довіряти, так? Їй було так шкода бідолаху, він нещодавно знепритомнів у ванній кімнаті, йому було так соромно. І у нього навіть є ці чарівні червоні вушка, як вона може відмовити такому симпатичному хлопцеві? Але все ж таки, тут були правила... - Гаразд, Еване, але оскільки це єдиний екземпляр, я попрошу тебе сісти позаду мене в цій маленькій кімнаті. Вона відчиняє за собою двері і кладе папку на стіл у крихітній кімнаті, я люб'язно дякую їй і сідаю за стіл, відкриваю папку і гортаю її вміст. Я тільки збирався змінити адресу, але оскільки я отримав весь файл, я можу побачити всю інформацію, яку вони написали про мене, чи не так?

Я пробігся поглядом по результатах аналізів крові, не знаючи, що означають більшість колонок, але, на щастя, в кінці кожного тесту була позначка "НОРМАЛЬНО", яку я поставив у кожному рядку. Отже, всі аналізи були в нормі. Жодних відомих хвороб чи вірусів. Гаразд, що ж лікар написав про мене? - Пацієнт явно марить, постійно бреше про минулі медичні операції і робить вигляд, що не знає,

чому і коли йому робили екзотичну косметичну операцію. Пацієнт просить зателефонувати йому, якщо я знайду щось, що може йому допомогти, я планую передати його справу до психіатрії, щоб йому зателефонували спеціалісти з психічного здоров'я. Сподіваюся, вони домовляться про зустріч. Сподіваюся, вони зможуть домовитися про зустріч, щоб поговорити з ним про його психічний стан.

Я відкладаю папку і протираю очі. Не можу сказати, що не звинувачую його, я, напевно, вчинив би так само. Ну що ж, час забиратися звідси з текою. Просто змінити адресу зараз не вийде, я хочу, щоб ця справа зникла до того, як її почнуть розсилати по психіатричних клініках. Я встаю і ховаю папку під штани, помічаючи, що рудого хутра навколо моєї талії стало ще більше, ніж годину тому. Час повертатися додому.

Я прочиняю двері, реєстраторка стоїть на вулиці і дивиться крізь щілину. - Ти закінчив, Еване? Я чекаю...

Я зачиняю двері. Дідько. - Секундочку, міс, я вже виходжу. - Думай, думай, думай. Оглядаю кімнату, ні вікон, ні навіть довбаного вентиляційного отвору. Лише чотири стіни і одні двері. Має бути спосіб...

Поруч з вимикачем був червоний металевий квадрат з білою ручкою. ПОЖЕЖНА СИГНАЛІЗАЦІЯ. Я прикусив губу, це був єдиний варіант, чи не так? Впевнений, що це було вкрай незаконно, але, здається, я вже вкрав машину і замкнув дівчину у ванній кімнаті. До того ж, у мене зараз не так багато варіантів, чи не так? Я придивляюся ближче і читаю текст на сигналізації. "Будь-яка особа, спіймана на хибному спрацьовуванні сигналізації, буде оштрафована

на \$5,000", я посміхаюся, кладу руку на важіль. - Будь-яка особа, кажеш? Що ж, дуже зручно, за словами Джесіки, це попередження не стосується мене. Я не людина, я кінь.

- Не знаю, що пролунало голосніше - будильник чи крик секретарки, і вона відскочила від свого столу. - О, Боже! ПОЖЕЖА, ПОЖЕЖА!! А!! Лікарю, виведіть усіх пацієнтів!!! Пожежа!

Я посміхнувся про себе, це було занадто просто. Я відчинив двері і висунув голову назовні, берег був чистий. - Пора на сцену. - Я відчиняю двері і вислизаю з вестибюля, кидаючись навтьоки, щойно опинившись біля виходу. Швидко знаходжу машину і сідаю всередину, кидаючи папку на сидіння поруч. Я витрачаю хвилину на те, щоб знайти спосіб зручно вмотитися на одній нозі, щоб мені не прищепило хвіст, а потім заводжу машину і вирушаю на шосе. Попереду довга дорога, сподіваюся, я встигну повернутися додому до темряви.

~~~~~

Пізно ввечері я заїжджаю в Макдональдс, щоб перекусити. Я замовляю два простих салати і сиджу у викраденій машині Джесіки, поглинаючи їх. Радіо було ввімкнене, і NPR робило щоденний огляд новин, вони згадували щось про вибух у Сіетлі, але я не звертав на це уваги, мої думки були десь в іншому місці. Нещодавно я помітив, що весь мій таз і ноги вкрилися шерстю, і в якийсь момент мої зуби змінилися на зуби травоядних тварин. Було ясно, що зміни

прискорюються, і мені пощастить, якщо я встигну дожити до завтрашнього ранку до того, як все це закінчиться.

Що я скажу Джеку? - Привіт, брате, кумедна історія, через 12 годин я стану конем, сподіваюся, ти не заперечуєш, якщо я займу ще одне стійло в стайні ззовні. Обов'язково міняй мені воду і соломі щодня, і дай мені право першого вибору на кобил, коли настане шлюбний сезон. - Я повільно хитаю головою і відкушую ще один шматочок салату, помічаючи, що ці нові зуби незграбно добре пережовують листя.

Зітхнувши, я дістаю телефон і перевіряю електронну пошту, бо давно не перевіряв її за всіма цими подіями. Що це? Лист від компанії, що обслуговує мою кредитну картку?

Я читаю його вголос. - Еване Сміт, це лист ввічливості, щоб повідомити вам, що кредитна картка, яку ви використовуєте разом з Джеком Смітом, досягла кредитного ліміту в \$2,000. Якщо ви бажаєте збільшити свій кредитний ліміт, будь ласка, зайдіть на наш сайт... - Я поклав слухавку. Джек витратив на щось 2000 доларів? Мене не було всього 24 години, що він встиг накоїти? Я повертаюся до телефону і перевіряю, чи не надсилав мені Джек електронних листів. Ні, на західному фронті все тихо. Заходжу на сторінку Джека у Фейсбуці, щоб перевірити, чи не писав він постів. Ні, нічого. Я прокручую назад до початку сторінки і збираюся перевірити ще щось, коли зупиняюся на секунду. На фото профілю Джека був якийсь білий єдиноріг з блакитним волоссям, це був один з поні з того дурнуватою шоу, яке він завжди дивиться. На його аватарці вже багато років стоїть поні, але щось у цій картинці привернуло мою увагу. Поні мав татування у

вигляді музичної ноти на дупі. Я моргнув: як же я раніше не помітив цього зв'язку? У всіх поні в цьому шоу є малюнки на боках, так? Я відкладаю салат, усвідомлюючи, що у мене теж є малюнок на боці, це не може бути збігом, чи не так?

Я швидко відкрив нову вкладку на телефоні і почав шукати "поні з рудим хутром і татуюванням у вигляді зеленого яблука". Срань господня, ось воно! На моєму телефоні було зображення рудого мультяшного жеребця, а на нозі у нього було точно таке ж зображення зеленого яблука. У нього також був такий самий колір волосся і хвоста, такий самий відтінок рудого хутра.

Я поклав телефон і завів машину. Що ж, це, мабуть, полегшення. Я не стаю випадковим фермерським конем, я стаю мультяшним поні. Гадаю, так краще? Ну, в будь-якому випадку, це була гарна новина, тому що це означає, що Джек повинен мати якісь відповіді. Це було його улюблене шоу, йому краще знати, що зі мною відбувається. Я був вже не так далеко від дому, маю бути там перед заходом сонця.

~~~~~

Приблизно за дві милі від ферми я з'їхав з дороги. Мені потрібно було кинути машину, адже вона була викрадена. На щастя, оскільки це була сільська місцевість, навколо мене не було нікого, хто міг би запитати, що я роблю. З'їхавши з дороги, я поїхав через трав'янисте поле, а потім знайшов стежку до лісу. Земля навколо була всіяна

невеликими лісами, які ніхто не досліджував так часто, тому, якщо я добре сховаю машину, її не повинні були знайти протягом сезону або близько того. Заїхавши так глибоко в ліс, як тільки можна заїхати на машині, я вийшов, зняв номерні знаки і зішкрябав VIN-код з приладової панелі, щоб машину було трохи складніше ідентифікувати. Нарешті я забрав усі свої речі з машини, а потім просто пішов геть, залишивши всі двері та вікна відчиненими. Сподівався, що якісь тварини звичуть там гніздо, розірвуть салон і залишать ще менше доказів для поліції, коли машину врешті-решт знайдуть.

До ферми було трохи менше двох миль, тож я почав легку пробіжку в цьому напрямку. Сонце вже майже сіло, і здавалося, що скоро почнеться дощ, тому я прискорив темп. Бігти м'якими полями, цокаючи копитами, було дуже приємно. Я відчував землю з кожним кроком. Це було так заспокійливо, так правильно - бігти на копитах. Я навіть не міг собі уявити, що носитиму взуття в цей момент, це було до біса дивовижно. Це було набагато комфортніше, ніж бігати босоніж, до того ж, це був додатковий бонус, коли ти не відчуваєш болю від того, що наступаєш на каміння і палиці.

Насправді мені було трохи сумно, коли я прибіг на ферму, я хотів просто продовжувати бігти, хоча, якщо подумати, мій суглоб верхньої частини ноги трохи болів. Мені здавалося, що цьому суглобу було б набагато комфортніше, якби я був на четвереньках. Виштовхнувши цю тривожну думку з голови, я попрямував до під'їзної дороги. Машини немає, схоже, Джек вийшов.

Я підійшов до головних дверей, зупинившись, коли проходив повз стайню. Я вагаюся, чи варто мені зайти туди і подивитися, як там коні. Частина мене дуже хоче зайти туди і просто походити, поплескати їх, можливо, порівняти копита з їхніми, просто заради цікавості. Одна лише думка про це змушує мене посміхатися, але інша частина мене трохи боїться того, до чого це може призвести. Було б трохи моторошно йти туди, коли я пахну, як один з них. Я вирішую обережно оминати стайню і просто зайти всередину. Дістаю з сумки ключ від входних дверей і відчиняю будинок.

- Агов? Є хто вдома? - Я пробираюся всередину і залишаю свої сумки та медичну карту в кімнаті, помітивши, що надворі почався дощ. Я пройшов повз кілька дзеркал, коли ходила по будинку, але навмисно не подивився в жодне з них. Я знав, що справи йдуть погано, і мені не потрібно було дзеркало, щоб зрозуміти це. Однак мені потрібно було негайно випити чогось міцного. Я хапаю склянку з кухні і згадую, що в коморі була пляшка 25-річного шотландського віскі. Я наливаю приблизно на 5 пальців, кидаю туди кілька кубиків льоду, а потім випиваю половину напою одним ковтком. Чорт забирай, як мені це було потрібно саме зараз.

Я спираюся на стіл і дивлюся, як за вікном спалахує блискавка. Що за день, я маю на увазі, ні хріна собі. За останні 36 годин я пережив більше лайна, ніж за попередні 25 років. Я зробив глибокий вдих і знову потягнувся за келихом, коли тривалий спалах блискавки освітив вікно і залишився там. Зачекай, що? Я примружився на світло, що потрапляло у вікно. - Бляха, це ж фари.

Я постави свою склянку поруч з пляшкою на стіл і підкрався до вікна, це була машина Джека. Я вимкнув світло в коридорі і озирнувся. Що робити, що робити. Я не хотів стояти тут, коли Джек увійде, була велика ймовірність, що Дейв буде з ним. Я не хотів, щоб Дейв був причетний до моєї проблеми, було б досить незручно просто показати своє обличчя Джеку. На щастя, наша кухня виходить у вітальню, тож я зайшов туди і ліг на один з диванів. Поки світло у вітальні вимкнене і я не сідаю, я повністю прихований від сторонніх очей. Крім того, звідси я можу досить легко спостерігати за кухнею.

Я чую, як відчиняються вхідні двері і хтось виносить важкі сумки в коридор, потім кроки повертаються до дверей, і вони зачиняються. Весь цей процес повторюється знову і знову, я сидів там, мабуть, хвилин п'ять і все ще чув, як хтось заходить і виносить сумки. Господи, що вони в біса купили? Хто повертається з такою кількістю мішків з речами?

Нарешті я чую, як востаннє зачиняються двері, і приглушені голоси починають наближатися до кухні. Я насуплююся, думаючи. - Два голоси, Джек і Дейв, чорт забирай. - Дві фігури з'являються в полі зору, і моя кров холоне в жилах, оскільки я змушений виправлятися. - Це не вони.

Двоє людей увійшли на кухню, мокрі та веселі. Я хотів сказати, що це були Джек і Дейв, але це було зовсім не схоже на них. Це було схоже на двох дівчат, одна з яких повернулася до іншої і сказала. - Ну, принаймні, це вже зроблено. Тепер нам не доведеться довго виходити з дому. Це, мабуть, був Джек. Так? Ой, зачекай, неважливо, людина

щойно зняла капелюх і сорочку. Довге золотисто-русяве волосся спадає на спину, це, мабуть, дівчина. Може, інший - Джек?

Чекай, неважливо. Другий стягнув світшот, оголивши потік блискучого волосся, такого яскравого, що коробка з флуоресцентними хайлайтерами виглядала б тьмяною. Власник волосся заговорив, і вони зняли взуття та штани. - Так, це чудово!

Незабаром вони обидва залишилися в одних трусах, що здалося мені трохи дивним, але перш ніж я встиг замислитися над цим, той, з райдужним волоссям, потягнувся назад і почав тягнути когось за труси ззаду. - От лайно. - пробурмотів я, коли побачив, що це було: Кінський хвіст на всю довжину, що пасує до райдужного волосся людини. Мій розум на мить затуманюється. - Люди не мають хвостів... Я примружуюся, щоб переконатися, що бачу правильно. Так, це точно хвіст, і, чорт забирай, у них обох ще й кінські вуха. Блакитні у нашого райдужного друга, а у блондинки - коричневі. - Що, в біса, тут відбувається? - бурмочу я.

Блакитно - райдужна тягнеться назад і обіймає свій хвіст. - О Боже, так набагато краще. Я так за тобою скучила, малий!

Я дивлюся з роззявленим ротом, як друга людина робить те ж саме і починає клацати своїм білявим хвостом туди-сюди. - Ти була права, він тобі личить.

Блакитно - райдужна сміється - О, так, потряси тим, що дала тобі Селестія! - а потім підбігає і обіймає білявку.

Що, в біса, було не так з цими людьми? Чому вони були такі щасливі? Хіба вони не повинні були б злякатися, що у них є хвости? Це лайно ненормальне. О Боже... що якщо це Джек і Дейв? Що, якщо їх спіткала та ж доля, що і мене! Ні, цього не може бути...

Райдужна заговорила, і його слова пронизали, як лід. - Ми зробили це, Джеку! Ми отримали все, що нам було потрібно! Тепер у нас є весь час у світі, щоб посидіти тут і розібратися!

Ні. Ні, це було неможливо. Я відчував, як мої очі наповнюються сльозами. Джек був сильнішим за це, він ніколи не зробив би цього з собою. І якби це сталося з ним, він не був би настільки задоволений собою. Він ніколи не був би щасливий від того, що він був якимось напівлюдиною, напівконем, напівзвіром. Невже це справді вони?

Блондинка (Джек?) заговорила. - Так, я з нетерпінням чекаю кількох днів, коли ми не бігатимемо з відрізними головами. І відсвяткуємо це скотчем! Чудова ідея, Деш!

От лайно, мій скотч все ще на столі. Райдужна подивилася на склянку. - Джеку, цього віскі там не було, коли ми йшли...

Я розгублено опустил голову, але не від того, що мій скотч знайшовся, а від усвідомлення того, що ті двоє людей на кухні справді були Джеком і Дейвом. Все вказувало на це, але мені просто не подобалося, що це означало. Вони, напевно, проходили через те ж саме, що і я. Чим більше я дивився на блондина, тим більше у мене з'являлося відчуття, що він дійсно мій брат. І де б не був Джек, Дейв

був би з ним. Не кажучи вже про те, що Дейв отримав на день народження м'яку іграшку блакитного поні з райдужним волоссям? Він завжди мав її як шпалери на своєму комп'ютері та інші речі, Джек завжди розповідав мені про те, як Дейв був одержимий цією іграшкою. І ось на моїй кухні з'явилася людина, яка була на шляху до того, щоб стати тим самим блакитним поні з райдужним волоссям. Це занадто великий збіг.

Я знову зітхнув, схоже, моя проблема стала набагато більшою. Я піднімаю очі й бачу, як мій білявий брат дивиться на склянку зі скотчем, а потім звертаюся до Райдужного Дейва. - Це... неможливо. Двері були замкнені, коли ми прийшли.

Дейв підходить до склянки зі скотчем, копита цокають по твердій підлозі. - Джеку... у склянці ще залишився лід. Знаєш, що це означає?

Гадаю, це моя репліка, щоб показати себе. Я встаю і повільно рухаюся до кухні, Джек і Дейв стоять до мене спиною, тож я тихо заходжу на кухню, скорочуючи відстань до них обох, поки не опиняюся за кілька футів від них. Джек говорить. - Жодне з вікон не було розбите, і всі двері були замкнені. Ключів немає ні в кого, окрім...

Дейв трясє Джека за плечі. - Крім кого? Ей-Джею, говори зі мною! Хто!?

Я прочищаю горло. - Його брата.

Розділ 7: І що тепер?

З точки зору Дейва.

На звук голосу за спиною я відчуваю, як синє волосся на моїй шиї стає дибки, і я завмираю, надто налякана, щоб поворухнути м'язами. Ми з Джеком повели себе нерозумно, ми були такі щасливі повернутися додому з усіма нашими запасами, що не перевірили, чи будинок порожній, і тепер хтось стояв позаду нас. Я тримала Джек за плече і відчула, як вона напружилася так само, як і я, і пробурмотіла. - Це неможливо... - не обертаючись.

Я не знаю, що Джек мала на увазі, або чому ця людина сказала, що ключ у брата Джека. Це не міг бути Еван, це був не його голос. Я повільно обертаюся, щоб побачити, хто влаштував нам засідку. Не знаю, кого я очікувала, але це точно була не та людина, яку я бачила на кухні Джека.

Переді мною стояло велике, м'язисте створіння з обличчям, яке майже повністю нагадувало поні. Великі пухнасті руді вуха стирчали з піщаної гриви, а на руках і шиї виднілися смуги рудого хутра. Він також стояв на двох великих засмаглих копитах, з пучками рудого хутра, що вкривали їхні верхівки. Мені хотілося запитати, хто він, чому він тут, що він збирається з нами зробити, і чому він перебуває в такому ж стані "50% поні", в якому були ми з Джекі. На жаль, я не знала, яке питання поставити першим, тому всі вони зіткнулися в моєму мозку, наче 10 дітей, які намагаються одночасно протиснутися через двері їдальні.

В результаті я просто стояла з роззявленим ротом і вухами, що звисали набік.

Довге мовчання нарешті перервалося, коли він негромко засміявся, а потім поставив мені запитання, його голос був наполовину сповнений сумніву, наполовину - надії. - Дейв... так? Ти Дейв?

Я проковтнула клубок у горлі і кивнула. - Так, мабуть, це я. - Я все ще намагалася зрозуміти, хто це, його голос був дещо знайомий, але звучав інакше, ніж я пам'ятала.

Фігура почала посміхатися сама до себе. - Ха, я так і знав. Ти і той клятий райдужний поні, ви двоє були практично одним цілим протягом багатьох років, це має сенс, що ви закінчили ось так.

Я стою і кліпаю. Хто це, в біса, був? Я обертаюся, щоб побачити, що Джек повільно підійшла до мене і тепер стоїть поруч. Вона примружилася на фігуру перед нами, перш ніж тихо промовила - Еван?

Я озирнулася на фігуру, яка посміхалася більше. Мої очі широко розкрилися від усвідомлення. - Срань господня.

Рудий чоловік перед нами широко розкинув руки. - Брате! Як ти? - Він обійняв Джека ведмежими обіймами.

Джек нічого не сказала, але обняла Евана у відповідь, а на очах у неї з'явилися сльози.

Еван відпустив обійми. - Боже, як я радий тебе бачити, брате, ти не повіриш, який у мене сьогодні був день. - Еван робить паузу, дивлячись на зовнішній вигляд свого брата. - Гаразд, думаю, ти мені повіриш, але все одно! Божевільний,

бляха, день! Чорт забирай, як добре повернутися додому. - Еван розвертається і повертається до пляшки віскі, наливаючи собі ще одну склянку.

Джек злегка посміхнулася і підійшла до Евана, її хвіст повільно погойдувався позаду неї. - Еван, ого, ти теж, га? Так само, як ми з Дейвом, чорт забирай, цікаво, хто ще в цьому замішаний?

- Ніхто в Чикаго, це точно. Я не рекомендую повертатися туди зараз, - Еван скривився, згадавши щось або когось, - Так, давай більше ніколи не повернемося до Чикаго.

Я підходжу, щоб стати поруч з Джекі та Еваном. - Зачекай, Еване, то ти... Біг Мак? Якого біса, це ж навіть не шістка кобил, це безглуздо!

Еван підняв брови. - О, то я випадково перетворився на рудого фермерського поні з твого улюбленого телешоу, і це не має сенсу? Ого, хто б міг подумати, чудове спостереження, Дейве, я краще це запишу!

Я закочую очі, і тут Джек дивиться на мене. - Ну, я маю на увазі, що я стаю Епплджек, так? Еван - мій брат, тож цілком логічно, що якби він перетворювався на поні, то цим поні був би Біг Мак.

Перш ніж я встигла прокоментувати, Еван знову заговорив. - Так, я подивився Епплджек на своєму телефоні раніше, хех, ти отримав короткий кінець палиці, так? Вона була кобилою в серіалі, тож у тебе довше світле волосся і м'які очі. Тепер всі будуть думати, що ти дівчина. - Еван хіхикнув про себе, потягуючи скотч.

Ми з Джеком обмінялися поглядами, Еван не знав, що ми жінки. Це може бути незручно.

Еван відставляє свій скотч і кладе руку на плече сестри. - Тож, брате, чому ти обрав Епплджек? Я розумію, чому Дейв обрав місіс Райдужні Штани, але чому ти вибрав цю блондинку? Ти міг вибирати лише з кількох персонажів чи щось таке, і тобі треба було вибрати того, у кого є брат чи сестра, щоб я міг вписатися? І на цій ноті, чи не міг ти, ох, я не знаю, спершу сказати мені?

Джек відсуває руку Евана з її плеча. - Я не "вибирала" це, дурню. Це просто, бляха, сталося

Еван налив собі ще скотчу, він п'янів. - Дурниці, люди не перетворюються на поні навмання, ти щось зробив, брате. Джек здригалася щоразу, коли Еван звертався до неї в чоловічому роді.

- О так, тільки тому, що мені подобається шоу, це означає, що я хотіла, щоб все моє життя було зруйноване і щоб у мене забрали моє тіло, - сказала Джек підвищеним голосом. Цей обмін думками швидко почав її дратувати, їй не подобалася ситуація, в якій вона опинилася, не більше, ніж Евану, і те, що її звинувачували в усьому цьому, випробовувало її терпіння.

Я відчула, що ситуація швидко виходить з-під контролю, тому втрутилася. - Заспокойтеся всі, і Еван, зараз не час пити, у нас у всіх стрес...

Еван скоса глянув на мене і обірвав. - Не лізь, Дейве, чому б тобі не знайти дзеркало і не подрочити на зображення свого нового тіла, як ти завжди хотів. Тепер мій брат...

- СЕСТРА. - Джек різко обірвав його, перш ніж я встигла сформулювати відповідь.

Хвилина мовчання запала між нами трьома, перш ніж Еван подивився на свого брата і заговорив. - Я думаю, що ти сприймаєш цю рольову гру як маленького старшого брата. Тепер скажи мені, як стати нормальним, щоб ми могли все це виправити.

Джек розлютилася. - Я ж казала, я цього не робила, і ще одне, брате, - Джек нахилилася і схопила за свої труси однією рукою, - Я не граю в рольову гру, ідіоте! - Джек швидко висмикує руку, зриваючи боксери з свого тіла і залишаючись стояти абсолютно голою. Помаранчеве хутро вкривало весь її таз і нижні кінцівки, але велика кицька і дві великі соски поруч досить чітко передавали її послання.

Ми всі завмерли, а Джек стояла, широко розставивши ноги, оголивши все. Вона просто залишалася там з таким собі виразом на обличчі. - Ще питання? - Еван впустив свою склянку, яка голосно дзенькнула і покотилася по столу, розливаючи алкоголь на всі боки. Я б простягнула руку, щоб зупинити келих, але мене трохи відволікло видовище, що постало перед моїми очима. Єдина думка промайнула в моїй голові - Треба було частіше чіплятися до Епплджек, коли в мене був пеніс...

Еван на кілька секунд роззявляє рота, а потім важко ковтає. - Бал зробив мого... гм... - Еван робить паузу, підшукуючи слово.

- Сестра, - тихо кажу я, не повертаючи голови.

- Мм, дякую. Тож, сестро, я гадаю, ти зрозуміла, що хотіла сказати? Тепер ти одягнеш свої штани назад?

Джек робить крок вперед і повертається до столу, простягає руку і піднімає склянку з віскі, яка все ще стояла на боці. - Не зовсім. Поні зазвичай не носять одягу, і я впевнена, що ми пройшли позначку в 50% і на даний момент ми більше поні, ніж люди.

- То ти збираєшся ходити голяка? - запитую я, піднявши брову.

Джек наповнює склянку невеликою кількістю скотчу і опускає її вниз. - Ага. Якись проблеми з цим?

- Взагалі-то ні, - трохи поспішно відповідаю я. Я повертаюся, щоб подивитися на Ей-Джей, і помічаю, як вона дивиться на мене і посміхається.

Перш ніж з цього щось вийде, Еван відходить від столу і повертає голову, щоб вивчити моє тіло. - Зачекай... якщо Джек - кобила, то ти теж...

Я піднімаю руку, потираю потилицю і злегка червонію. - Так, про це... хех, схоже, у тебе єдина Y-хромосома в будинку, Еване.

Еван просто дивиться на мене, тому я також додаю, - О, але я не буду знімати штани, велике тобі спасибі. Ця розмова і так досить незручна, коли за столом одна гола людина.

- Один голий поні за столом, - поправляє мене Джек.

Я закочую очі. - Передай мені скотч, Джеку, мені теж треба випити.

Еван двічі б'є себе по обличчю. - Не можу повірити, що ви обидва змінили стать, як ви могли це зробити, ви ж все життя були хлопцями. - Джек б'є брата по голові, змушуючи його подивитися на неї. - Тупиця, я тобі разів дванадцять казала, що ми не хотіли, щоб так сталося. - Джек робить паузу і показує вниз на свої сідниці. - Ти думаєш, я хотіла мати кицьку? Справді?

Еван потирає шию. - Ех, гарна думка, я гадаю. Твій дивний фетиш на поні в сторону, ти завжди був чоловіком. Гадаю, це йде рука об руку з тим, що ти фермер.

Задоволена тим, що Еван, здається, нарешті звернув на неї увагу, Джек продовжила, - Я не хотіла цього. Ніхто з нас не хотів! - Джек вказує на мене. - Дейв завжди хотів кінчити в Рейнбоу Деш, а не бути Рейнбоу Деш і мати когось, хто кінчить... е-е-е... насправді, це все дуже заплутано, я не маю жодного уявлення про сексуальність Дейва на даний момент.

- Нічого страшного, я теж, якщо чесно. - Я вихиляю останній шотландський віскі у склянці. Це була правда, я чесно бачила себе трахаючим когось із цих братів і сестер в цей момент, але я не хотіла про це думати, все було досить незручно, коли Джек стояла голою за три фути від мене.

Еван розвів руками. - Гаразд, гаразд, я зрозумів. Ви, хлопці, не хотіли цього. Ви хоча б знаєте, як це в біса сталося і як ми можемо це виправити?

Ми з Джекі обмінялися поглядами і знизали один одному плечима. Я повернулася до Евана. - Вибач, у нас є випадкові теорії, але нічого суттєвого. Ми з твоєю сестрою

були дуже зайняті сьогодні і не мали багато часу, щоб розібратися в цьому. Насправді ми планували сісти і обдумати все це завтра.

На обличчі Евана з'явився вираз розгубленості. - Ви були зайняті? Чим? Що ти, в біса, робив? Я думав, що наша нинішня ситуація стане прецедентом. Як саме пройшла ця розмова? "Привіт, Джеку, ми, здається, мутуємо в чотириногих тварин. Треба з цим розібратися... пізніше, може, завтра. Я хотів сьогодні прибрати в підвалі".

Ми з Джеком в унісон заочуємо очі, а потім, нічого не кажучи, розвертаємося і йдемо до коридору, де залишили наші сумки з покупками.

Еван рухається слідом за нами. Незабаром ми заходимо в коридор, і я вмикаю флуоресцентне світло, після чого Еван ахає і вигукує, - Ого, бляха-муха, Дейве, що в тебе зі спиною?

Я продовжую йти, але відповідаю, - О, ти що, не знав? Я пегас, тож у мене є крила. Вони ще не повністю сформовані, але так, я зможу літати досить скоро.

Еван перестає йти. - Зачекай, у тебе є крила? Як це, бляха, справедливо?! А що отримаю я?

Джек сміється, коли вона приєднується до розмови. - Я так і сказала. І крім того, ти не можеш скаржитися, принаймні, ти збережеш свій член.

Ми підходимо до передньої частини будинку, коли Еван киває головою. - Гадаю, досить справедливо. До речі,

ходити за своїми хвостами - це дуже дивно, хлопці.
Серйозно, це мене лякає.

Ми дійшли до кінця коридору біля вхідних дверей, на підлозі повсюди валялися пакети з покупками. Я повертаюся до Евана. - Так, звикай до хвостів, вони у нас будуть до кінця життя.

Джек подивилася на мене і підняла брову, Еван просто заговорив. - Ти маєш на увазі, поки ми не виправимо це і не змінимося назад.

- А, так, це. - Я прикусила язика. Я не хотіла бути песимісткою, але я дійсно почала сумніватися, що ми можемо виправити щось подібне. Тобто, не зрозумійте мене неправильно, якби ми знайшли спосіб це виправити, я б, напевно, скористалася ним, щоб повернути своє життя назад. Але, я не знаю, це все здається абсолютно не в наших руках, я думаю, що ми просто ідемо далі.

- Отже, це багато сумок. - каже Еван, дивлячись на буквальну стіну білих пакетів з покупками, складених біля дверей. Їх було так багато, що здавалося, ніби ми чекали на повінь і виклали стіну з мішків з піском, тільки замість мішків з піском ми використовували витратні матеріали на кілька тисяч доларів.

Джек починає ритися в мішках і діставати випадкові речі, щоб показати Евану. - Їжа, батарейки, рації, інструменти, ліки... Ми були зайняті сьогодні.

Еван підійшов до однієї з сумок і зазирнув всередину. - Ну, що я можу сказати, я дійсно вражений. Хороша робота,

брате! А, зачекай, вибач, до цього важко звикнути.
Молодець, сестричко!

Джек засміялася. - Хех, так, як я і казала, ми були дуже зайняті сьогодні. Але це не моя заслуга, це була ідея Дейва. - Я злегка почервоніла, а Джек продовжила, - Вибач, що у нас зараз такий безлад, нам справді треба облаштувати комору, але це дуже багато роботи, і ми з Дейвом дуже втомилися. Ми поклали всі продукти, які потрібно охолодити, в холодильник на першому поверсі, але це все, що ми зробили. Решту розпакування ми зможемо зробити завтра.

Еван киває. - Звучить добре.

Я починаю говорити, збираючись сказати, що у нас може не бути рук завтра, треба розпакувати все сьогодні!, але зупиняю себе, перш ніж щось сказати. Хоча було б розумно зробити роботу сьогодні, але до біса, я втомилася. Розпаковувати речі в майбутньому копитами буде важко, але я буду прокрастинатором до самого кінця, майбутні проблеми - це не мої проблеми.

- Зачекай, а це що? - Еван зазирнув в одну з сумок Farm&Fleet і витягнув щітку, вголос читаючи етикетку. - Гребінець для догляду за кіньми, робить шерсть коня більш гладкою, блискучою і добре вичісуваною, - Еван примружився на сестру. - Що за хрін? Ти що, плануєш особисто брати участь у змаганнях з виїздки коней чи що?

Джек підходить і хапає щітку з рук брата та кладе її назад у сумку. - Тихіше, це ж звичайна щітка для догляду за конем, можливо, вона нам знадобиться в майбутньому. А якщо тобі не подобається, що ж, дуже погано, ти мав би ходити з

нами за покупками замість того, щоб розважатися в Чикаго.

Еван кусає губу. - О, ти думаєш, я "розважався" в Чикаго? Так, приблизно так...

Я нахиляюся вперед, бажаючи почути більше про те, що сталося, але, на мій жах, Еван не продовжує свою розповідь. Він просто зупиняє її прямо тут. Що ж, ми ще побачимо. - Еване, я хотіла запитати, що там з наручниками?

Еван дивиться на свої зап'ястя, усвідомлюючи, що на них залишилися рештки наручників зі спальні Джесіки. Він червоніє, ховаючи їх у кишені. - Ох... довга історія, гм... Мене заарештували, поліцейські наручники, але це нічого. Скажіть, у вас в сумці є щось, чим можна їх зняти?

Я вказую на куплені нами надпотужні болторізи, Джек бере їх і починає працювати ними навколо наручників Евана. Я посміхаюся про себе, ясно, що Еван почервонів, коли зрозумів, що на ньому все ще наручники, ви не червонієте від наручників "арешту", ви червонієте від спальних наручників. Цікаво, як вони були використані на ньому? Стільки можливостей...

Відкинувши цю думку, я зціплюю зуби і допомагаю їм зняти наручники з Евана. Він заговорив, коли з нього зняли перший наручник. - Отже, як я вже казав раніше, ви, хлопці, маєте якісь ідеї, що в біса відбувається, і що є причиною цього? Бо я подумав, що оскільки це були поні, то ви, хлопці, маєте все знати, а я відчуваю себе тут непотрібним.

Джек змінила положення, щоб краще вхопитися за болторіз, але тримати речі ставало все важче і важче, її пальці вже не реагували так, як раніше. - Я ж казала тобі, брате, у нас було кілька ідей, але нічого конкретного.

Я продовжую. - Ми простежили зміни до дня народження. Першою фізичною зміною, яку ми отримали, була к'юті-марка, і, здається, вона з'явилася приблизно в той момент, коли кожному з нас виповнилося по 25 років.

Еван виглядає спантеличеним. - Хм. Відзнака це що?

- Кляте татуювання на твоєму боці! Це називається "к'юті-марка", ти, напевно, повинен знати це, оскільки у тебе є така. - Еван заочує очі, а я продовжую. - Відзнака з'явилася під час вечірки на день народження, коли нам виповнилося 25 років, тож, мабуть, щось на вечірці спровокувало її появу.

Я тримала руку Евана нерухомо, поки Джек нарешті поставила болторізи на місце і зняла останній наручник. Ми з Джеком обмінялися "дай п'ять", а потім Еван сказав, - Гарна робота, сестро, але повернемося до дня народження; що ти маєш на увазі, коли кажеш, що щось на вечірці спровокувало це? Як щодо того, що нам усім виповнилося 25? Гарне кругле число, чверть століття, може це щось означає?

Джек відклала болторіз. - Так сказала Деш у магазині, але...

Еван обірвав її. - Зачекай, "Деш"? Ти вже вдруге це кажеш. Ти говориш про Дейва?

Я знову почервоніла і потерла потилицю. - Так, Дейв - це чоловіче ім'я. Ми вирішили так називати мене. Ми вирішили називати мене Деш, напевно.

Еван звузив очі. - Як у Рейнбоу Деш, поні? Тобто ти не тільки стаєш нею фізично, але й береш її ім'я? Це досить моторошно, чувак. - Еван робить паузу і дивиться на мене. Я лише знизую плечима, а Еван продовжує, - ну, гадаю, тобі довелося страждати через зміну статі, і тобі було потрібне нове ім'я, тож, гадаю, я пропущу це повз вуха. Хоча все одно досить моторошно

Джекі чекає, поки брат закінчить. - Закінчив? Гаразд, як я і казала. Про те, що 25 років стали каталізатором цих змін, говорила Деш сьогодні в магазині, але ми обидва відкинули цю версію, бо вона ні на що не дає відповіді.

Я киваю на знак згоди. - Гаразд, ми повернулися до цього питання. А якщо припустити, що все це сталося через те, що мені виповнилося 25 років, то що далі? Якщо це було справжньою причиною всього цього, тоді ми можемо здатися зараз, тому що ми не можемо повернути все назад. Тож заради нас самих ми повинні припустити, що це було щось інше.

- А як щодо Фіони? - запитує Еван, на мить почухавши підборіддя.

- А що з нею? - запитує Джек, не розуміючи, чому він взагалі про неї згадав.

Еван продовжує. - Ну, ти казала, що все почалося на вечірці, так? Так от... вона була там. Вона була в контакті з усіма трьома з нас, коли це сталося. Здається цілком

очевидним, що вона могла докласти до цього руку, чи не так?

Я піднімаю брову. - Не знаю, чувак, я не думаю, що Фіона з тих людей, які приходять на день народження і думають: "Я знаю, давайте накладемо закляття на всіх моїх друзів і перетворимо їх на кінських морфів!". Облиш, Еване, ти ж знаєш Фіону, це не її робота.

Еван посміхається. - Це за тихими треба стежити.

Джек голосно позіхає. - Ну, це зачіпка, я дам тобі це. Ми подзвонимо їй завтра і подивимось, чи є у неї що сказати.

Позіхання заразливе, і незабаром ми з Еваном теж позіхаємо. Під час позіхання Евана я не можу не помітити, що його язик довший і ширший за будь-який людський язик. Частина мого мозку починає шаленіти від непристойних думок, і я відчуваю, як мій хвіст злегка піднімається. Я усвідомлюю свою реакцію і трясую головою, намагаючись прогнати думки. Мені потрібно негайно змінити тему. - Так! Ми всі дуже втомилися, хто хоче поїсти?

- Поїсти? Вже північ. - Джек збентежена.

- О, так, вже пізно, я просто сподівалася на щось, що можна було б лизнути на ніч. Я маю на увазі ЗІСТИ! Щось поїсти вночі! Ось що я мала на увазі! Ну, знаєш, як їжу! Як їжу! - Бляха, поганий мозок, поганий мозок! Я так сильно червонію, що боюся, що шерсть, яка повзе по моєму обличчю, спалахне від жару на моїх щоках.

Ей-Джей примружилася, дивлячись на мене. - Ти несеш якусь нісенітницю. Хто їсть опівночі? І чому ти червонієш? І хто облизує їжу? Чому від облизування ти червонієш? А, я бачу, я бачу. - Джек також починає червоніти, коли вона ставить крапки над "і".

Еван бігає очима між обома дівчатами. - Що? Про що, в біса, ви обидві говорите?

Джеккі поспішає до дії. - Ми просто говоримо про те, щоб зробити опівнічний перекус, ось і все! Ми купили багато їжі, давайте перекусимо перед тим, як ляжемо спати.

Еван, здається, купився. - Ви, дівчата, дивні. Я вже сумую за "Джеком з пенісом".

- Я теж, брате, я теж. - Джек сміється, поки ми йдемо на кухню. Я йду за ними, але розумію, що не погоджуюся з думкою Евана. Не знаю, мені здається, що мені навіть подобається нова жінка Джек. Ми ніби як порозумілися на зовсім іншому рівні, тому що ми обидва пройшли через цю химерну зміну статі разом. Крім того, старий Джек ніколи не заводив мене так, як новий.

~~~~~

Минуло трохи часу, і ми опинилися у вітальні. Еван зробив собі великий салат і сидів до нас спиною, просто дивлячись у вікно на грозу, що вирувала надворі. Джек взяла цілий мішок моркви і жувала її, поки сиділа на дивані, дивлячись на "Ілюстрований атлас анатомії коней".

Тим часом я насипала собі миску смачної люцерни (на превелику огиду Евана) і насолоджувалася зеленню, гортаючи знайдену книгу, яка називалася просто "Політ". В основному в ній йшлося про літаки, але вона містила гарний вступ про основи польоту і про те, як підтримується підйомна сила як у літаків, так і у птахів.

Читаючи про все це, я з нетерпінням чекала завтрашнього дня, бажаючи поділитися з кимось своїм хвилюванням, я подивилася на своїх товаришів. Еван не виглядав схвильованим, насправді він був схожий на Гемінґвея, який просто дивився на дощ. Джек теж не виглядала у захваті, але принаймні вона не була в активній депресії, тож я пересіла на її диван і подивилася, як у неї справи.

Перше, що я помічаю, це те, що Джек їсть моркву прямо з пакета. Вона не чистила її, не мила, навіть не відрізала стебла. Я дивлюся, як вона з'їдає цілу моркву разом з парю, що виходила з верхівки. Здається, вона навіть не усвідомлює, що робить, вона просто дивиться в анатомічний атлас. Я дивлюся вниз на сторінку; це розворот на дві сторінки, де зображена величезна матка та інші схеми жіночої репродуктивної системи коня. Я ковтаю клубок у горлі. - Гей, Джеку, дивишся на... щось цікаве?

Джек не відвертається від сторінки. - Чому я мала бути кобилою? Хто це вирішив? Я могла би змиритися з тим, що стану поні, чесно, могла би. Але кобилою? - Джек зітхає. - Я пережила шок і все таке, але я просто не розумію, чому.

Я ставлю миску із зеленню. - Можливо, ми знайдемо відповіді завтра, подзвонимо Фіоні і...

- Ми обоє знаємо, що Фіона не буде відповіддю. - Джек каже коротко, а потім повертається, щоб подивитися мені в очі. Її поні-очі були величезні. - Ми обоє знаємо, що все це почалося дуже, дуже давно. Ще до того, як ми познайомилися з Фіоною.

- То коли все це почалося? - запитала я, знаючи, що Джек не знає відповіді.

Джек нічого не відповіла, і єдиним чутним звуком був шум бурі у вікнах. Шторм, який, до речі, закінчиться приблизно через 3 години 26 хвилин, як підказувало мені моє чуття.

Спокій кімнати був порушений, коли Еван підвівся, поставив порожню тарілку на стіл і вийшов з вітальні вниз по коридору. За мить ми почули, як за ним відчинилися і зачинилися двері його спальні.

- Що ж, на добраніч і тобі, брате, - презирливо промовила Джек. Я все ще відчувала напругу між братом і сестрою, але нічого не могла вдіяти. Востаннє, коли я спробувала втрутитися, Еван грубо сказав мені, щоб я пішла геть і поклопилася перед дзеркалом.

- Яка нахаба, що за людина може... - думаю я, перш ніж різко зупинитися. Я піднімаю погляд і дивлюся на дзеркало на дальній стіні. На той момент я виглядала приблизно на 70% поні. Стривайте, то я була на 70% Рейнбоу Деш, включно з усіма її важливими частинами внизу. Трясця, що я досі роблю тут повністю одягненою?

- О, поглянь на час! Мушу йти, Ей-Джей, поговоримо завтра і все таке. - Коли я закінчила своє речення, я вже була у коридорі і на півдорозі до гостьової кімнати, і Джек навіть

не встигла відповісти. Я вигукнула ще раз - На добраніч! - перш ніж увійти до своєї кімнати і зачинити за собою двері. Запірний механізм ще не встиг зачинитися, як я нахилилася і стягнула з себе труси. Я подивилася вниз на своє оголене жіноче "я" і зрозуміла, що моє власне оголене тіло дійсно мене заводить. Це здавалося зовсім несправедливим, наче був порушений закон всесвіту, я не хотіла нічого іншого, окрім як трахнути саму себе. Це навіть не було змаганням, буквально ніщо інше ніколи не заводило мене так сильно, як моя власна жіноча кінська нижня половина.

Оскільки я була збудженою більшу частину вечора, мої боксерки увібрали в себе чимало мого запаху. Коли я нарешті зняла їх, запах знизу вдарив мені в ніс, наче тонна цегли.

Будь-яка стриманість розтанула, коли ніс наповнився моїм запахом. Моя рука опустилася між ніг, і я заплющила очі, відчуваючи насолоду, що пронизувала мене наскрізь. Останнього разу, коли я робила це, я вимкнула світло і відчувала огиду від того, що робила. Але зараз це було не так, зараз бачити своє оголене тіло було саме тим, чого я прагнула. Я підійшла до ліжка і сіла на край, що стояв перед дзеркалом. Я розпласталася перед дзеркалом і детально спостерігала за тим, що я робила з собою. Незабаром я зрозуміла, що однієї руки недостатньо, і почала використовувати обидві. Мої очі хотіли заплющитися від наростаючих хвиль насолоди, але я мусила тримати їх відкритими, бо видовище, що постало перед моїми очима, зачаровувало. Я сотні разів бачила подібні образи, але це було набагато реальніше. Прямо

перед моїми очима була кицька самої міс Рейнбоу Деш, і це було пекельне тренування. Чесно кажучи, я не знала, що мені було приємніше: вигляд і запах піхви Деш прямо перед моїми очима, чи відчуття задоволення, яке її орган справді надсилав до мого мозку. Усе це разом було для мене занадто сильним, щоб витримати.

- Свята, солодка мати... бляха, - встигаю вигукнути я, коли перекидаю себе через край і відчуваю свій перший жіночий оргазм. Мої руки стискають мене, а ноги дико підкошуються, коли я кілька секунд катаюся на оргазмі. Після ще кількох спазмів я нарешті заспокоююся і намагаюся сповільнити серцебиття. Глибоко дихаючи, я повільно переношу свою вагу назад на ліжко. Я простягаю руку, щоб вимкнути приліжкову лампу; коли я це роблю, то помічаю, що моя рука повністю вкрита слизькою вологою рідиною.

Я вимикаю світло і лягаю на ліжко, а потім підношу мокру руку до обличчя і обмірковую свої наступні дії. Раціональна частина мого мозку увімкнулася. - Наступна дія, яку ти обмірковуєш, огидна. Пам'ятаєш, учора ти казала, що твоя піхва надто схожа на піхву коня? А вчора це викликало у тебе огиду і...? - Я перестала слухати ці думки. До біса, я хотіла спробувати Даш пів десятиліття. Задоволена своїм рішенням, я відкриваю рот і починаю вилизувати свої слизькі пальці дочиста, дозволяючи смаку кобилячої смазки заповнити мій рот. Я посміхаюся, відчуваючи свій смак, що опосередковано означає, що я нарешті відчуваю смак самої Деш.

- Ну, це не схоже на смак "Скіттлз"... це навіть смачніше...

~~~~~

Сходить сонце, і я розплющую очі. Кілька разів моргаю і згадую нашу нинішню ситуацію. Час знайти дзеркало і подивитися, що ще змінилося для нас за ніч. Я трохи перевертаюся набік і сповзаю з ліжка, приземляючись за кілька футів від великого дзеркала, яке я використовувала минулої ночі.

Я посміхаюся, згадуючи минулу ніч, і стомлено піднімаю голову, щоб подивитися на себе в дзеркало. Я бачу своє відображення, і моє серце зупиняється. Я очікувала побачити більше хутра, можливо, копита замість рук, можливо, мордочку поні. Що ж, у мене було все вищезгадане, плюс більше. Плюс набагато більше.

У дзеркалі відзеркалився поні. У моєму тілі буквально не залишилося нічого людського. Я подивилася в дзеркало, і Деш сама повернула мені погляд.

Я повільно знаходжу спосіб балансувати на чотирьох копитах, а потім знову дивлюся на своє відображення. Я навіть не знаю, що робити, просто дивлюся на своє тіло. Мої повністю розвинені крила тріпочуть, і я піднімаю ногу, щоб перевірити, чи відображення робить те саме. Поні в дзеркалі повторює мої рухи. Це справді було моє тіло.

Я відкриваю рота. - Привіт, Рейнбоу Деш.

Боже, це було дивно. Це було дивно за межами визначення слова "дивно". Я повертаю голову з боку в бік, оглядаючи

поні-мордочку та пухнасті щічки Деш. - В житті вона ще миліша, ніж на картинці, - бурмочу я, повільно повертаючи своє довге тіло і перевіряючи боки. К'юті-Марка, з якої все це почалося, знаходиться саме там, де її місце. Я озираюся на дзеркало і просто втрачаю дар мови. Моя грива виглядала просто дивовижно, я маю на увазі, що вчора у мене була така ж грива, але тут вона виглядала такою домашньою, спадаючи донизу разом з моїм блакитним хутром. Мій старий друг, мій хвіст, теж був там, радісно смикаючись туди-сюди кожні кілька секунд, коли я крутилася на місці, щоб краще роздивитися себе в дзеркалі. Усе, що стосувалося поні у відображенні, виглядало просто приголомшливо. І це була я?

Я не знаю, як довго я там стояла, але це було набагато більше п'яти хвилин, коли я просто дивилася в дзеркало, милуючись кожною волосиною на Рейнбоу Деш..... - Хто я зараз. - Ця думка промайнула в моїй голові і викликала тремтіння по всьому моєму тілу, від хребта до хвоста. Неможливо було збагнути, що зображення в дзеркалі - це я.

Я знову втупилася в дзеркало. Мені подобалася кожна частина тіла, яку я бачила, не в суто сексуальному сенсі, а скоріше так, як відчуває дитина, коли бачить спортивний автомобіль зблизька. Я була просто в захваті від того, що постало перед моїми очима. Хоча тепер, коли я згадала про сексуальні думки, чому б не подивитися, а? Я незграбно човгаю копитами так, щоб моя задня частина була звернена до дзеркала, потім дивлюся через плече на власну дупу і намагаюся зрозуміти, який м'яз рухає моїм

хвостом. Нарешті я намагаю його і смикаю хвостом убік, повністю відкриваючи себе власним очам.

- Ох... бляха, це зовсім не чесно! - вигукує мій мозок, коли бачить те, що переді мною. Переді мною стояла найдивовижніша річ, яку я коли-небудь бачила, Деш власною персоною, яка представляла себе всім, хто стояв за нею. Я сумно повісила голову, усвідомлюючи, що це те, чого я хотіла більше за всіх, і все ж я була буквально єдиною на землі, хто не зміг би її трахнути через той маленький факт, що я - це вона. Що це була за жорстока доля?

Я кусаю губу, бо знову усвідомлюю, що хід моїх думок наближається до моторошного містечка. Я опускаю хвіст і відриваю погляд від поні в дзеркалі. Потім повертаю голову назад, щоб подивитися собі за спину, і помічаю, що змогла відвести шию набагато далі назад, ніж звикла. Погляд назад був досить трансцендентним досвідом, якщо я подивилася вниз і назад, я могла побачити, де моя шия з'єднується з моїм тілом, а потім моє довге, блакитного кольору тіло розкинулося позаду мене, закінчуючись кольоровим сплеском, який був моїм хвостом. На секунду я відчула легкість у голові, тому заплющила очі. Бачити цього поні в дзеркалі було досить дивно, але бачити це тіло, розпростерте під моєю шиєю, було ще дивніше, від таких речей можна було збожеволіти.

Я розплющила очі і оглянула кімнату, я була досить низько над землею, мої очі були приблизно на рівні ліжка. Моє поле зору також було трохи спотворене, я могла бачити набагато більше по боках, ніж звикла, це було так, ніби хтось увімкнув "широкий екран" у реальному житті. Я

повернулася до дзеркала і побачила здивовану Рейнбоу Деш, яка все ще стояла там. Я сміюся про себе. - До цього треба буде трохи звикнути.

Я починаю рухати кількома кінцівками, дивлячись у дзеркало, відчуваючи, які м'язи рухають якими частинами тіла. Найважче було зрозуміти мої крила. Я очікувала, що зможу керувати ними так само, як руками, але це виявилось зовсім не так. Крила були з'єднані з моїм хребтом, тому розгортання і рух крил було схоже на розтягування защемлення в спині. Це було зовсім не інтуїтивно! Ну, сподіваюся, з часом стане легше.

Я глибоко вдихнула. Я могла би стояти перед цим дзеркалом вічно, але, мабуть, треба перевірити, чи не прокинулися інші. Хм, для цього доведеться пройти, це має бути цікаво. Я дивлюся вниз на свої копита і намагаюся йти. Передня ліва нога, потім задня права, потім передня права, тепер задня ліва, потім передня права? Ні, ні, передня ліва йде наступною, потім... - О, чорт! - Я втрачаю рівновагу і падаю.

Я кусаю губу і озираюся назад, я пройшла близько 1 метра, перш ніж впасти. - Так, це відстій, - кажу я на всю кімнату і просто лежу там якусь мить. Роблю ще один глибокий вдих і встаю, озираюся на свої копита і намагаюся ще раз, роблю ще близько чотирьох кроків, перш ніж впираюся в стіну і вдаряюся об неї головою з гучним "бух!"

- Сучий син... - Я відступаю на півкроку назад і сідаю навпочіпки, щоб потерти чоло копитом. - Ой, як боляче! Дурна стіна, не бачиш, що я тут намагаюся навчитися ходити? - Я заперечливо потрусила головою і знову стала

на карачки. З зором явно була проблема, я звикла бути людиною і тримати свій зір перпендикулярно до хребта, але як поні, на якій це не працює, мені потрібно витягнути шию прямо "вгору", щоб мої очі насправді дивилися вперед. Я зробила це досить легко, здивована, що моя шия відчуває себе комфортно, коли вона витягнута "вперед" ось так. Єдина проблема полягала в тому, що тепер я не могла стежити за кроками моїх копит. Я повертаю голову так, щоб стояти обличчям до дверей, і знову повільно намагаюся йти, тільки цього разу я роблю це наосліп. Йти, не дивлячись на копита, було надзвичайно важко, і це забиало всю мою розумову концентрацію. Я зосереджено чухаю обличчя і повільно прокручую в пам'яті порядок кроків, які я маю зробити.

Це працює? Типу того? Я спотикаюся через кожні кілька кроків, але принаймні я рухаюся вперед. Після кількох болісних секунд цілковитої концентрації стає трохи легше, коли мої нерви засвоюють схему. Чим більше кроків я роблю, тим менше мені доводиться зосереджуватися на ногах, це поступово стає автоматичним процесом. Я практично відчуваю, як задня частина мого мозку несамовито перепрограмується, щоб вивчити цей м'язовий патерн і відкласти його в папку "ХОДІННЯ". Я доходжу до коридору і просто ходжу туди-сюди з десятків разів або близько того. Вгору і вниз по коридору, вперед і назад. Мої м'язи все ще відчувають це, а мозок працює над запам'ятовуванням схеми. Я все ще спотикаюся через кожні десять кроків, але після добрих п'яти хвилин ходіння по колу мені більше не доводиться думати про свої м'язи. Так само, як коли я була людиною, ходьба по коридору

стала повністю автоматичним процесом. Молодець, мозок!

Так, мені знадобилося лише десять хвилин, щоб навчитися тому, що, як очікується, має бути засвоєно однорічною дитиною. Щось мені підказує, що бігати, а якщо вже на те пішло, то й літати буде дуже важко. Ну що ж, маленькими кроками, не кожен день прокидаєшся чотириногим, чи не так?

Я повільною риссю прямую до кухні. - Хе-хе, риссю, - сміюся я, насолоджуючись хрестоматійним цокотом копит, який десятки тисяч років сповіщав людям. - Дорогу, кінь наближається!

Я все ще посміхаюся від вуха до вуха над божевіллям ситуації, коли повертаю за ріг до кухні. Я не перша прокинувся, посеред кухні сидів Біг Мак. Він дивиться на мене серйозними очима.

Я зупиняюся і махаю копитом, - Гей, Еване! Доброго ранку! Це я, Дейв!

- Ні фіга собі, - кривиться Еван.

Я сідаю навпочіпки, це моя нова улюблена поза. - Гей, хто наклав у твої пластівці?

Еван піднімає на мене брову. - Прокинувся, як кінь. Впевнений, що маю право бути засмученим.

Я висолоплюю язика, - Ні, ти не кінь, ти поні. Велика різниця, друже.

- Звісно, друже. - Еван заковчує очі, потім озирається на мене, а я сиджу і посміхаюся, як ідіот. - І скажи мені, Дейве, чому ти посміхаєшся?

Я підводжуся і біжу по колу навколо нього, - Я щойно навчилася ходити на чотирьох ногах! Чесно кажучи, я була дуже схвильований цим. І чувак, подивись на мене! Дивись!

Еван залишається незворушним. - Так, я бачу, ти поні.

- Чувак, я виглядаю охреном! Я Рейнбоу Деш, подивись на ці крила! - Я повертаюся набік і розправляю ліве крило. - І моя чудова грива, і цей хвіст мені дуже пасує, і...

Еван піднімає брову. - Скажи мені, ти просто настільки одержима MLP, що вважаєш своє поні-тіло дивовижним, або ж сама Деш просто зазвичай настільки занурена в себе?

Я моргаю на секунду і сідаю навпочіпки. - Хм. Ніколи про це не думала. Тобто, якщо чесно, це і те, і інше...

Еван уперше за цей ранок посміхається, але нічого не каже.

Я підводжуся і повертаюся до нього боком, потім струшую гривую, щоб він побачив, як гарно вона спадає. - Та годі тобі, Еване, ти думаєш, я гарно виглядаю? - Я посміхаюся своєю найкращою посмішкою, трохи піднімаю зад і напружую м'язи на задніх ногах, сподіваючись вразити його своєю фігурою.

Перш ніж Еван встигає відповісти, в мене спрацьовує сигнал тривоги, коли я усвідомлюю, що я робила. Стоп,

стоп, якого біса я намагаюся зробити? Я просто хотіла показати Евану, що мені подобається це тіло поні, якого біса я влаштовую йому кінський еквівалент дражнилки?!

Щойно я це усвідомила і опустила свою сором'язливу посмішку, як помітила, що Еван підняв брови і злегка почервонів. - Так, Деш, ти... Так, ти добре виглядаєш. Як для поні, я маю на увазі. - Він червоніє ще більше і відвертає голову.

Я посміхаюся до нього, картаючи себе за те, що так на нього накинулася. Я не знаю, про що, в біса, я думала, хоча я також відзначаю, що це був перший раз, коли він насправді назвав мене Деш. Він завжди наполягав на тому, щоб називати мене Дейвом, але тут він цього не зробив. Гадаю, він не хотів асоціювати своє теперішнє ставлення до мене з ім'ям і спогадами про старого "Дейва з пенісом".

Бажаючи змінити тему розмови, я глибоко вдихаю і прочищаю горло. - Твоя сестра вже встала?

Еван повернувся до мене. - Звідки мені знати, я щойно прокинулася, попетляв сюди і спробував поснідати. Уся ця історія з "я більше не маю рук" трохи шкодить команді. - Еван насупився, махаючи передніми копитами в повітрі. - Я якраз думав про те, в якій ми всі сраці, і тут я повернувся і побачив, що ти йдеш сюди, посміхаючись, наче це різдвяний ранок.

Я нахилила голову, розуміючи. - А, так, я бачу, чому ти можеш бути засмученим.

Еван підвівся і підійшов до дверей внутрішнього дворику. - Я не засмучений, просто трохи пригнічений, мабуть.

- Ну, підбадьорся, приятелю, ми всі в цьому разом. - Але Еван, здається, не звертає на це уваги, він тягнеться ротом вгору і хапається за ручку дверей внутрішнього дворику, тягне вниз і відчиняє двері назовні. Я продовжую говорити. - Ми розберемося з цим, Еване, приготуємо сніданок, розбудимо Ей-Джей, потім подзвонимо Фіоні і попросимо її... Еван? Еван, що ти робиш? - Еван вийшов на вулицю і ступив на вологу ранкову траву. Він кілька разів ткнув копитом у землю і тепер лежав на спині, перекочуючись туди-сюди по траві.

Еван не припиняв котитися. - Це приємно. Знаєш, я завжди бачив, як це роблять коні, тепер я знаю чому. Так приємно чухати спину під шерстю.

Я моргнула. - А, точно. Як я і казала. Поснідаємо?

Еван перевертається і знову стає на карачки. - Не турбуйся, принаймні не за мене. Я йду на пробіжку.

Я піднімаю копито на знак протесту. - Пробіжка?! Чувак, Еване, ти ледве можеш йти риссю!

Еван тре копитом об землю, посміхаючись. - Я що-небудь придумаю. Пробігти вільно через це поле прямо зараз, ось що у мене на думці. Це буде чудово. - Еван перестає мацати лапами землю і починає бігати по колу, кілька разів перечепившись через себе. - Розбуди Джекі, я повернуся з пробіжки за годину. Коли я повернуся, ми зможемо розібратися з ситуацією з Фіоною.

Я відкидаюся на двері, розважаючись тим, як поводить себе Еван. Він був останньою людиною, яку я підозрювала, що він піддається "поклику дикої природи" поні і відчує потребу бігти через поле. - І... як щодо сніданку, Еване? Ти ж казав, що голодний?

Еван озирається на мене, посміхаючись ширше, ніж я коли-небудь бачила, щоб він посміхався, відколи все це почалося. - Я перекушу на бігу.

Я відкриваю рота, щоб запитати, що він мав на увазі, але він уже піджав хвіст і побіг. Буквально. Ну, гаразд, частина з "піджав хвіст" була буквальною, а от частина з "побіг" - не дуже. Він, безумовно, намагався, хоча, він спотикався на швидкому галопі. Ну, неважливо, він розбереться. Час будити Джекі.

Я повернулася в будинок і зачинила за собою двері, вражена своєю здатністю зачиняти двері ротом. Це було напроцуд легко, якщо не брати до уваги той факт, що доводилося брати до рота дверну ручку. Я намагалася ігнорувати солонуватий присмак старого людського поту на моєму язичці, коли я риссю вибігла у коридор і спустилася до кімнати Ей Джей. Сподіваюся, вона все ще спить, це може бути кумедно.

Я підходжу до кімнату і знаходжу двері трохи привідчиненими, тому штовхаю їх своїм носом. З ліжка доноситься легке хропіння, і я піднімаю голову, щоб побачити Ей Джей, яка спить під ковдрою. О Боже, це було ідеально! Що ж робити? Хм, я знаю. Давай вдамося до класики.

Я риссю підбігаю до її ліжка і стаю на два задні копита, поки вчуса йти вперед і триматися за її ліжко. Стояти на двох копитах було важко, але я можу зробити це на кілька секунд, якщо мені буде потрібно. Я простягаю руку і хапаю її ковдру між двома копитами, потім роблю глибокий вдих.

Раптом я відкидаю ковдру назад, а потім простягаю руку, щоб потрясти її за плечі. Джек прокидається і широко розплющує очі. Я розмахую руками поні в повітрі і голосно кричу. - Ходімо, Епплджек!!! СЕЗОН СИДРУ ОСЬ-ОСЬ ПОЧНЕТЬСЯ!!!

Джек шоковано відвертається і дивиться, напівсонно і на 100% розгублено. - Але... ні... це ж Флаттершай, а не Епплджек... навіщо Деш приходити до будинку Епплджек... Зачекай, зачекай. Це ж не...

Очі Джеки зосереджуються на мені, коли я стрибаю на її ліжко і встаю на четвереньки, посміхаючись, як Чеширський кіт. Усвідомлення приходить до моєї подруги, і я бачу, як кров починає стікати з її нового чарівного обличчя поні. Я підморгну їй. - Вставай, Епплджек. Ласкаво просимо в перший день решти твого життя.

Я нахиляюся і хапаю зубами рештки ковдри, а потім смикаю шию вгору, скидаючи ковдру з ліжка і повністю оголюючи її поні-тіло.

Джек дивиться вниз і судорожно намагається встати і зрозуміти, що відбувається. Її ноги марно махають, а переднє копито зачіпається за подушку.

- Ах, бляха-муха! - безглуздо вигукує Джек, і її тіло знову здригається від спазмів, коли вона знову намагається

встати, але їй це не вдається. Врешті-решт вона перевертається і розгублено падає з ліжка.

- Хто такий дурний поні? Ти дурний поні! Хто? Ти! - Я сміюся так сильно, що мої очі сльозяться, коли я падаю на бік і катаюся по її ліжку.

- Ух, дуже смішно, Деш, - чую я з купи ковдр і помаранчевих кінцівок в основі ліжка.

Одним плавним рухом я перевертаюся з положення лежачи на спині, щоб встати на копита. Потім я зістрибую з ліжка і трясую гривою, щоб повернути волосся на місце, ловлячи при цьому своє відображення в дзеркалі. Я посміхаюся і знову трясую гривою, чорт забирай, як я любила це тіло.

Я риссю повертаюся до купи ковдр, відчуваючи особливе самовдоволення від того, що опанувала всі м'язи, необхідні для цього, тоді як Епплджек навіть не знала, як стояти. Я звертаюся до ковдр і помаранчевого хутра. - Але ні, серйозно, Епплджек. Від сьогоднішнього ранку ти на 100% поні. - Я роблю паузу, щоб дати зрозуміти. - Це займе кілька хвилин, поки ти навчишся ходити і все таке, але це працює.

Ей-Джей підводить голову і дивиться на дзеркало на стіні, - Ну, не можу сказати, що ми цього не передбачали... але все ж таки.

Я киваю. - Так, мені знайоме це почуття, сестро. Що ж, я дозволю тобі навчитися стояти, коли будеш готова, приходь на кухню, я приготую щось поїсти.

Я прямую до дверей, але зупиняюся, коли Джек гукає. -
Хей, Деш.

Я зупиняюся і кручуся на місці, щоб знову опинитися
обличчям до обличчя з Джек. - Так?

Джек дивиться на мене і посміхається. - Ти добре
виглядаєш, мені подобається цей твій образ.

Я посміхаюся від вуха до вуха. - ДЯКУЮ. Твій брат був
збентежений, коли я задала йому це саме питання. Так,
мені й самій дуже подобається, я в цьому тілі лише
п'ятнадцять хвилин, а вже встигла полюбити його. У
будь-якому випадку, ти і сама добре виглядаєш, а тепер
поспішай навчитися ходити, щоб ти могла приєднатися до
мене за сніданком.

~~~~~

Я не дуже добре готувала, як людина. Тепер, коли у мене
більше не було рук, мій рівень кулінарії впав до цифр, які
зазвичай зарезервовані для державного боргу. Цілих 10
хвилин на кухні - і все, що мені вдалося зробити, це
розірвати зубами пакет з люцерною, в результаті чого сухі
зелені гранули розсипалися по всій кухонній підлозі. Потім
я спробувала висипати трохи в миску, але пакет вислизнув,
і на підлогу впало ще більше гранул.

Приблизно в цей час я дізналася, що поні може виконувати
багато людських справ, якщо дуже постарается, але
використання мітли та совка для підмітання підлоги не

належало до таких справ. Я маю на увазі, що поні просто не міг належним чином прибирати підлогу.

Тож я зробила єдине, що залишилося, і почала поводитися, як собака, і мити підлогу ротом, з'їдаючи все, що розсипалось. Звичайно, той факт, що мені доводилося лизати підлогу, щоб дістати їжу, був трохи принизливим, але воно того варте, ця люцерна була до біса смачною.

Я з'їла приблизно дві третини, коли почула хихикання і, обернувшись, побачила Епплджек, яка стояла в дверній рамі обличчям до мене. Мушу визнати, що навіть після всіх інших подій цього ранку було трохи сюрреалістично бачити Епплджек у реальному світі, але ось вона з'явилася.

- Знаєш, у нас є власні миски, - каже Джек, забігаючи на кухню, все ще трохи невпевнено тримаючись на ногах, але робить це краще, ніж Еван.

Я піднімаю очі від їжі з підлоги. - Хар-хар, дуже смішно, Ей-Джею. Наступного разу я дозволю тобі спробувати насипати їжу за допомогою копит.

- А хто говорив про насипання? - каже Джек, коли підходить до прилавка, бере миску в рот, а потім засовує голову у відкритий пакет, використовуючи миску як черпак, щоб дістати їжу. Вона витягує голову з пакета і обережно ставить миску на стіл.

Я закочую очі. - Пф, байдуже, мій метод теж працює.

Джек сміється сама до себе, коли вона підходить до стійки, бере ложку в рот і повертається до столу. Я дивлюся на неї, і тепер настала моя черга сміятися, -

Скажи мені, Ей Джей, як ти плануєш використовувати ложку?

Джек висолопила язика. - Легко, дивись, я можу тримати ложку в роті і брати нею їжу...

Я відкидаюся назад, стаю навпочіпки і схрещую передні ноги на грудях, саркастично посміхаючись. - А потім...?

Джек на секунду замислюється. Інший кінець ложки був повний їжі, але в цьому і полягає проблема. Вона чудово тримала ручку ложки в роті, але їй потрібно, щоб її рот був вмістилищем їжі... тому вона повинна відпустити ручку .... - Га, до біса це, - вигукує Джек, коли здається і випльовує ложку на стіл. Я дивлюся з дивною цікавістю, як Джек просто засовує свою морду глибоко в миску і заштовхує їжу в рот.

Мене охоплює смуток, і я на мить зупиняюся, щоб оплакати нашу втрату людяності. Я на мить закушую губу, а потім знизую плечима і продовжую їсти з підлоги. Немає сенсу плакати над тим, чого ми не можемо змінити, ми тепер поні, тож можемо грати свою роль.

Кілька хвилин потому я закінчую витирати підлогу мордою. Джек також закінчила з другою мискою люцерни, виявляється, можна наїстися надзвичайно швидко, якщо ігнорувати всі претензії на людські правила і просто запхати морду в миску з їжею.

Я піднімаю голову і бачу, як Джек облизує її морду і намагається зняти з неї останні шматочки зелені. Їй вдалося злизати більшість, але на щоці все ще залишилася пляма зелені.

- Ей-Джей, ти пропустила пляму. - Я показую копитом на свою щоку.

- Де... тут? - Джек вказує на зовсім інший бік її обличчя. Я сміюся, не знаю, чому я очікувала, що вона влучить у правильне місце, якийсь закон всесвіту диктує, що неможливо точно сказати людині, на якій частині її обличчя є пляма.

- Що тут смішного? Я влучила? Це тут? - Джек все ще мацає не ту половину її обличчя.

Я підходжу до неї. - Ні, ні, це з іншого боку. Ні, ось тут, поруч... - Я посміхаюся, оскільки Ей-Джей все ще дико відхиляється від мети.

Діючи бездумно, я простягаю руку і хапаю її за копито. - Ей Джей, зупинись. Дозволь мені. - Я нахиляюся вперед і лижу бічну частину її обличчя, проводячи язиком по плямі і витираючи її. О Боже, вона була такою теплою і м'якою. Я знову проводжу язиком по плямі і відчуваю, як її щока нагрівається, і раптом усвідомлюю, наскільки недоречним є мій вчинок. Я швидко відкидаюся назад і вибачаюся. - О, так, вибач. - Щоки Джек почервоніли, а очі широко розплющилися. - Отже, я втерла це місце! - Я видаю нервовий сміх, повільно відступаючи від червоніючого поні.

- Так, дякую, Деш. - Джек дивиться мені в очі і кокетливо посміхається, перш ніж розвернутися і повільно піти до вітальні, її хвіст злегка посмикується вгору, коли вона йде. Настала незручна пауза, перш ніж Джек заговорила. - Тож... як тут справи? Еван вже прокинувся?

- Так, він вийшов на пробіжку, - кажу я, йдучи за Джек до вітальні.

- Зачекай, що він зробив? - Джек обертається, в її голосі звучить веселість.

Я сміюся. - Так, бідолаха був такий пригнічений через те, що прокинувся поні, але потім виглянув на вулицю і сказав. - Я відчуваю потребу, потребу в швидкості! - і сказав мені, що хоче побігати полями, відчути вітер у своїй гриві і все таке інше...

Джек підняла брови, все ще посміхаючись. - Це... щонайменше кумедно. Я думала, що Еван зненавидить своє нове тіло.

Я кивнула, підходячи до Ей-Джея, - О, я майже впевнена, що так і є. Принаймні, так він сказав на кухні. Йому, здається, подобається ідея бігу... але якщо вже ти про це заговорила, то як тобі, подобається твоє нове тіло?

Джек почухала своє обличчя, поки вона на мить замислилася, потім повернула голову назад і подивилася на свій бік. - Насправді це досить приємно. Не те, щоб я вибрала Ей-Джея, якби у мене був вибір, але все ж таки, я відчуваю себе досить затишно і комфортно. Не кажучи вже про те, що я відчуваю, що перебуваю в дуже хорошій формі. Я впевнена, що зможу обігнати машину, а потім перелетіти через цегляну стіну, це просто дивовижно, - Джек виходить на відкритий простір і нахиляється вперед на передніх лапах. Потім різким рухом вона зміщує своє тіло і відштовхується задніми ногами, тренувально підкидаючи їх у повітря. Вона затримується в цій позі на мить, і мої очі не можуть відірватися від її вигинів, ідеально

підтягнутої сідниці, і того, як її поза робить боки підтягнутими.

Я схвально посміхаюся, відчуваючи, як мої щоки заливаються рум'янцем. - Дуже гарно, я б не хотіла стояти позаду тебе, коли ти будеш це робити.

- Боїшся побачити щось, що тобі сподобається? - запитує Джек, майже жартома.

- Що ти маєш на увазі? Ні, я мала на увазі, що не хочу отримати стусана! - Я тихо сміюся, але помічаю, що не тільки я червонію. Тут я мушу змінити тему. - Моя черга позувати?

Вона киває. - Подивимося, на що здатна ця дупка!

Треба ж якось розважитися. Я роблю кілька швидких стрибків, кілька швидких поворотів і намагаюся імітувати її попередню позу. Можу сказати, що в цьому вона мене перевершила.

Джек плескає копитами. - Ха-ха, непогано, непогано. Моя черга!

Ми продовжуємо робити ще кілька раундів, від душі сміючись над кожною дурнуватою позою. Ми обидва знали, що, напевно, варто було б поставитися до цього серйозніше, але для серйозних роздумів буде достатньо часу пізніше, а зараз ми були двома друзями, які просто намагалися отримати максимум задоволення від ситуації, що склалася. До того ж, у нас був обмежений час. Як тільки Еван повернеться зі своєї пробіжки, все стане набагато

серйозніше. У нас було лише півгодини, щоб подуріти, тож ми могли б використати їх з користю.

Після чергової вдалої пози Епплджек, Джек повертається до мене. - Гаразд, гаразд, твоя черга, покажи мені щось гарне! Якусь позу з шоу, яку я впізнаю, - посміхається Джек.

Я чуваю підборіддя, намагаючись пригадати відому позу Деш, яку я ще не пробувала. Ох. О-хо-хо, я знаю одну. У мене є одна гарна. - Гаразд, Джек, стань отам, треба встати під правильним кутом. А тепер давайте нагадаємо всім класику першого сезону, і чому всі хочуть кінчити на Рейнбоу Деш!

Здається, я перейшла межу, сказавши цю фразу, але вже запізно, я вже готова! А тепер, час позувати: Передні ноги витягнуті вперед. Задні ноги вгору. Попа піднята дуже високо. Крила розкриті і спрямовані вгору. Брови злегка підняті. Повіки наполовину опущені. І... спокуслива мордочка на завершення. Ідеально. Я також клацаю хвостом до самого верху, демонструючи все. Це не точно відповідає оригінальному зображенню, але мені здалося, що це надзвичайно доречно для пози, в якій я стою і чекаю на реакцію Ей-Джей. Зазвичай вона вже сміється або плескає копитами, але я не чую від неї нічого, крім того, що її дихання змінилося. Минає ще кілька секунд, і я чую тупіт копит. - Ей-Джей встає і починає ходити по колу навколо мене.

Я кажу. - Ну що, впізнаєш? Це ж класична поза!

- Я знаю! Знаю, не рухайся, не рухайся! - Я чую тупіт копит, застигаю в позі, а вона знову говорить. - Я просто хочу

подивитися на це під іншим кутом. Я стільки разів бачила цю позу збоку, що хочу подивитися, як вона виглядає звідси.

Я продовжую тримати позу. Я вже забиралася висміяти Епплджек за те, що вона змусила мене так довго стояти в цій позі. Ти думаєш, що вона б уже все побачила. Вона справді досить дурна поні.

Її голос знову перериває мої думки, тільки цього разу голос тремтить, бо вона, здається, важко дихає і намагається сформулювати слова. - О... твоя... гм... Я... о Боже, це так...

Я припиняю дряпати обличчя. Що на неї найшло? Її голос такий хиткий і просто капає з ... яке слово я шукаю? Хтивістю. Ось чому її голос тремтить, тому що вона відчуває...

Стривай. Мої очі розплющуються від усвідомлення, і без попередження я відчуваю, як язик котиться по моїх губах, коли Епплджек нахиляється і пробує на смак. Мій мозок замикається, коли кожен нерв задоволення в моєму тілі, здається, ворухиться одночасно від несподіваної, але бажаної уваги до моїх нижніх губ.

- О, Боже мій... - виривається, на диво, не з мого рота, а з рота поні, що стоїть позаду мене. Джек каже ще щось, але я не можу розібрати, бо її рот був притиснутий до моєї промежини.

Мої ноги підкошуються, оскільки мій мозок не може функціонувати від такої кількості насолоди, що нахлинула на мене. Я хочу дати Джек дозвіл продовжувати і ніколи не

зупинятися, але я не в змозі сформувати слова належним чином у речення. - Джек... Боже... стій...

На щастя, Джек не виявляє жодних ознак уповільнення, і її величезний язик тепер чергує лизання моїх складок і заглиблення майже на півфута в мою піхву. Відчуття не можна описати словами, і менш ніж через 30 секунд я відчуваю міні-оргазм. Я виливаю ще більше рідини на морду моєї подруги, яка все ще не показує жодних ознак зупинки, а натомість збільшує темп, ковтаючи всю рідину, яку знаходить.

Відчувши, що я тут не одна мокра, я дивлюся вбік і помічаю, що задок Епплджек за кілька футів від мене, а ділянка під її хвостом приємно виблискує. Я простягаю руку, хапаю її за задню ногу і тягну до себе. Я відступаю назад за хвіст і опиняюся в лічених дюймах від її матки. Я зупиняюся на коротку мить і насолоджуюся тим фактом, що я чекала понад півдесяти років, щоб залізти до поні, і ось нарешті я в одному дюймі від неї. Я відкриваю рот і готуюся до першого лизання, коли відчуваю, як Ей-Джей починає смоктати мій клітор. Мене пронизує тремтіння екстазу, і я відкидаю всілякі претензії і просто занурююсь мордою в складки переді мною.

Ей Джей припиняє свій бенкет вниз і висловлює невеликий протест проти моїх дій, але її слова зникають, коли блаженство вражає її організм, і вона починає активно тертися своїм пахом об моє обличчя, бажаючи, щоб я зробила ще більше. Смак і запах тут внизу був не схожий ні на що, що я коли-небудь відчувала. Я вже мала справу з людськими дівчатами, але це була зовсім інша справа. Не знаю, чи то у поні було більше феромонів, чи то

мій новий язик і ніс просто вловили більше, але в результаті я опинилася в стані чуттєвого блаженства від нектару, що вливався в мій ніс й рот.

Ймовірно, допомогло те, що Ей-Джей все ще робила свою роботу внизу, і незабаром я відчула ще один оргазм. Незабаром Ей-Джей сама отримала оргазм, коли я занурила своє дуло в неї так глибоко, як тільки могла, і використовувала свій величезний язик, щоб вилизувати її нутрі до чиста знову і знову.

Після кількох хвилин розпусного блаженства ми обидві нарешті піддаємося сексуальному та оральному виснаженню і відриваємо обличчя від стегон одна одної. Я повертаюся, поки ми не опиняємося обличчям до обличчя, і Ей-Джей нахиляється вперед і лиже мою щоку. - Ось, я знайшла пляму. - Я посміхаюся і нахиляюся, щоб поцілувати її. Її мордочка відкривається, наші язики танцюють, і ми обмінюємося всілякими соками ще кілька хвилин, перш ніж нарешті відсторонюємося і обіймаємося на підлозі в її вітальні. Поки ми лежали, я почала замислюватися, чому це не здається дивним, чому я просто цілувала її, а не відчувала себе дивно, цілуючи Джекі, мого найкращого друга протягом багатьох років? Я зрозуміла, що це тому, що я не думала про неї як про Джека, якого я знала раніше. Це не справжній Джек, це Ей-Джей, а вона зовсім інша. Джек все ще там, звичайно, але щось фундаментальне в її особистості змінилося.

Ми лежали там досить довго, наші пальта були просякнуті нашим спільним потом та іншими невимовними речовинами. Жоден з нас не хотів відходити від блаженства після нашого злучення.

- ЕЙ-ДЖЕЮ... - кажу я, мої повіки все ще важкі від сексу.

- Так, Деш? - Джек злегка повертається до мене обличчям, виглядаючи такою ж чарівною, як завжди.

- Ти помічаєш, що повітря вологе від запаху сексу, а килим навколо нас мокрий? - Я киваю в бік землі.

- Ммм? - Джек каже з посмішкою, коли вона облизує морду.

- Так, гм, Еван буде тут у будь-яку секунду.

Розділ 8: Емоції.

- Ну... це відстій. - Каже Джек, але не робить жодних зусиль, щоб зрушити з місця.

- Ого. - Мені теж не хочеться вставати, тож я користуюся перевагами своєї нової форми тіла і вивертаю поні-шию до кінця, щоб отримати повний огляд вітальні на 360 градусів.
- Мех, ми можемо це виправити. Просто треба відчинити кілька вікон, щоб вивітрити цей запах, а потім якось приховати цю мокру пляму на килимі.

Джек нашорошує вуха, але не повертає голови. - Ммм, ми можемо просто накинути килимок, або щось подібне на цю частину.

Я сміюся. - О так, рішення для всього. Буквально "замітати під килим". - Я відчуваю, що вони можуть використати нашу ситуацію для подальшого просування цієї фрази на ринку. - Маєте проблему? Спробуйте новий: Замітаймо Це Під Килим! Нова покращена функція: приховує всі докази лесбійського сексу поні!

Я перевертаюся і встаю на четвереньки, Джек все ще не рухається, тож я починаю тицяти її мордою в ніс, сміючись з того, як мило це, напевно, виглядає. - Давай, мила, вставай...

Джек підняла голову і повернула шию обличчям до мене. - Я все ще вважаю, що відчуваю себе чоловіком, тому не називай мене милою.

Я висолопила язика. - Бачачи, що ми буквально щойно трахалися, я впевнена, що можу називати тебе милою. - Я підійшла і потерлася мордою об її боки.

Джек кривилася майже на кожну частину мого діалогу, але стримувала свою відповідь. Замість цього вона просто встала, озирнулася і почала говорити дуже механічно. - Принеси мені килимок з передньої шафи. Відкрий двері у внутрішній дворик і увімкни стельовий вентилятор.

Мене трохи збентежило її ставлення, але я не заперечувала проти її команд, оскільки вони були насправді дуже розумними. Я повертаюся з килимком у роті якраз вчасно, щоб побачити, як Джек відсуває всі меблі назад і відкриває всі вікна у вітальні.

- Гарна робота, Ей-Джею... але як ми пояснимо Евану килимок і відчинені вікна?

Джек не розгубилася. - Все просто, ми скажемо йому, що ти була чимось збудженою і обісцялася у вітальні. - Я вибухнув сміхом, але Джек продовжила. - Ні, я серйозно. Ми скажемо: "Дейв не звик до свого нового кінського тіла і потрапив в аварію".

Я висолоплюю язика. - Я не Дейв, я Рейнбоу Деш!

Джек на мить витріщилася на мене, а потім повернулася до лагодження меблів. Я піднімаю брову: чого це вона раптом так розлютилася? Я намагаюся за допомогою гумору повернути колишню Джек. - Облиш, Ей-Джей, чому ти звинувачуєш мене в сечі? Я голосую за те, щоб сказати, що це ти намочилась на килим! Бідолашна Ей-Джей просто не зовсім знає, як контролювати своє жіноче обладнання. -

Я починаю сміятися, але потім зупиняюся, коли бачу вираз обличчя Джека.

Її хвіст був притиснутий до тіла, коли вона намагалася прикритися, а потім вона відвернулася. - Деш, ти ж знаєш, я не люблю згадувати про те, що я кобила...

Я підняла брову. - Е? Я думала, що ми говорили про це вчора? Я ж увесь цей час називала тебе "вона" і "її"? Ти все ще ображаєшся через жіночість?

Джек дивиться в землю. - Ну, з іменами все гаразд, це просто здається природним на даний момент, але все інше...

Я обірвала її. - Та годі тобі, Ей-Джею! Минулої ночі ти буквально зірвала з себе нижню білизну і ходила по дому голою! Здавалося, що з твоєю сексуальністю все гаразд!

- Я була п'яною минулої ночі. Але якщо чесно, то я не фанат цих гендерних перетворень, і ніколи ним не була. - Джек червоніє, її вуха опускаються, а хвіст хитається з боку в бік.

Я не можу не посміхнутися тому, що відбувається переді мною, і повільно підходжу до Джека. - Та годі тобі, Ей-Джею, все не так вже й погано. І знаєш, декому з нас у цій кімнаті насправді дуже подобається, що ти стала такою... - Я нахиляюся вперед і потираю її щоки, а потім кусаю Джека за вухо.

Джек нічого не каже, але починає відвертатися від мене, що тільки змусило мене зробити крок ще ближче до неї і ніжно потертися боком свого тіла об її. - Джек, ці наші тіла

дивовижні!!! Мені сподобалося те, що ми щойно робили одна з одною у вітальні. Я кажу, до біса, що подумає твій брат, я хочу проводити з тобою кожну ніч! - Я ненавиділа себе за те, що сказала це, мої слова були такими дівчачими! Хоча слова були правдою, відколи ми отримали правило 63, я зрозуміла, що Джек виглядає справді мило. Тепер, коли ми раптово втратили нашу лесбійську цноту, я зрозуміла, що не хочу нічого іншого, окрім як повторювати цей роман знову і знову.

Джек огризається і раптом повертається до мене обличчям, виставляючи передні ноги і відштовхуючи мене від себе. - Припини, Дейве!

- Тепер мене звать Рейнбоу Деш. - Я поправляю її з роздратуванням у голосі, але вона повністю ігнорує мене.

- Дейве, я визнаю, що я була тією, хто поступився тоді і призвів до нашого маленького "експерименту", і я визнаю, що ти мені подобаєшся, але припини, це неправильно буквально на всіх рівнях, які коли-небудь були виміряні! - Джек бігає по колу і продовжує свою тираду. - Ми повинні бути кращими друзями, а не коханцями. Ми повинні бути ЧОЛОВІКАМИ. Ми повинні бути ЛЮДЬМИ. Ми повинні витрачати свій вільний час на те, щоб знайти спосіб змінитися! Ми не повинні бути такими милостивими до цього, і ми точно не повинні кидати наші турботи на вітер і просто починати постійно трахати одне одного, як поні! Я маю на увазі, Ісусе, я була поруч з кіньми все своє життя. Я ніколи не думала про них у сексуальному плані, але тоді, коли я побачила тебе такою, я просто не змогла зупинитися! Нічого цього не повинно було статися... - Гнів Джека переходить у смуток, і на її очах з'являються сльози.

Я притискаю вуха. - Джекі, вибач. Я постійно забуваю, що ми з тобою сприймаємо це так по-різному. - Я зітхаю, засмучена тим, що наша романтична інтрижка закінчилася так само швидко, як і почалася. - А тепер ходімо, давай змиємо з себе цей запах, поки Еван не прийшов.

Джек похмуро киває. - У нас є шланг, під'єднаний до вуличного душу, це буде найпростіший спосіб відмитися.

Ми прямуємо до вуличного душу і вмикаємо шланг, так що грубий верхній кран ллє холодну воду на велику площу. Спочатку я хотіла протестувати проти того, що приймаю душ із не нагрітою водою, але незабаром зрозуміла, що вкрита хутром і не дуже заперечую проти прохолодної температури води в душі. Запишіть собі ще одне бонусне очко за те, що ви поні!

- Тож... як це працюватиме? - запитала я Ей-Джея.

- Що ти маєш на увазі? Це душ, ти стоїш під водою і миєшся, - Джек бере ініціативу в свої руки і крокує під воду.

Я роблю паузу. - Ну, це ж практично неможливо для поні помити власну спину і боки, чи не так?

Ей-Джей закушує губу і на мить застигає під водою. Я злегка посміхаюся, вона насправді виглядала досить зухвало з мокрою гривною. Джек говорить. - Ну, так, мабуть. Візьми одну з тих губок, ми можемо по черзі робити один одному міні-ванну з мочалки під душем.

Тепер була моя черга кусати губу. Невже зараз? Владика випробовував мене, Джек щойно говорила про те, як їй незручно від того, що нас приваблює одне одного, і ось

вона тут, стоїть з мокрою гривною і каже мені, що ми будемо мити одне одного губкою.

Я затискаю губку між копитами і починаю мити її, намагаючись не надто насолоджуватися процесом. Боже, я думала, що терти мочалку по її спині було досить чуттєво, але потім я дісталася до її ніг. До її чудових, чітко окреслених ніг. Я розтираю губкою її боки і дивлюся на область між ногами. - Отже, Джеку, як далеко ти хочеш, щоб я почистила тут?

Джек озирається, здається, збентежена запитанням. - Іди так далеко, як зможеш дотягнутися, вичисти все.

Я знизую плечима, добре, якщо вона наполягає. Я дістаю внутрішню частину її лапи, потім піднімаю її хвіст і протираю губкою всю ділянку під ним, посміхаючись, думаючи про інші способи, як я можу очистити цю ділянку. Однак я поведжуся професійно і просто проводжу губкою по цій ділянці звичайним способом, щоб все було чисто. На диво, Джек анітрохи не протестує проти того, що я чищу її інтимні місця. Я залажу під неї і чищу соски та інші місця. Джек пригнічено зітхає, тому я кажу. - Майже закінчила. Джек, ти в порядку?

Джек знову зітхає. - Так, я просто думаю про те, скільки разів я використовувала цей самий душ, щоб мити своїх коней... точно так само, як ти зараз миєш мене. Це просто принизливо, розумієш?

Я кивнула, а потім закінчила мити останні частини її спини. - Ну, до речі, про те, як ти чистиш коней, ти чиста. Час помінятися.

Вона виходить з душі, - гаразд, передай мені губку, Дейве.

Гррр, це вже третій раз за ранок! Я відчуваю невеликий спалах гніву і повертаюся до Джека. - Чувак! Я думала, ми це вже проходили, перестань називати мене Дейвом! Не та стаття, не той вид, називай мене просто Деш! Ти вчора весь день так і робила, а тепер, коли я дійсно Рейнбоу Деш, не буде так важко використовувати моє справжнє ім'я.

Джек кидає губку і повертається до мене обличчям, її очі звузилися, а зуби вишкірилися. - Насправді ти НЕ Рейнбоу Деш. У тебе просто її тіло.

Я ігнорую її драму і закриваю очі. - Досить близько, те саме.

Джек злегка підштовхує мене. - Ні, це зовсім не те саме. Ти не вона! Просто не вона. Ти людина, яка прожила на Землі двадцять п'ять років, будь ласка, перестань прикидатися поні, яка народилася кобилкою і все життя росла пегасом. Перестаньте називати себе Рейнбоу Деш. Я маю на увазі, що "Деш" - це нормально, оскільки це менш специфічне прізвище, але ти дійсно маєш припинити використовувати її повне ім'я і прикидатися, що ти - це насправді вона. Мені, чесно кажучи, моторошно щоразу, коли ти це робиш. - Вона знову бере губку і починає мити мені спину.

Я трохи надуваю губки. - Гаразд, гаразд, я перестану використовувати повне ім'я. Але тоді тобі доведеться перестати називати мене Дейвом! Я намагаюся повністю адаптуватися до нового тіла і прийняти нову статтю, і щоразу, коли ти називаєш мене старим ім'ям, мені стає незручно.

Ей-Джей переходить до миття моїх ніг. - Гаразд, гаразд, досить справедливо, Деш.

Я посміхаюся, коли вона вимовляє моє поні-ім'я. Мені подобається це ім'я. Не знаю, чому вона так захищалася, коли я називала її повним ім'ям, але неважливо, мене влаштовує, коли я називаюся просто Деш. У розмові настає невелике затишшя, а потім Джек піднімає мій хвіст і чистить мою інтимну зону губкою.

Губка відчувається дивно, коли вона треться об мою вульву, а потім об мої соски. Джек робить паузу на секунду, і я обертаюся, щоб побачити, як вона хитає головою. - Чому миття тебе тут заводить мене? Я сотні разів чистила коней саме так і ніколи не відчувала навіть найменшого збудження. Але зараз...

Я посміхаюся. - О, так, втирай собі, чому б і ні! Ти насолоджуєшся видом і принадами цієї гарячої кобилки, а я застрягла, миючи задню частину цього потворного помаранчевого фермерського поні, який стояв прямо переді мною.

Я нагороджена губкою, кинутою мені в обличчя. Я знову сміюся. - Гей, я думала, ти ненавидиш бути дівчиною і не хочеш ніяких розмов у ліжку?

Джек посміхається і хитає головою, але нічого не каже. Незабаром миття закінчується, вона відкладає губку і вимикає воду. - Що ж, досі жодних ознак Евана.

Я по-собачому трясуся і скидаю з себе більшу частину води. - Я впевнена, що з ним все гаразд, минуло лише

півтори години, дамо йому ще 30 хвилин, перш ніж підемо на пошуки.

Джек позіхає. - І що тепер?

Я озираюсь. - Гарне питання, моя прекрасна веснянкувата кобила-друг. Ми могли б також попрацювати над розпакуванням деяких речей з тих пакетів з покупками.

- Звучить непогано, моя містична, різнобарвна, розкішна кобило, - каже Епплджек, висолопивши язика, доводячи, що я не єдина, хто знається на тезаурусі.

Дорогою ми ще кілька разів сміємося і повертаємося до будинку, повільно розпаковуючи кілька сумок з речами.

- О, агов, зовсім забула про ці речі! - Джек витягує дві коробки, які ми взяли в аптеці Волл-Март.

Я переглядаю. - О, так... це. - Джек розірвала пакет зубами і тепер приміряла "Універсальну манжету", яка, по суті, була браслетом на липучках з кількома застібками і кишнями, в яких можна було тримати речі, що зазвичай вимагають протиставлення великого пальця.

Джек кидає мені інший браслет, а сама грається з тим, що був у неї на руці. Я дивлюся на браслет і хмурюся. Не знаю, навіщо він мені потрібен, адже весь сенс бути поні полягав у тому, щоб бути поні. Покладатися на цей браслет здавалося безглуздом. Джек помітила мій вираз обличчя і запитала. - Що сталося?

Я підняла очі на Джека, напевно, не варто було розповідати їй про свої думки. Джек, здавалося, була справді одержима тим, щоб чіплятися за залишки

людяності, які вона мала. Я не звинувачую її, це, безумовно, логічно. Я не знаю, чому я була протилежної думки, я хотіла іншого, я була більш ніж щаслива прийняти кожен аспект понідону, який існував. Я насолоджувалася кожним кроком цієї трансформації, і тепер, коли вона завершилася, чим більше я думаю про це, тим більше розумію, що хотіла, щоб це було назавжди. Все в цьому тілі здавалося правильним. Я маю на увазі, як би дивно це не звучало, мені просто подобалося бути поні! Я широко посміхаюся, визнаючи цю думку.

Я піднімаю очі від своїх думок, посміхаючись, як божевільна. Джек дивився на мене з піднятою бровою, чекаючи відповіді. Чорт, я знала, що не можу розповісти про ці думки Джеку. Вона не зрозуміє моїх почуттів з цього приводу; чорт забирай, я навіть не розумію їх по-справжньому. Я опускаю посмішку і кажу. - О, хай, Джеку, вибач, яке було питання? А, ти питала, чи щось не так. Ні, все гаразд! Вибач, я просто зайнята думками про... речі. Так, на чому ми зупинилися? Універсальні манжети? Хороша ідея, давай я їх одягну. - Я нахилилася і натягнула манжети на своє копито. Я не була його великим шанувальником, але гадаю, що він може стати в нагоді, і носити його, безумовно, легше, ніж намагатися пояснити Джеку, що я не маю жодного бажання коли-небудь знову стати людиною.

Джек дивиться на мене кілька секунд, але нічого не каже, і я повертаюся до розпакування сумок. Джек озирається навколо, ніби хоче на чомусь приміряти манжети. Через деякий час він запитує. - Де вакцини?

Я була посеред розпакування сухих речей, але зупинилася і показала копитом на двері кухні. - У холодильнику, на нижній полиці. Треба, щоб вони були охолоджені.

Джек підходить до холодильника і повертається з низкою заздалегідь запакованих шприців, які були попередньо наповнені вакцинами. Потім вона обережно розриває упаковку і прикріплює шприц до своєї універсальної манжети. Я дивлюся, як вона сідає навпочіпки і робить собі укол у бік. Мушу визнати, що універсальна манжета працює дуже добре.

Я повертаюся до своїх пакунків і починаю порпатися в речах, коли відчуваю поштовх у бік і легкий опік. Я повертаю голову і бачу, що Джек закінчує робити мені ін'єкцію. Я кажу. - Джек, ти щойно вколола нас обох тією самою голкою?

- Звісно. Вітаю, ти тепер вакцинована від кінського енцефаліту.

Я протестую. - Але ж ми тепер користуємося одними голками? Я не хочу підхопити поні СНІД!

Джек сміється і хапає інший шприц з іншою вакциною. - Поні не хворіють на СНІД! Ще одна причина, чому поні явно кращі.

Я піднімаю брову, вона сказала "поні явно кращі?" Ха, ну, можливо, Джекі все ж таки подобалося її тіло поні. Може, їй подобалося бути поні, і вона просто злилася, що вона - це вона? Що ж, дуже погано, якщо ти збираєшся бути Епплджек, ти маєш бути кобилою. Епплджек у ролі

жеребця має приблизно стільки ж сенсу, як і Епплджек без нього...

Я впускаю сумку, яку тримала у руках. - О ні, Джек, ми забули дещо купити в магазині!

Джек озирається, але не припиняє готувати наступну вакцину. - Хм? Що?

Я відкидаю копита у відчаї. - ТВІЙ КАПЕЛЮХ!!!

Джек кліпає. - Хм? Мій що? Про що ти говориш, я не дуже люблю капелюхи.

- Ну, ти ні, а от Епплджек - так! Тобі треба носити Stetson! Без нього ти не можеш бути Епплджек!

Джек зціпила зуби і повернулася до ін'єкції наступної вакцини, перш ніж холодно відповісти. - Тоді добре, що я насправді не Епплджек, я просто хлопець з її тілом.

Я заочую очі. Боже, знову це. Боже, що з нею сьогодні сталося? Джек підходить і вколює мені наступну вакцину, використовуючи більше сили, ніж, напевно, потрібно. - Ой.

- Що таке, моя сестра не задоволена тим, ким вона має бути? - Еван з'являється з внутрішнього дворика, злегка захеканий, коли підбігає до нас.

Джек нашорошує вуха. - Я приймаю нашу нинішню ситуацію, але я просто намагаюся нагадати міс Деш, що ми насправді не персонажі з шоу.

Еван проходить між нами, поглядаючи з боку в бік на сцену перед собою. - Як ти можеш бути такою впевненою, сестро?

Джек закриває очі. - Тому що в цьому немає жодного сенсу! Зовсім! Якого біса героїв серіалу вигнали з Еквестрії і відправили на Землю, щоб вони 25 років жили випадковими людьми? А потім всі вони раптом знову стають поні без жодних старих спогадів? А тим часом Hasbro створили мультфільм, який показує їхнє попереднє життя поні? Що? Облиште, це не має жодного сенсу.

Еван сміється. - Жодна проклята річ у цьому не має жодного сенсу. Коли кожне можливе пояснення звучить однаково божевільно, тоді кожне можливе пояснення є однаково можливим, чи не так?

Я підняла вухо і нахилила голову. Це... мало сенс? Напевно? Тиша падає на нас трьох, поки ми обдумуємо його слова. Я глибоко вдихаю і не можу не помітити, що від Евана приємно пахне травою і кінським потом. Я говорю, дещо прагнучи розрядити цю напругу. - Тож... Еване... як пройшла пробіжка?

Еван повертає шию, посміхаючись до мене. - Це було чудово, Деш! Дякую, що запитала! Абсолютно фантастичний день, чудовий день для пробіжки.

Я моргаю, що сталося з Еваном. Я думала, що він повинен бути сумним і пригніченим тут. Я озираюся і бачу, як Джек закриває очі і вступає в розмову. - Ну, ти пропустив сніданок. На кухні є трохи їжі, якщо хочеш, у нас є...

- Я вже поїв. - Еван обриває її.

Я кручу головою. - Гм... що? Що ти там їв?

Еван дивиться на мене так, ніби я щойно запитала його, якого числа було Четверте липня. Він переводить погляд на Джек, а потім знову на мене, спантеличений тим, що ніхто з нас не знає, що він їв на сніданок. - Чувак, я їв траву. Я маю на увазі, ми ж поні, хіба ні? Що, в біса, ти думала, ми повинні їсти?

Я моргнула. Поні їдять траву? Гадаю, їдять, чи не так? Ніколи не бачила цього в шоу...

- Що ти зробив?! - Джек нахилиється вперед і дивиться на брата. - Чорт забирай, Еване, ми розумні поні, а не сільськогосподарські тварини! Ми не блукаємо пасовищами і не їмо траву з землі, як звичайні тварини.

Еван засміявся над Джеком. - Поні є поні. Я не бачу проблеми, - він дивиться на мене, але жестами переводить погляд на сестру. - Чувак, Джекі розлючена, хто поклав пісок їй у піхву?

Я здригаюся, знаючи, як сильно Джекі вразить згадка про її жіночість. Я дивлюся на неї, а вона лише прикушує язика і дивиться на Евана, очевидно, вирішивши поки що стримувати свій гнів у пляшці. Я намагаюся розрядити ситуацію.

- Заспокойтеся всі. По-перше, Джек, не можна кричати на Евана за те, що він їсть траву. Він не бачив багато шоу і майже нічого не знає про поні MLP. Ти не можеш звинувачувати його в тому, що він не дотримується їхніх правил. По-друге, Еване, мушу визнати, що їсти траву трохи моторошно. На майбутнє, наступного разу, коли зголоднієш, просто приходь на кухню, у нас повно нормальної їжі.

Еван відкидає гриву набік. - Гаразд, Рейнбоу Деш, який план?

Я піднімаю копито. - І, Еване, вибач, просто Деш. Не називай мене її повним ім'ям, я не вона. - Я опускаю голову. - Ми з Джеком про це вже довго говорили, і я з нею згідна. Я маю на увазі, як би я не хотіла бути нею, я насправді не Рейнбоу Деш. Просто не вона.

Еван просто дивиться на мене. - Це ми ще побачимо.

Джек глузливо регоче. - Що це, в біса, має означати? Ти не знаєш, хто ці поні, ти не бачив шоу, і ти, звичайно, не знаєш, що стало причиною всього цього! Ти взагалі нічого не знаєш! Припини вдавати, що знаєш усі відповіді, ти не довбаний Гендальф, ти тут великий невіглас.

Я піднімаю брову. Хто це раптом розпалив вогонь під Джеком? Господи, не треба кричати на Евана за такий маленький проступок. Я озираюся і бачу, що Еван щойно прикусив язика і знову повернувся до мене обличчям. - Вибач за неї, - він жестом показує на Джека, а потім повертається до розмови зі мною, хоча ясно, що насправді це повідомлення адресоване його сестрі. - Вона завжди дратується, коли у неї починаються спазми в матці. Сучасні жінки, чи не так? Як би там не було, як я вже казав, це все ще належить з'ясувати, тому що для того, щоб щось з'ясувати, ми повинні спочатку поговорити з Фіоною і...

Джек знову перервала його, говорячи напрочуд спокійно, зважаючи на те, що Еван щойно цілеспрямовано натиснув на всі її кнопки. - Фіона не була причиною цього. Це все йде корінням в минуле. Трансформація почалася, коли нам виповнилося 25, але хіба ти не бачиш ознак того, що це

почалося раніше? Кожен з нас мав аспекти цих поні протягом десятиліть. Ми всі народилися в один день, Деш передбачала погоду, як пегас, ще з п'яти років, і є дивний факт, що коли ми з Деш вперше зустрілися 10 років тому, ми обидві відчували себе як старі друзі, які знайшли один одного. Ця трансформація не була випадковою, і це не було зроблено з нами просто Фіоною чи кимось іншим. Ми йшли цим шляхом...

Еван пирхнув, тепер була його черга перебивати сестру. - О, будь ласка, то тепер ти кажеш, що це була наша доля чи щось таке? Ми народилися, щоб зустрітися і стати поні разом? Якого біса, сестро, хіба ти не казала, що Деш насправді не Рейнбоу Деш? А тепер кажеш, що це була її доля - перетворитися на Рейнбоу Деш? Оприділися вже, чорт забирай!

Я дивлюся на землю, мені було дуже неприємно бути пішаком посеред їхньої боротьби один з одним. Я звертаюся до Евана. - Слухай, є щось, чого ми тут не розуміємо. Я не можу накласти на це своє копито, ніхто з нас не може. Але за лаштунками точно відбувається щось інше. Нам потрібна інформація! Спроби зробити поспішні висновки тільки розчарують нас! Боротьба ні до чого не приведе!

Я перевела погляд з Джека на Евана. Господи, вони все ще виглядали так, ніби були готові вбити один одного будь-якої миті. Що відбувалося з цими братом і сестрою? Раніше вони були такими близькими, але з тих пір, як ТФ почав бути навколо них, це було наче проходити через мінне поле.. Будь-який незначний поштовх чи вибоїна на дорозі, здавалося, може призвести до вибуху. Я

прочистила горло. - Нам усім потрібно заспокоїтися. Ми до біса багато чого не знаємо, і я думаю, що ми всі просто відчуваємо сильний стрес, тому що нам незручно в цих нових тілах.

Джек зловтішно посміхається і дивиться прямо на свого Евана, але вдає, що розмовляє зі мною. - Всім нам незручно? О, ні, ні, я так не думаю. Мій брат щойно провів весь ранок, їв траву з землі і бігав надворі, як дикий кінь. Я думаю, що він почувається в цьому тілі як вдома. Він просто насолоджується ідеєю стати випадковою хлівною твариною. Насправді, ми повинні підготувати для нього стійло в стайні надворі. - Джек простягає копито і гладить гриву Евана, - хіба це не правильний кінь? Тобі просто потрібна гарна стайня і трохи сіна, щоб полежати, чи не так? Може, трохи моркви, щоб ми могли годувати тебе через хвіртку? Так, не хвилюйся, скоро ти забудеш, що колись був людиною. Ти будеш звичайною тягловою худобою, яка допомагає нам на фермі. Тоді ми зможемо називати тебе конем, а не Еваном, думаю, тобі сподобається. Ти будеш таким гарним коником! Точно!

Перш ніж я встигла відповісти, я зрозуміла, що повинна відступити назад заради власної безпеки, тому що кожен м'яз в тілі Евана просто напружився, він виглядав готовим вибухнути. Евану явно не сподобалося, що Джек заговорив про його найгірші страхи, про те, що по-справжньому лякало його у всьому цьому випробуванні.

Зціпивши зуби на кілька секунд, Еван нарешті заговорив, посміхаючись зі злим наміром. - Так, Деш... Я не знаю, що ти маєш на увазі, коли кажеш, що нам усім некомфортно в цих тілах. Ось моя сестра обожнює своє нове жіноче тіло...

- Мої очі широко розплющуються, - О, чорт, Еване, не роби цього, як я думаю, ти збираєшся зробити. Я знаю, що Джек щойно посміялася над тобою, але не роби цього, будь ласка, не треба...

Еван не чує моїх думок і продовжує, кожна його репліка, очевидно, зачіпає Джек все глибше і глибше. - Їй просто подобається бути дівчинкою, чи не так? Причина, по якій вона прокинулася останньою сьогодні вранці, мабуть, полягає в тому, що вона не спала всю ніч, трахаючи себе кінським фалоімітатором, як кобила в тічці, що, до речі, є ідеальним описом того, ким вона є зараз. І ось чому ця кобила не хоче, щоб ми говорили з Фіоною! Вона хоче, щоб ми просто здалися! Хоче, щоб ми залишилися такими, щоб вона могла мати кицьку до кінця свого життя. Чорт, ця кобила не буде щасливою, поки не наповниться спермою і не вигодує дюжину власних лошат! Зізнайся, ти просто в екстазі від думки, що до кінця свого життя єдиними членами, які ти побачиш, будуть ті, які ти будеш жадібно запихувати собі в піхву! Б'юся об заклад, вона просто не може дочекатися, коли ми дамо їй трохи усамітнитися, щоб вона могла попрямувати до стайні, розсунути свої стрункі ніжки і змусити кожного жеребця на фермі ТРАХНУТИ ЇЇ.

Я зробила кілька кроків назад і піднесла копито до рота. - Срань господня... - Краєм ока я бачу Джек, яка явно на межі сліз, притиснувши вуха і хвіст. У повітрі повисла тиша, а Еван продовжує кинджально дивитися на Джек, чекаючи на її реакцію. Не схоже, що вона збирається. Вона впала за рахунком. Я не могла повірити в те, що сказав Еван, він взяв джерело страху і депресії Джек і виставив його перед усім світом на загальний огляд.

Джек ворушиться, не в змозі зустрітися поглядом з будь-ким у кімнаті. Я дивлюся, як вона намагається встати, ледве тримаючись на ногах. Кілька разів перечепившись через копита, вона встає і повільно виходить з кімнати, весь час дивлячись вниз.

Джек виходить з дому, і я чую, як за нею зачиняються вхідні двері. Я підводжуся, щоб піти за нею і заспокоїти її, але перш ніж я встигаю зрушити з місця, Еван кладе копито мені на спину. Він говорить досить голосно, щоб Джек почула. - Ні, не йди за нею, Деш. Дай цій кобилі побути наодинці з жеребцями, як вона хоче.

Я з силою скидаю копито Евана зі свого плеча і дивлюся на нього, мій зір майже почервонів. - Трясця твоїй матері, чувак! Що це, в біса, було? Ти ж знаєш, як Джек чутлива до зміни статі! - Моє тіло затремтіло, і мені знадобилася кожна унція стриманості, щоб не вдарити його.

Еван закотив очі.

УДАР! Я з усієї сили злітаю передньою ногою і б'ю копитом прямо по обличчю Евана.

Еван різко скиглить і спотикається, падаючи на боки. Він тягнеться вгору і захищає свою морду обома передніми копитами, і я бачу, як кров капає на підлогу.

Я рухаюся, щоб стати над Еваном, готуючись занести копито над його головою, щоб вдарити вдруге. Все моє тіло інтенсивно тряслося від гніву, я була просто розлюченою і відчував, як кров стукає в моїх вухах. - Вибачся перед сестрою! НЕГАЙНО! - Я усвідомлюю, що

настільки розлючена, що навіть не впізнаю власного голосу.

Еван дивиться на мене з певною часткою страху в очах, з його морди рясно тече кров від мого першого удару по обличчю.

- Ти вдарила мене копитом по обличчю... - Еван знову скиглить.

- А ти щойно розчавив свою сестру! Чувак, ти не думаєш, що їй і так зараз нелегко? Я маю на увазі, Ісусе, мало того, що вона прокинулася довбаним поні, і їй доводиться мати справу з усім цим, так вона ще й не тієї статі, і болісно усвідомлює це щомиті! Ти хоч уявляєш, як це? Це не те, чого вона хоче, і з кожною миттю вона все більше і більше відчуває себе в пастці в тілі і статі, яких вона не хоче! Я маю на увазі, що вона, мабуть, зараз перебуває у більшому стресі та депресії, ніж будь-хто інший на планеті. І вона не тільки намагається прожити день сама, але й намагається тримати нас усіх разом! Вона сама ледве тримається, але все одно викладає все, що може, заради нас! А потім ти приходиш і просто розриваєш її на шматки! І заради чого? Про що ти, в біса, думав!?

Він розриває зі мною зоровий контакт, вочевидь, не бажаючи зіткнутися з усвідомленням цього. Я продовжую.

- Чому ви двоє не можете порозумітися? Ви ж близнюки! І 25 років ви були ближчими, ніж будь хто. І тепер, у той самий момент, коли ваш тісний родинний зв'язок потрібен більше, ніж будь-коли, ви сваритеся? Ви вчепилися одне одному в горлянку і висміюєте найгірші страхи і кошмари?! Та що з вами, в біса, не так!? Я маю на увазі, ну ж бо, ми

єдині три поні у світі, а нас оточують 7 мільярдів людей! Чому ми боремося один з одним, коли ми повинні допомагати один одному пройти через це?! Га! - Я опускаю копито і відходжу від Евана, надто засмучена, щоб продовжувати розмову.

Вуха Евана притискаються, а з його очей починають котитися сльози. Він встає і починає йти за Джек, підібравши хвоста, з якого на землю капають кров і сльози. Він виходить з дому, задихаючись від ридань, коли відкриває рот, щоб вигукнути - Джек... Джеку, повернися, пробач!

Я падаю навкарачки і зітхаю, моє серце все ще калатає. Чесно кажучи, було несправедливо, що я так сильно накинулася тільки на Евана. Я маю на увазі, що Джек заслуговує на майже таку ж провину за це, як і Еван. Але все ж, я вважаю, що Джек достатньо постраждала. Від психічного удару, якого завдав їй Еван, чорт забирай, буде нелегко оговтатися. Я ще раз зітхаю і повільно хитаю головою. Уся ця драма, боже. Чому троє друзів не можуть просто перетворитися на поні, а потім приємно розслабитися?

Я кладу свою велику поні-голову в копита. Що ж, сьогодні був відстійний день, чи не так? Я маю на увазі, давай подивимось: Прокинутися, бути конем, добре провести час, переспати, накричати, прийняти холодний душ, посперечатися з друзями, спостерігати, як знищують найкращого друга, а потім жорстоко напасти на іншого друга і змусити його стікати кров'ю. Зітхаю. Я заплющую очі, не вистачає лише листа до принцеси Селестії з

поясненням, що коли люди стикаються з невідомістю, вони перетворюються і знищують один одного.

Я повільно підводжуся і йду по сліду сліз (і крові), який виводить мене на вулицю. Вона огинає передню частину будинку і веде до їхнього сараю. Я зупиняюся за кілька метрів і дивлюся на двох поні, що стоять переді мною. Джек згорнулася калачиком і лежить. Її обличчя закрите хвостом, оскільки вона, здається, намагається сховатися від світу. Мені боляче помічати, що, хоча її обличчя було закрите, земля навколо голови була явно мокрою; вона лила сльози відтоді, як потрапила туди.

Еван був за кілька футів від неї, дивився вниз на свої копита і намагався поговорити з сестрою, я починаю чути його слова, коли підходжу ближче, - ...я не знаю, я думаю, що я перетворив свій власний страх від цього на злість. А потім виплеснув його на тебе, це було несправедливо з мого боку. Мені дуже шкода, Джеку.

Джек не відповіла, її тіло все ще здригалось від безперервних ридань.

Голова Евана звисає ще нижче, ніж раніше, а потім він випускає сумне зітхання. - Джек... - Він повільно робить кілька кроків ближче до сестри, а потім лягає поруч, нічого не кажучи.

Я повільно відходжу від сцени, це питання вони повинні були вирішити між собою. Який би розлом не утворився між ними, саме вони повинні були його залагодити. Я повертаюся до будинку і востаннє озираюся через плече. Вони просто лежали поруч, жоден з них нічого не говорив.

Можливо, ця дія сама по собі була досить сильним посланням.

Я повертаюся на кухню і намагаюся зрозуміти, що мені робити. Можу зателефонувати Фіоні, це ж був план на сьогодні, чи не так? Я біжу до кімнати для гостей і нишпорю там, намагаючись знайти свій мобільний. Я пересуваюся і перевертаю пакети, намагаючись знайти його, використовуючи морду. Від нудьги я починаю розмовляти сама з собою. - Як поні в шоу тримають свої кімнати такими чистими? Неможливо належним чином прибрати за допомогою копит і мордочки. - Я незграбно піднімаю і перевертаю свої вчорашні штани, знаходжу гаманець, але телефону немає. - Хм, цікаво, може, він у моєму рюкзаку?

Я подивилася на свій рюкзак, притулений до стіни. - Боже, сподіваюся, він не в моєму рюкзаку. - Сумка була закрита на блискавку, а блискавка на ній була старою і завжди застрягала. Її було досить важко відкрити пальцями, як же, в біса, я маю відкривати її копитами?

Після кількох хвилин незграбної боротьби і гарчання на сумку, мені нарешті вдалося зачепити маленьку блискавку зубом і вивернути шию, щоб відкрити цю дурну штуку, поки я тримала її внизу. За мить телефон вислизає, я дивлюся вниз на глянцевого чорного прямокутника і посміхаюся. Дістатися до цієї штуки було нелегко, але воно того варте. Поні самі по собі були досить дивовижними, але поні з сучасними технологіями? Це круто!

Використовуючи багаторічну м'язову пам'ять, я опускаю руку вниз, щоб схопити телефон і ввімкнути його.

УДАР. Вигляд мого телефону змусив мене тимчасово забути, що у мене копита замість рук, і моє копито полетіло вниз і незграбно врізалось прямо в екран.

- Ааа! Ні! Телефон, мені так шкода! - Я молюся, щоб не розбити екран, і був тільки один спосіб дізнатися, треба увімкнути цю штуку і перевірити дисплей на наявність пошкоджень. Я рухаю рукою, щоб увімкнути телефон.

УДАР. - Аааа! Трясця! Я знову це зробила!!! - Я починаю бити себе копитом по лобі. - Дурепа, дурепа, дурепа, перестань ламати мій телефон! Треба бути обережною з телефоном.

Тепер я зосереджуюсь, дуже обережно і повільно підношу копито до телефону і натискаю на кнопку збоку, щоб увімкнути його. Телефон блимає, і я зітхаю з полегшенням, бачачи, що дисплей не розбитий.

Але потім я зловила себе на тому, що роблю гримасу, коли дивлюсь на нього. Я щойно зрозуміла, що мій телефон заблокований. Щоб розблокувати його, я зазвичай просто дивилася на дисплей, він мав одну з тих штуківин з розпізнаванням обличчя за допомогою фронтальної камери. Але зараз на екрані не було мого людського обличчя. Тепер, коли я дивлюся на телефон, щоб розблокувати його, передня камера просто показує обличчя дуже розгубленої Рейнбоу Деш, яка дивиться на нього вниз. Камера фокусується на секунду, а потім на екрані миготить напис "ОБЛИЧЧЯ НЕ РОЗПІЗНАНО"

Я зітхнула, що ж, це було неприємно. На щастя, це не кінець світу, я можу просто ввести свій пароль, щоб зняти блокування з камери. Я обережно простягаю своє копито і натискаю на опцію "Блокування паролем" на екрані.

Нічого не відбувається. ТАП-ТАП-ТАП-ТАП. Ніякої реакції. - Та ти знущаєшся з мене! - Я знову кривлюся, виявляється, що сенсорні екрани не розпізнають копита. У розпачі, щоб використати частину тіла, яка не була копитом, я згинаю суглоб копита, який, здається, називається мичка? Не знаю, я поні, а не ветеринар. Я згинаю суглоб і виставляю свою вкриту блакитною плівкою ногу вперед так, щоб вона торкалася екрану. Телефон все ще не реагує. - О, то що, ти теж не розпізнаєш вкриті хутром кінцівки? Що ж це за нікчемний телефон?!

Я розчаровано стогну в стіну і намагаюся придумати, що ще може спрацювати. Може, мої крила? Пір'я працює на сенсорних екранах? Я ще не володіла дрібною моторикою крил, але, можливо, якщо я просто схоплю пір'їнку ротом? Я озираюся і помічаю дві чи три пір'їнки, що лежать на моєму ліжку, схоже, за ніч я скинула кілька пір'інок тут і там. Я підбігаю, щоб взяти одну з них ротом, а потім повертаюся до телефону. На зворотному шляху я проходжу повз дзеркало.

Я зупиняюся на місці і ще раз дивлюся на себе. - Так, все ще приголомшлива, все ще сексуальна! - Я посміхаюся своєму відображенню, а потім дивлюся на відображення пера, яке тримала в роті. Що б я зробила, щоб мати цю саму пір'їнку 48 годин тому? - Боже мій, справжня пір'інка з Рейнбоу Деш, я б продала свою квартиру, щоб мати таку. - Я роблю собі застереження зібрати все линяле пір'я, яке

зможу знайти, і покласти його кудись у торбинку. Якщо ми коли-небудь знайдемо спосіб знову перетворитися на людей, я хотіла би мати це пір'я. Можливо, я могла би продати кілька з них і піти на пенсію мільйонером; ну, це за умови, що світ мені повірить.

Повернімося до телефону, давайте спробуємо це перо, добре? Я знову вмикаю телефон, простягаю руку і тикаю в екран синім пером. Ніякої реакції. - І навіщо я взагалі про це турбуюся? - У розпачі я простягаю морду вниз і тикаю в екран язиком. - Гей, дивись, працює... Ну, типу того, я ж не бачу, що я набираю. - Після кількох спроб злизати правильний пароль з крихітної сенсорної клавіатури я здаюся.

- До біса твій телефон! - Я легенько б'ю по ньому копитом, б'ю збоку і відправляю його ковзати по кімнаті. - Ти нікому не подобаєшся! - кричу я йому вслід, потім встаю на карачки і виходжу з кімнати, махнувши хвостом у бік телефону, щоб показати, що мені начхати на цю кляту річ. - Дурний пристрій, поні не потрібні твої наворочені технології!

Я риссю пробираюся до вітальні і підходжу до домашнього телефону, що стояв на маленькому дерев'яному столику біля стіни. Цей пристрій був антикварним, він був аналоговим і мав великі механічні кнопки в основі. Я використовую свою морду, щоб відштовхнути гарнітуру від слухавки і починаю набирати номер телефону Фіони за допомогою копит. - Це НАБАГАТО простіше! Спасибі тобі, старий телефон! Приємно знати, що принаймні деякі телефони тут піклуються про поні.

Я нарешті набираю номер, потім незграбно притуляюся головою до гарнітури. Поки я чекаю на дзвінок, я думаю про те, що сказати, коли Фіона візьме слухавку. Однак мої думки перериває голос робота, який лунає з динаміка ще до того, як телефон встигає задзвонити. - Вибачте, цей номер було відключено. Будь ласка, покладіть слухавку і наберіть новий номер.

Я відступаю на крок назад. Що за чортівня? Я набираю ще раз, тричі перевіряючи, що набрав правильний номер. - Вибачте, цей номер було відключено...

Трясця твоїй матері! Уся ця робота з телефонами ні до чого! З розчаруванням, що наростало, я розвертаюся і б'ю по столу. Я усвідомлюю, що це поганий спосіб виплеснути злість, оскільки миттєво чую, як дерев'яний стіл розлітається на дюжину уламків. Ніжки столу ламаються, і металевий телефон з гучним дзенькотом падає на підлогу. Я озираюся і кричу: - Ні! Телефон, який був добрим до поні, мені так шкода! - Я простягаю руку і піднімаю бідолаху, він не зробив нічого поганого! На щастя, все було гаразд, така громіздка техніка, безумовно, створена для того, щоб служити довго. Не можу сказати того ж про стіл, хоча, я була здивована, скільки шкоди можна було завдати одним ударом ногою. - Не у себе, не бий меблі в приміщенні. Також вибачся перед Еваном за те, що зламала його стіл...

Я збираю уламки і викидаю скалки. Сподіваюся, Джек і Еван не дуже любили цей стіл. До речі, цікаво, як у них справи? Сподіваюся, їм вдасться налагодити стосунки, а нам треба навести лад у домі, перш ніж вирушати на пошуки Фіони. Оскільки її телефон був відключений, це означало, що нам доведеться відвідати її особисто, а

оскільки ми більше не могли керувати машинами, нам доведеться йти копитами. До її будинку було близько 20 миль, це була одноденна подорож. Я, мабуть, повинна подивитися на карту і спланувати маршрут, яким ми могли б піти, щоб не потрапити в житлові райони.

~~~~~

Був ранній полудень, коли я почула, як відчинилися вхідні двері. Еван заходить до будинку і дивиться на мене, тихо промовляючи. - Привіт, Деш!

Я дивлюся на нього, на його скуйовджену гриву і морду, вкриту засохлою кров'ю. - Привіт, Еване. Виглядаєш, як лайно.

Еван витирає копита об килимок і повільно крокує вперед. - Так, я почуваюся паскудно, тож, гадаю, черевики мені пасують.

Я хмурюся. - Є успіхи з твоєю сестрою?

- Типу того? Не знаю, вона все ще небагатослівна. Я думав, що якщо вибачуся, вона буде в порядку, але, схоже, це не так. - Еван знову опускає вуха. - Думаю, вона досить сильно сприйняла мою тираду.

Я зітхнула. - Так, це те, чого я боялася. Що тут скажеш, ти підставився, Еван.

Еван підкидає передні копита в повітря. - Звідки мені було знати, що вона така чутлива? Ще вчора вона бігала гола, а

тепер, якщо ти згадуєш про її стать, вона починає плакати? Невелике попередження було б непогано!

Я знизала плечима. - Я ж казала тобі, всі просто напружені через ці нові тіла. Я думаю, що Джек сьогодні відчуває особливий дискомфорт через свою стать, тому що тепер, коли трансформація завершилася, ми починаємо заспокоюватися. Ми думаємо про те, що будемо робити тепер, і їй не подобається, куди це її ставить, в сексуальному плані.

Еван робить крок назад. - Сексуально? Яке відношення секс має до всього цього? У нас стільки всього на думці, хто б міг зараз думати про сексуальні речі?

Дідько. Покер фейс-тайм, треба повернутися на крок назад. - Нічого, я просто кажу... вона працює коняркою, так? Ось як вона думає про кобил, і тепер вона одна з них. Їй зараз дуже незручно.

Еван, здавалося, купився на це, - О, я розумію. Ну, в будь-якому випадку, вона все ще не хоче відкритися мені. - Еван підходить до раковини і вмикає її копитом, потім занурює морду у воду, щоб вимити обличчя. - Може, ти зможеш поговорити з нею? Ти ж її найкраща подруга, і ти єдина, хто знає, через що вона проходить.

Я встаю на карачки і потягуюся, намагаючись уникати пози "піднятий зад, піднятий хвіст", через яку минулого разу в мене були неприємності. - Ну, я бачу, що вона хоче поговорити зі мною, але я сподівався, що ви двоє зможете... Святе лайно, Еване, твоє обличчя! - Я шоковано підвищую голос, побачивши очищену морду Евана. Після того, як засохла кров була видалена, я змогла побачити

розмір рани на його обличчі. Під мордою був довгий поріз від того місця, де я вдарила його копитом, там, де шкіра була розірвана, не було навіть шматочків хутра.

- А, так, це. Бачиш, я сьогодні вранці побився з однією милою дівчинкою, і вона вдарила мене копитом.

Я моргнула і відчула, як мої вуха заложило. Несподіваний рум'янець залив мої щоки. - Що? Мила дівчинка? - Я сіла навпочіпки. - І це після всіх тих розмов про те, що ніхто з нас не буде думати про секс у такий час? А тепер ти визнаєш, що вважаєш мене симпатичною, тссс. - Я закочую очі і посміхаюся. Я мала на увазі, що це буде зневажливо, але думаю, що це вийшло кокетливо.

- Хм? О, вибач, бачиш, я мав на увазі когось іншого. Я не знаю, про що ти й говориш. - Еван сором'язливо посміхнувся.

Я закотила очі і кинула йому рушник. - Ну, я збиралася допомогти тобі перев'язати це, але після цього надзвичайно незручного прояву, я думаю, що дозволю тобі зробити це самому. Я не хочу задовольняти твої медсестринські фантазії.

- Чорт, так близько! - Еван розсміявся, але потім став серйознішим. - Але насправді, Деш, якби ти могла поговорити з Джек...

- Так, так, я поговорю з нею. Крім того, нам треба йти, якщо ми хочемо встигнути до Фіони до темряви.

- Ти не можеш просто подзвонити їй? - запитує Еван, дістає з-під раковини аптечку і підходить до дзеркала.

- Я дзвонила їй, але її мобільний був відключений.

Еван озирається на мене і піднімає брову. - Хм... ну, це дивно.

Я починаю пробиратися до дверей. - Що ж, я піду поговорю з Джек, а ти прибирайся і починай збиратися в дорогу. Це 20 миль, тож нам знадобляться деякі основні припаси і, можливо, трохи їжі, щоб взяти з собою. - До речі, про їжу, Джек нічого не їла з самого сніданку. Я повинна принести їй що-небудь в якості мирної пропозиції.

Я зробила простенький салат, кинувши в миску трохи салату і моркви. Як я можу винести цю штуку на вулицю, не забризкавши слиною всі краї? Хм, я беру миску в рот, вивертаю шию і балансую на спині. Ура поні-спині! Забезпечивши безпеку вантажу, я виходжу з будинку і спускаюся до місця, де востаннє бачили Джека. Звісно, я знаходжу її, лежачою на землі, майже на тому самому місці, де вона була сьогодні вранці. Вона дивиться на мене, коли я підходжу, але нічого не каже. Я нарешті добігаю до неї і розвертаюся, щоб схопити миску, а потім ставлю її біля неї. Я широко посміхаюся. - Гей, Джек! Я принесла тобі обід! Тут салат, морква і...

- Я зараз не дуже голодна, - тихо каже Джек.

Я роблю крок назад. - Що? Але ж ти була тут цілий день.

Джек знизує плечима, але нічого не відповідає.

Я піднімаю брову. - Джек, з тобою все гаразд? Це зовсім на тебе не схоже. Ти мій веселий найкращий друг, завжди

відповідальний і оптимістичний. Ти не повинна бути Стронг Седом.

Джек розсміялася, чому я була дуже рада. - Стронг Сед? Справді, зараз дзвонила Деш, з 2005 року, і хоче повернути свій мем назад.

Я посміхнулася. - Ходімо, Джеку, давай повернемося всередину. Хандра тут не зробить нас знову людьми.

Залишки посмішки Джека одразу ж зникли, і вона стала холодною. - Так, ну, ти все одно цього не захочеш. Чорт забирай, ти, напевно, повинна благодати мене залишитися тут, якщо ти дійсно думаєш, що якщо я залишуся тут, то ми залишимося поні.

Я зробила крок ближче. - Що це має означати?

- Припини прикидатися, чоловіче. Ти не маєш наміру знову ставати людиною. Я бачила тебе, Деш... щоразу, коли ти проходиш повз дзеркало, ти виглядаєш, як дитина в кондитерській. Я буквально ніколи не бачила, щоб хтось так радів власному відображенню.

Я червонію і відводжу погляд. Це було трохи правдою, чи не так? Джекі піднімає на мене очі і продовжує. - Це чудово, я рада за тебе. Принаймні один з нас насолоджується усіма цими дивними речами, що відбуваються. Хто знає, може, і мені варто було б, адже ми застрягли в цьому до кінця життя...

- Ми не знаємо цього, Джекі. Ми не можемо прикидатися, що розуміємо, що зараз відбувається, робити довгострокові припущення безглуздо, поки ми не

отримаємо відповіді. - Я підходжу до тіла Джек і сідаю поруч, закидаю копито їй на плече і міцно обіймаю. - Ти маєш рацію, Джек, мені подобається це тіло. Але я також знаю, що ви з Еваном не відчуваєте того ж самого. І якщо ви обидва нещасні, то і я буду нещасною. Тому я зроблю все, що зможу, щоб спробувати розібратися в цьому і подивитися, чи зможемо ми змінитися назад.

Джек повернула до мене голову і трохи посміхнулася. - Звучить благородно, але як саме ти плануєш це зробити?

- Почнемо з Фіони. Я знаю, що ти думаєш, що вона не винна. Можливо, ти маєш рацію, але це єдина зачіпка, яка у нас є. Ми можемо піти туди і поговорити з нею, дізнатися, що вона знає. Чорт, навіть якщо вона нічого не знає, ми все одно можемо скористатися її допомогою. Вона, мабуть, єдина людина, якій ми можемо зараз довіряти, мати її на фермі разом з нами було б просто фантастично! Вона могла б ходити в магазин, приносити нам книжки, оплачувати рахунки за електрику, дотягуватися до речей на високих полицях, купати нас, розчісувати гриви, пригортати до щік, заплести нам хвости...

Коли я продовжую, Джек починає витріщатися на мене з виразом жаху на обличчі. Я вибухаю сміхом. - Ха-ха, просто хотіла переконатися, що ти звернула увагу. - Джек посміхається і хитає головою, я рада бачити, що вона виражає якісь емоції. - Але ні, справді, Фіона нам би дуже допомогла, якби могла приєднатися до нас на фермі.

Джек витягує шию. - А чому ти думаєш, що вона захоче приїхати сюди і жити з нами?

Я дивлюся на Джека і показую широку посмішку. - Чувак, ми ж поні. Довбані поні! Немає нічого, що б Фіона любила більше! Це буде як тоді, коли Флаттершай зустріла Спайка в першому епізоді, і вона збожеволіє. Я так і бачу, як вона відчиняє вхідні двері і... - Справжній поні! О, я ніколи раніше не бачила справжнього мультяшного поні! Вони такі милі! І ВОНИ РОЗМОВЛЯЮТЬ! Це так неймовірно...

- Так, так, я зрозуміла! Ми всі бачили шоу "Деш"! - Джек злегка роздратовано стріпує гривовою, але я не можу втриматися від сміху.

- Чудово, ти з нами. Що ж, збирайся, Еван має лише замкнути будинок, і тоді ми зможемо вирушати. Це не займе більше кількох годин, щоб дістатися туди легким галопом.

Джек піднімає брови. - Що? О ні, вибач, я не піду.

Я здивовано відводжу голову назад. - Га? Чому ні? Я думала, ти сказала, що розумієш, чому ми повинні піти і забрати Фіону.

- Ну так, ви з Еваном їдьте за Фіоною. Я буду чекати тут.

Я розгублено нахилию голову. - Що сталося? Ти не хочеш піти з нами? Що ти збираєшся тут робити сама?

Ей-Джей знизує плечима. - Я просто не бачу причини, чому я повинна йти. Ти просто підеш до неї додому і постукаєш у двері. Для цього ж не потрібно трьох поні, правда ж? Крім того, я просто хочу побути на самоті, спробувати розібратися з усім цим у своїй голові.

Я витріщилася на Ей-Джей на мить. Мені було не зовсім комфортно залишати її саму зараз, її розум був не зовсім цілісним. Хто знає, що вона може в кінцевому підсумку зробити, якщо ми залишимо її саму на день або два.

Джек, здавалося, прочитала мої думки. - Деш, перестань, зі мною все буде добре. Ти ж повернешся через день, так?

Я кивнула, вона мала рацію. Крім того, як колишній інтроверт, я знала, що іноді ти дійсно хочеш, щоб тебе залишили на самоті. - Так, ми скоро повернемося. Гадаю, ми можемо дозволити тобі залишитися тут, якщо хочеш. Ти впевнена?

Джек посміхається. - Деш, твоя турбота про мене гідна захоплення, але насправді зі мною все буде гаразд. Що найгіршого може статися?

Я починаю готувати дотепну відповідь, але зупиняюся, бо чую тупіт копит, що наближається. Ми з Джек обертаємося і бачимо Евана, який повільно йде до нас від будинку. Через шию у нього перекинута невелика полотняна сумка, ймовірно, наповнена припасами для нашої подорожі. Еван підходить ближче і посміхається до Джека. - Радий бачити, що ти відчуваєшся краще, сестричко, тепер ми всі готові?

Джек відповідає посмішкою, але не дивиться Еван в очі. Я говорю за неї. - Джек вирішила поки що залишитися. Вона просто хоче трохи побути на самоті, щоб подумати. - Еван виглядає шокованим і починає відповідати, але я перебиваю його, перш ніж він встигає щось сказати. - Я підтримую рішення Джека, і крім того, Еван, ми намагаємося пробратися в житловий район, і нам потрібно

залишатися непоміченими людьми, так? Чим менше нас піде, тим легше буде залишатися непоміченими.

Еван, завжди практичний, обмірковує цю думку. - Так... Гадаю, в цьому є сенс. Але що Джек буде робити тут сама цілий день?

Джек знизує плечима і нарешті звертається до брата. - О, ти знаєш, тут ще є деякі справи по господарству і таке інше. Я буду зайнята. Не хвилюйся за мене, ти й оком не змигнеш, як повернешся.

Еван робить глибокий вдих і обдумує останню думку. - Ну, гаразд, якщо ти цього хочеш. Якщо щось трапиться, коли нас не буде, просто подзвони нам. - Еван вивертає шию і тягнеться до своєї брезентової сумки, витягаючи звідти два чорні телефони. Потім він кидає один з них до ніг Джека.

Я дивлюся на нього якось мить і починаю сміятися, згадуючи всі старі меми про "незнищений" мобільний телефон 90-х років. - Еване, скажи чесно, де ти взяв пару старих Nokia 3310?

Джек посміхнулася і відповіла за нього. - О, чувак, ми отримали ці речі 20 років тому! Я тоді була у початковій школі, це був мій перший мобільний телефон. Ах, хороші спогади.

Еван хіхікнув, перевертаючи його в копиті. - Гарні аналогові кнопки. Немає сенсорного екрану, тож він сумісний з поні!

Я посміхнулася, Еван був розумніший, ніж здавався. Захопити старі мобільні телефони було гарною ідеєю. Я звертаюся до Евана. - Ну що, ми готові йти?

Еван киває. - Так, у мене є мапа, деякі припаси, а ще я взяв ключі від твоєї квартири, на випадок, якщо ми захочемо там заночувати.

Я дивлюся на небо, вже ближче до вечора. Нам, напевно, доведеться шукати місце для ночівлі в місті, а моя квартира була досить близько до квартири Фіони. Хм, я майже впевнена, що у власника було правило "ніяких домашніх тварин". Цікаво, ми підпадаємо під це правило?

Еван штовхнув мене в бік. - Чого ти посміхаєшся? Ти готова йти?

Я сміюся і грайливо відштовхую його. - Так, так, давай червоний велетень. - Я повертаюся і махаю Ей-Джей копитом. - Ми подзвонимо тобі, коли дійдемо, Джек.

Джек посміхається і махає у відповідь. - Так, ви двоє, розважайтеся. Побачимося.

~~~~~

Кілька годин по тому.

З точки зору Джек.

Я позіхнула і потягнулася, щоб прибрати світле волосся з очей. Як би я не ненавиділа думати про себе як про Епплджек з серіалу, я зрозуміла, що, можливо, мені доведеться трохи більше наслідувати її і придбати кілька резинок для волосся. Повна грива довгого світлого волосся була не дуже практичною для того, хто виконував роботу на фермі. Деш пощастило, її волосся було коротшим і, здавалося, природно не потрапляло їй в очі. Але не моє, цій земній поні дуже потрібен був якийсь аксесуар, щоб утримувати волосся.

Я позіхнула ще раз і попрямувала до стайні. Деш і Еван поїхали близько чотирьох годин тому, і я намагалася зробити все можливе, щоб зайняти себе чимось. Я обійшла і перевірила поля, а потім деяких тварин. Всі кури та інші тварини мали вдосталь корму і води, з ними все повинно бути гаразд на деякий час. Залишалось тільки одне місце, яке я вже давно відкладала. Треба було перевірити коней.

Я підійшла до входу в стайню і зупинилася на мить. Зайти сюди поні було б дивно, це точно. Я повільно пройшла повз двері і одразу ж відчула запах. Ого, хлопче, це було щось особливе. Сіно, корм, піт, сеча, феромони - дуже сильна суміш запахів вдарила в мій чутливий ніс. Але це не було неприємно, навпаки, тут пахло досить комфортно.

Я проходжу центральною доріжкою будівлі, проходячи повз кобил ліворуч і жеребців праворуч. Я скоса поглянула на кобил і на мить замислилася над їхніми розмірами. Вони були не набагато більші за мене. На фермі ми вирощували досить маленьку породу коней, і в моєму теперішньому стані поні я була, мабуть, вдвічі меншою за них. Посміхаючись, я підійшла і порівняла копита з

кобилою, що стояла найближче до мене. Я була набагато яскравішою за неї, і це чомусь принесло мені певне задоволення.

Що ж, час зайнятися справами, заради яких я сюди прийшла. Я наливаю коням води, потім іду назад, беру мішки з кормом і висипаю їхній вміст у годівниці. Спочатку я дбаю про кобил, а потім переходжу до жеребців і розкладаю їм їжу. Я одразу помітила, що вони пахнуть інакше, ніж кобили, від того, що я була так близько до них, волосся на моїй потилиці стало дибки.

Я ковтнула і відступила, повернувшись до кобилячої частини стайні і сівши біля їхніх воріт. Сиджу там кілька хвилин і думаю про різні речі. Незабаром я усвідомлюю, що запах всієї цієї їжі навколо мене викликав у мене справжній голод. Я подивилася вниз на їжу в кориті, це була суміш вівса, ягід і горіхів. Виглядало дуже смачно. Я облизую губи, але встаю і починаю йти до виходу. Їсти справжній кінський корм тут, серед сільськогосподарських тварин, це було б дивно, чи не так? І взагалі, зачекайте, Деш зробила мені салат! Він вдома.

Я доходжу до виходу і виходжу на вулицю, запах стайні незабаром розвіюється вітром. Однак, як тільки я виходжу, шерсть на моїй потилиці стає дибки. Я відчуваю нав'язливі думки, які змушують мене запитати себе, чому я вийшла зі стайні. Я повертаюся і дивлюся назад на стайню, мені дуже хочеться повернутися всередину з будь-якої причини. Ні, я не можу, це було б неправильно. Я впевнена, що Еван і Деш не схвалять цього. Настирливі думки відповідають мені. - Але ж Еван і Деш зараз не тут, чи не так? - Я повільно роблю крок назад до входу в стайню. Я бурмочу

собі під ніс, поки ноги несуть мене назад всередину. - Так, вони поїхали на цілий день, це мій єдиний шанс побути тут...

Я знову заходжу до стайні, і цього разу зачиняю за собою двері, відчуючи хвилю комфорту, коли роблю це. - Так, тут набагато приємніше, ніж надворі. А тепер час поїсти.

Я хапаю ще один мішок корму і відкриваю його, думаючи, куди б мені його висипати, щоб поїсти. Ну, чорт забирай, можна ж скористатися "тарілкою", для якої вона призначена, чи не так? Я підходжу до кобили і висипаю мішок в її годівницю, додаючи до купи корму, який я вже насипав туди. Я ставлю пакет і дивлюся на годівницю. З цього боку я не могла їсти з нього, воно було нахилене так, щоб коні в стійлах мали кращий доступ до нього. - Ну, є тільки один спосіб це виправити...

Я спокійно пробігаю риссю повз кілька стаєнь, поки не знаходжу хвіртку для кобили. Я швидко відчіплюю хвіртку і заходжу всередину, зачиняю її за собою і чую, як вона клацає. Я посміхаюся, я могла б відчинити її з цього боку, якби захотіла, але зараз мені цього не хотілося. Та й навіщо?

Я обертаюся і бачу десяток кобил, які стоять у цьому загоні, і одна з них, Сара, дивиться прямо на мене. Від Сарі у мене завжди були мурашки по шкірі, і цей раз не став винятком. Її очі стежили за мною, і вони були наповнені схвальною, але також якоюсь недоброзичливою емоцією. Пройшла риссю повз неї, потім до інших кобил, цілеспрямовано тручись об них плечем і боками, коли проходила повз них. Відчуття шерсть на шерсті було

приємним, і мені навіть захотілося вдихнути на себе трохи їхнього запаху. Нарешті я пробіраюся до годівниці і протискаюся між двома іншими великими кобилами, які жували корм. Вони дозволяють мені пройти між ними, і незабаром я приєднуюся до них, засунувши морду в годівницю.

Я приєднуюся до інших коней і занурюю морду в корм, цілеспрямовано, по-звірячому заковтуючи їжу. Я не зможу так поводитися, коли повернуться Еван і Деш, тож можу насолоджуватися цим дивним задоволенням, поки можу. Я продовжую їсти і обмірковую свої нещодавні думки. Зачекайте, чому Еван і Деш не хотіли, щоб я була тут? Зачекайте, чому я була тут? Шерсть на потилиці знову поколює, і я повертаюся до пережовування корму. Озираюся навколо, по обидва боки від мене інші коні, вони їдять так само, як і я, і стоять так само, як і я. Я не можу повірити, що я була мультяшною. Звичайно, я була мультяшним поні, а вони - дорослими кіньми, але це було досить близько. Я посміхаюся в їжу, усвідомлюючи, що мені тут дуже раді. Стояти тут з іншими кобилами, їсти, як одна з них, все це здавалося правильним. Я належу цьому місцю. Мої очі починають потроху затуманюватися. Мммм, як смачно.

Розділ 9: Перша ніч.

З точки зору Дейва.

- Тож... тобі подобається бути поні? - Я посміхаюся і повертаю голову, щоб подивитися на Евана, який просто озирається на мене і піднімає брови.

Ми вийшли з ферми близько 10 хвилин тому і, перейшовши на приємну рівну рись, ввійшли в густий ліс за фермою. Більшу частину шляху ми пройдемо через цей рідкісний ліс, що було добре, оскільки він майже завжди був безлюдним. Так чи інакше, ніхто з нас нічого не говорив відтоді, як ми покинули ферму, тож я спробувала почати розмову з цього питання.

Еван відповів, не сповільнюючи темпу. - Е-е, це досить складне питання, чи не так?

- О? Чому ти так думаєш? - Я невинно посміхаюся, намагаючись підняти Евану настрій. Я маю на увазі, що я збираюся застрягти з ним на цілий день, я могла би також змусити його посміхатися, якщо б змогла.

Еван злегка нахилив голову. Думаю, він хотів знизати плечима, але не можна цього робити, коли ходиш, спираючись на плечі. - Та годі тобі, Деш, ти ж казала, що мені подобається бути поні. Це означає, що дія приносить задоволення.

Я дивлюся на Евана, його слова здаються гіркими, але він промовив їх з легкою посмішкою на обличчі. Це був початок. - О, мені так шкода, великий магістр-професор англійської мови: Доктор Еван Сміт. Дозвольте мені перефразувати, будь ласка, опишіть середню суму ваших позитивних і негативних почуттів, які ваша нервова лімбічна система відчувала відтоді, як ви стали конем.

Еван злегка хіхікає. - Розумниця.

Я висолоплюю язика. - Дурень!!!

- Ботанік.

- Дебіл!!

- Кобила.

- Робоча конячка!

Еван сміється. - Береш уроки у моєї сестри?

Я посміхаюся йому. - Гей, не грайся з вогнем, якщо не хочеш обпектися.

Еван посміхається і хитає головою. - О, ти думаєш, що ти така хороша в цій грі?

Я прискорюю крок і проходжу повз Евана. - У мене імунітет до твоїх образ. На відміну від вас з Джек, я чудово почуваюся в цьому тілі. Ви не зможете мене зламати.

Еван відповідає. - Невже?

- Випробуй мене Червоний Велетень. Покажи мені свій найкращий постріл.

Еван прочищає горло. - О, будь ласка, ти ж кобила з райдужною мордою.

Я стогну. - Еване, це була така погана спроба, що ти фактично зробив всю цю розмову незручною.

Еван також перестає йти і підкидає передні копита догори. - Я сказав, що у тебе тіло кобили і жіноче обличчя! Я сміюся з того, що ти втратила мужність і людяність!

Я продовжую сміятися. - Сказати мені, що у мене тіло кобили і жіночне обличчя - це все одно, що сказати дівчині, що у неї дуже жіночне тіло. Я майже впевнена, що це комплімент.

Еван махає мені одним копитом. - Та годі тобі! Ти, мабуть, засмучена через якусь частину цього перетворення! Ти ж кобила! Чорт забирай, як тільки у тебе буде тічка, ти не захочеш нічого іншого, окрім того, щоб тебе трахнули! Це принизливо!

Я посміхаюся і рясую йду до Евана. Я сповільнюю темп і рухаюся навколо нього, ковзаючи хвостом під його підборіддя. - О? Хто сказав, що я не з нетерпінням чекаю на секс? Хммм? Хто сказав, що я не з нетерпінням чекаю тічки?

Еван напружується і червоніє, відчуваючи мій хвіст на своєму обличчі. - Ух, Деш ... - Еван важко ковтає, - ... у тебе зараз тічка?

Я повертаюся до нього обличчям і злегка трясую гривною. - Ні. Ні, не тічка.

Почувши це, Еван хмуриться. Я посміхаюся від вуха до вуха. - Ах-ха! Попався! Ти насправді був розчарований, коли дізнався, що у мене не було тічки! Ти хочеш мене трахнути! Ти справді хочеш зайнятися зі мною сексом! Еване, мені огидна твоя пропозиція!!!

Еван червоніє і відводить погляд. - О, замовкни.

Я посміхаюся. - Хе-хе, просто жартую!

Еван моргає. - Жартуєш? Над чим?

Я перестрибую з лівого копита на праве, а потім назад. Підстрибую туди-сюди на місці, як маленька шкільна кобилка. Я насолоджуюся цим. - О, Еване, я пожартувала, мені зовсім не огидна твоя пропозиція! Хтивість - це природно! - Еван кусає губу і хитає головою в землю. Я продовжую говорити. - А ще я пожартувала про те, що в мене зараз немає статевої охоти...

Еван нашорошує вуха і піднімає голову. - Чекай, що?!

Я хихикаю. - Боже, Еване, як мило, що ти так прагнеш дізнатися про це.

Еван заковчує очі. - Ой, замовкни, Рейнбоу. Так чи ні?

Я знизую плечима. - Ну, чесно кажучи, я й гадки не маю. Я не дуже добре знаю, як це має відчуватися. Я не думаю, що це я? Можливо?

Еван напів посміхається. - Ну, це має бути досить легко. Ти... збуджена?

- Неймовірно, - миттєво відповідаю я. Наскільки я знала, бути наодинці з Еваном було все одно, що ввімкнути

водопровід під хвостом. Я так намокла, що не була впевнена, чи не обмочилася.

Еван закусив губу. - О. Ну тоді, так, у тебе, мабуть, тічка. Поза сезоном кобили зазвичай майже не мають статевого потягу. Якщо ти щось відчуваєш, то, мабуть, у тебе тічка.

Я посміхаюся у відповідь. - О, тоді добре, що я це знаю. І як довго це триває?

- Ну, у коней на Землі це зазвичай лише кілька днів. - Еван неспокійно змістив свою вагу.

Я підходжу до Евана. - Ну що ж, тоді ..... У нас не так багато часу, чи не так, Еване? - Моя посмішка стає ширшою.

Еван зупиняється в повітрі, і його обличчя застигає. - Емм... що?

Я нахиляю шию вниз і заглядаю між його ніг, мої очі розширюються від того, що я бачу. - Срань господня, Еване. Впевнена, що ти мене правильно зрозумів і знаєш, на що я натякаю. Я маю на увазі, що твій член охріненно величезний, ти явно ерегований.

Очі Евана широко розплющуються, і він намагається затулитися. - Господи! Якого біса, чувак, припини витріщатися на мій мотлох! Ти що, гей?

Я сміюся, а потім сором'язливо посміхаюся до збентеженого жеребця, що стоїть переді мною. - Та годі тобі, Еване, перестань прикидатися дурником. Чому я не можу взяти пік? Ти збуджений, я збуджена. Ти чоловік, я жінка... Здається, все правильно, чи не так?

Еван проковтнув клубок у горлі, але нічого не сказав, я продовжую. - Тож, знаєш, я впевнена, що можу дивитися на нього, враховуючи, що незабаром я, мабуть, збираюся зробити з ним більше, ніж просто дивитися... - Я ледве вірила у те, що говорила. Коли я прокинулася сьогодні вранці, я не думала, що буду фліртувати з Еваном, не кажучи вже про те, щоб вмовити його трахнути мене. Чорт забирай ці гормони і мій пульсуючий секс; було важко думати ясно без думок про проникнення, які затьмарювали мій розум кожні кілька секунд. Я заплющую очі і намагаюся відігнати їх, але безрезультатно.

Еван озивається. - Ти в порядку, чувак?

Я облизую губи від усіх думок, які пропливають у моїй голові. Сотні випадкових думок і бажань, кожна з яких бажаніша за попередню. Я розплющую очі і дивлюся на Евана. - Зі мною все гаразд, Еване, все гаразд. Просто стає важко думати через цю спеку. Впевнена, що нам доведеться це зробити. Скоро.

На обличчі Евана відобразилася суміш розгубленості і збудження. - Чувак... ти ж не пропонуєш нам зайнятися сексом, коли ми приїдемо до тебе додому... Гм, чи не так?

Я сміюся про себе, бідолашний Еван розривався між огидою і хтивістю. Гадаю, я теж, але було зрозуміло, що "огида" швидко втрачає позиції. Я ж була кобилою, так? Могла б і зіграти цю роль. - О ні, ні, Еване. Я не пропоную йти до мене додому і трахатись. - Я посміхаюся і простягаю копито, щоб прибрати волосся з очей Евана. - Ні. Я пропоную зробити це прямо тут.

Очі Евана стають ще ширшими. - Чувак! Але ж ми надворі, посеред лісу! І прямо зараз?! Але, але, чувак...

Я приставила копито до його морди, щоб обірвати його. - Знаєш, щоб зробити це менш дивним, ти, мабуть, повинен перестати називати мене чуваком. Заради нашого з тобою здорового глузду, тобі краще називати мене просто Рейнбоу Деш під час цього.

Еван злегка тремтить. - Деш, ти ж не серйозно пропонуєш нам трахнутися прямо тут, прямо зараз. Ми ж на вулиці...

Я нахиляюся вперед і торкаюся його мордою до своєї. - Ми поні. Краще тут, ніж у приміщенні, ми могли б поламати деякі меблі, якби спробували це в моїй квартирі

Еван скиглить. - Але мене не приваблюють коні... а тебе не приваблюють хлопці!

Я починаю щипати його зубами за вуха. - Добре, що я не кінь, а поні. А по-друге, так, мене не дуже приваблюють хлопці. Але це тіло - точно, і, крім того, я дуже хочу дізнатися, як воно на дотик. Було б цікаво дізнатися, як це, коли тебе трахають як дівчину.

Еван підняв брову. - Тож навіть якщо тебе не приваблюють хлопці, ти все одно готова бути на приймальному кінці члена? Я маю на увазі, я не буду скаржитися, але...

Я заочую очі. - Ця дівчина просто кидається до тебе і пропонує дику поїздку, а ти намагаєшся змусити її передумати? І крім того, мені не потрібно, щоб мене приваблювали члени, щоб насолоджуватися цим. Я навіть не буду бачити твій, просто сідай на мене. Я просто

стоятиму тут і насолоджуватимусь відчуттями. Ніякого гейства. - Не знаю, чи то від спеки, чи від чогось іншого, але мені вже було байдуже до тонкощів. Він був потрібен мені всередині мене. І чому він вважав, що мене не цікавить член? Я не цікавилася ним як людиною, але з тих пір, як стала кобилою, думаю, це змінилося.

Я все вирішила, тепер треба було лише переконати Евана. Я відступаю від Евана і повільно кружляю перед ним, щоб продемонструвати все своє тіло. Нарешті, я зупиняюся, повернувшись до нього задом, і мій хвіст махає перед його обличчям. Після кількох рухів я піднімаю хвіст так високо, як тільки можу, і піднімаю свою дупу в повітря, даючи Евану повний огляд усього, що знаходиться внизу.

Я озираюся і бачу, як Еван тремтить на місці, дивлячись на кобилу, що виставила себе перед ним. Я не знаю, як він міг так довго опиратися. Я знала, що зараз я точно стікаю від нього. Сам запах і видовище перед його очима...

Еван продовжує тремтіти і робить маленький крок ближче до мене. Я тримаю хвіст піднятим і кілька разів махаю ним туди-сюди, сподіваючись переконати Евана взяти мене. Секунди минають, а він все ще стоїть на місці, тому я видаю тоненький стогін і знову кажу. - Давай, великий хлопчику, не змушуй мене чекати...

Еван робить ще один маленький крок вперед, його ніс практично торкається моїх складок. Він відкриває рот, щоб заговорити, але йому важко сформулювати слова належним чином, коли кожен нерв його істоти каже йому просто почати трахатись. - Даш... Я не можу... Я виріс... серед... коней... це надто дивно...

Мені майже його шкода, він в дуже незручному становищі. Але так, майже шкода, насправді я не відчуваю жодної жалості. Вибач, Еване, але це відбувається. Мене тут трахнуть, я вже все вирішила. Я не маю наміру відпускати тебе, поки ти не виконаєш свій обов'язок жеребця. Чому він ще не осідлав мене? Я щось пропустила?

- Не можна... трахати... поні... - бурмоче Еван, але залишається нерухомим на місці, вдихаючи мій запах.

Я уявляю себе на місці Евана і відчуваю гострий біль заздрощів. Чорт забирай, моє минуле "я" зробило б усе, щоб опинитися на його місці. Але чому він досі не накинувся на мене? Мабуть, мені бракувало якогось кроку, якогось сигналу, на який він підсвідомо чекає. Що це, в біса, було? Я підняла хвіст, де абсолютно мокра, я підняла зад...

- Мушу... чинити опір... - Еван продовжує, його воля на межі.

О! Згадала! Не можу повірити, що забула цю частину. Це ж найважливіша річ, яку кобила може зробити, щоб подати сигнал жеребцеві. А тепер подивимось, що це за м'яз? Хм, подивимось, може, якщо я стисну його...

Я навіть не встигла зареєструвати, що зробила правильно, бо мене відволікло звіряче ревіння похоті Евана, коли мій підморгуючий дисплей зруйнував будь-який опір, який у нього залишився. Наступне, що я пам'ятаю, як він підводиться на дві ноги, хапає мене за спину передніми копитами і подає свою нижню частину тіла вперед.

- Ого, Еване, ласкаво просимо на вечірку, приятелю... О, СОЛОДЕНЬКА СЕЛЕСТІЯ! - Мій розум розривається навпіл, коли я відчуваю, як моє пульсуюче місце розрізає член Евана. Я очікувала ніжнього введення, як це було з моїми пальцями минулої ночі, але це було зовсім не так. Це не було ніжним підштовхуванням чи простою хвилиною задоволення, як тоді, коли Джек лизала мене. Це було на зовсім іншому рівні, він був таким величезним, що здавалося, ніби мене штрикають довбаною колодою.

Еван намагається щось сказати, але все, що з нього виходить - це стогони, коли він намагається проникнути в мене глибше, балансуючи на двох копитах. Я відчуваю, як моє задоволення перетворюється на біль, а потім знову на задоволення. Потім, як грім серед ясного неба, Еван робить ще один глибокий поштовх і пробиває щось, щоб подвоїти глибину свого входження. Плями болю затьмарюють мій зір, і я голосно кричу, просячи Евана зупинитися. Щось було не так, це занадто боляче.

На щастя, Еван почув мене, відступив трохи назад і сповільнив темп. - Гей, Рейнбоу Деш, ти в порядку? - Еван стурбований, але він все ще повільно просувається в мене на кілька сантиметрів вперед і назад. Його очі заплющені, і він насолоджується тимчасовим draжненням.

- Чорт забирай, Еване, я думаю, що ти прорвався в мій кишечник або що. Чорт забирай...

Еван сміється і починає прискорювати темп. - Ого... У маленької дівчинки щойно лопнула вишенька. Це чарівно. - Задоволений тим, що джерело мого болю не є чимось серйозним, Еван посміхається і знову починає трахати

мене всерйоз. Я просто стою, відчуваючи, як він заходить все глибше і глибше з кожним поштовхом. Після кожного поштовху я думала, що він увійшов так далеко, як тільки міг, але через секунду він заходить ще глибше.

Принаймні, біль майже зник, але це означало, що я могла зосередитися на відчутті того, як щось ковзає в мені і виходить з мене. О Боже, це було тривожно, член одного з моїх найкращих друзів всередині мене. Мене трахають. Якого біса це здавалося гарною ідеєю? Чия це була ідея!? Коли його поштовхи стали сильнішими, мені стало важко стояти, коли він так вривався в мене. Я збиралася впасти, якщо нічого не зроблю. Я затамувала подих, коли зрозуміла, що для того, щоб втриматися на ногах, мені доведеться рухатися проти нього. Я починаю таранити себе назад, коли він штовхає мене. Це допомогло мені втриматися на ногах, і, гадаю, це також мало побічний ефект - його поштовхи стали ще глибшими.

- Боже, Деш, це найкращий секс, який у мене коли-небудь був. Не можу повірити, що це була твоя ідея! Це, о Боже мій... ти така туга!

Неймовірно, він все ще проникає все глибше з кожним поштовхом, таке відчуття, ніби ціла рука рухається в мене і виходить з мене прямо зараз. Чорт забирай, наскільки він довгий? Або, якщо вже на те пішло, наскільки я глибока?

- Гаразд, досить верхівки, думаю, я вже готовий. Тримайся, Деш, зараз буде решта!

Я відчуваю, як він витягує на кілька дюймів і на мить зупиняється. Що в біса він мав на увазі під "рештою"? Скільки ще йому може знадобитися...

ПОШТОВХ

Мій зір зникає до білого, і я розбиваю нічне небо дівочим криком. Те, що я вважала глибоким раніше, було, очевидно, лише першою частиною того, що він мав. З останнім поштовхом він, здається, збільшив свою глибину більш ніж удвічі. Тепер я відчувала, як його член проникає в мене практично до самої грудної клітки. Він відступав назад і заглиблювався на фут, повністю занурюючись у мене. Я відчувала, як кожен його дюйм ковзає всередині мене, потім витягується, а потім знову врізається назад. Знову і знову, фут за футом кінський член заповнює мене.

Еван прискорює темп, він не збирався довго триматися. - Деш, трясця твоєї матері... Деш... Ми не можемо дозволити тобі змінитися назад. Ти повинна залишатися такою... Ти повинна зберегти це тіло...

Трохи стривожена тим, як він це сказав, я нашорошила вуха і спробувала обернутися, щоб запитати, про що він говорив. Однак незабаром я розумію, що не можу цього зробити, я буквально не можу поворухнутися. Все моє тіло було майже паралізоване від відчуття того, як член Евана ковзає по половині мого тіла.

Еван продовжує. - Ти повинна зберегти це тіло. Ти повинна залишитися такою, назавжди. Ти найкраща з тих, з ким я коли-небудь трахався, це ідеально! Я хочу, щоб ти завжди була такою...

Я намагаюся дотепно відповісти, але знову ж таки, саме відчуття того, що мене так ретельно трахають, не дає

можливості ні рухатися, ні думати як слід. Я розтуляю губи і намагаюся говорити, але все, що виходить, - це хрипке дихання і легке скиглення. Я хотіла розсміятися з того, що видаю ці звуки, але мій хід думок був перерваний тим, що Еван зменшував глибину своїх рухів. Незабаром він витягнув майже до кінця, і я відчула неймовірну порожнечу. Я відчувала, що мені не вистачає чогось, що мені потрібно, це було майже так, ніби хтось відрізав мені одну з моїх ніг. Що він робив? Чому він покинув мене? Він був потрібен мені всередині мене!

Я роблю крок назад і нахиляюся до нього, намагаючись утримати його всередині себе. Еван протестує. - Я скоро кінчу, Деш, я виймаю...

- НІ! - О, я знову знайшла свої слова. - Не смій, бляха, не смій, чувак. Кінчи в мене, ти мушиш!

Еван майже повністю вийшов, але не відпускав кінчик. Він почав легенько просуватись на кілька сантиметрів за раз, не знаючи, що робити і де закінчити. Його обличчя починало кривитися, коли він боровся з бажанням кінчити ще кілька секунд, щоб у нього був час розібратися в цьому. - Ти впевнена, Деш? Чому ти... хочеш його... всередину? - Еван сильно закусив губу, він не збирався довго терпіти.

Я посміхнулася йому у відповідь, промовляючи свої репліки між його поштовхами. - Так багато разів я хотіла кінчити в Рейнбоу Деш. Нехай це станеться зі мною. Для мене колишньої. Будь ласка...

Еван не дуже розумів мою логіку, але якщо його кобила хотіла цього всередині, хто він такий, щоб їй відмовляти? Еван нахиляється вперед і дає мені трохи глибший

поштовх, потім він трохи відступає назад і дає останній масивний поштовх на всю довжину.

Я задихаюся від шоку, коли Евану вдається повністю зануритися в мене. Я відчуваю, як його яйця смикаються на моєму крижі, а його член по всій довжині дико спазматично рухається всередині мене. Еван лягає на спину і починає жувати моє вухо, коли я відчуваю, як його кінчик спалахує всередині мене. Ще мить - і я відчуваю, як кінець його члена вибухає, а стрічки теплої, густої рідини починають заповнювати внутрішню частину мого тіла. Мій рот роззявляється, і я мимоволі стогну, відчуючи, як рідина заповнює щілини всередині мене, про які я навіть не підозрювала.

Час сповільнюється, і я роблю глибокий вдих, коли розумію, що пульс рідини зупинився, тільки щоб з подивом відчувти, як член знову смикається і скидає ще один вантаж. А потім ще один. А потім ще один. І... ах, бляха, це було занадто, мої ноги починають підгинатися піді мною, коли я нарешті досягаю оргазму. Мої коліна підкошуються, коли я відчуваю, як моя кицька стискає член Евана в лещатах і починає доїти його до останньої краплі. Еван видає ще один гортанний стогін, і останні хвили задоволення від мого оргазму змушують мене втратити свідомість, і я падаю на землю, а Еван все ще лежить на моїй спині.

~~~~~

Я приходжу до тям через кілька хвилин, коли відчуваю, як Еван повільно відтягує ноги і починає витягувати свій розм'який член з мене. Я відчуваю, як він повільно вислизає з мене по всій довжині, за яким слідує огидний звук, що сповіщає про його вихід. Я зціплюю зуби, коли Еван скочується з мене, приземляючись на бік і важко дихаючи. Що стосується мене, то я лежу досить нерухомо, усвідомлюючи, що моя кицька зараз дико підморгує, оскільки кілька пінт білої рідини починають повільно витікати.

Через мить я переводжу подих і вимовляю. - Отже... це сталося.

- Ого, - виринається з вуст персони, від якої можна було б цього очікувати.

Я повертаюся так, щоб дивитися на Евана. - Так, це було унікально. Скажімо так, я, мабуть, ніколи не забуду цей досвід.

Еван дивиться на верхівки дерев і посміхається. - Я був настільки хороший?

Я закочую очі. - Не обманюй себе, приятелю. Я цього не забуду, тому що я не зовсім звикла до відчуттів і почуттів, коли чийсь член таранить мою піхву! - Я відчуваю, як мене пересмикнуло, я все ще не звикла повністю визнавати, що у мене є кицька, хоча це поняття швидко ставало легшим для сприйняття. - Боже, не можу повірити, що я сама на це зголосилася.

Еван посміхається. - Ну, як би там не було, я радий, що ти це зробила. А тепер скажи чесно, як я тобі?

Я розриваю зоровий контакт, сильно червонію. - Гадаю, ти був просто чудовим.

Еван злегка сміється. - Ну, ти була дивовижною. Твоя кицька, вау. Найкращі дві хвилини в моєму житті, без сумніву.

Я дико почервоніла. Я не відчувала романтичної прив'язаності до Евана, але все ж, почувши, що він вважає мене чудовою в ліжку... що ж, це змусило мене відчувати себе досить до біса чудовою.

- Тож, Деш, задай мені це питання ще раз.

Я повернула голову на траву, щоб озирнутися на Евана. - Хм? Яке питання?

- Про те, як мені подобається бути поні.

Я засміялася і почала повторювати питання. - Гаразд, Еване, як тобі подобається...

- У цьому, безумовно, є свої переваги, - каже Еван, посміхаючись від вуха до вуха.

~~~~~

Врешті-решт ми знову стали на копита і продовжили шлях. На щастя, ми не втратили так багато часу на нашу маленьку лісову прогулянку. За годину або близько того ми подолали чималу відстань, нам залишалося пройти ще близько п'яти миль, перш ніж ми дійдемо до межі міста.

Як би я не сподівалася, що секс залишився позаду, виявилось, що нам більше не було про що говорити.

- Пам'ятаєш, як мені вдалося досягти до твого дна? Це було дивовижно. Ти була такою тугою, а потім кінчила одночасно зі мною! - Еван знову переживав недавні спогади. Ну, принаймні, він був щасливий, думаю, я повинна бути вдячний за це.

- Ммм, я знаю Евана, я була там, я відчувала це, - пробурмотіла я, все ще не впевнена, чи отримала я задоволення від всієї цієї події. Задоволення було велике, це точно. Я маю на увазі, що в кінці я буквально втратила свідомість від відчуттів, так що я дійсно не можу скаржитися на цей аспект. І це було просто чудово випробувати це, скільки мільйонів хлопців задавалися питанням, що таке секс для іншої статі? Ну, тепер я насправді знаю! Це, звісно, круто, але тепер, коли пристрасті минули, я починаю хвилюватися, чи не стане це причиною незручних стосунків між нами обома. На щастя, зараз у нас все повинно бути добре. Поки ми з Еваном продовжуємо думати про себе як про самку поні в тічці, між нами все має бути чудово. Поки я залишаюся Рейнбоу Деш, все буде добре...

Але що, як ми змінимося назад? Якщо я знову стану Дейвом? Що, якщо я знову стану людиною-чоловіком? Я здригаюся, коли думаю про те, як незручно буде між нами з Еваном.

- Про що ти думаєш, Деш? - Еван дивиться на мене і посміхається, ймовірно, думаючи про мене в сексуальному плані. Що ж, принаймні, мені більше не доведеться

турбуватися про те, що він називатиме мене Дейвом. Я майже впевнена, що Еван тепер на 100% думав про мене як про Рейнбоу Деш, милу і чуттєву кобилу.

Я підняла на нього очі. - Ну... - Я зробила паузу, щоб придумати брехню, як зазвичай. Секундочку, чому я повинна продовжувати брехати, коли люди запитують, про що я думаю? До біса, у мене щойно був секс з цим чоловіком, я скажу йому правду. - Ну, Еване, я просто думала про те, що тепер я налаштована бути кобилою.

Еван піднімає брову. - Тобто...?

Я глибоко вдихаю. - Я щойно дозволила жеребцеві трахнути себе. Жадібно. І думка про те, щоб зробити це знову, збуджує. Як і той факт, що я знаю, що тепер ти подивишся на мене в іншому світлі. Не як на "Дейва, що перетворився на поні", а як на "ту милу кобилу". Ця думка насправді робить мене дуже щасливою. Тож я не знаю, чи зможу я зараз знову стати чоловіком.

Еван перебиває. - Не думав, що у нас є вибір у цій ситуації.

Я нахиляю голову. - Ну, ми цього не робимо, але це просто ментальна річ для мого власного розуму. Як і зараз, якби ми знову стали людьми, я б вважала за краще залишитися жінкою, коли все буде сказано і зроблено.

Еван сміється. - Ого, я, мабуть, був дуже гарний у ліжку.

Я сміюся разом з ним. - О, замовкни. Ні, серйозно, я б почувалася дивно, якби повернулася до того, щоб бути хлопцем. Справа не лише в сексі, я впевнена, що це теж було частиною цього, але це просто відчуття, яке я

отримую. Бути кобилою - це правильно, це тіло для мене наче рукавичка, що щільно облягає. Я маю на увазі, що з самого ранку я думала, що мені подобається бути поні більше, ніж людиною, а тепер я майже впевнена, що ця стаття мені подобається більше, ніж моя попередня.

Еван повертається і дивиться на мене. - Справді? Це трохи моторошно, чи не так? Я маю на увазі, я думаю, що починаю звикати до цього тіла, але я все ще думаю, що вважаю за краще змінитися назад, коли все це закінчиться. Ти справді хочеш залишитися такою?

Я посміхаюся і продовжую йти. - Так, дуже хочу. Я люблю свій вид і стаття, я зараз на 100% вдома. Я зроблю майже все, щоб зберегти це тіло.

Еван запитує. - Що завгодно? Наведи приклад?

Я висолоплюю язика. - Я б дозволила потворному червоно-земному поні зайнятися зі мною сексом, якби це означало, що я зможу зберегти це тіло ще на кілька днів!

Еван кусає губу. - Чорт забирай, Деш, я не розумію твоєї впевненості. Тебе перетворили на самку поні, потім тебе буквально відтрахав один з твоїх найстаріших друзів, а після цього ти просто посміхаєшся і відпускаєш жарти. Я б хотів, щоб Джек була такою ж впевненою у своєму тілі, як ти у своєму... - Еван хитає головою і зітхає. - Я маю на увазі, як тобі вдається так швидко адаптуватися?

Я знизую плечима. - Не знаю. І так, у мене не все було ідеально, але, гадаю, я почуваюся як удома, тому що так довго любила все, що пов'язане з Рейнбоу Деш. Тож бути нею - це просто наступний крок чи щось таке. Не знаю, я

просто відчуваю, що готова прийняти будь-який виклик і битися з будь-яким ворогом, якщо це означатиме, що я зможу довше залишатися в цьому тілі, і якщо це зробить мене більш схожою на Деш.

Еван киває. - Хм, ну, думаю, я не повинен скаржитися, якщо ти думаєш, що трахнувши мене, ти досягнеш своїх цілей. Але питання. Як далеко ти збираєшся зайти?

- Що ти маєш на увазі?

Еван продовжує. - Ну, ти сказала, що зробиш все, щоб зберегти це тіло, все, щоб бути більш схожою на Деш. Але де ти перейдеш межу? Яку частину себе ти готова втратити? Якщо тобі "вдасться", і ти досягнеш успіху і станеш втіленою Рейнбоу Деш, що ж тоді... що буде з тобою? Що станеться з Дейвом? Куди ти підеш після того, як викреслиш себе?

Я роблю паузу, це було гарне запитання. У мене не було відповіді для Евана.

Еван посміхається. - Немає відповіді?

Я озираюся на Евана. - Так, я не знаю, ця думка ніколи раніше не приходила мені в голову. Відколи все це почалося, я ніколи не турбувалася про те, щоб зберегти свою людяність, я намагалася бути більш схожим на Деш на кожному кроці.

Еван сміється. - Чорт, Джек була права, у тебе справді нездорова одержимість цим поні.

Я посміхаюся у відповідь. - Це не нездорово, це цілком прийнятно. Я ж не винна, що я така класна. І крім того, я не

думаю, що ти можеш сміятися з мене за те, що мені подобається це тіло, коли ти сам не можеш перестати витріщатися на мої боки, коли ми йдемо.

Еван червоніє. - Та годі тобі, чувак, це зовсім не чесно! Ти буквально єдина самка мого виду, яка не є членом сім'ї! Звісно, мене до тебе шалено тягнутиме, та й годі, в цьому тілі ти до смішного сексуальна. - Еван перестає йти і б'є копитами по обличчю, коли усвідомлює, що він щойно сказав. - Ух, це все так неправильно, мене не повинно так сексуально вабити до дивного синього коня.

Я бурмочу. - Мхмм, не кінь. Пегас.

Еван піднімає очі. - Ей, знаєш, я взагалі-то хотів запитати тебе про це. Що це за фігня з тими крилами? Ти можеш літати?

Я перестала йти. - Я... не знаю.

- Ну тоді міс "Я-хочу-бути-такою-як-Деш", чи не думаєш ти, що настав час спробувати?

- Хмм... - Я озирнулася навколо, ми були у відкритому полі, недалеко від межі міста. Було близько 9-ї вечора, досить темно і небо було спокійним. Це хороша погода для польотів, це точно. Земля тут також була досить м'якою. - Ну, бляха, схоже, це місце не гірше за інші, щоб спробувати політати.

Еван сміється. - Може, розкласти тобі подушки, щоб ти могла приземлитися?

- Так, так, смійся, здорованю. Ти просто заздриш, що не можеш зробити це сам. - Я розкриваю крила і вивертаю

шию назад, щоб подивитися на них. Я вже звикла до того, як керувати цими м'язами крил. Тепер я можу відкривати і опускати їх досить легко. Та й самі крила мені здаються нормальними...

- Давай, боягузе, починай махати! - Еван робить кілька кроків назад, щоб дати мені місце, і посміхається. - Побачиш, що буде!

Я роблю глибокий вдих і щосили махаю крилами вниз. Відчуття землі піді мною зникає, і я відчуваю, як моє тіло піднімається в повітря. Ого, я не очікувала, що це справді спрацює! Я дивлюся вниз, щоб побачити, наскільки я високо, але замість землі під моїми копитами я бачу нічне небо. Секундочку, хіба небо не повинно бути наді мною? І чи потрібно мені махати крилами більше одного разу?

УДАР

Моя спина врізається в землю, вибиваючи з мене повітря. - Ой...

Еван регоче, як гієна. - О Боже, це було охріненно безцінно. Шкода, що я не знімав це на камеру. - Через кілька секунд після того, як він почув свій сміх, йому вдається взяти себе в руки, і він підскакує до мене, простягаючи копито і допомагаючи мені встати.

Я витираю багнюку з плеча. - Що, в біса, зі мною сталося? Я що, полетіла?

Еван сміється ще кілька разів і нарешті пояснює. - Ну, ти змахнула крилами один раз, а потім просто застигла. Ти піднялася десь на три фути в повітря, а потім просто впала назад на землю. О, і ти якось примудрилася перевернутися під час падіння, ха-ха. - Еван ворушить чубом, щоб витерти сльозу з ока, і сміється далі.

Я розминаю різні м'язи на спині. Від цього падіння, мабуть, залишиться синець, ну що ж. Я дивлюся на Евана і посміхаюся. - То ти хочеш сказати, що... Я літала!

Еван знову витирає око. - Так, звичайно, звичайно. Ти пролетіла близько двох футів, подруга. Хочеш спробувати ще раз?

Я думаю про це на мить. Це падіння було дуже болючим, якби я була трохи вище, то, напевно, зламала би щось. - Так, Еване, я спробую ще раз. Але цього разу мені справді потрібно залишатися вертикально.

Еван киває. - Тобі просто треба більше балансувати!

- Так, добре, за допомогою чого? Я буду в повітрі, я не можу вхопитися за поручні там.

Еван махає копитом по боках. - Використовуй крила! Балансуй крилами!

Я закриваю очі. - О так, чому я про це не подумала. Так легко балансувати, махаючи цими придатками, що я навіть не зовсім розумію, як можна рухатися

Еван висолопив на мене язика. - Ну, тупоголова, принаймні, махай ними більше одного разу, якщо хочеш справді залишатися в повітрі.

Я махаю йому копитом, сигналізуючи, щоб він відступив. - Так, так, я знаю, а тепер дай мені трохи більше простору для польоту.

Еван відступає, а я розправляю крила. Я даю їм приємний, повільний помах вниз, а потім знову піднімаю їх вгору, відчуючи ритм. Я заплющую очі і продовжую практикувати цей візерунок ще кілька разів, приємні повільні удари вниз і м'яко піднімаю їх назад. Приємно і плавно. Гаразд, я можу це зробити. Тепер, коли я закінчу тренування, щоб по-справжньому злетіти, я махатиму ними швидше, але я маю зберігати той самий малюнок. Просто м'яко і плавно, просто продовжувати махати. Думаю, я готова...

- Молодець, малеча! Тепер спробуй приземлитися! - Голос Евана лунає піді мною, дуже, дуже далеко піді мною.

Мої очі розплющуються, і я не бачу нічого, крім неба. - О, святі небеса, якого біса, я в повітрі. - Я дивлюся вниз, і мене охоплює паніка, я якимось чином піднялася на п'ятдесят футів у повітря, і тепер я просто зависаю над Еваном. Збентежена, я озирнулася на свої крила, вони все ще робили "тренувальні рухи", які я почала, коли була на землі. Я просто повільно махала крилами вгору і вниз, приблизно раз на секунду. Чесно кажучи, я не думала, що цього достатньо для створення підйомної сили, я просто хотіла потренуватися рухати ними!

- Деш, спускайся зараз же! - Голос Евана пролунав здалеку і був трохи спотворений вітром.

Я дивлюся вниз на Евана і кричу. - Заткнися, я намагаюся! - Я важко ковтаю і обмірковую, що мені робити. Зараз мої

крила майже на автопілоті, просто пробігають крізь цей візерунок закрилків. Ви ж знаєте, що коли не думаєш про це, то дихаєш автоматично? Так от, це те, що зараз роблять мої крила. Але якщо я захочу знизитися і приземлитися, мені доведеться керувати ними вручну. Чорт забирай, ця посадка буде болючою...

- Еване, геть з дороги, я спускаюся! - Я повільно беру крила під контроль і наказую їм на мить припинити махати. Не знаючи, де їх тримати, я вирішую просто тримати їх вертикально, спрямованими прямо в небо. Сподіваюся, я втрачу трохи висоти? Можливо?

Я падаю, як довбаний камінь. - Чорт, чорт, чорт, чорт, чорт! - Я падаю приблизно на 15 футів за дві секунди, потім знову починаю махати руками, що негайно зупиняє моє падіння, наче машина, що вдарила по гальмах. Чорт забирай, літати було дивно. Я маю на увазі, що це схоже на плавання в глибокій воді, коли ти пливеш по поверхні, але в ту ж секунду, коли ти перестаєш гребти, ти просто тонеш, як якір. Це було божевілля, кому прийшла в голову ідея надягати крила на речі?!

Я зависаю в повітрі, роблячи ще кілька м'яких махів ще кілька секунд, перш ніж дивлюся вниз. Тепер я ближче до землі, можливо, я не знаю, 30 футів у повітрі? Що ж, цей метод пристойно працює, я гадаю. Час скинути ще кілька футів, я знову піднімаю крила вертикально.

Вітер б'є повз вуха, і я відчуваю, як мій шлунок підкочується до горла, коли я опускаюся ще на 10 футів за одну секунду, а потім знову починаю махати крилами.

Раптовий підйом крил різко зупиняє моє падіння і різко підштовхує мене вгору.

Еван, який зараз знаходиться в 20 футах піді мною, починає сміятися. - Ха-ха, це як 15-річний хлопець, який вчиться водити машину! Тиснути на газ на дві секунди, а потім вдарити по гальмах! Це безцінно!

- Чорт забирай, Еване, замовкни, я намагаюся не вбити себе тут. Треба зробити ще один набір висоти, і я зможу просто стрибнути назад на землю.

- Гей, Деш, замість того, щоб тримати крила вертикально, щоб втратити висоту, чому б тобі не тримати їх горизонтально в сторони? Це дозволить тобі ковзати вниз, а не просто падати.

Я зависаю на місці ще на кілька секунд, обдумуючи цю пропозицію. На мить я посміхаюся, усвідомлюючи, що тепер можу без зусиль ширяти за власним бажанням. Я маю на увазі, що ширяння з цими повільними закрилками дуже легко підтримувати, і насправді відчувається досить комфортно просто сидіти тут у прохолоді посеред повітря. Чорт, мені справді починає подобатися ця літаюча штука! Гаразд, повертаючись до ідеї падіння зі стилем, давайте спробуємо пропозицію Евана і подивимось, чи зможу я ковзати. Я все ще була на висоті 20 футів від землі, це має бути досить безпечно, щоб спробувати. Я роблю глибокий вдих і припиняю махати крилами, натомість розводжу їх в сторони так далеко, як тільки можу.

Я шоковано задихаюся, коли вітер проноситься повз мої вуха. Я все ще падаю, але замість того, щоб летіти прямо

вниз, як раніше, я падаю повільно, але вперед зі швидкістю близько 20 миль/год

- Срань господня! - кричить Еван знизу, і я чую, як його голос зникає, коли я відлітаю від нього. Я прискорювалася від нього все швидше і швидше, поки падала - очевидно, це було щось на кшталт пікірування. Я тримаю крила зафіксованими і здивовано дивлюся навколо себе, поле внизу проноситься піді мною тривожно швидко. Я одночасно в захваті і жаху від того, як швидко я лечу, а потім розумію, що моя висота продовжує падати, і я на курсі до землі, рухаючись зі швидкістю близько 50 миль на годину.

У цей момент я перебуваю лише в 5 футах від землі, тому я нахиляю крила вгору, сподіваючись сповільнити своє падіння і швидкість польоту. Це спрацьовує, але раптове уповільнення починає піднімати мої задні ноги вгору, я збираюся перевернутися за мить, якщо продовжуватиму в тому ж дусі. Я вже в футі від землі і рухаюся зі швидкістю близько 20 миль/год, тому я роблю останній регулярний змах крилами, сподіваючись пом'якшити приземлення.

Думаю, це спрацювало. Не зовсім впевнена, я втратила свідомість від удару, а коли розплющила очі, то побачила Евана, який стояв наді мною захеканий. - Чорт забирай, Деш, з тобою все гаразд?

Я махаю йому копитом. - Пф, я в порядку... ніколи не відчувала себе краще... ой... - Я здригаюся, ворущачи ногами. Здається, у мене все забите.

Еван вивертає шию і озирається навколо, вимірюючи, як далеко ми відійшли від місця старту. - Охрініти, чувак, я

ніколи не бачив, щоб щось так швидко розганялося. Ти розігналася з нуля до шістдесяти менш ніж за секунду. - Я нахиляюся вперед у сидячому положенні і трясую головою, щоб позбутися дзвону в голові.

- Ха, так, що я можу сказати, я створена для швидкості. Я маю на увазі, уяви, як швидко я могла би піти, якби почала це занурення на більшій висоті! У мене було лише двадцять футів для роботи під час того занурення, уяви, якби у мене була тисяча!

Еван хмуриться і простягає мені копито, щоб допомогти звестися на копита. - Ну, тоді б ти, мабуть, загинула.

Я похмуро киваю. - Ммм, шкода, що ми живемо не в справжньому мультфільмі. Це падіння було до біса болючим.

Еван сміється. - Ну так, ти врізалася в земляний насип. Але, принаймні, він не був бетонним, треба радіти цьому.

Щось раптом осяяло мене. - Радіти цьому? О ні, я не радію цьому факту. Знаєш, чому я щаслива?

Еван піднімає брову. - Тому що ти все ще жива?

- Спробуй ще раз.

- Ти щаслива, бо навчилася чогось нового?

- ТОМУ ЩО Я, БЛЯХА, ВМІЮ ЛІТАТИ!!!

Еван хіхікає сам до себе, а я випускаю крик радості і починаю скакати по полю з криками, - Я МОЖУ ЛІТАТИ!!! Я ЛІТАЮ!!! УУУУУУУ!!! ХАХА!!! БЛЯДЬ ТАК!!!

~~~~~

Коли я заспокоїлася, ми дісталися до міста. Як би мені не хотілося знову спробувати літати, я не могла цього робити тут, це привернуло б надто багато уваги. Виявляється, це ненормально, коли два різнокольорові поні гуляють вулицями вночі, тож нам справді довелося залишатися якомога прихованішими. На щастя, це було досить рідкісне містечко, з великою кількістю дерев і зелених насаджень, за якими можна було сховатися, плюс той факт, що було 10 вечора і надворі було дуже темно, означав, що ми могли прокрастися, якщо були обережними.

Ми з Еваном щойно завернули за ріг і кинулися до великого куща за півкварталу від нас. Стукіт наших копит був надзвичайно гучним, коли ми галопом мчали по бруківці, але що поробиш. Опинившись у безпеці під кущем, ми переводимо подих, і Еван каже. - Гаразд, Деш, це твоя частина міста, де квартира Фіони?

Я махаю копитом на велику будівлю вниз по вулиці. - Он там. Ми можемо натиснути на дзвінок біля вхідних дверей і подивитися, чи відповість вона.

Еван озирається і повільно киває. Нарешті він вказує на щось далі по дорозі. - Гаразд, ось тут, за 200 метрів. Великий кущ на розі її будинку. Ходімо туди. - Ми обоє ще раз озираємося навколо, переконуючись, що навколо немає пішоходів і не відбувається вуайеризму в жодному з вікон квартир навколо нас. Берег чистий, тож ми обоє скачемо до наступного куща, і я посміхаюся,

усвідомлюючи, що можу бігти набагато швидше за Евана. Зрештою, ми обидва досягаємо кущів, і квартира вже за кілька десятків футів від нас.

- Добре, Еване, це кімната 306. Кнопка дзвінка в її кімнаті знаходиться внизу ліворуч. Піди туди, подзвони і подивись, чи вона відповість.

Еван дивиться на мене. - Зачекай, я піду один дзвонити в дзвоник? Чому б нам обом не піти?

- Не варто ризикувати, біля вхідних дверей багато вікон. Нам обом не потрібно йти. - Я піднімаю копито і стріплю своєю яскравою райдужною гривою. - Я різнокольорова, і мене набагато легше помітити, ніж тебе. Ти маєш приємні ледь помітні червоно-коричневі відтінки, люди навіть не помітять тебе в цьому темному світлі. Просто йди і натисни на кнопку, чувак.

Еван озирається, щоб переконатися, що ніхто не йде, потім робить глибокий вдих і вискакує з-під куща, галопом мчить через парковку до вхідних дверей. Він добігає до дверей, і я бачу, як він вдивляється в панель управління дзвінком на стіні, шукаючи ім'я Фіони.

Я бурмочу собі під ніс. - Давай, Еване, ліва нижня кнопка, поквапся і подзвони... - Я починаю нервувати, він був до смішного беззахисний.

Я бачу, як Еван висунув копито і натиснув одну з кнопок, а потім почав озиратися, щоб переконатися, що на їхньому шляху немає випадкових людей. Секунди тягнуться болісно повільно, поки ми чекаємо, що Фіона відповість на дверний дзвінок.

Я починаю кусати копита від хвилювання. Ну ж бо, Фіоно, відповідай на клятий дзвінок! Принаймні, там ніхто не ходив, берег все ще чистий...

Минуло добрих 30 секунд, Еван знову дзвонить у дзвоник, потім дивиться на мій куц і знизує плечима. Він кричить на всю ділянку. - Ніхто не відповідає!

Я махаю копитом, закликаючи його повернутися в безпечне місце. - Гаразд, чувак, повертайся! - Еван киває і скаче назад до мого куца. Я на мить кусаю губу, бо розумію, що нам треба забиратися з цих вулиць. Я маю на увазі, що це був вечір, але не пізній вечір. Люди все ще могли ходити навколо, а в цьому місці просто не було ніякого реального прикриття, за яким можна було б сховатися надовго.

- Нам потрібно залягти на дно на кілька годин, Еване. На щастя, неподалік є місце, яке ми можемо використати саме для цього. - Я дивлюся на Евана, і він киває, так само прагнучи забратися з цих вулиць, як і я.

~~~~~

Квартира Дейва/

Ми піднімаємося сходами мого будинку, намагаючись не шуміти. Поки що нам щастило. Ми піднімаємося на мій поверх і за мить опиняємося біля моїх дверей. Еван киває

на них. - Мені подобається, як ти позначила свої двері.
Легко знайти, хе-хе

Я піднімаю брову. - Про що ти говориш? Позначила?

Еван показує на півмісяць на рівні наших очей. - Слід від копита.

Я витріщаюся на нього на мить, раніше його там не було, чи не так? - О, агов, я думаю, що знаю, звідки він з'явився. Мабуть, коли ми з Джеком вчора пішли за покупками. Ми тупотіли копитами, а Джек, мабуть, вибила двері.

Еван киває. - Має сенс. Ну, давай, чувак, відчини двері. Ми трохи вразливі в цьому коридорі.

Я закочую очі. - Це ж у тебе є ключ, дурню.

Еван має розгублений вираз обличчя. - У мене що? А, так, сумка! Ха-ха, я зовсім забув, що завжди носив цю штуку!

У мене паморочиться в очах, а потім Еван повертає шию і знімає брезентовий мішок. Він починає перебирати його вміст мордою, поки нарешті не вискакує срібний ключ і не лягає на килим. Задоволений, Еван одягає мішок назад на шию і відходить від ключа.

Я дивним чином дивлюся на нього. - І...? Що, ти просто залишиш його на підлозі?

Еван посміхається. - Твій ключ, твоя квартира. Розважайся з цим...

Не розуміючи, що саме він має на увазі, я простягаю копито, щоб схопити ключ. Не пощастило, ця річ була надто крихітною, щоб підняти її копитами. Нарешті

зрозумівши, що мав на увазі Еван, я закриваю очі і тягнуся до нього ротом. Я починаю кусати землю, намагаючись підняти ключ ротом.

Еван починає сміятися. - Як на смак?

- Як черевики, - бурмочу я, а потім нарешті відчуваю холодний метал ключа на язиці. Я затискаю його між зубами і випростовуюсь. - Таа-даа, - кажу я крізь зціплені зуби.

Еван лише посміхається і показує на замок. - А ще... розважся з цим.

Я дивлюся на маленьку замкову щілину, прокляття, це буде важко. Я підходжу до мети і намагаюся вирівняти маленьку дірочку з ключем, який незграбно застряг між зубами.

- Ключ збоку, - незворушно зауважує Еван.

Я бурчу і повертаю його в роті, але краєм ока бачу, як Еван посміхається. - Гарна робота, Деш, але тепер він догори дригом. - Він знову починає хіхикати, але через кілька секунд я перевертаю ключ язиком, і він киває, підтверджуючи, що він стоїть правильним боком.

Я продовжую тикати його навколо. Оскільки моя морда закривала замок, мої очі не могли бачити, куди я тикаю ключем. Це було лише сліпим методом спроб і помилок.

Еван нахилиється і шепоче мені на вухо. - Не можеш вставити, га?

- Мммм, - бурмочу я, пробуваючи ще кілька разів.

Еван ледь стримує посмішку, коли нахиляється вперед і знову шепоче, - Просто подумай про те, як я зробив це з тобою.

Еван відсторонюється від мене і починає тихо сміятися сам до себе. Я закриваю очі, але через півсекунди відчуваю, як ключ вставляється в замок.

Побачивши це, тихе хіхікання Евана переростає в регіт на весь живіт. - Я Ж ТОБІ КАЗАВ!!!

Я відчуваю, як червонію. Я збиралася вбити його, як тільки ми потрапимо всередину.

Раптом я чую, як двері в кінці коридору розчинилися, і голос кричить. - Ей, тихіше там! Кляті діти! - Потім двері починають відчинятися на повну, оскільки власник голосу явно хоче побачити, хто зчинив весь цей галас.

Бляха-муха. Я намагаюся копитом і повертаю ключ, потім хапаю дверну ручку в рот і викручую, коли Еван штовхає, щоб відчинити двері.

Двері відчиняються, і ми обидва падаємо всередину. Еван скочується з мене, і я роблю глибокий вдих. Фух, ледве встигли, ми потрапили всередину до того, як той чоловік нас побачив. Я озираюся на дверну раму, бляха, мій хвіст все ще стирчить у коридорі. Я швидко засовую його всередину, а потім грюкаю дверима. Сподіваюся, ніхто цього не бачив.

Еван підводиться і намагається на стіні вимикач, шукає його, знаходить і вмикає світло.

Я кліпаю і оглядаю кімнату. - Ну, це місце виглядає...
інакше

Еван киває. - Так, я думаю, це тому, що ми нижче до землі.
Але так, все виглядає трохи не так, коли ми такі короткі. -
Після хвилинної паузи Еван опускає голову і знову впускає
полотняну сумку. Він починає ритися в ній копитом, поки
не знаходить те, що шукав: загартовану в боях "Нокію" з
запрограмованим номером телефону Джек.

Я переглядаю. - Подзвонити Джеку, щоб він знав, що ми
приїхали? Хороша ідея. Подивимось, зараз близько 23:00, а
ми виїхали о 16:00. Сім годин? Непогана поїздка,
насправді. У будь-якому випадку, Джек, напевно, приймає
душ або готується до сну.

Еван киває і натискає кнопку швидкого набору кінчиком
копита. Він вмикає гучний зв'язок, і ми обидва просто
стоїмо і слухаємо, як дзвонить телефон.

На останньому дзвінку телефон відповідає. Але з нього не
лунає жодного голосу, і ми з Еваном нахиляємося вперед,
чекаючи, що Джек щось скаже.

~~~~~

Стайні.

Джек подивилася на телефон. Телефон був у маленькій
сумці, що висіла у неї на спині. Дзвінок налякав її, тому

вона струсила сумку зі спини і знайшла чорну коробочку, яка видавала шум. Інстинктивно вона натиснула зелену кнопку. Однак вона не була повністю впевнена, що тепер робити. Вона озирнулася на інших коней, але ні в кого з них не було чорних прямокутників, які шуміли. Вона тихо їржала, чому у неї є такий? Може, просто викинути його геть? Вона відчула, як шерсть на потилиці стала дибки. - Здавайся... - Джек кивнула. Коні не повинні мати таких дивних пристроїв, вона не хотіла мати нічого спільного з цим об'єктом, що не належав коням.

Щось тикало в глибині її свідомості, щось відчувалося дуже неправильним у всьому цьому. Воно говорило їй, що це не її життя, що вона не повинна цим займатися, що щось дивне змушує її робити те, чого вона насправді не повинна робити. Джек зупинилася на мить, потім тихо поскиглила і змістила свою вагу. Вона була збентежена, чому це щось намагається маніпулювати нею? - Це не має значення, просто позбудься телефону... - Джек повільно піднімає її ногу, щоб відкинути дивний пристрій назавжди.

~~~~~

Квартира Дейва

- Еване, щось не так. - Я відводжу погляд від телефону і дивлюся на Евана, він, здається, був стурбований так само,

як і я. Джек відповіла на дзвінок секунд 30 тому, але нічого не сказала.

Я знову тицьнув Евана. - Чувак, скажи щось, у мене дуже погане передчуття.

Еван важко ковтає і киває, наближаючись до телефонного мікрофона.

~~~~~

Стайні

Джек націлилася на дивний пристрій і була готова відправити його в політ через усю кімнату. Вона напружує м'язи ніг і...

- Джек! - Телефон оживає, і в ньому лунають голоси. - Джек, послухай, мені шкода за те, що я сказав раніше! Я знаю, що вже вибачився, але я просто хотів, щоб ти знала, що я відчуваю себе жахливо через все це. Ти моя сестра-близнюк, і я не здамся, поки ти знову не станеш моїм братом-близнюком. Ми докопаємося до суті, Джек Ти і я... ми все виправимо.

Джек опускає ногу і робить крок ближче до телефону. Цей голос! Її брат! Туман розвіюється, Джек пірнає на землю і хапає телефон. - Еван! Еван, з тобою все гаразд!

~~~~~

Я зітхаю з полегшенням, коли чую голос Джекі. Еван посміхається і сміється в трубку. - Звичайно, я в порядку, чому б мені не бути в порядку? Твій найкращий друг прикриває мою спину. А як щодо тебе? Як справи на фермі?

Голос Джек проривається крізь динаміки. - Я... гм... добре? Так, звичайно, все добре, не хвилюйся за мене. Ти вже знайшов Фіону?

Я підходжу до Евана і приєднуюся до розмови. - Не зовсім, все ще шукаю її. Слухай, Джеку, ми зателефонуємо тобі, як тільки знайдемо Фіону, добре?

Голос Джек у слухавці сповнений ентузіазму. - Гаразд! Щастя вам там, я приберу це місце і підготую його до вашого повернення!

Ми прощаємося і кладемо слухавку. Я повертаюся до Евана. - Що ж, це хороші новини. З Джек, здається, все гаразд. Я трохи хвилювалася за неї відтоді, як ми пішли.

Еван киває. - Так, добре знати, що вона в безпеці. Ну що ж! Що нам тепер робити?

Я озираюся і зітхаю. - Ну, гадаю, ми ляжемо спати на кілька годин. Треба поставити будильник десь на 3 ранку, тоді ми зможемо ще раз сходити до Фіони і дізнатися, чи спить вона вдома.

Еван нахилиє голову. - Тож... ми можемо вбити трохи часу?

Я киваю. - Так, до того часу ми більше нічого не можемо зробити.

Еван повільно посміхається. - Ну, я б так не сказав.

Я піднімаю на нього очі. - Хм?

- Я можу придумати, що ми можемо зробити. - Посмішка
Евана стає ширшою, він нахиляється і щипає мене за вухо.

Просто так, ніби вимикач клацнув, я відчуваю, що знову починаю мокнути. Я піднімаю голову і зітхаю. - Чорт забирай, Еване, я не хочу, щоб це стало чимось серйозним. Ми не можемо бути разом, твоя сестра - моя найкраща подруга...

Еван посміхається і йде навколо мене, зупиняючись позаду, щоб понюхати основу мого хвоста, він навіть не намагався більше бути делікатним. - Ну і що? Її тут немає, ми повинні насолоджуватися цим, поки можемо!

Я тремчу на місці, коли відчуваю, як Еван піднімає мій хвіст і глибоко вдихає позаду мене. Я починаю думати про ліс і ще більше мокнути. - Еване, я... Я не впевнена, що хочу цього.

Еван облизує мої боки, а потім відходить назад. - То ти кажеш, що не хочеш знову відчувати мене всередині себе? Ти впевнена?

Я кусаю губу. Спогади про те, як Еван всунув у мене цілих два фути твердої плоті, заповнюють мій розум. Що робити, що робити? Було так дивно займатися сексом, будучи дівчиною. Але, що ж, це також було до біса неймовірно...

підморгування

Розділ 10: Відповіді.

Я кусаю губу і придушую черговий стогін. - Ах, трахни мене, це дивовижно! - Телефонна розмова з Джек відбулася лише кілька хвилин тому, але як тільки Еван заговорив про секс, ми ледве встигли дійти до моєї спальні, як він опинився на мені.

Еван сміється, але не сповільнює своїх рухів. - Зачекай, трахнути тебе? Чувак, це те, що я зараз роблю, що ти ще хочеш від мене!? - Я закриваю очі і знову втуплююся в дзеркало. Оскільки трахнути Рейнбоу Деш було моєю фантазією, я вмовила Евана трахнути мене перед дзеркалом, яке стояло в моїй спальні. Не буду брехати, це було досить фантастично - бачити, як прямо перед моїми очима розігрується сцена клопу. А той факт, що мене трахали в той самий час, робив її ще кращою.

Я на мить заплющую очі і зосереджуюсь на відчутті члена Біг Мака, який ковзає в мене і виходить з мене, натираючи мій клітор. Я видаю тоненький стогін, чомусь, що дозволяє мені почувати себе так добре, не можна дозволити існувати, я маю на увазі, що це просто було б несправедливо по відношенню до решти життя.

Я розплющую очі і спостерігаю за сценою, що розігрується в дзеркалі. І знову я не знаю, що мене більше заводить: спостерігати за Деш та її тілом, яке так розривається, чи милуватися величезними м'язами Біг Мака і спостерігати, як його член ковзає в мені і виходить з мене. Я відчуваю, як мене накриває чергова хвиля хтивості, і незабаром ненавиджу себе за це. Не можна заперечувати, що мені

справді починає подобатися відчуття, коли мене так трахають, але все одно незручно усвідомлювати, що Еван насправді трахає мене. Я маю на увазі, як би мені не подобалося бути жінкою-поні, все ж таки є щось трохи незручне в тому, що мене трахає мій старий друг.

- Отже, Деш, куди ти хочеш, щоб я випустив цього разу?

Я відчуваю розчарування, усвідомлюючи, що означають ці слова. Еван майже закінчив, і я дуже не хочу, щоб це відчуття закінчилося. - Просто кінчи в мене, як раніше.

- Ти впевнена? Ми робили це минулого разу, може, цього разу спробуємо щось інше? - Еван на мить призупиняє свої рухи, чекаючи на мою відповідь.

Роздратована тим, що він припинив рухи, я притискаюся до нього стегнами і перехоплюю ініціативу, знову і знову встромляючи себе в його член. - Що ти маєш на увазі під "щось інше"? Що не так всередині?

Еван повертається до поштовхів, забираючи роботу з моїх стегон. - Ну, знаєш, ти могла би закінчити мене оральним...

Я з огидою відриваюся від нього. - Нізащо! Це огидно! - Я усвідомлюю, що в моїй голові, схоже, йде війна між "я не люблю хлопців, тримай свій член подалі від мого обличчя" і зростаючим відчуттям "товстий, блискучий член - це найбажаніша річ у світі". Остання думка раніше була лише скороминущою, але чим довше я перебувала в цьому тілі, тим більше вона ставала все сильнішою. Проте вона ще не перемогла.

Еван заковує очі, але не сперечається і продовжує мене трахати. - Гаразд, якщо не в рот, то як щодо дупи? Можна мені туди кінчити?

Я здригнулася, його член був розміром з людське передпліччя. - Просто тримай цей член там, де йому належить: глибоко в моїй піхві. - Я почервоніла, прокляття, це не повинно було прозвучати непристойно, але прозвучало.

- Чорт забирай, дівчинко, ти справді насолоджуєшся цим більше, ніж я, і це про щось говорить. Гаразд, якщо моя дівчинка вимагає сперму, я зроблю це.

Мої вуха горіли. Я не впевнена, що мені було комфортно, коли мене називали "його дівчиною", але до біса, це тільки збуджувало. - Правильно, забирай свою кобилу!

Що б не відповів Еван, я не чула цього через свої стогони. Я була в розпалі оргазму, і те, як я стискаю шийку матки Еван, штовхає його через край. Я заковую очі в ейфорії, відчуваючи, як мій жеребець вливає гарячу сперму глибоко в мене.

За мить він кінчає, а потім повільно злізає з мене і падає на підлогу. Я озираюся на дзеркало і бачу у відображенні сексуальне блаженство на обличчі кобили. Я посміхаюся, повертаюся дупою до дзеркала і піднімаю хвіст, щоб бачити все, що там відбувається. Це було чудове видовище - блискучі статеві губи Даш, з яких капає сперма. Однак моя посмішка трохи зникає, коли я усвідомлюю, що сталося. Це мене більше не заводить. Таке видовище було б раєм для мого людського "я", але зараз воно нічого для мене не робить. Вся причина, чому ми трахалися перед

дзеркалом, полягала в тому, що я хотіла насолодитися тим, як трахається Деш, але врешті-решт я просто використовувала дзеркало, щоб краще розгледіти привабливість Евана. Не можна було заперечувати, мені більше не подобалися кобили, а жеребці мене неймовірно збуджували.

Я зітхнула і опустила хвіст. Що ж, це було щонайменше тривожно, і не тільки з цієї причини. Невже трансформація закінчилася з нашими тілами і тепер працювала над нашим розумом? Я маю на увазі, що до глибини душі я була Деш-клопером, і якщо ці почуття змінювалися, то хіба щось було поза межами дозволеного? Я чую, як у мене в голові пропливає запитання Евана, яке він поставив мені сьогодні. - В кінці всього цього, чи залишиться в мені хоч щось від Дейва?

Я зітхаю, і втома дня наздоганяє мене. Я лягаю на підлогу, бо мої ноги потребують відпочинку від усього, що я щойно пережила. Я згортаюся калачиком і влаштовуюся зручніше, тільки щоб відчути, як Еван підходить і лягає поруч зі мною. Я легенько дрімаю, насолоджуючись відчуттям його поруч.

~~~~~

Я прокидаюся через кілька годин, надворі все ще ніч, і бачу, що Еван теж не спить, він сидить поруч зі мною і грайливо б'є копитами по моєму хвосту.

Я піднімаю на нього брову. - Так, це реально, ти можеш перестати це штовхати.

Еван посміхається. - Мені подобається твій хвіст, він милий.

Я піднімаю іншу брову, відриваю свій хвіст від нього і притискаю його до свого тіла.

Він червоніє. - Насправді, я люблю не тільки твій хвіст, Деш. Я люблю тебе...

Я швидко обриваю його. - Еване, дякую за комплімент, але, справді, припини. Просто припини. Я не твоя дівчина. Я маю на увазі, що мені справді сподобалося з тобою розважатися, і я визнаю, що іноді знаходжу тебе привабливим, але, чесно кажучи, Еване, я не хочу мати з тобою нічого спільного в романтичному плані. Це просто незручно на всіх рівнях, які можна собі уявити.

Еван зітхає. - То ми просто, що, друзі з перевагами? Приятелі по сексу?

Я посміхаюся. - А як щодо "двоє збуджених молодих людей, які щойно отримали нове сексуальне обладнання і хочуть його випробувати"? Як на мене, звучить досить точно.

Еван злегка сміється. - Так, мабуть. Немає сенсу прив'язуватися до когось, коли ми навіть не знаємо, якої статі будемо завтра.

- Саме так, - я була рада, що Еван бачить речі по-моєму.

Однак через кілька секунд Еван повільно зітхає. - Знаєш, шкода, що ми не можемо залишитися тут. Просто прожити наше життя разом, як поні. Тільки ти і я, робити це щоночі. Буду чесним з тобою, Деш, я думав, що ненавидітиму бути

поні. Але ідея жити тут як пара, ідея бути близькими з тобою щодня? Таке життя мені б дуже сподобалося.

Я червонію, як ніколи в житті. Я не очікувала таких почуттів, особливо від Евана з усіх людей. - Ну... Еване, приємно знати, що моя коробка може мати таку владу над кимось, мабуть. Ти хороший хлопець, Еване, ти заслуговуєш на справжню дівчину, а не тимчасову, як я. Ти заслуговуєш на дівчину, яка кохатиме тебе беззастережно, а не на якогось поні, який щойно перетворився на конячку і хоче, щоб його трахнули. - Я роблю паузу, щоб прибрати волосся з очей Евана. - Але хто знає, як це все обернеться. Через десять років, якщо ми обоє залишимося такими ж і не змінимося назад, то, можливо, я погоджуся оселитися з тобою. Ми можемо бути офіційною парою і все таке, але не зараз, не так.

Еван піднімає на мене очі і киває. - Так, я розумію.

Я посміхаюся. - Добре, тож зараз давай просто зосередимося на тому, щоб спробувати розібратися в цьому. Я маю на увазі, якщо ми зможемо застати Флаттершай в її квартирі, тоді ми... - Я зупиняю своє речення на півслові.

- І що далі? - Еван підводить голову і дивиться на мене.

Я відчуваю, як мої зіниці розширюються від раптового усвідомлення. - Ні... це неможливо.

- Деш? Ти виглядаєш так, ніби побачила привида. Що сталося? - Обличчя Евана виражає стурбованість, але я не звертаю на нього уваги і продовжую з'єднувати крапки в моїй голові.

- Чому ми не подумали про це раніше? Це ж має такий сенс!

Еван б'є копитами по землі. - О, заради Бога, виплюнь це, жінко!

Я повертаюся до Евана. - О, вибач. Ходімо зі мною, ти можеш допомогти мені підтвердити це. - Я починаю йти до своєї кімнати. У мене там був переважно мерч Деш, але я мала постер кожного з шістки.

Еван іде за мною, але скаржиться, коли ми йдемо. - Знаєш, там, звідки я родом, коли хтось усвідомлює щось цікаве, він ділиться цим з оточуючими. Невже так важко буде просто розповісти мені, що ти зрозуміла?

- Замовкни, Еване, це спрацює, тільки якщо я нічого тобі не скажу. Це займе лише секунду. - Ми підійшли до входу в мою кімнату. - Гаразд, Еване, ми в моїй спальні, тепер закрій очі.

- Закрити очі? - Еван дивиться повз мене на моє ліжко, потім повертається до мене і піднімає брови. - А-а-а, чорт забирай, Деш, мушу віддати тобі належне. Ти лише два дні як дівчина, а вже маєш хист до збочень.

Еван облизує губи і заплющує очі, посміхаючись при цьому. Я на мить розгубилася. - Що? Чорт забирай, Еване, ну ж бо, це серйозно!

Еван розплющує очі, а потім хмуриться. - Оу...

Я злегка шльопаю його по плечу. - Боже, чувак, ти можеш хоч годину не думати про мою кицьку? Я маю на увазі, чесно кажучи, зараз це просто кицька. - Я роблю паузу,

усвідомлюючи, що сказала. - Ну, неважливо, ти можеш не відповідати, я колись була хлопцем, я добре розумію, яку привабливість ти бачиш між цими ногами.

Еван хихикає про себе. - Так, я збирався запитати тебе про це. Як це - так довго фантазувати про Деш, а потім дізнатися, що саме я, хлопець, який навіть не любить поні, був тим, хто позбавив її цноти. Це, мабуть, боляче, так?

- Бути позбавленим цноти Біг Маком? Ні, мене це зовсім не зачепило. Я думала, що буде боляче, але так, я нічого не відчула. Думаю, його ім'я явно щось компенсує. - Я злобно посміхнулася.

Еван посміхається і промовляє крізь зуби. - Ммм, продовжуй говорити, можливо, одного дня ти зможеш переконати когось у цьому.

Я хитаю головою. - Гаразд, просто замовкни і заплющ очі, я покажу тобі картинку, яку хочу, щоб ти побачив.

Еван слухається і заплющує очі. - Картину, кажеш? Хм, якщо вже ти про це згадала, чи немає у тебе, випадково, якоїсь твоєї гарячої фотографії, яку я міг би позичити? Ну, знаєш, для мого особистого часу наодинці? Як вони називали ту штуку з поні R34? Клоп? У тебе є фотки, де Деш клопає? Якщо ми не будемо так часто трахатися в майбутньому, я б не відмовився від твоїх фотографій.

Я підняла брову. На моєму жорсткому диску дійсно було багато різноманітних фотографій, і більше тисячі з них були з Рейнбоу Деш. Що тут скажеш, виявляється, за п'ять років клопінгу можна зібрати велику бібліотеку. Але думка про те, щоб віддати ці картинки Евану, була дивною. Я маю на

увазі, що мене не повинно хвилювати, чи побачить він їх, чи не так? Це були просто малюнки, які випадкові люди намалювали поні з шоу. Насправді це були не мої малюнки. То чому ж я так захищалася від думки, що інші люди побачать ці малюнки?

Я трясу головою, щоб прояснити думки. У нас тут серйозна робота, треба розібратися з тим, що відбувається. - Про клоп ми потурбуємося пізніше, Еване, час зосередитися. А зараз заплющ очі і йди на мій голос. - Я йду попереду нього і прямую до кутка моєї кімнати, що був під великим плакатом, який я придбала кілька років тому.

Еван стоїть прямо за мною із заплющеними очима, я відходжу вбік, щоб ніщо не стояло між ним і постером. - Гаразд, Еване. За мить я хочу, щоб ти розплющив очі. Як тільки ти їх розплющиш, я хочу, щоб ти сказав мені, що ти бачиш. Назви те, що зображено на плакаті. І розплющ!

Еван розплющує очі, бачить плакат і навіть не вагаючись відповідає. - Фіона.

Я падаю навпочіпки і відпускаю передні ноги. - Бляха, я так і знала. Треба було зробити щось раніше...

Еван дивиться на мене, потім знову на плакат і примружується. - Я не розумію. Що це за малюнок? Що ти тестувала?

- Еване, це зображення Флаттершай. Фіона - це Флаттершай.

Еван озирається на малюнок і кліпає. - Що, зачекай, Фіона теж поні? Що тут дивного?

Еван дивиться на мене в пошуках відповіді, а я просто тупо дивлюся на нього. - Чувак, я майже так само заплуталася, як і ти.

Еван розпачливо б'є копитами. - Що за чортівня коїться навколо нас? Фіона приєднується до наших лав? Хіба хтось із наших знайомих не поні? Як довго Фіона була поні?!?

Я знизую плечима. - Ну, вона, мабуть, була поні з тих пір, як і ми. Я маю на увазі, якби мені довелося вгадувати, я б сказала, що все це почалося в один день для всіх нас.

Еван все ще спантеличений. - І як ти тільки зараз це зрозуміла?

Я зітхаю. - Я випадково сказала Флаттершай замість Фіона у вітальні. Я збиралася відмахнутися від цього як від випадкової помилки, але чим більше я думала про це, тим більше це набувало сенсу. Вона нашого віку, вона була на дні народження, з якого все почалося для нас, і вона доповнює наше коло друзів. Чесно кажучи, ми повинні були побачити це раніше, враховуючи підказки. Гадаю, ми всі були настільки відвернені власними змінами, що весь цей час не бачили очевидних речей прямо перед собою.

Еван потирає шию. - Але чому ще один наш друг - поні? Про що це нам говорить? Що весь світ перетворюється на довбаних поні, чи що?

Я хитаю головою. - Ні, нас не так багато. Подумай про це, Еване, ти був у Чикаго, а ми з Джеком - у місті. Більше ні в кого не було поні-вух і копит.

- То чому ми? Чому тільки наші друзі?

Я кусаю губу. - Я не знаю, Еване, але це не може бути збігом. Це не випадковість, щось або хтось повинен був привести це в рух. Наші перетворення - це частина плану, який розробив хтось інший.

Еван встає і починає виходити зі спальні.

Я біжу за ним і знаходжу його на кухні, де він знову одягає брезентовий мішок. - Еване? Що ти робиш? Куди ти йдеш?

- До Фіони. До Флаттершай. Без різниці. - Еван починає прямувати до дверей.

Я починаю слідувати за ним. - Але ж ми щойно були там. Там замкнено і її там немає. Чорт, Фіона, напевно, втекла з міста.

Еван відчиняє двері. - Точно. Вона, напевно, налякана і розгублена, і або сидить у своїй квартирі та ігнорує дверний дзвінок, або вона злякалася і кудись втекла. У будь-якому випадку, ми повинні потрапити в її квартиру і подивитися, чи є вона там, або чи не залишила вона якихось зачіпок. Якщо вона поні, як ти кажеш, то ми повинні її знайти.

Я виходжу слідом за Еваном за двері. - О, ти хочеш знайти її, тому що думаєш, що вона може допомогти нам змінитися назад?

Еван зупиняється і повертається до мене обличчям. - Ні. Я повинен знайти її, тому що вона САМА, і вона бігає по людському світу, як поні. Тисяча різних речей може статися з нею, якщо її спіймають, і кожна з них погана. Ми

повинні знайти її до того, як це зробить хтось інший. Ми повинні відвезти її в безпечне місце.

Я трохи притискаю вуха у відповідь на раптову агресивну позицію Евана, і мені стає соромно, що я сама до цього не додумалася. - Але почекай, якщо Фіони немає вдома, як ти плануєш потрапити до її квартири? У тебе є відмички в твоїй чарівній полотняній сумці?

- Ні. Ніяких відмичок. - Еван на мить замислився. - Тільки копита. Тільки копита і один до біса сильний удар.

~~~~~

Незабаром ми знову опинилися біля великого куща на розі її будинку. На щастя, була глибока ніч, і вулиці були безлюдними. Оскільки на вулиці нікого не було, ми проігнорували будь-яку передумову скритності і просто підійшли прямо до дверей і подзвонили в квартиру Фіони ще раз. Ніхто не відповів.

Я озирнулася на двері. - Гей, Еване, я знайшла недолік у твоєму блискуче спланованому плані вибити двері грубою силою.

Еван дивиться на входні двері, а потім на мене. - І що ж це?

Я махаю копитом на великі входні двері. - Мало того, що двері квартири Фіони будуть замкнені, ці входні двері також замкнені. А це посилені зовнішні двері. Я маю на увазі, що це не якесь крихке дерево, ці двері мають добрі два дюйми важкої сталі.

Еван посміхається. - І що? Я витримаю.

Я закочую очі. - Ну, я знаю, що ти можеш, м'язи замість мізків, але ці двері виходять у вестибюль, який, звичайно, оточений кімнатами з усіх боків. Якщо вибити сталеві двері такого розміру, це розбудить усіх у цій половині кварталу. - Еван хмуриється, а я продовжую, - Це не розгром і захоплення, нам потрібно зберігати витонченість і непомітність якомога довше. Нам доведеться відмовитися від плану, піджати хвіст і втекти, щойно хтось відчинить двері і побачить двох пастельних поні у своєму будинку.

Еван потирає голову. - Чому цього разу не може бути просто?

Я хіхікаю разом з ним. - Так, я не знаю, чому хтось вирішив додати до нашого списку завдань "завжди залишатися прихованим" і "не створювати шуму". Хіба не достатньо було того, що ми повинні були робити все це як барвисті чотириногі тварини з крилами і копитами?

Еван стогне. - Ненавиджу стелс-місії. - Він на мить закушує губу і дивиться на мене. Потім проводить очима по моїй спині. - Гей, я не думаю, що ти пам'ятаєш, як користуватися тими крилами?

Я піднімаю брову. - Що? Гадаю, що пам'ятаю, але як це... - Еван обірвав мене, кивнувши головою на будівлю, і я простежила за його поглядом і подивилася вгору. Будівля була п'ятиповерховою, і на найвищому поверсі було відчинене вікно. Воно було прямо над вестибюлем, що означає, що це була загальна зона цього поверху.

Я посміхнулася. - А знаєш що, це може спрацювати. Гарна думка, Рудий.

Еван сміється. - Ну, не дякуй мені поки що, це ти маєш піти і зробити це. Я піду почекаю в кущах, а ти там розважайся. До речі, постарайся не розбитися на смерть в процесі.

Я злегка позіхаю, потім підводжуся, витягую шию і розправляю крила. - Мммм, дякую за довіру, приятелю.

Він посміхається. - Ей, я просто хвилююся, що єдина самка, не член сім'ї мого виду, збирається вбити себе. Ми ж не можемо цього допустити, правда?

Я хитаю головою і виходжу з кущів. - Ого, ти справді знаєш, як лестити жінці, чи не так, Еване? Не "о ні, я ніколи не зможу жити без тебе!", ні, ти вирішив піти з "гей, не вмирай, ти єдина кицька в окрузі". Я маю на увазі, вау, це так романтично.

Я чую, як Еван сміється з-за кущів. - Ну, це правда!

Я дивлюся на вікно і починаю прикидати, як високо мені треба залізти і як я зможу там приземлитися. Я роблю глибокий вдих і готуюся, але кидаю Евану останній коментар. - Знаєш, цей коментар насправді неправдивий. Флаттершай теж жінка. Якщо припустити, що ми знайдемо її, можливо, вам двом варто переспати, можливо, це буде не так дивно, як у нас з тобою.

Еван щось каже у відповідь, але я не чую його через шум моїх крил, коли я з розгону підстрибую в повітря і злітаю. Дивне відчуття - підстрибнути в повітря і не долетіти до землі. На секунду я панікую і починаю спотикатися в

повітрі, але потім зосереджуюся на стандартних змахах крилами.

Врешті-решт я стабілізувалася і виявила, що зависаю десь на рівні вікон 2-го поверху. Я можу лише уявити, що б хтось подумав, якби зараз виглянув у вікно, але я махаю сильніше і спостерігаю, як вікна пропливають повз мене, оскільки я швидко набираю висоту. Незабаром я опиняюся на висоті 5-го поверху і незграбно намагаюся просунутися вперед до вікна.

Я дивлюся вниз (погана ідея) і намагаюся не думати про неможливість того, що я зараз роблю. Так, я зараз, бляха-муха, ЛІТАЮ на п'ять поверхів у повітрі. Я в повітрі, мене тримають мої власні крила. Так, у мене тепер є крила, і так, я ще й довбаний кінь. Боже, що я, в біса, зробила зі своїм життям.

Повне і абсолютне божевілля моєї ситуації змушує мене злегка розсміятися, коли я наближаюся до підвіконня. На щастя, мені вдається втримати рівновагу, я хапаюся за раму і дуже незграбно перечіпляюся через відчинене вікно і падаю на підлогу. Я озираюся, навколо нікого немає, лише порожній загальний зал з коридором, що проходить через нього, і банкою ліфтів у дальньому кінці. Я думаю, чи варто мені їхати ліфтами, зараз друга година ночі, ніхто мене не побачить. Я підбігаю до ліфтів і натискаю носом на кнопку "вниз". Сідаю навпочіпки, дивлюся на світло над дверима і чекаю, коли приїде ліфт. Тут немає на що дивитися, просто поні чекає на ліфт.

Дзвінок сповістив про прибуття ліфта, я забігаю всередину і натискаю кнопку першого поверху. Коли двері ліфта

зачиняються, я озираюся і посміхаюся, коли бачу, що цей ліфт має дзеркала з обох боків. Поглянувши ліворуч чи праворуч, ви побачите нескінченну кількість своїх відображень. Я сміюся, бо бачу мільйон райдужних рисок навколо себе. Я повільно кружляю і починаю приймати кумедні пози, щоб згаяти час.

Я стою на задніх ногах і б'ю копитом по гриві, коли дзвенить ліфт і відчиняються двері на першому поверсі. Я востаннє дивлюся в дзеркало, перш ніж вирішити піти, але раптом помічаю запах алкоголю і відчуваю, як ліфт зсувається, коли в нього хтось заходить.

Бляха-муха. Мої зіниці звужуються, і я відчуваю, як волосся на потилиці стає дибки. Я озираюся на дзеркало і бачу, як людина за моєю спиною спотикається в ліфті. Це був якийсь випадковий хлопець студентського віку в шкіряній куртці, якому, схоже, було важко стояти на ногах. Він був явно напідпитку, бо ледве тримав очі розплющеними, з рота текла слина, а від його одягу тхнуло ромом і блювотою. Після секундної паузи я розумію, що він був настільки п'яний, що навіть не усвідомлював того факту, що я їду з ним у ліфті. Я повільно спускаюся назад на четвереньках і намагаюся тихо вийти з ліфта. Я виходжу і зітхаю з полегшенням. - Фух, це було близько, на щастя, цей хлопець був один і...

- Метт... агов, Метт, притримаєш ліфт для мене, брате? - Новий голос з'являється з-за рогу і наближаються кроки.

Фак, ще один. Я чую, як п'яниця в ліфті щось бурмоче своєму другові. Кроки прискорюються, власник голосу буде тут за кілька секунд. Я кусаю губу і озираюся наліво і

направо. Ліфтова кабіна була звичайним квадратом, де не було за що сховатися, і єдиним виходом був коридор, звідки долинав голос. Мій розум панікує і застрягає в логічній петлі. - Де сховатися, де сховатися, де сховатися, де сховатися, де...

- Метт, я не можу повірити, що ти зробив 15 пострілів за одну годину, це ж треба... - Власник голосу повертає за ріг, і його голос стихає, коли він дивиться вниз і витріщається на мене, м'якого райдужного поні, що просто стоїть посеред кімнати.

- Що за... що за... агов, Метте, ні хріна собі, брате, я зараз такий обдовбаний, що аж дух перехоплює. Чувак, я бачу лайно, брате. Якого хріна, я п'яний, але не від грибів...

Я прикусила язика і намагалася залишатися нерухомою. Цей новачок був майже так само п'яний, як і його друг, сподіваюся, я зможу зіграти на його ідеї, що я просто галюцинація.

Я залишаюся абсолютно нерухомою, коли чоловік підходить до мене і протирає очі, а потім знову дивиться на мене і говорить до свого друга. - Метт, це до біса моторошно, я знав, що не варто було намагатися зробити "Годину сили", використовуючи чарку абсенту.

Чоловік нахилився вперед, щоб подивитися на мене, намагаючись втримати рівновагу. Відчуваючи, що настав мій час блиснути, я раптом вивертаю своє тіло і повертаюся, щоб подивитися йому в обличчя. Я видаю свою найкращу моторошну посмішку і дивлюся прямо йому в очі, шепочучи нісенітницю. - Фіолетове печиво скоро засяє...

Очі людини широко розплющуються, а язик безглуздо бовтається в роті, поки її отруєний етанолом мозок намагається обробити речення, виголошене її "галюцинацією". Через кілька секунд людина нарешті ковтає і починає відходити від мене задом наперед. - Дякую за попередження, райдужний собако... з крилами? Я візьму на замітку фіолетове печиво.

Я продовжую прикушувати язика, щоб стримати сміх, коли людина п'яно спотикається від мене і, не озираючись, прямує до ліфта. Двері ліфта зачиняються, і я чую, як людина бурмоче щось про те, що більше ніколи не питиме стільки.

Я плямкаю губами. - Що ж, це було весело. А тепер повернемося до нашої місії. - Я йду коридором, з якого вийшли п'яниці, і опиняюся у вестибюлі квартир. Я підбігаю до входних дверей і тримаю їх відчиненими, потім махаю копитом у повітрі, дивлячись на куш, де я залишила Евана. Через кілька секунд у місячному світлі з'являється малиновий поні, який, нахилившись до дверей, прослизає всередину.

- Чорт забирай, Деш, тобі дуже пощастило. Якби ти прийшла у вестибюль на 30 секунд раніше, ти б зіткнулася з цими двома хлопцями!

Я піднімаю брову. - Справді? Кажеш, двома хлопцями?

Еван киває, коли ми повертаємося до ліфтів. - Так, саме тоді, коли ти прослизнула у вікно - гарно пролетіла, до речі, - я побачив цих двох п'яних хлопців, які прямували до будівлі. Один з них зупинився, щоб виблювати, а інший

зайшов всередину. Потім зайшов другий хлопець, і я злякався, що ти зустрінешся з ними на сходах чи ще десь.

- Ха-ха, так, це було б незручно. - Я надягаю фальшиву посмішку, не думаю, що Еван схвалив би те, як я поведжуся з п'яницями. Ну що ж, те, чого він не знає, не може йому зашкодити. Хоча, якщо подумати, цей вислів не має сенсу.

Дзвін ліфта виводить мене з моїх думок, і ми заходимо в ліфт. Я натискаю кнопку третього поверху і повертаюся, щоб побачити Евана, який дивиться на нескінченні дзеркальні відображення. - Деш, я коли-небудь казав тобі, що ми виглядаємо трохи дивно. Я маю на увазі, що ми не схожі на справжніх поні, і ми не схожі на людей.

- Так, дякую за чудове розуміння, Еване. - Я сміюся і хитаю головою, я не збиралася зациклюватися на своєму відображенні в цьому ліфті, я засвоїла урок, коли востаннє робила це тут.

Врешті-решт ми прибуваємо на третій поверх, на якому, на щастя, зараз нікого немає. Ми підходимо до квартири Фіони, і Еван голосно стукає у двері. Минає кілька секунд, і Еван стукає знову, я притискаюся до дверей і кричу. - Фіона, це Еван і Деш! Відчини.

Еван починає сміятися. Я дивлюся на нього. - Що смішного?

Він хитає головою. - Ти справді просто втратила розум, ти знаєш це? "Еван і Деш"? Вона не знає, що це твоє ім'я. - Еван нахиляється до дверей. - Відчини, Фіоно, це Еван і Дейв! Впусти нас.

Я закочую очі. - Неважливо, я ж казала тобі, я покінчила з цим ім'ям. Ну ж бо, вона не відчиняє двері, роби те, для чого ти сюди прийшов, велетню.

Еван зітхає і дивиться в обидва боки, переконуючись, що всі інші двері зачинені. Берег чистий, ми самі. Еван розвертається і ставить одне заднє копито під ручку дверей. Він намагає місце і робить кілька легких тренувальних постукувань, перш ніж відтягує ногу назад і готується до стрибка. Я чекаю на удар, але Еван застигає на місці.

- У чому справа? Давай, м'язи, пішли.

- Я просто подумав, що востаннє, коли я щось вибивав, це було досить голосно. Цей удар розбудить кількох людей, тож як тільки двері відчиняться, нам треба буде зайти всередину і зачинити їх, поки хтось не прийшов перевірити, що там за шум. Хм, сподіваюся, ми зможемо якось закрити двері після того, як я їх відчиню...

Я киваю на знак згоди, але потім щось усвідомлюю. - Зачекай, Еване, що ти маєш на увазі під "востаннє, коли я щось розбивав ногою"? Коли тобі доводилося щось розбивати? - Еван робить покерне обличчя і починає червоніти, тому я продовжую. - Це було в Чикаго, чи не так?

Еван спітнів. - Е-е-е... - Еван вдається до свого останнього варіанту.

БУХ!

Я затуляю вуха копитами, коли оглушливий звук розноситься по коридору, коли двері вибухають всередину. Я майже очікувала почути автомобільну сигналізацію після вибуху. - Ісус Христос! Еване, ти мав відчинити двері, а не імітувати звук вибуху світлошумової гранати!

Еван по-овечому посміхається. - Вибач! Я теж використав лише одне копито! Я не винен у тому, що двері були такими хиткими!

Я хитаю головою, і ми обидва швидко заходимо всередину і намагаємося зачинити двері. На диво, двері стають на місце. З внутрішньої сторони дверної коробки був відсутній шматок, і засув тепер був марний, але принаймні двері зачинилися і виглядали здоровими ззовні. Я накидаю на двері ланцюговий замок, і ми заходимо всередину, вимкнувши головне світло, щоб люди, які прийдуть шукати джерело шуму, не подумали, що тут хтось був.

Еван висовує голову з-за рогу і йде ліворуч. - Фіона? Ти тут? Це ми, твої друзі! Вибач, що ми вибили твої двері, але, будь ласка, виходь.

Я повертаю праворуч і проходжу в іншу частину квартири. - Фіона, нічого страшного, якщо ти поні, ти не одна! Я знаю, що тобі, напевно, страшно, але ми можемо тобі допомогти. - Я заходжу в її спальню і вмикаю маленьку лампу, її ліжко було застелене і ніде не було жодних ознак її присутності.

Еван гукає з іншого кінця квартири. - Деш, є успіхи? Її немає ні у вітальні, ні на кухні.

- Те саме у мене, Еване, її тут немає, - мій голос заговкає, коли я бачу щось на підлозі. Я підбігаю до нього і піднімаю

його копитами, зітхаючи, коли воно підтверджує мої підозри. У моїх копитах було перо, жовте перо пегаса.

Я дивлюся на перо і відчуваю, як на очі навертаються сльози. Як я могла її так покинути? Вона була однією з моїх найкращих подруг, а я навіть не подумала перевірити, як вона. Я знала, як важко справлятися з цими змінами, коли зі мною були такі друзі, як Джек і Еван. Але впоратися з усім цим наодинці? Фіоні не було до кого звернутися, і, можливо, навіть зараз вона думає, що вона одна в цьому світі. Де вона? Як нам її знайти?

Еван забігає до кімнати. - Гей, Деш, схоже, вона втекла назавжди. Її термостат був вимкнений, а кухня спорожніла від продуктів, що швидко псуються. Не думаю, що вона планувала повертатися.

Я витираю сльози з очей і риссю проходжу повз Евана, передаючи йому жовте перо. - Вона була однією з моїх найкращих подруг, Еване, я повинна була бути поруч з нею.

Еван дивиться на пір'їнку, потім повертається до мене, коли я йду. - Та годі тобі, чувак, ти ж не навмисно її покинула, у тебе ж було своє лайно, з яким треба було розібратися. Ніхто в твоєму становищі не додумався б перевіряти всіх підряд.

- Це не виправдання, Еване. Я не з тих дівчат, які кидають своїх друзів. Я могла просто подзвонити Фіоні, у мене було достатньо часу, щоб зробити простий телефонний дзвінок...

- Деш! Звинувачувати себе не допоможе, давай, ти ж хочеш знайти її, думай. Куди вона могла піти? Як нам її знайти?

Я знову потерла лоб. Я не мала жодного уявлення, де вона може бути. Фіона була сором'язливою, тому не дуже багато розповідала про себе. Мені навіть якось незручно, я вважаю її своєю подругою, але не знаю, звідки вона родом і чи є у неї якісь родичі в цьому районі. Хоча зачекай секунду...

Я дивлюся вгору з раптовою ясністю. - Щоденник. Фіона казала мені, що вона веде щоденник. - Я починаю йти до ліжка.

Еван піднімає брови. - Що ж, це може бути корисним, я гадаю. Сподіваюся, вона залишила його тут, коли йшла.

Я гортаю кілька зошитів на тумбочці біля ліжка. - Так, залишила, ось тут. - Під моїм копитом опинився дорогий, вишуканий блокнот з м'якою каліграфією Фіони на обкладинці: МІЙ ЩОДЕННИК.

Я вмикаю її приліжкову лампу і гортаю останні кілька записів. Останні три записи були зроблені 1, 2 і 3 травня. Якщо пригадати, то 1-го числа був день народження, 2-го ми відростили довге волосся і хвости, а 3-го прокинулися з неправильною генетикою і закінчили день майже повністю перетвореними.

Еван підходить до мене ззаду і зазирає через плече. - Щось хороше, що там написано?

Я закриваю сторінку копитом. - Чувак, відвали, Фіона не хотіла б, щоб якісь хлопці читали її щоденник, це особисте!

Еван розгублено дивиться на мене і трясє копитом. - Та годі тобі, ти ж його читаєш, дай подивлюся, що там написано!

Я висолоплюю язика. - Флаттершай - моя подруга, і ми обидві дівчата, дуже тобі дякую. У подруг можуть бути секрети між собою, секрети, які вона не хотіла б, щоб читали хлопці.

Еван прикусив язика. - Ти справді тягнеш дівчачу картку?

Я посміхаюся йому у відповідь. - Ей, я та, хто знайшов себе з вагіною. Якщо я мушу з цим миритися, то я можу скористатися всіма перевагами, які з цього випливають.

- Гаразд. Прочитай його, просто дай мені знати, якщо щось знайдеш.

- Справедливо, - киваю я і опускаю очі, щоб почати читати.

***

1 травня,

Сьогодні був цікавий день, це точно. Я щойно повернулася з дня народження Джека і Дейва. Я була дуже рада бачити, що їм обом сподобалися подарунки на день народження. Я витратила багато часу на ці плюшеві іграшки, але

побачивши їхні реакції та посмішки, я зрозуміла, що це було того варте!

Хоча, зізнаюся, мені було трохи сумно віддавати ці плюшеві іграшки. Вони були такі милі! Знаєте, я маю зробити собі такого колись. Я маю на увазі, що сьогодні мій день народження (з 25-річчям!). Я мала би сказати друзям, що сьогодні мій день народження, але відколи ми познайомилися, я бачила, як Джек і Дейв раділи своєму спільному дню народження, і мені просто не вистачило духу сказати щось про свій день народження. 1 травня був таким важливим днем для цих двох, що я ніколи не хотіла відволікати увагу від них. Тепер, коли я знаю їх краще, я, напевно, могла би сказати їм про це, але в той момент це було б дуже незручно. Вони б здивувалися, чому я ніколи не говорила їм про день народження раніше! О, це все просто не варте того, щоб хвилюватися через це.

Але нічого страшного, я сьогодні пообідала зі Спіритом на день народження, він такий хороший котик! Я взяла його з собою в парк, ми сиділи на сонці, і я насолоджувалася смачним сендвічем, а Спірит їв тунця. Якщо подумати, то його обід насправді був більш вигадливим, ніж нормальним, але було дуже приємно бачити, як він насолоджується своїм обідом! Він такий гарний котик, що мені потрібно додати кілька його фотографій до одного з цих записів у щоденнику.

Але не сьогодні, мене хилить в сон від алкоголю, який я випила на вечірці. Сьогодні був дуже веселий день, але мені пора спати.

До наступного разу,

- Фіона

Привіт! Гадаю, мені потрібно додати PS до того, що я написала, я щойно переодягалася в нічну сорочку і виявила найдивнішу річ на своїх ногах: К'юті-Марка Флаттершай! Вона виглядає такою справжньою, але хто її туди поставив? Це просто не має ніякого сенсу, вранці сліду не було, і хіба я не відчула б його, якби хтось поставив його вдень? Це дуже дивно, як, коли і чому ці метелики з'явилися на моїй шкірі? Цікаво, чи варто мені хвилюватися? До кого я взагалі можу звернутися з приводу чогось подібного? Хм, сподіваюся, у мене з'являється відповіді для вас завтра, щоденнику.

***

Я відкладаю щоденник і зі сльозами на очах піднімаю очі. Це був день народження Фіони, і всі ці роки вона ніколи нічого не говорила. Вона щороку дарувала нам подарунки і завжди приходила на наші вечірки, а ми навіть не думали запитати, коли в неї день народження. Якими ж ми були друзями?

Еван якось дивно подивився на мене. - Ну що? Щось важливе?

Я зітхаю. - Її день народження був 1 травня, і саме тоді у неї з'явилася відзнака. Отже, у нас чотирьох однакові дні народження, і всі ми отримали свої к'юті-марки тоді ж. Я

починаю вірити, що всі ці зміни пов'язані з тим, що нам усім виповнилося по 25 років.

Еван встає і підходить до вікна. - Фіона приховувала від нас дату свого дня народження? Ну, не можу сказати, що я можу звинувачувати її, я ніколи не був чесним зі своїм. Думаю, ти маєш рацію, це все пов'язано з тим, що нам виповнилося 25 років. На жаль, це саме по собі не дуже нам допомагає. Ми ж не можемо просто помолодшати, щоб змінитися назад.

Я мовчки киваю, а потім починаю гортати наступну сторінку, щоб побачити, чи є на ній щось корисне.

***

2 травня,

О, щоденник, це був найгірший день у моєму житті! Я не знаю, що відбувається!

Сьогодні я зіткнулася з Дейвом, мій розум був настільки заплутаний через цю к'юті-марку, що у мене, мабуть, були поні в голові або щось подібне. Коли я розмовляла з Дейвом, я випадково назвала його Дешем! Мені було так соромно! Він був досить люб'язний, щоб нічого не сказати про це, але я знаю, що він чув мене. Він, напевно, думає, що я занадто захоплююся MLP або чимось подібним, і це було до того, як я почала виглядати так, як зараз! Щоденник, у

мене рожеве волосся! І хвіст! Я відростила рожевий кінський хвіст! Що зі мною відбувається? І ніби цього було недостатньо, мої вуха стали жовтими і вкрилися шерстю. О, це все так жахливо. Я навіть не можу нікуди піти і попросити про допомогу, бо люди подумують, що я якась потвора!

Це теж сталося в найневідповідніший момент. Провівши весь ранок, хвилюючись через дивну появу цих рожевих метеликів на моїх ногах, я вирішила піти до тату-салону, щоб вивести татуювання. Я зателефонувала до місцевого салону, і мені сказали, що у них є вільне місце того вечора о 17:00. Я дала їм свою контактну інформацію і сказала, що буду там. Потім я пообідала зі Спіритом і, коли мила руки, зрозуміла, що моє волосся рожеве і на кілька футів довше, ніж повинно бути! Тоді я дуже хвилювалася через це, але озирнувшись назад, я впевнена, що це найменша з моїх проблем!

Мені все ще було цікаво дізнатися про цю к'юті-марку, тому перед тим, як піти в тату-салон, я провела деякий час в Інтернеті, шукаючи, чи траплялося таке з кимось іншим. Як не дивно, у Твіттері з'явився результат мого пошуку. Там був єдиний пост, зроблений сьогодні кимось на ім'я "mlp4ever", і в ньому йшлося: - Прокинувся сьогодні з к'юті-маркою! Я збентежений, але щасливий! #mlp #bizarre. - Я відправила йому повідомлення, запитавши, що він мав на увазі під своїм твітом, сподіваючись, що, можливо, він зможе мені допомогти.

Увечері я пішла до тату-салону. Щоденник, це було найгірше, що зі мною коли-небудь траплялося. Я прийшла о 17:00 і зустрілася з хлопцем, як і планувала. Потім я

перевдягаюся в бікіні, яке взяла з собою, щоб він мав доступ до моїх ніг, щоб дістатися до татуювання. Я лягаю на живіт, а він починає працювати над моїм лівим стегном. Я відчуваю біль від того, що він намагається видалити татуювання, але через кілька хвилин він припиняє роботу і відходить від мене. Він злиться і починає питати, що за трюк я намагалася з ним повернути і чи не намагалася я дискредитувати його магазин. Збентежена, я озираюся назад і бачу, що моє повне татуювання все ще на місці. Чоловік кричить на мене, кажучи, що татуювання не зникає так, як повинно, і що я, мабуть, зробила щось дивне, щоб його неможливо було вивести. Він вимагав розповісти, що за трюк я намагаюся з ним повернути.

Я намагаюся сказати йому, що я нічого не робила, і він знову починає кричати на мене, але потім раптово припиняє кричати і просто дивиться на мою поперек. Я запитую його, що сталося, а він кидає свої інструменти і показує на мою спину. Я розвертаюся, і тоді виявляю, що у мене виріс хвіст. Прямо над лінією бікіні з'явився великий, пухнастий, рожевий кінський хвіст, який з кожною секундою ставав все більшим. Я закричала, а татуювальник почав кидатися в мене речами і кричати щось іспанською. Я навіть не встигла схопити свій одяг, вибігла в бікіні до машини і поїхала додому, повна сліз і розгубленості від того, що зі мною відбувалося.

Нарешті я повернулася додому і виявила, що мої вуха також змінилися. Я б розплакалася через це, але, здається, на той момент мої очі вже не сльозилися. Мені не хотілося вечеряти, тому я просто підійшла до комп'ютера, шукаючи хороші новини. На мене чекало одне повідомлення,

людина з Твіттера відповіла, він сказав мені, що його пост про к'юті-марку був жартом, і що він просто пожартував.

Тепер я абсолютно самотня і ще більш розгублена, ніж вчора, коли виявила к'юті-марку. Щоденнику, чи може бути ще гірше?

- Фіона

***

Я здригнулася, прочитавши останній рядок. Я знала, що бідолашній Фіоні точно стане ще гірше. Я обертаюся до Евана. - У цій главі небагато такого, що може нам допомогти, просто Фіона проходить через пекло.

Еван хмуриться. - Так, можу собі уявити, бідолашна дівчинка. Сподіваюся, у неї буде щасливий кінець.

Я дивлюся на останню сторінку. Чорнило потекло, забризкане сльозами. Я не думаю, що Еван отримає своє бажання.

***

3 травня,

Щоденник, все моє життя закінчилося. Ніщо більше не має сенсу, і мені так страшно. Я прокинулася з копитами. З

копитами! Я що, якась дика тварина? Я маю на увазі, що мені подобаються поні, і я завжди любила тварин, але я не хочу ними ставати! Я не могла більше дивитися на своє тіло, я провела цілий день, загорнувшись під ковдрою, ховаючись від самої себе. Чим я це заслужила? Я завжди була доброю до всіх, чому я одна повинна страждати? Я просто хотіла б знати, що відбувається, я провела цілий день, шукаючи інформацію в Інтернеті, але мені не пощастило нічого знайти.

Якщо в цьому і є якийсь промінь світла, так це те, що я, здається, стала ближчою до Спірита. Мій кіт не відходить від мене, і мені здається, що я практично чую його думки. Але він не може мені допомогти, і я не знаю, чи може мені взагалі хтось допомогти. Можливо, настав час мені просто втекти від усіх і всього і піти в гай. Але це нічого не вирішить, мені потрібна допомога, мені потрібно з кимось поговорити про це!

Той хлопець з тату-салону теж не допомагає. Він продовжує мені дзвонити і залишати повідомлення на моєму телефоні, називаючи мене виродком і кажучи, що збирається заявити на мене в поліцію абощо. Я так налякана, наче мені і без того не вистачало проблем, щоб мати справу з цим виродком на спині! Я відключила свій телефон, але, мабуть, це лише питання часу, коли він знайде мою адресу. Мені потрібно забиратися звідси, але куди я можу піти? У мене тут немає близьких родичів.

Думаю, я піду до Дейва. Він живе неподалік і він мій хороший друг. Він, можливо, спочатку злякається, побачивши, що хтось на зразок мене з'явився біля його дверей, але якщо я скажу йому, хто я, я впевнена, що він

допоможе мені. Я дуже на це сподіваюся, він єдиний у місті, на кого я зараз можу розраховувати. Якщо він мені не допоможе... що ж, я не знаю, що я буду робити.

Що ж, це мій щоденник, я залишаю тебе тут з рештою моїх людських речей. Зараз перша година ночі 4 травня, і мені вже важко перебирати пальцями. Думаю, я почекаю, поки це перетворення закінчиться, а потім посеред ночі піду до Дейва.

Прощавай назавжди.

- Фіона

***

Зошит сповзає з моїх колін, і я тримаю копита над заплющеними очима, а сльози течуть по руках. Чорт забирай, це все моя провина.

Еван бачить мої сльози і підходить, щоб покласти копито мені на плече. - Деш, що вона написала? Де вона?

Я піднімаю очі і кліпаю крізь сльози. - Її немає, вона перетворилася на Флаттершай і злякалася. Минулої ночі вона вийшла зі своєї квартири, щоб спробувати знайти мене. Вона побігла до мене додому і поклала всю свою надію на те, що знайде мене, але мене там не було, ми були на фермі. - Я повільно зітхаю. - Я був їй потрібен, Еване, вона сказала, що я єдиний, кому вона може довіряти... а мене не було поруч.

Еван сідає поруч зі мною. - Ну, це пояснює слід від копита на твоїх дверях. Вона, ймовірно, увійшла в будівлю, як і ми, і постукала копитами у ваші двері, але там нікого не було. Чорт, а якщо хтось інший почув її стукіт і відчинив двері? Що, як хтось інший бачив її? Сподіваюся, вона безпечно вибралася звідти.

Я знову зітхнула. - Еване, що, в біса, нам робити? Як нам її знайти? Вона згадала про якийсь "гай", але для мене це абсолютно нічого не означає. Зараз вона може бути де завгодно в штаті, і це в кращому випадку, якщо вона встигла вибратися з міста до того, як її схопили.

Еван кусає губу. - Я не знаю, Деш, я не знаю. Нам доведеться щось придумати завтра.

Я пригнічено опускаю голову. Еван мав рацію, нам треба було поспати. Було близько третьої години ночі, і ми не були застраховані від наслідків втоми. - Гаразд, давай повернемося до мене і заночуємо. Завтра продовжимо пошуки.

Ми добираємося туди без особливих фанфар, обидва надто втомлені, щоб навіть запропонувати щось збочене. Еван позіхає. - Гаразд, солодких снів, Деш.

- Ти краще не хропи, - бурмочу я, вмощуючись на інший бік ліжка. Я заплющую очі і за мить засинаю. Не минає багато часу, як в моїй голові з'являється сон, що повторюється.

~~~~~

Місцезнаходження: ???

Я бачила цей сон раніше, більше разів, ніж могла порахувати. Світло заповнювало далеке небо, і я летіла по нічному небу з неймовірною швидкістю. Вогні міст піді мною були просто розмиті, коли я летіла до Кантерлота. Мені потрібно було якнайшвидше поговорити з Селестією і Луною. У Понівілі щось коїлося, і мені потрібна була будь-яка допомога. Твайлайт зникла ще вранці, а Флаттершай казала, що всі її звірята злякалися і покинули місто. До обіду зникли Реріті і Пінкі, тож я пішла просити Епплджек про допомогу, але виявила, що вона і Біг Мак зникли, а по всій фермі панувала руйнація. Я побігла до Флаттершай, але було вже запізно, її будиночок був зруйнований, а вона зникла.

На моїх очах з'явилися сльози, а по жилах потекла лютя. Тут щось відбувалося, і це тхнуло Діскордом. Я не знала, що він планував, все, що я знала, це те, що мої друзі зникали один за одним, і я повинна була їх врятувати. Я просто повинна дістатися до Кантерлота і повідомити Принцесам та іншим Вондерболтам. Тоді я зможу піти за Діскордом і особисто вибити з нього відповіді на деякі питання.

- І як саме ти збираєшся це зробити, Рейнбоу?

Злякавшись, я подивилася на голос, я мчала зі швидкістю, раніше нечуваною для поні, але Діскорд був за кілька футів від мене. Він лежав на спині і робив повільні плавальні рухи, але якимось чином плив у повітрі так само швидко, як і я.

Я зменшила швидкість вдвічі, а потім обернулася, щоб гаркнути на Діскорда. - Тобі ніколи не вдасться втекти від цього, Діскорд! Поверни всіх моїх друзів назад!

Діскорд просто повернувся і розсміявся. - А, завжди така смілива і запальна Рейнбоу Деш. Я майже спокусився перетворити тебе на одного з тих маленьких песиків, але, на жаль, я вже розробив великий план і хочу його дотримуватися.

Я зціпила зуби, він говорив безглузді речі, але я знала, що він щось зробив з моїми друзями, і я не збиралася дозволити йому втекти. Ми все ще пливли вперед у досить швидкому темпі, але в одну мить я прискорюю хід, одночасно повертаючи ліворуч. Уся моя швидкість зміщується в горизонтальну площину, вся моя швидкість і маса тіла спрямовується в моє копито, яке вривається в морду Діскорда.

Діскорд виє від болю, але через секунду хвиля магії підриває мене і відлітає вбік. Я відновлюю рівновагу і повертаюся обличчям до Діскорда, який випльовує вибитий зуб, а на його місці виростає новий. - Навіщо ти так грубо, Рейнбоу, я думав, що ми приємно розмовляємо.

- Там, звідки це прийшло, є ще багато чого, Діскорде. - Я гарчу і починаю махати крилами, готуючись до чергового пірнання, але тут поруч зі мною матеріалізується Діскорд і б'є мене по обличчю.

- ДОСИТЬ! Ти не розумієш, чи не так, Рейнбоу? Усе скінчено! Усе вже скінчено! Цього разу я переміг, цього разу щасливого кінця не буде. Коли я востаннє захоплював владу, я послабив пильність і дозволив вам

шістьом використати свої стихії... але цього разу цього не станеться

- ЩО ТИ ЗРОБИВ З ІНШИМИ?! - закричала я, знову намагаючись вдарити його в обличчя, але цього разу він був готовий і просто телепортувався геть, перш ніж мої копита змогли доторкнутися до нього.

- Боже мій, як завжди запальна, маленька Рейнбоу, бореться до самого кінця. Як я вже казав, після того, як ви вшістьох повернули мене в камінь, я знав, що цього разу треба бути обережнішим. Але ви зробили це надто легко, невже ви справді думали, що Флаттершай зможе виправити сам ХАОС! І ти думала, що вона зробить це менш ніж за півгодини! Ха-ха-ха, і вони ще називають мене божевільним.

Я підлетіла, щоб завдати йому ще одного удару. - Я запитую тебе востаннє, Дісморде, ЩО ТИ ЗРОБИВ З МОЇМИ ДРУЗЯМИ!?

Дісморд несподівано з'явився позаду мене. - Ну, в одному ти маєш рацію. Напевно, ти запитуєш мене про це востаннє, просто тому, що це буде останнє питання, яке ти коли-небудь комусь задаси. Розумієш, мій маленький поні, Селестія вже давно позбавила мене здатності використовувати магію для того, щоб заподіяти шкоду будь-кому з її підданих. Але це не означає, що я не можу просто позбутися тебе. - Дісморд почав іржати, а його руки почали світитися. - Ідилічні поні цього краю будуть безпорадні проти мене, або, принаймні, будуть, коли я позбудуся таких порушників спокою, як ти і твої друзі!

Я злетіла вгору, а потім розвернулася в повітрі, щоб пірнути. Я збиралася врізатися прямо в його самовдоволене маленьке обличчя. Він поверне моїх друзів назад, коли я з ним покінчу, а зараз я наближалася до нього, за лічені секунди до удару. Він навіть не намагається ухилитися від моєї атаки, він просто плаває там, дивлячись на мене зі своїми руками, що все ще світяться. - Йому мене не здолати, я найшвидший літун у всій Еквестрії. Я - капітан Вондерболтів. Я - Елемент Вірності. Я - Рейнбоу Де...

Все зупиняється, і мій зір блідне до білого. Здається, зупиняється сам час. Я відчуваю, як усі мої відчуття стають м'якими і розмитими, коли я з силою падаю крізь небуття, сміх Діскорда заповнює фон, а потім його голос розриває білий туман. З моторошною ясністю я чую, як його слова огортають мене. Кожна фраза, здається, врізається прямо в мою плоть, занурюючись глибоко в саму душу.

П'ять балів! Поділених на чотири!

Твої спогади видалено! Твоє тіло сплутано!

За свою зухвалість ти маєш заплатити,

закинута в країну далеко-далеко!

Розкидати шістьох - це тільки початок моїх фокусів!

Твій розум буде слабким, твої погляди похмурими!

Забувши про все і живучи як дурень,

ти програла, ніхто не зупинить мого правління!

~~~~~

Квартира Дейва

Мої очі розплющуються, і наді мною стеля моєї спальні. Я сідаю і на мить озираюся навколо, темрява у вікні підказує мені, що ще не настала ніч. Чому я не спала? Мені знову наснився фінал сезону, тільки цього разу, здається, я пам'ятала його повністю. Зазвичай я пам'ятаю лише уривки, але не цього разу. Я могла уявити собі всю сцену і пригадати кожне слово. Я прокручую в голові діалог, і значення прокляття Діскорда змушує мою кров холонуть в жилах. Сенси його прокляття були зрозумілими, і мені відкрилася дуже дивна і жахлива правда:

Це був не просто сон.

Розділ 11: Дім.

Квартира Рейнбоу Деш.

- Ні. Ні, це лише сон, це лише сон. - Я починаю панікувати, схоплююся з ліжка і починаю ходити по кімнаті. Я дивлюся на свої старі людські меблі навколо, дивлюся на Біг Мака, який хропе на ліжку, і дивлюся на власні сині копита. У моїй голові все ставало на свої місця, але я не хотіла цього. - Ні, ні, це був лише сон! Просто сон... - Скільки б я не благала, я знала, що це не просто сон. Це має занадто багато сенсу, це пояснює моє минуле, це пояснює, чому ми перетворилися, це... це... це... - Ні!

Я відчуваю, як кров стукає у вухах, а в грудях стискається, і я починаю частіше дихати. Все моє життя було брехнею, все, що я знаю, всі мої спогади, всі мої друзі. Цього життя не повинно було бути?! Хто я тоді? Все, що зробило мене тим, хто я є, всі мої спогади і риси, невже все це лише побічний продукт дісмордіанського покарання?

Мені хотілося кричати, хотілося пробивати дірки в стінах, хотілося просто втекти від усього. Але я не зробила нічого з цього. Я просто повільно впала на землю і заплакала. Сльози почали текти рікою, коли я подумала про те, як я жартувала про те, що хотіла б бути поні, і як я хотіла б насправді бути Рейнбоу Деш. Що ж, подивіться, куди мене закинула доля, виявляється, я не тільки Рейнбоу Деш, але й завжди нею була. Я хитаю головою, але це не те, чого я хочу, не так. Тільки не цього. Бути поні мало бути чимось

новим і веселим, а не усвідомленням того, що все моє життя було брехнею.

Це не лише означає, що моє життя зруйноване, але й те, що станеться з Еквестрією? Що це за злий жарт - дізнатися, що Еквестрія існує (ура), але в той же час усвідомити, що вона повністю зруйнована, і я була однією з тих, хто винен у її знищенні. Деш була однією з тих, кому було доручено її захищати, і вона була однією з найзапекліших членів гривастої шістки, але Деш зазнала поразки. Я зазнала поразки. Я не врятувала своїх друзів, не зупинила Діскорда, і одному Богу відомо, що сталося з усіма іншими в Еквестрії за останні 25 років.

Крізь сльози я дивлюся на своє тіло, і той факт, що я насправді була Деш, означає, що саму Рейнбоу Деш було майже стерто з лиця землі. Всі її навички, всі її здібності. Я, звісно, не знаю, як робити ті дивовижні речі, які вона вміла, а якщо я не знаю, як їх робити, то ніхто не знає. Я плакала через те, що Деш втратила всі свої спогади. Я плакала через втрату Еквестрії. Я плакала через те, що все моє життя було брехнею. І я плакала через те, що знала, що більше ніколи не буду людиною.

Не знаю, як довго я так сиділа, але врешті-решт мої вуха вловили шаркаючий звук, що доносився з ліжка. Еван висунув голову. - Деш, чому ти на підлозі?

Я повернула голову, щоб подивитися на нього, але не могла змусити себе нічого сказати. Очі Евана широко розплющуються, коли він бачить моє обличчя, повне сліз. - Деш, що сталося? Що сталося? - Залишки сну покидають

тіло Евана, і він схоплюється з ліжка. - Поговори зі мною, Деш, що сталося?!

Я витираю сльози з очей пучками волосся. - Я з'ясувала, Еване.

Еван нахилиється ближче. - Що ти з'ясувала? Ти знаєш, де Фіона? Як повернутися назад? Що сталося з...

Я обриваю його. - З нами. Я зрозуміла, чому все це сталося.

Еван посміхається, не зовсім той вираз, якого я очікувала. Він сідає назад і говорить. - Ей, це чудово, але як нам повернутися назад? Як ми повернемося до наших початкових тіл?

Я прикушую языка. - Ми щойно це зробили.

Я сумно хитаю головою і махаю копитом над його тілом і над моїм. Між нами западає тиша, поки Еван обдумує мої слова. - Що... ні, Деш, це не має жодного сенсу. Я знаю, коли народився, знаю, що виріс тут і...

Я зціпила зуби і перебила його. - Еван!

- Що? - Еван виглядає розгубленим, але я знаю, як його переконати. Якщо у мене були ці мрії, то і у нього теж. Це просто питання витягування пам'яті на поверхню.

Я прочищаю горло. - На п'ять балів, поділених на чотири...

Я роблю паузу, Еван відкриває рота - ...Твої спогади видалені, твоє тіло заплутане?

Я киваю і даю йому ще один рядок. - За свою зухвалість ти маєш заплатити.

Еван дивиться на мене. - Закинутий в країну далеко-далеко... Деш, що це в біса таке? Звідки це?

Я на мить закушую губу. - Звідки це? Це з найпершого дня народження Евана. Ну, технічно, за кілька секунд до твого першого дня народження.

- Я не розумію.

Я продовжую. - Це з дня народження Евана, це з твоїх снів, і це останнє, що чув Біг Мак 25 років тому. - Еван залишається нерухомим, тому я продовжую, - пам'ятаєш, як ти сказав мені, що фінал сезону закінчується Еваном? Цього ніколи не було в серіалі! Це не епізод, це спогад. Пам'ятаєш, як це все відбувалося? Діскорд нападає на двох братів і сестер на фермі. Старший брат намагався врятувати сестру, а Діскорд наклав на нього закляття. В результаті він - ти - прибув на Землю на кілька хвилин раніше, ніж твоя сестра. Хіба ти не розумієш?

У свідомості Евана спогади про цю подію починають збиратися воєдино, наче застібка-блискавка. Уривки випадкових думок зливаються в одну суцільну лінію, спогади про ті останні миті в Еквестрії раптом стають чіткими. - Я... пам'ятаю, як бився з ним на фермі, пам'ятаю відчуття адреналіну і страху, що моя сестра не втече.

Я зітхаю. - Що ж, вибач, але вона не втекла. Але, принаймні, ви двоє залишилися сім'єю.

Еван разом зі мною падає на підлогу, не вірячи своїм очам. Він піднімає одне зі своїх копит і просто дивиться на нього деякий час. - Ну, це все змінює, чи не так?

Я зітхаю і дивлюся на нього. Бідолаха, я розуміла, що сприймаю це дуже важко, і мені насправді подобалося бути поні і бути Рейнбоу Деш. З іншого боку, Еван...

Я слабо посміхаюся. - Це нічого не змінює, Еване, ми все одно залишаємося тими, хто ми є, і ми все одно повинні знайти Фіону і помститися людині, яка зробила це з нами.

Еван не рухається з місця. - О, чудово, четверо поні намагатимуться помститися кому, буквально богу хаосу? Навіть якби ми могли знайти його і викликати на бій, Деш, він переміг усіх нас, коли ми були в розквіті сил! Зараз ми жахливо нездатні! Ти ледве можеш літати, а я не можу навіть бігти по прямій.

Я штовхаю його в плече. - Та годі тобі, що найгіршого може статися? Він збирається перетворювати нас на людей ще 25 років?

Еван повертається і дивиться на мене. - Ну, він може перетворити нас на звичайних фермерських коней або щось.

Я насупилася. - Так, гадаю, він вже попереджав нас про це, коли казав, що "наш розум буде слабким, а перспективи похмурими". Йому, мабуть, буде легко зробити наш розум ще слабшим і змусити нас думати, що ми тварини чи щось подібне. Але, знаєш, поки ми тримаємося разом, з нами все буде добре.

Еван підводиться, і його очі широко розкриваються. - Деш... коли ти була на фермі, ти коли-небудь заходила у стайню?

Я дивлюся на нього. - Так, Джек показав мені все перед тим, як ми переодягнулися, це було трохи дивно, але заспокійливо.

Еван швидко підходить до столу і намагає щось, поки говорить. - Коли я приїхав на ферму, я відчув дуже сильне бажання зайти туди і просто поспілкуватися з кіньми. Мені здавалося, що якщо я туди зайду, то все буде спокійно і добре. Але я не зробив цього, тому що мені здалося це дивним, і тому що я знав, що ви, хлопці, напевно, вдома...

Мої очі широко розкриваються, коли я стежу за ходом його думок. - Джек там зовсім одна...

Еван намагає телефон. - А Джек була дуже пригніченою і шукала втечі від усього

- І коли ми подзвонили їй, я була майже впевнена, що чую на задньому плані звуки сільськогосподарських тварин...

- ...і вона не відповідає на дзвінки! - Еван з жахом відриває погляд від мобільного телефону, тепер, коли я прислухалася, я можу лише розрізнити звук голосової пошти, що лунає з динаміків.

Кров відливає від мого обличчя. - От лайно, ти ж не думаєш...

Еван не дивиться ні на кого конкретно. - Ми залишили її саму, а її розум був слабкий...

Ми з Еваном обоє розуміємо, що маємо робити, але Еван робить перший крок. Він мертвим бігом вистрибує зі спальні і біжить коридором. Двері квартири були в кінці коридору, але він навіть не зупиняється, щоб відчинити їх.

Еван просто вдаряє в них плечем і виламає двері так, що дерев'яні тріски розлітаються на всі боки.

Я хочу сказати йому, щоб він заспокоївся, хочу запитати, якого біса він не витратив п'ять секунд на те, щоб відчинити двері, хочу попросити його зробити це делікатно, щоб нас не було видно і не чути, але не було часу. Ми повинні були повернутися на ферму якомога швидше. Я висаджую двері слідом за ним, і ми біжимо коридорами та сходами. Якщо вибух дверей не розбудив мешканців квартири, то те, що ми вдвох пронеслися повним галопом через весь будинок, напевно, розбудило. Я вискакую з вхідних дверей і бачу Евана вже на півдорозі до парковки, сонце тільки починає підніматися над горизонтом. Я не бачила жодної людини навколо, але ймовірність того, що хтось побачив нас з вікна, ймовірно, досить висока.

Я біжу за Еваном і наздоганяю його, все ще трохи вражений тим, як швидко поні можуть мчати галопом. Ми не були гоночними кіньми, але ми мчали цими вулицями, мабуть, швидше, ніж дозволено їхати автомобілям. Через кілька кварталів вулиці починають розширюватися, і ми вибігаємо в передмістя. Оскільки будівлі тут не такі високі, я бачу чисте небо. Частина мого мозку підказує. - Знаєш, якщо ти кудись біжиш, то є швидші шляхи.

Я знову дивлюся на небо, навряд чи це був час для тренування, але не можна було заперечувати, що так було б швидше. Я обертаюся до Евана, коли ми бігли. - Еване, я зустріну тебе там, добре? - Він киває, і після того, як роблю кілька глибоких вдихів і згинаю крила, я стрибаю в повітря.

Спочатку я сповільнююся, тому що я більше не біжу, але потім мої крила починають серйозно махати, і я набираю висоту і швидкість. Я піднімаюся на п'ятдесят, сімдесят, сто футів у повітря, продовжуючи нарощувати швидкість. Незабаром я обганяю Евана за швидкістю і продовжую набирати висоту. Ще трохи вище, давай, ще трохи. Я озираюся навколо, я була на висоті кількох сотень футів, так, цього має вистачити на деякий час. Я роблю глибокий вдих і припиняю махати крилами, натомість нахиляю їх донизу в неглибокому пікіруванні.

Ефект миттєвий, і я злітаю, ніби хтось вистрілив у мене з лука. "Уууууууууууууууууууууууууууууу!" Вітер голосно свистить, коли я починаю падати, прискорюючись уперед з безглуздою швидкістю. Я примружую очі від холодного вітру і розрізняю обриси ферми Смітів за десяток миль звідси, на такій швидкості це дійсно не займе багато часу. На мить я посміхаюся, забуваючи про всі турботи і просто насолоджуючись захопленням від такого швидкого польоту. Я втратила багато висоти, але тепер летіла майже горизонтально до землі і мчала на шаленій швидкості.

Зрештою, я досить сповільнилася і втратила достатньо висоти, щоб знову почати махати крилами і знову набирати висоту і швидкість. Я озираюся назад, між мною і Еваном було, мабуть, три милі лісу, схоже, я дістануся до ферми на кілька хвилин раніше за Евана, сподіваюся, я не буду тим, хто скаже йому, що його сестра в даний момент була бездумною сільськогосподарською твариною. Мій розум божеволіє від хвилювання, перед очима спалахують образи Джек. Я уявляю її в стайні, збоку від жеребців. Її шмагає вдвічі більший за неї фермерський кінь, її

к'юті-марка зникає, а її тіло повільно перетворюється на тіло нормального, повнорозмірного коня. Я трясу головою, щоб відігнати жахливі картини, проклинаючи себе за те, що навіть думаю про такі речі. Я зціплюю зуби і сильніше махаю крилами. - Тримайся, Джек...

~~~~~

З точки зору Ей-Джей.

Дев'ять годин тому.

У стайні я дивлюся на телефон, і тут лунає голос Деш. - Слухай, Джеку, ми подзвонимо тобі, як тільки зв'яжемося з Фіоною, гаразд? - Я нікому не киваю і прощаюся з Дешем та Еваном, коли вони кладуть слухавку. Вони подзвонили, щоб сказати мені, що нарешті добралися до міста. Що ж, мені було приємно почути голос мого брата, було приємно, що вони подзвонили. Хоча тепер, коли телефонна розмова закінчилася, я не дуже добре пам'ятаю, що я робила перед тим, як вони мені подзвонили...

Я злегка прицмокую губами і роздивляюся довкола себе. Чому я знову тут? Я навіть не пам'ятаю, як зайшла в загін для кобил, не кажучи вже про те, як підійшла до їхньої годівниці. Я дивлюся вниз на своє тіло, я була вся у багнюці та шматках соломи. Що ще гірше, від мене

смердить тваринним запахом і потом. Гидота! Я відчуваю, що мене зараз знудить. Деш і Еван ледве залишили мене в спокої на кілька годин, і я якимось чином опинилася тут? Як я могла так далеко зайти всього за чотири години? Щось тут не так. Добре, що мені подзвонив Еван, я здригаюся від думки, що б я зробила, якби в мене було більше часу.

- Гаразд, я вже йду, - нервово повідомляю я нікому конкретно. Повільно пробираюся повз усіх кобил до воріт. Відв'язую коня і виходжу на загальну територію, потім зачиняю за собою хвіртку. Задоволена, я розвертаюся: хвіртка до жеребців була навпроти мене, а вихід - ліворуч. Я роблю один крок ліворуч, тільки щоб відчути, як шерсть на шиї поколює, а свідомість накриває ковдра. - Зараз, зараз, куди поспішати? Ти вже притомна, можеш ще трохи побути, це безпечно... - Це було те саме чужорідне відчуття, як і раніше, але сильніше, ніж будь-коли.

- Агов? - Я озирнулася, наполовину перелякана, наполовину ошелешена. Тут нікого немає, тільки коні. Звідки, в біса, беруться ці думки, чому я хочу... - Тут добре з кіньми. Ні про що не треба турбуватися, ніхто на тебе не кричатиме, тільки смачна їжа і багато тварин, які тебе тут вітають.

Голос мав рацію, що поганого буде, якщо я просто переночую тут? Я вже дуже брудна, я можу спати з усіма іншими брудними тваринами... - Тому що ти і є одна з них. А тепер, може, підеш до жеребців і будеш поводитися, як хороша кобила...

Я киваю і неуважно зачиняю за собою хвіртку для жеребців, замикаючи себе з ними. Стривайте, я навіть не пам'ятаю, як зайшла до їхнього загону, і чому я тут? Я ламаю голову в пошуках логіки, але знову чую голос. - Ось так, так набагато краще, а тепер дозволь цим прекрасним жеребцям допомогти тобі впоратися з твоїм жіночим свербінням?

Я ковтаю і киваю, добре усвідомлюючи вологий свербіж між ногами. Я дивлюся на жеребців, більшість з них сплять, але кілька з них дивляться на мене, вони, безсумнівно, можуть відчувати мій запах звідси.

Повіки обважніли, і мені стає важко нормально думати. Я видаю дике іржання і роблю крок до жеребців. Голос промовляє до мене ще кілька слів, але їх важко розібрати.

Я оближую губи, роблячи ще один крок до жеребців. Раніше сьогодні Еван насміхався з мене, кажучи, що я просто кобила, яка хоче, щоб її трахнули, що ж, гадаю, я покажу йому, я...

Секундочку, Еван щойно вибачився переді мною! Я зупиняюся на місці і намагаюся струсити туман з голови. Еван сказав, що йому неймовірно шкода, він був у сльозах. - Що ти робиш, забудь його, ти тепер кобила, поведься відповідно!

Туман знову починає застилати мені очі, але я трясую головою: - Ні, зупинись, зачекай секунду... - Туман насувається все сильніше. - Я сказав, що ти кобила, тож поведься як кобила. - Я зціплюю зуби і стискаю м'язи: - Я сказала ні. Туман все ще штовхає: - Нехай жеребці тебе розводять, ти, нікчемна кобило!!!

- НІ! - Я кричу і відштовхуюсь від голосу так сильно, як тільки можу. Однак замість того, щоб зіткнутися з будь-яким голосом, мої ноги випадково врізаються прямо у важкі металеві ворота позаду мене, зриваючи їх з петель з жахливим вереском, який наповнює стайню. Коні по обидва боки стайні голосно іржуть і відступають від звуку вибуху. Я важко дихаю через ніс, мої м'язи тремтять від люті. Я ні до кого не звертаюся: - Я не буду вас слухати! Я НЕ нікчемна поні, і ми з братом не заспокоїмося, поки не помстимося тому, хто це з нами зробив!

Я озираюся і тупочу подалі від зони жеребців. Ворота, що утримують жеребців на їхній ділянці, були повністю зруйновані, але поки кобилячі ворота залишаються зачиненими, це не повинно бути проблемою. Я дивлюся вниз на саму хвіртку, вона була зроблена з кованого заліза товщиною майже в дюйм, і все ж вона була скручена і складена на себе, як зім'ятий папір. Як, в біса, я так сильно штовхнула? Наскільки сильні земні поні?

Я виходжу зі стайні і виходжу на вулицю в прозору ніч, зачиняю за собою двері. Вдихаю чисте нічне повітря, і запах сіна та жеребців нарешті вивітрюється з моїх ніздрів. Я ще раз хитаю головою: що, в біса, зі мною там сталося? Ну, коні мали їжу і питво щонайменше 24 години, я не збиралася туди повертатися, поки не приїдуть Еван і Деш. З якоїсь моторошної причини, йти туди одній дуже небезпечно.

Я підходжу до вуличного душу, яким ми з Деш користувалися раніше, і роблю все можливе, щоб відмитися. Це не ідеально, але принаймні я більше не вкрита запахом тварин. Не маючи можливості висохнути і

не бажаючи розмазувати бруд по всьому будинку, я вирішую спати надворі на траві перед будинком. Мені було досить тепло в цьому хутрянному пальто, тож сон на вулиці був би розслабляючим сьогодні ввечері. Так би воно і було, якби мене не розбудило о 7 ранку те, що було схоже на звук довбаної ракети, що наближається.

~~~~~

З точки зору Рейнбоу Деш.

- Тримайся, Джек, я майже на місці! - бурмочу я собі під ніс, витираючи піт з чола. Летіти так швидко і так довго - це важка праця. Не дивно, що Деш у серіалі весь час дрімала, адже в таких польотах дуже втомлюєшся.

Я бачу будівлі на фермі, роблю глибокий вдих і входжу в останнє занурення. Коли я лечу вниз, я примружуюсь і шукаю на місцевості ознаки Ей-Джей, не звертаючи уваги на швидкість, я просто цілюся в будинок і регулюю висоту так, щоб зустрітися з землею прямо на цьому клаптику землі. Секундочку, там щось схоже на помаранчеве хутро! Це Епплджек, вона там спить! З нею все гаразд!

Я посміхаюся, підходячи все ближче і ближче, я вже в 10 футах від землі, і я зможу приземлитися прямо біля неї. Я рухалася напрочуд швидко, понад 100 миль на годину, і заходжу на посадку.

Я моргаю, зачекайте секунду, я не літак, я не можу
приземлитися так швидко. - Ох, бляха. - Я рухаюся надто
швидко, щоб почати махати крилами, це, ймовірно,
приведе до того, що я просто втрачу контроль. Я
озираюся навколо, ой, це ж Епплджек за п'ять футів піді
мною, вона виглядає здивованою. Хм, де приземлитися?
А-га! Ставок! Будемо сподіватися, що він досить глибокий!
Я цілюся в середину води і намагаюся сповільнитися,
наближаючись до неї, це спрацьовує, і в підсумку я
вдаряюся об поверхню на швидкості близько 60 миль/год.

~~~~~

Я втрачаю свідомість на кілька секунд, коли падаю у воду,
але незабаром приходжу до тями і бачу, що пливу біля
краю ставка. Я гребу до берега і вистрибую, обтрушуючи
пальто насухо. Ей-Джей біжить мені назустріч.

- Трясця твоїй матері, Деш, ти вмієш літати!? Це було
приголомшливо! Коли ти навчилася...

Питання Ей Джей обривається, коли я підхоплюю її і
притискаю до землі в міцних обіймах. - Джек, я така
щаслива, що з тобою все гаразд!

Вона повільно відштовхує мене. - Звісно, зі мною все
гаразд, а тепер розкажи мені, як ти навчилася літати, і
чому ти ледь не загинула, пікіруючи на мене? О, і ти
знайшла Фіону?

Я глибоко вдихаю. - Ну, не зовсім, але ми отримали багато інформації про те, що сталося з нею, і що сталося з нами...

Епплджек піднімає брову. - А польоти?

Я знизую плечима. - А, це? Ні, це просто сталося. Еван дозволив мені спробувати, і мені сподобалося. Нічого страшного, правда? - Я стримую посмішку.

Ей-Джей дивиться на мене. - Нічого страшного? Чувак. ТИ ВМІЄШ ЛІТАТИ. Якого хріна, чувак, тобі заздрить більша частина людства.

Я посміхаюся. - Ей, що я можу сказати, я просто офігенно крута. Але я думаю, що ми це вже знаємо?

Ей-Джей хіхікає. - Так і знала, що ти мене підставила. До речі, про "ага", де мій брат?

Я махаю головою, вказуючи на ліс позаду нас. - Він вже в дорозі. Буде тут за хвилину-дві. Треба поснідати, ми з Маком давно не їли.

Ей-Джей піднімає брову. - Мак? Еван ненавидить поні, він би тебе вбив, якби дізнався, що ти назвала його Біг Маком.

Я прикусила губу, гадаю, тепер, коли я знала про цю історію з Діскордом, не було сенсу продовжувати називати його Еваном. Але все ж таки Джек ще не знає про все це. Мені вже довелося розповісти про Діскорда Маку, і я дійсно не була у настрої пояснювати все Джеку зараз. Час трохи відкласти правду. - Так, Еван, здається, потеплішав до поні. - Я знизую плечима, це насправді було правдою.

Вона посміхається, але дивиться на мене підозріло. - Він потеплішав до поні чи до тебе?

Я прикушую языка і потираю потилицю копитом. - До обох?

Ей-Джей піднімає брову, посміхаючись. - Що саме ви двоє робили, коли були там наодинці?

Я почервоніла. - Ні, я не це мала на увазі. Він просто...

- Чорт забирай, дівчинко, твоє обличчя червоніше, ніж пара яблук під час збору врожаю.

- Це тільки тому, що... зачекай, що ти щойно сказала? - Це було дуже дивно, те що вона сказала це було дуже схоже на Епплджек. Вона зробила це навмисно?

Джек відкриває рот, щоб відповісти, але раптом відволікається на червону фігуру, що біжить до нас. Я обертаюся і бачу Біг Мака, який мчить через поле до нас. Він явно втомився від бігу, але радий нас бачити.

Я звертаюся до Ей-Джея, вже забувши про розмову, яку ми щойно мали. - Отже, Мак захоче поговорити з тобою, я піду приготую сніданок, поки ви двоє наздоганяєте один одного.

Джек киває і біжить до брата, який жадібно обіймає її розчепіреними копитами, а сльози наповнюють його очі.

~~~~~

Мої кулінарні навички не дуже покращилися, але я змогла наповнити три миски люцерни і, на диво, налити три кружки апельсинового соку, не впустивши пляшку. Звичайно, я пролила 1/3 соку на підлогу, але я просто злизала його, і ніхто нічого не помітив. Ей-Джей і Мак все ще розмовляли на вулиці, тож я вмостилася за столом і задоволено помахувала хвостом вперед-назад, поїдаючи зелень. Було приємно повернутися сюди, на ферму, де було багато їжі, яку я могла з'їсти, і не треба було турбуватися про те, що сусіди нас побачать.

Я відриваюся від їжі, коли чую, як відчиняються двері, заходять Ей-Джей і Мак, коли Мак закінчує розповідати історію про те, як ми пробралися до квартири Фіони. Я махаю їм копитом, і Мак посміхається, побачивши мене. - Гарний політ, Деш, ти неймовірно пролетіла.

- Дякую, Маку, ти й сам досить швидко дістався сюди, особливо враховуючи, що тобі довелося бігти, скільки, 20 миль поспіль? Це божевілля!

Ей-Джей перериває наше кружляння по колу. - Воу, воу, то Деш не жартував, Еване, тебе справді тепер звати Мак? Що за чортівня?

Я закриваю рота, а Мак повертається до сестри. - Так, гадаю, що так. Тобто...

Я дивлюся на Мака. - О, ти ще не розповів їй про цю "штуку зі сном", я так розумію?

- Який сон? - Джек презирається між нами.

- Ні, ще не дійшли до цього, вона хотіла спочатку почути про Фіону. - Мак набиває повний рот люцерни і витирає копита об груди.

Я киваю і роблю ковток апельсинового соку. - Ти розпитав її про гай?

- Про який гай? - Ей-Джей звучить нетерпляче.

Мак хитає головою на мене і говорить з повним ротом їжі. - Ми якраз підходили до цієї частини, коли зайшли.

- А, ясно, тоді, мабуть, почнемо з цього. - Я відкушую ще один шматок їжі.

Ей-Джей виглядає готовою когось убити.

Еван радісно киває. - О так, я згоден. І до речі, Деш, ця люцерна! Свята корова, яка смакота! Не можу повірити, що я так довго роздавав її своїм тваринам, це найкраще, що я коли-небудь куштував!

Я посміхаюся. - Я знаю, що так! Я могла би їсти це тричі на день!

Ей-Джей просто здалася і затулила обличчя долонями, використовуючи стіл.

Я дивлюся в бік джерела шуму. - О, привіт, Ей Джей. Ми з Маком щойно говорили про тебе.

- Та пішла ти.

Я посміхаюся. - Ти випадково не знаєш, де знаходиться гай Фіони?

Джек піднімає своє обличчя зі столу і дивиться на мене. - Ти маєш на увазі Пір'яний гай? Ту ділянку лісу на південь від міста? Там живе багато птахів та іншої дикої природи, туди час від часу приїжджають любителі природи.

Ми з Маком обмінюємося поглядами, і я підводжуся, якби Фіона втекла, це звучить саме як місце, куди б вона побігла.

Епплджек дивиться між нами. - Хто-небудь, будь ласка, скажіть мені, що, в біса, відбувається?

Мак починає ходити навколо столу. - Ми пішли до квартири Фіони, але її там не було, в її щоденнику було небагато записів, але вона згадувала, що була налякана і думала втекти до гаю. Ти знаєш, де цей "Пір'яний гай"?

Джек чухає свою голову копитом. - Так, це десь за десять миль звідси. На південь від передмістя і на північ від річки. Насправді це досить велика територія, десь п'ять квадратних миль густого лісу. Ви можете впізнати його, тому що всі дерева там - дуби.

Я піднімаю брову. - Звідки, в біса, ти все це знаєш?

Ей-Джей знизує плечима. - У коледжі мені довелося взяти цей дурний предмет "місцева дика природа і фауна", щоб отримати спеціальність агронома. Професор кілька разів розповідав про це і показував нам картинки. Але я не розумію, чому Фіона побігла туди? Чого їй було боятися?

Я повертаюся до Мака. - Серйозно, чувак, ти не сказав Ей-Джей про... е-е, Фіону?

Еван трусить гривною. - Я збирався сказати, чувак!

Я потираю чоло копитом, що насправді так само незручно, як і звучить. Мабуть, старі звички рук вмирають важко. - Гаразд, я злітаю в долину і перевірю, а ти залишайся тут і введи свою сестру в курс справи.

Мак посміхається. - О? Розповісти про все, що ми робили, кажеш?

Він підморгує мені, а я зціплюю зуби. - Ну ні... чорт забирай, Маку, ти знаєш, що я маю на увазі!

Мак вибухає сміхом, а Ей-Джей просто дивиться на нас. - Про що, в біса, ви двоє зараз говорите?

Я закочую очі і йду до дверей. - Ей-Джей, сядь і послухай Мака, тобі треба багато чого надолужити!

~~~~~

Місце, яке вказала мені Джек, було не таким вже й далеким, а ще ближчим його робив той факт, що я вже досить непогано вправлялася з польотами. Я піднялася в небо і наполовину летіла, наполовину ковзала десять миль або близько того, поки не опинилася у віддаленому лісовому масиві, який описала Джек. Між річкою і дорогою, що пролягала південним краєм передмістя, був невеликий густий ліс, що повністю складався з дубів.

Я приземлилася на невеликій галявині і почала досліджувати місцевість пішки. Я одразу ж почала

сумніватися у своєму рішенні прийти сюди наодинці. Не те, щоб я боялася лісу - будь ласка, я могла би витримати що завгодно в цьому місці - але, скоріше, обшукувати цілий ліс самотужки просто не дуже практично. Після добрих 15 хвилин біганини я дійсно починаю відчувати, що бігаю по колу. Не маючи чіткого уявлення про небо, я навіть не впевнена, в якому напрямку я стою. - Тьху, до біса, я зроблю це по-пегасівськи.

Я знаходжу невелику галявину і злітаю в повітря, швидко набираючи висоту, поки не опиняюся далеко над лінією дерев. Я вимикаю швидкість і на мить зависаю на місці, дивлячись вниз на море зелених верхівок дерев. Це був досить густий ліс, я не могла розгледіти землю під листям. - Хм, не впевнена, що я продумала цей варіант до кінця. Я можу відстежувати, де я зараз перебуваю, але ціною того, що не можу бачити ні чорта під кронами дерев.

На мить закушую губу, не знаючи, що робити. Бездумно набираю ще трохи висоти, пливу по висхідній спіралі в повітрі. Я чухаю голову, поки пливу вгору, скануючи внизу будь-які ознаки диму від багаття або чогось, що могло б означати, що хтось живе в лісі внизу. Але нічого немає, цей план марний, знайти когось у цьому лісі буде неможливо. З таким же успіхом я могла би полетіти додому і повернутися з допомогою. Я зітхаю і розчаровано дивлюся вниз на свою даремну подорож.

Я моргнула. - Ух, так я дійсно до біса високо над землею. - Я все ще сильно махаю крилами і рухаюся вгору, і я вже була досить далеко над хмарним шаром. Я зупиняю свій підйом і на мить зависаю, роблячи глибокий вдих розрідженого, холодного повітря тут, нагорі. Чорт, звідси

видно всю округу. Це божевілля, що я можу літати так високо, я очікувала, що зупинюся ще до того, як піднімуся сюди, мабуть, я просто звикла до відеоігор, де ти впираєшся в невидиму стелю, коли злітаєш так далеко.

Я дивлюся на небо наді мною. У реальному житті не існує невидимої стелі, принаймні до тих пір, поки космос не починається на висоті 100 тисяч футів, але зараз я була не вище кількох тисяч футів у повітрі. Це просто божевілля, я можу просто продовжувати летіти все вище і вище практично без обмежень! Я озирнулася навколо і почала махати сильніше, щоб піднятися у височінь, я відчувала себе дитиною, яка відпливає все далі від берега, тільки не було батьків, які спостерігали б за мною і говорили, щоб я не робила дурниць. Я летіла прямо вгору ще кілька хвилин, помітивши, що повітря стає дуже сухим і холодним, я починаю відчувати холод навіть крізь своє хутро. Я заплющую очі і махаю крилами все сильніше і сильніше, щоб продовжувати летіти вище в постійно розрідженому повітрі. Я починаю відчувати опік. Гаразд, крила дуже втомилися, треба зробити перерву і перевірити висоту. Я розплющую очі й озираюся навколо, важко визначити точну висоту без орієнтира, але я була до біса високо. Я маю на увазі, я впевнена, що бувала у маленьких літаках, які літали нижче, ніж я.

Розуміючи, що моїм крилам потрібна перерва, я сповільнюю свій стрімкий підйом, знижуючи швидкість до "швидкості зависання", на якій я зазвичай даю крилам відпочити. Я так і роблю, але починаю відчувати, як вітер свистить у мене над вухами, я падаю досить швидко. - Е-е-е... крила?

Я озирнулася, мої крила махали у звичайному темпі, але це нічого не давало. Може, повітря було надто розрідженим, щоб ці повільні помаху могли мене підтримати? Я починаю махати сильніше, щоб сповільнити падіння, але мої крила все ще були виснажені, їм потрібно було відпочити.

Зараз нормальна, розсудлива людина залишалася б тут спокійною. Все, що мені потрібно зробити, - це трохи покружляти у вільному падінні, поки повітря не стане густішим, і тоді я зможу повернутися до м'яких закрилків, щоб сповільнити падіння і приземлитися на землю. Але так вчинила б спокійна людина, а я падала у повітрі і перебувала у режимі повної паніки.

- Бляха, бляха, бляха, бляха, бляха! - Вільне падіння лякає мене до усрачки, і я відчайдушно намагаюся змахнути втомленими крилами достатньо сильно, щоб зберегти підйомну силу. Але це все одно, що попросити бігуна перебігти дорогу відразу після того, як він щойно пробіг 800 метрів і присів відпочити, моїм крилам потрібна була хвилинна пауза, і я не дозволила би їм її отримати. Я зробила ще один сильний змах і сліпучий біль пронизав всю спину, моє ліве крило просто звело судомою. Я спробувала поворушити ним ще раз і тільки здригнулася, коли біль знову пронизав мою спину. Я перестала махати, озирнулася і оцінила ситуацію. Ну, цей м'яз не працював, мені потрібно було помасажувати його або щось подібне, перш ніж я зможу ним поворухнути. Тільки одна проблема, тренере, я зараз падаю з майже граничною швидкістю на висоті 8000 футів від землі.

Я дивлюся навколо, вітер свистить у мене над вухами, ліс внизу повільно збільшується в розмірах. Я знову

намагаюся поворушити крилом - ні, нічого, крім болю. - Що ж, мені кінець. - Я дивлюся вниз, я наближався до хмарного шару, ймовірно, лише на висоті 5000 футів над землею. - Б'юся об заклад, людина, яка знайде моє тіло, буде дуже збентежена, вона подумає, що птах...

Вітер збиває мене з ніг, коли я врізаюся в щось м'яке, і це поступово сповільнює моє падіння. - Ой... це не земля, - кажу я покірним шепотом, намагаючись відновити дихання. Мої очі заплющилися від сили удару, але було очевидно, що щось зачепило мене в повітрі. Що могло мене вхопити? Я розплющую очі, готова подякувати тому, хто щойно врятував мене, але зачекайте, тут нікого немає. Я стою на чомусь м'якому, але твердому. Дивлюся вниз і мало не обмочилася.

Хмара. Я стояла на довбаній хмарі. Озираюся навколо, я була приблизно на двадцять футів під хмарним шаром, мабуть, я врізалася в цю хмару і штовхнула її сюди, оскільки вона сповільнила моє падіння. Я штовхаю хмару копитом, вона схожа на прохолодну пухнасту ковдру, підвішену в повітрі. Я обережно лягаю на неї. - О Боже, це найзручніша річ, яку я коли-небудь відчувала. - Я заплющую очі. На моєму обличчі тепло сонця, а м'яка прохолодна хмаринка розслабляє мене. Мені дуже не хочеться вставати, але врешті-решт я усвідомлюю, що, мабуть, варто зайнятися своїм крилом, поки хмара не розпалася абощо.

Один обережний масаж копит, і я знову можу рухати крилом, воно болить, як пекло, але я можу летіти досить довго, щоб дістатися до землі. Я залишаюся на хмарі ще трохи, бажаючи переконатися, що мої крила мають шанс

відпочити. Я лягаю на живіт, а голова і передні копита ліниво звисають з краю хмари. Звідкись пролітає горобець і зупиняється, щоб приземлитися на моє переднє копито.

Я посміхаюся до нього. - Гей, малий, ти, мабуть, ніколи не думав, що зможеш відпочити в повітрі. - Горобець лише озирається і, здається, цілком задоволений тим, що просто сидить на моєму копиті. З цікавості я простягаю друге копито і хапаю шматочок хмари. Він здається мені твердим, як кулька цукрової вати, і якщо я притискаю його до тіла, він просто скочується з нього. Я дивлюся вниз на горобця і кидаю йому шматок хмаринки. Горобець навіть не здригнувся, і "тверда" хмара проходить прямо крізь нього. Я думаю, що це очікувано, водяна пара не повинна бути твердою. Це дивно, я думаю, що хмари дійсно просто не в захваті від пегасів абощо.

Гаразд, досить відволікатися. Я починаю розправляти крила, але залишаюся лежати і дивлюся на горобця. - Привіт, друже, я шукаю жовту поні на ім'я Флаттершай, ти її не бачив? - Птах дивиться на мене і нахиляє голову, тож я продовжую свій опис. - Поні, схожа на мене, але жовта, з рожевими волоссям. Знаєш, де я можу її знайти? Гей! - Пташка зістрибує з моєї ноги і починає відлітати.

Перед тим, як полетіти, я нахиляюся і цілую хмару за те, що вона врятувала мені життя, потім стрибаю з неї і кидаюся в погоню за горобцем. Я наздоганяю його за кілька секунд і незабаром помічаю, що ми кружляємо над невеликою

ділянкою лісу. Я запам'ятовую це місце і відриваюся від птаха, помітивши неподалік отвір у дереві, який дозволить мені приземлитися. Я пролізаю крізь отвір у деревах і незабаром відчуваю, як мої копита опиняються на твердій землі. Я одразу ж насуплююся, тьху, ця земля дійсно тверда, як, чорт забирай, люди лягають на таку поверхню? Як я витримувала цю поверхню двадцять п'ять років? Я знизую плечима, роблячи нотатку, щоб розповісти Ей-Джей і Маку, наскільки краще поні-пегасам спати на хмарах.

Я прямую до місця, де приземлився горобець. Я бурмочу собі під ніс. - Не знаю, чому я так довірилася випадковій пташці, але іноді ти... - Я зупиняюся і дивлюся вниз, в моху переді мною видніється відбиток копита розміром з поні, і він не мій. Відчуваю, як прискорюється пульс, вона близько.

Я переходжу на галоп і петляю між деревами, вона має бути десь тут, я просто маю знайти її і підійти обережно, щоб вона не злякалася. Треба переконатися, що вона мене не побачить, поки я не скажу їй, що я Дейв і я...

- ...Рейнбоу Деш? - М'який голос розрізає лісову тишу. Я застигаю на місці, і кожна волосинка на моїй гриві стає дибки від шоку. Я повільно повертаюся, щоб подивитися в напрямку голосу, і ось вона.

Приблизно за п'ятнадцять футів від мене під деревом сиділа Флаттершай. Я хотіла проклинати себе за те, що пройшла повз неї, але я була надто шокована, щоб побачити Флаттершай тут, у лісі. Її копита та гомілки були вимазані багнюкою, а замість спідниці на ній було подерте простирadlo, яке прикривало задню частину тіла. Її грива і

хвіст були сплутані з бруду і листя, а навколо неї сиділи кіт і кілька випадкових птахів.

Флаттершай злегка здригається, дивлячись, як я підходжу ближче. - Рейнбоу Деш... що... хто ти?

Я зупиняю свій наступ. - Флаттершай, вибач, Фіона. - Я зупиняюся і посміхаюся. - Фіона, це я, Дейв!

Очі Фіони широко розплющуються, а губи починають тремтіти. - Дейве...? Я була в твоїй квартирі...

Мої очі стають водянистими, коли я повільно йду до неї. - А мене не було! Я була на фермі Джекі! О, Фіона, мені так шкода, я повинна була бути поруч з тобою! Ти була зовсім одна в місті! Я повинна була здогадатися, що щось не так, після того, як ти зіткнулася зі мною в той день і назвала мене Деш! - Я стою за кілька футів від неї і простягаю копито з посмішкою та сльозами на очах.

Фіона піднімає на мене очі і стрибає вперед, щоб обійняти мене. - О, Дейве, я так злякалася! І досі боюся! Я не знала, що робити, тебе не було поруч, і мені нікуди було йти! - Я відчуваю вологість на своїй шиї, коли її сльози стікають по ній, і я відчуваю, що мої щоки так само зволожуються.

Я міцно притискаю її до себе. - Ми скрізь тебе шукали, Фіоно, ми дуже за тебе хвилювалися! - Я ніжно погладжую копитом її спину. - Все буде добре, Флаттершай, ми з тобою. Еван і Джек повернулися на ферму і чекають на нас.

Вона виривається з обіймів. - Джек і Еван? Вони...

Я киваю. - Так, вони теж поні. Ей-Джей і Біг Мак.

Вона хмуриться. - Отже, Діскорд і їх забрав? Це дуже сумно.

Я піднімаю брову. - О, ти з'ясувала, що сталося з Діскордом?

Фіона киває. - Ну, я була тут сама деякий час, і мені не було про що більше думати. Так, здається, я розумію, що сталося: Діскорд вигнав кожну з гривастих шісток і засудив нас до 25 років життя на Землі як людей. Тепер закляття перетворення розвіюється, і нам судилося знову жити як поні. Це все дуже дивно.

Я посміхаюся. - Молодець, Фіона, нам з Еваном знадобилося багато часу, щоб зрозуміти все це. А ти як тримаєшся? Ну, знаєш, з тим, що ти поні?

Фіона знижує плечима і б'є лапками по землі. - О, думаю, все гаразд. Спочатку я була дуже налякана і стурбована, але трохи заспокоїлася, коли зрозуміла, що відбувається і хто я така. Я б не хотіла бути поні взагалі, але якщо вже довелося, то бути Флаттершай не так вже й погано. Вона... мила поні.

Я піднімаю її підборіддя копитом і дивлюся Фіоні прямо в очі. - Так, Флаттершай, ти гарна поні. Найкраща поні на світі.

Вона червоніє. - Дякую, Деш. Тобто, Дейве, вибач, просто ти дуже схожа на Деша, і я...

Я обриваю її з посмішкою. - Насправді мене тепер звуть Деш, не треба вибачатися.

Я починаю йти стежкою, а Флаттершай слідує за мною. - Ти справді впевнена? Хіба це не плутанина?

Я посміхаюся і повертаюся до неї. - Не зовсім, зрештою, ти ж розумієш, що зробив Діскорд, це ж моє ім'я, так?

Флаттершай нахилиє голову. - Як скажеш, Деш. - Ми продовжуємо йти, але раптом Флаттершай різко озирається. Я обертаюся і бачу, як вона червоніє. - О, Деш, о Боже, ти тепер жінка? Ого, це має бути... дивно для тебе. Мені шкода, що тобі доводиться проходити через все це.

Я знизую плечима. - Не хвилюйся, Флаттершай, все не так вже й погано. Спочатку це був шок. Але коли я звикла до цього, чесно кажучи, це навіть приємно...

Я роблю паузу і озираюся навколо. - О, ти хочеш щось взяти звідси? Ми розбиваємо табір на фермі, тому все, що ти хочеш взяти з собою, я заберу перед відходом. Якщо ми вирушимо зараз, то встигнемо туди до обіду. - Флаттершай киває і на мить зникає, а потім повертається з невеликою сумкою, перекинутою через шию. Здавалося, що в ній була лише одна річ - велика чорна тека.

Я дивлюся на неї. - Флаттершай, що там? Карти чи що?

Вона уникає мого погляду. - Ні, нічого такого. Це єдина людська річ, яку я зберегла, це просто мій фотоальбом. Я заповнила його фотографіями всіх своїх друзів. Відколи я втекла, мені було дуже самотньо і сумно, і ці фотографії - це все, що у мене було, щоб підтримати себе... Нічого, якщо я візьму його з собою?

Мої очі знову починають сльозитися. - Так, Флаттершай, звісно, можна. Це завжди добре. - Мої губи тремтять, коли ми починаємо нашу прогулянку назад до ферми. Одне я знаю напевно: я переламаю кожну кістку в своєму тілі, перш ніж дозволю комусь знову змусити Флаттершай пройти через щось подібне.

Розділ 12: Четверо під одним дахом.

- У тебе були проблеми з виїздом з міста? - Я повертаю голову до Флаттершай, знаючи, що з виразу обличчя Фіони зрозумію більше, ніж те, в чому вона зізнається.

Вона опускає очі й дивиться в землю, коли йде. - О... це було не так вже й погано.

Я суплю брови. - Давай, ти можеш мені розповісти.

- О, що ти збираєшся зробити, піти і побити все, що було злим до мене? Облиш, Деш, я можу за себе постояти. Мені було нелегко, але я зробила це, чи не так?

Я зупиняюся і махаю їй копитом. - Ти вся в багнюці та листях і виглядаєш так, ніби не спала кілька днів! Виглядаєш жахливо!

Флаттершай хмуриться. - Боже, дякую, що нагадала мені.

Я зітхаю зі співчуттям. - Флаттершай, коли ти востаннє їла?

Вона опускає очі на кота, що йшов за нами, ніби запитуючи його про відповідь. - Ну, я вчора з'їла кілька ягід...

Я кусаю губу, моє серце не могло так довго терпіти. - Чому ти просто не пішла на ферму Джека та Евана? Ти ж їм довіряєш?

Флаттершай злегка знизує плечима. - О, я їм довіряю, просто є багато причин. Я вже була у вашій квартирі, але там нікого не було; я не думала, що хтось із вас поні; я не хотіла бути тягарем; і я не знала, чи повірить мені хтось, коли я скажу, хто я. Я була налякана. Гадаю, загалом я просто боялася всіх людей. Я хотіла побути на самоті, щоб розібратися в усьому цьому.

Я киваю. - Я не звинувачую тебе, Флаттершай, після всього, що тобі довелося пережити, і після того, як з тобою поведився той татуювальник, я розумію, чому ти хотіла втекти.

Я продовжую йти вперед, але через кілька секунд тиші повертаю голову і помічаю, що Флаттершай там немає. Я розвертаюся і бачу, що вона стоїть на стежці за десять футів від мене, просто застигла на місці. - Е-е... Флаттершай? З тобою все гаразд?

Вона дивиться на мене з відблиском страху в очах. - Як ти дізналася про тату-салон? Ти була там? Ти говорила з ним?

Я підходжу до неї з лагідною посмішкою. - Ні, ні, ні, нічого подібного! Боже, ні, я навіть не знаю, як він виглядає! Я просто прочитала твій щоденник, і він...

Я одразу ж усвідомлюю, що сказала, і прикушую язику, але було запізно, проступок вже було сказано. Риси обличчя Флаттершай пом'якшуються, і вона кидає на мене спантеличений погляд. - Ти... читала мій щоденник? Мій особистий щоденник?

Я розтираю шию копитом. - Гей, тут стає спекотно, чи це тільки мені здається? - Мій жарт провалився, бо

Флаттершай навіть не здригнулася. Я зітхаю і вішаю голову. - Так, вибач, я прочитала останні три розділи твого щоденника, щоб знайти зачіпки, де ти була.

Флаттершай посміхається і нахилиє голову. - Не треба вибачатися, це було дуже розумно з твого боку, і я рада, що ти знайшла мене.

Я видихаю з полегшенням. - І якщо тебе це втішить, я не дала Біг Маку нічого з цього прочитати. Я сказала йому, що це тільки між нами, дівчатами. - Я висолоплюю язика, а Флаттершай сміється.

- Ну, говорячи про "тільки між нами, дівчатами", ти ж не читала жодного з попередніх записів у щоденнику, чи не так? Наприклад, той, про який я писала два тижні тому, коли ти відвезла мене додому після того, як зламалася моя машина. Ти його не читала?

Я хитаю головою. - Ні, я не прочитала жодного слова, окрім тих, що на останніх трьох сторінках.

Флаттершай виглядає трохи розчарованою. - О. Ну, тоді, мабуть, забудь.

Ми повертаємося до прогулянки, але через кілька секунд я розумію, що пропустила деякі соціальні сигнали. Вона писала про мене? Що вона написала? Я обмірковую можливість запитати її, але вирішую не піднімати цю тему. Насправді не має значення, що вона думала про мене, людину, чоловіка. Немає сенсу турбуватися про те, що могло б бути.

~~~~~

Галявина насправді була досить далеко від ферми, якщо подорожувати копитами. Мені дуже хотілося просто полетіти назад, але я була впевнена, що Флаттершай не настільки вправна в польотах. Але йти пішки було чудово, у нас було вдосталь часу для розмов. Я не планувала поки що зачіпати тему польоту, бо це б лише відволікло нас від більш важливих справ. Але доля розпорядилася інакше, і я спіткнулась об корінь, коли спускалася вниз по схилу. Навіть не замислюючись про це, мої крила розкрилися, і замість того, щоб приземлитися, я просто зависла у повітрі на пів фута.

Невдовзі я зорієнтувалася і опустилася на землю, але тут же обернулася і побачила, що очі Флаттершай стали широкими, як обідні тарілки. - Ти... ти вмієш літати? Але ж... Я думала, що це тільки в мультфільмі. Поні не повинні вміти літати.

Я посміхаюся, що ж, кота випустили з мішка, чи не так? Я знову підстрибую в повітря і зависаю в кількох футах над землею. - Ну ж бо, Флаттершай, поні теж не повинні вміти розмовляти, але ж ми тут. Літати теж дуже весело! Давай, ти ж пегас, змахни крильцями.

- Я б не хотіла...

Я повільно літаю навколо неї по колу. - Давай, Флаттершай, лише кілька змахів, ти маєш побачити, як це відчувається! Це так круто!

Флаттершай повільно кружляє по колу, щоб тримати зі мною зоровий контакт, ледь не перечепившись через своє довге простирадло, яке вона все ще носила як спідницю. - Ні, а якщо я впаду? Ти досить високо над землею, якщо я впаду, то можу щось зламати.

Я дивлюся вниз на землю, я була так близько до неї, що мій хвіст відскакував від травинок. - Ну ж бо, Флаттершай, зроби мені один змах, лише один змах. Принаймні покажи мені, що твої крила не зламані.

- Я не знаю...

Від розпачу я зариваюся обличчям у копита, але незабаром усвідомлюю ситуацію, в якій ми опинилися, і починаю сміятися. Це було абсолютно те, про що я бачила, як справжні Рейнбоу Деш і Флаттершай розмовляли в Еквестрії. Те, як ми зараз поводитися, було схоже на те, що ми справді були ними. Наче я справді була Деш. Я просто не можу перестати посміхатися від думки, що в мене справді починає виходити. Я хвилювалася, що Деш і всі її спогади зникли, але, можливо, це не так. Можливо, всі її риси залишилися десь у мене під замком.

Флаттершай тим часом була трохи збентежена тим, чому я дивилася в простір і посміхалася. Вона була рада, що я не спостерігаю за нею пильно, і, оскільки тиск громадськості на неї зменшився, вона вирішила спробувати політати.

Краєм ока я побачив, як жовта кобила робить глибокий вдих і незграбно піднімає крила. Я обертаюся, щоб подивитися на її перший політ, і через секунду вона робить один м'який змах, в результаті чого підйомна сила підняла її приблизно на сантиметр над землею на півсекунди, перш ніж вона приземлилася в тому самому місці, звідки "злетіла".

Очі Флаттершай розплющуються. - Ііп! Ти бачила, що сталося, Деш? Бачила? Я летіла!!!

Я приземляюся на землю поруч з нею, бажаючи поглузувати з неї і сказати, що називати цей політ польотом було б образою абсолютного неймовірного блаженства, яким був політ для пегаса. Але один погляд на щасливу посмішку Флаттершай - і я одразу втрачаю будь-яку рішучість. Я посміхнувся у відповідь. - Так, ти зробила Флаттершай, це було чудово.

Флаттершай кусає губу. - Хоча це було трохи небезпечно.

Я тихо сміюся. - Це точно Флаттершай, це точно вона.

~~~~~

Трохи посміявшись, ми повернулися до прогулянки і досить скоро натрапили на межі ферми Мака та Ей-Джей. Я починаю перестрибувати через паркан, але чую, як Флаттершай щось каже, і я обертаюся.

- Зараз Деш покаже мені ферму. Ти залишайся тут, у лісі. Якщо злякаєшся, знайдеш мене в будинку, добре? -

Флаттершай гладить кота по голові, а потім повертається до мене обличчям.

Я хочу прокоментувати той факт, що вона розмовляла з котом, але вирішую не робити цього, гадаю, що тепер це просто особливість Флаттершай. Так чи інакше, за мить ми перестрибуємо через паркан і прокладаємо собі шлях через фермерські угіддя. Я з полегшенням зітхаю, що повернулася на безпечну землю. Я посміхаюся, усвідомлюючи, що саме так ми з Джек почувалися, коли повернулися додому після нашої поїздки за припасами два дні тому. Ми з нетерпінням чекали, коли зможемо залягти на дно і залишатися в безпеці, поки не з'ясуємо, що сталося. Але цього не сталося, останні 48 годин були зовсім не спокійними та сидячими.

Цього разу все має бути інакше, і ми нарешті зможемо розслабитися. У нас є Флаттершай в цілості й схоронності, у нас є обидва брати і сестри Еппл в хороших відносинах один з одним, насправді, ми майже готові. Я не знаю інших поні і не відчуваю, що нам когось не вистачає. Усі мої друзі тут, усі мої друзі в безпеці.

Але в той час, як я була рада повернутися на ферму, Флаттершай, судячи з усього, не відчувала себе так само. Я піднімаю на неї брову. - З тобою все гаразд, Флаттершай? Ти виглядаєш дуже знервованою.

Вона швидко киває. - Просто навколо багато будівель. І тут все відкрито, у нас немає дерев, за якими можна сховатися, якщо хтось з'явиться.

Я озирнулася навколо. Вона злякалася великої кількості будівель? - Флаттершай, тут лише дві будівлі - стайня і господарський будинок. Навряд чи тут є чого боятися.

Вона нічого не говорить, але все ще практично тремтить від страху перед чимось. Я не могла зрозуміти, чи Флаттершай завжди так поводитьсь в нових місцях, чи це просто Фіона все ще психологічно відходить від днів, коли її переслідував тату-майстер, чи вона справді хвилюється і нервує через те, що хтось може з'явитися і побачити нас.

Я дарую Флаттершай свою найпідбадьорливішу посмішку. - Ти коли-небудь була на фермі до Флаттершай?

Вона заперечливо хитає головою. - Я завжди хотіла, але Джек зазвичай вважав за краще приїжджати до міста, ніж ми до нього.

Я перекидаю одне копито через її плече, а іншим махаю в бік горизонту. - Ласкаво просимо до найбезпечнішого місця у всій Айові. 140 акрів приватної землі, повністю огороженої парканом і оточеної лісом. Люди можуть потрапити сюди лише приватною дорогою, і у Смітів не було відвідувачів уже шість років. Мало того, ми купили їжі та припасів майже на дві тисячі доларів! Ти знаєш, що все це означає, Флаттершай?

Вона дивиться на мене і нахиляє голову, розклавши вуха в сторони. - Це... у вас багато їжі і великий паркан?

Я хихикаю у відповідь. - Це правда, але це означає більше, ніж це, Флаттершай. Це означає, що тут безпечно. Ми всі тут у безпеці, і ми можемо залишатися тут стільки, скільки захочемо. Це наш дім.

Очі жовтої кобили широко розплющуються. - О Боже, ти впевнена, що сім'я Еппл не проти? Хотіла б я щось принести, чи заплатити їм за їжу, чи...

Я махаю копитом. - Не хвилюйся про це, у тебе були досить важкі часи в останні кілька днів, ніхто не чекатиме від тебе оплати. Той факт, що ти тут і з тобою все гаразд, буде достатньою платою. А тепер ходімо, вони, мабуть, не можуть дочекатися зустрічі з тобою.

Флаттершай нарешті розслабляється, і ми риссю біжимо стежкою до входних дверей, які я швидко відчиняю, хапаючись ротом за дверну ручку. Флаттершай сміється за моєю спиною. - Знаєш, якщо ми плануємо тут жити, то, мабуть, варто встановити двері, пристосовані для поні.

Я штовхаю двері і хіхікаю. - Так, я поговорю про це з Маком.

Рудий жеребець висовує голову з кухні і дивиться на шум. - Поговориш зі мною про що?

Я махаю копитом. - Гей, Маку! Ми повернулися, і я знайшла Флаттершай!!!

- Гей, гей, гей! Це чудово! - Мак радісно заходить у коридор і, посміхаючись, прямує до нас.

Периферійним зором я бачу, як широко розкриваються очі Флаттершай, і вона інстинктивно робить півкроку позаду мене. Секундою пізніше вона збирається з духом і робить крок вперед. - О, привіт... Еване?

Мак сповільнюється до рисі, а потім зупиняється в футі від нас. - У плоті! Ну, взагалі-то, бляха. Ця фраза більше не

працює для цього імені, коли я в цьому тілі. Гадаю, якби ти сказала "Біг Мак", я міг би сказати "у плоті", але не зовсім Еван, який не...

Я закочую очі і обриваю його маячню. - Так, так, ми зрозуміли, Маку, ти страшенно розумний.

Мак посміхається, потім кидає погляд на Флаттершай, а потім повертається до мене. - Чому на ній простирадло?

Флаттершай ставить свою сумку на підлогу і повертається, щоб відповісти сама. - Ну, мені потрібна була спідниця, а жодна з моїх людських спідниць мені не підійшла, тож...

Мак кидає на неї погляд. - Але тобі не потрібна спідниця, поні не носять одягу.

Вона трохи притискає вуха. - Ну, іноді носять, і мені не дуже зручно...

Я зиркаю на Мака. - Чувак, залиш її в спокої, вона може носити спідницю, якщо хоче. Якщо ти пам'ятаєш, вона не найкращим чином провела останні кілька днів.

Мак кусає губу. - А, так, я й забув, з ким ми маємо справу. Вибач, Флаттершай, мій розум ще не повністю пов'язав це тіло з "Фіоною". У будь-якому випадку, ласкаво просимо на ферму, дай мені знати, якщо тобі щось знадобиться!

Флаттершай посміхається у відповідь. - Я розумію твоє скрутне становище, я маю на увазі, я все ще не можу повірити, що ти насправді Еван.

Мак посміхається, і я користуюся паузою, щоб втрутитися. - До речі, про поні, де твоя сестра?

Флаттершай просуває голову вперед. - Стривай, у тебе є сестра?

Мак сміється. - Ого. Епплджек, найкрасивіша кобила по цей бік Міссісіпі.

Жовтий пегас підносить копито до рота, я повертаюся до Мака і стискаю губи. - Чувак, Ей-Джей вб'є тебе, якщо почує це.

Мак махає мені передньою ногою. - Ні, вона взагалі-то добре сприйняла всю цю "Епплджек, до твого відома, ти будеш милою помаранчевою кобилою до кінця свого життя, і ось ще один цікавий факт, все твоє життя було брехнею"!

Я відбила його копитом. - Я тобі не вірю. Де вона?

Жеребець знизує плечима. - Вона сказала, що піде на прогулянку, щоб все це переварити. Пошукай біля ставка, Джек завжди любила сидіти там на березі.

Я киваю і починаю розвертатися, але тут згадую, що Флаттершай стоїть у мене за спиною, а я так і не познайомилася з нею в повному обсязі. Хоча зараз трохи запізно для цього, ох, що ж. Я повертаюся до Мака. - Отже, як я вже казала, ось Флаттершай. Ви двоє надолужите, покажи їй будинок і все таке.

Мак киває, а Флаттершай дивиться в землю. - Еване, мені так шкода чути, що твій брат тепер жінка. Я навіть не можу уявити, як це для неї.

Я починаю прямувати до дверей, але продовжую чути розмову, коли Мак відповідає. - По-перше, називай мене

Мак. Мені потрібно звикнути до цього нового імені, немає сенсу прикидатися, що я більше не той, хто я є. А що стосується Ей Джей, так, спочатку вона сприйняла це досить важко. Її особистість просто не зовсім відповідає її уявленням про жіночий стереотип. Вона дійсно відчувала себе трохи розгубленою у своїй новій гендерній ролі. Але потім у нас з'явилася Деш, яка стала чудовою дівчиною.

Я завмираю і розвертаюся. - Що, в біса, це має означати?

Мак пустотливо посміхається. - Нічого, я просто кажу, що ти чудова дівчина, ось і все. Я думаю, що ця стаття тобі дуже пасує.

Я блискаю очима. - Я заріжу тебе і згодую твої органи вовкам.

Мак продовжує посміхатися і повертається до Флаттершай. - Бачиш, що я маю на увазі? Вона просто чарівна!

Я чую, як Флаттерс хіхікає, я закриваю очі і починаю розвертатися. Щойно я дійшла до дверей, як Мак знову заговорив. - До речі, Деш, у мене до тебе швидке запитання. - Я зітхаю і повертаюся до Мака, який продовжує. - Ми можемо повторити те, що робили минулої ночі?

Я роблю покер фейс, якого біса Мак про це питає, адже Флаттершай була прямо там! Жовта кобила помітно реагує на те, що щойно сказав Мак, і на секунду постукує копитом по підборіддю, перш ніж заговорити. - Baby you and I could be better friends??

Ми з Маком в унісон піднімаємо брови і дивимося на неї.
Мак каже першим. - ...що?

Флаттершай заплющує очі й посміхається, хитаючи головою в такт мелодії. - Don't you think it's time we went a bit further, oh yeah! - Вона розплющує очі і червоніє, коли помічає, що ми дивимося на неї. - Ох... Я думала, що ми цитуємо Faded. Вибач, я люблю пісні 90-х.

Я виходжу на вулицю і йду до ставка, залишаючи позаду розгубленого Мака і Флаттершай, яка сміялася.

~~~~~

Ставок був приблизно за чверть милі від мене, і через хвилину чи дві я піднялася на пагорб і побачила її. Звісно, Ей-Джей сиділа на березі і просто дивилася на спокійну гладь води.

Я галопом спускаюся з пагорба і підходжу до фермерської кобили. - Гей, Епплджек, гарна погода сьогодні, чи не так?

Вона дивиться на мене одним оком. - Так, мабуть, гарна. - Після кількох хвилин мовчання вона знову заговорила. - Що привело тебе сюди?

Я знизую плечима і падаю навпочіпки. - Я щойно повернулася. Хотіла дізнатися, як ти тримаєшся після того, як твій брат тобі все пояснив.

Ей-Джей глибоко зітхає. - Ну, це вже щось, чи не так?

- Так.

Вона знову зітхає. - Але це непогано, принаймні тепер ми розуміємо, що сталося. Найгірше, що було раніше, - це невідомість. Я хотіла знати, що сталося і чому я раптом стала кобилою. Знати, що я мала бути кобилою весь цей час, ну, це сюрреалістично, але я думаю, що це має сенс. Приємно знати правду.

Я здивовано піднімаю брову. - Схоже, тебе це влаштовує.

Ей-Джей дивиться на ставок. - Ну, не зовсім, але я більше не буду з цим боротися. Думаю, я готова прийняти себе таким, який я є. Тим часом я все ще намагаюся зрозуміти, що все це означає для мене в майбутньому.

Я приєднуюся до неї і дивлюся на воду. - Так, це справді до біса багато, щоб зрозуміти.

Моя подруга повертається і дивиться на мене. - Я не сумую і не розгублена через минуле, я більше думаю про наше майбутнє.

Я дивлюся на неї. - О? Як так?

Ей Джей тре копитом по землі. - Я маю на увазі, давай подивимося на варіанти, які у нас є, гаразд? Скажімо, найкращий сценарій, і ми знайдемо і якимось переможемо Дісکورда. Припустимо, він здасться, і ми самі вирішимо, що буде далі. Що тоді робитимемо? - Ей-Джей перериває свої роздуми і повертається до мене обличчям. - Ти хочеш просто перетворитися на людей і забути, що все це коли-небудь відбувалося?

Я хмурюся. - Ну, ні. Я маю на увазі, що якби ми це зробили, то, по суті, вбили б шістку грив і ігнорували б те, ким ми є насправді.

Ей-Джей киває. - Саме так, ми більше не можемо просто повернутися до того, якими ми були. Гаразд, то що, ми просто вирішимо поїхати в Еквестрію і жити життям шістки грив? Просто почати з того, на чому вони зупинилися, і інтегруватися в Понівіль? Просто забудемо про наші 25 років, що ми були людьми...

Я закінчую її депресивну думку, - ...і покинути все і всіх, кого ми знаємо на Землі? Так, я теж не в захваті від цієї ідеї.

Вона розчаровано відкидає копито. - Гаразд, то які варіанти залишаються? Ми просто залишимося поні на Землі і проведемо наступні 50 років, ховаючись на фермі, як вигнанці?

Я заочую очі. - Очевидно, що це жахлива ідея.

Ей Джей вішає голову. - Знаю, знаю. Я про те й кажу, що не бачу тут жодного хорошого результату. Що ж нам, в біса, робити, Деш?

Я грайливо вдарила її копитом по плечу. - Що ж нам робити? Я скажу тобі, що ми будемо робити, ми не будемо сидіти тут і хандрити. У нас буде мета.

Епплджек опустила голову донизу. - І що ж це...?

Я вишкірюю зуби. - Помста. - Я бачу, як Ей-Джей нашорошує вуха, тож продовжую. - Ми безжально вистежимо Діскорда. А коли ми його знайдемо, то виб'ємо

з нього все лайно і змусимо заплатити за звірства, які він вчинив над нами і над усіма іншими. Ось що ми зробимо.

Ей-Джей повільно піднімає очі, щоб зустрітися з моїм поглядом. І тоді я бачу, що в її очах знову з'явився вогонь, повернулася колишня Джек, яку я знала. Та, що була сповнена енергії та бадьорості, та, що могла тиждень не спати і піднятися на три гори, якщо б це було потрібно для того, щоб вона перемогла.

Я суплю брови і повертаю їй погляд. - То що скажеш, Епплджек, моя найкраща подруга з двох різних життів. Ти налаштована на серйозні стосунки? Хочеш почати планувати солодку, солодку помсту?

Вона облизує губи. - Коли почнемо?

Я висолоплюю язика. - Ну, я почала працювати два дні тому, ти можеш приєднатися до мене в будь-який час.

Епплджек злегка штовхає мене в плече. - Дуже смішно. А якщо серйозно, то, добре це чи погано, але ти тут фактично заправляєш усіма справами. Яка наша наступна п'єса?

Я підняла голову і постукала копитом по підборіддю. Як, у біса, я опинилася головною? Я починаю намагатися щось планувати, але незабаром позіхаю. Чорт, як же я втомилася. Здається, я проспала три години з останніх тридцяти шести, а сонце вже починало опускатися нижче на горизонті. Цей день справді пролетів непомітно. Я озирнулася на помаранчеву кобилу. - Я знаю, що я щойно розлютила тебе, але сьогодні я пропоную грати спокійно. Ти маєш познайомитися з Флаттершай, ми всі сядемо за

стіл і влаштуємо гарний святковий бенкет, а потім я зможу піти спати раніше.

Епплджек сміється. - Справді? Ти хочеш бенкет? Гадаю, ми могли б це зробити, що ми святкуємо?

Я трушу гривую і посміхаюся. - Нас! Ніколи ще на цій планеті чотири балакучі поні не збиралися під одним дахом! Ми подолали все, що кидав у нас Діскорд, і возз'єднали всіх наших друзів на добрих умовах. Безумовно, це привід для святкування.

На обличчі Ей-Джей з'являється щира посмішка. - Це привід для святкування, чи не так? Час відкривати сидр...

Я піднімаю брову. - Це випадково не алкогольний сидр?

Вона сміється. - Звичайно, бляха-муха! Ти що, думаєш, це дитяча вистава?

~~~~~

Ми вчотирьох почали бенкет, Флаттершай та Епплджек обмінялися люб'язностями. За їжею ми обговорили кілька ідей, як покращити ферму і зробити її більш дружньою до поні. Ми також трохи поговорили про наші плани на майбутнє, але дуже скоро втратили ясність, щоб планувати щось серйозне. Епплджек не жартувала щодо сидру, кілька кухлів цього напою були достатньо міцними, щоб вибити з ніг коня, який, до речі, досить добре описував нас.

Біг Мак застрибує на стіл і махає нам копитом. - Ні, послухайте, послухайте, все, що я кажу, це те, що ми подамо в суд на Hasbro, так?

Ей Джей, напівлежачи на підлозі, напівсидячи на стільці, якось примудряється махати братові ногою. - Брате, брате, поні не можуть судитися з компаніями. Це, так, ні.

Мак легенько ляскає себе по щоках власним копитом. - Але ж ми - "Мої Маленькі Поні", так? Тож, я маю на увазі, що ми можемо подати на них до суду за торгову марку, роялті, авторські права, страйк, демонетизований патент, порушення громадянської свободи... всяке таке!? Правильно?!

Я двічі б'ю копитами по обличчю, я настільки відволіклася від відчуття копит на моєму обличчі, що трохи забула, що я збиралася сказати. А, ось воно! - Маку, скажи мені, що ти збираєшся робити зі своїми мільйонами, які ти отримаєш... відсудивши у компанії-виробника іграшок за копіювання твого тіла? - Я знову відчуваю, як по моєму обличчю б'ють копита. Хе-хе, обличчя поні має дивні пропорції.

Мак обмірковує моє запитання, перш ніж знову підняти ногу в повітря. - Я б купив... всіх сучок! Купив би цілий табун кобил, щоб вони ходили за мною по п'ятах.

Уся кімната сміється, навіть Флаттершай, яка сидить і м'яко погойдується в кріслі під пісню, яку, очевидно, чує тільки вона. Вона звертається до Мака. - Але почекай, у тебе ж уже є цілий табун кобил на фермі, чи не так? У стайні?

Мак дивиться на неї, вкрай розгублений. - Що? У нас немає... ох. О! Ні, ніяких кобил, Флаттершай, це огидно! Що б я робив зі справжніми фермерськими кобилами?! Та годі, я не про коней, я про поні, як ми. Ну, знаєш, сексуальних.

Епплджек починає щось говорити, але падає зі стільця і падає на підлогу.

Я придушую сміх і простягаю руку, щоб зробити ще один ковток сидру, а Флаттершай відповідає Маку. - Чуваче, я не думаю, що їх можна просто так купити.

Мак починає відповідати, дивлячись собі під ноги. Він здається збентеженим, чому він опинився на столі. - Звичайно, ти можеш їх купити, Флаттершай. Сучки люблять гроші! Всі люблять гроші!

Флаттершай починає заковувати очі, але розгублюється на півдорозі і врешті-решт просто дивиться в стелю. Я ставлю свій порожній кухоль. - Біг Маку, я думаю, що Флаттершай намагається сказати, що ти не можеш їх купити, бо вони не існують. Навіть якби у тебе були мільярди, де ти знайдеш кобилу-поні за межами цієї кімнати? Ми, наче, єдині.

Мак зістрибує зі столу і, приземлившись, натикається на стіну. - Ой! І ні, ні, ні, ні! Є ще, ми ж про це говорили, чи не так? Решта шість гривок і все таке, так? Тож не тільки поні, а й кобил стало більше! Це чудово! Треба їх знайти.

Мак іде до мене, зупиняється за кілька дюймів від моєї голови і посміхається так, як може посміхатися лише п'яний хлопець. Я піднімаю копито і відштовхую його. - Маку, ми шукаємо решту гривастої шістки, щоб перемогти Діскорда, а не для того, щоб ти міг створити гарем.

Біг Мак пустотливо посміхається. - Що таке, Деш, боїшся конкуренції за те, кого щовечора цей жеребець трахав?

Я відчуваю, як все моє обличчя червоніє, і замахуюся копитом на Мака. - Ти п'яний! - Я обертаюся і оголошую на всю кімнату. - ВІН П'ЯНИЙ!

Моя заява була марною спробою перешкодити іншим дівчатам замислитися над тим, що сказав Мак. На щастя, в цьому навіть не було потреби. Ей Джей заснула прямо на підлозі, де впала, а Флаттершай все ще дивилася в стелю і тепер щось голосно наспівувала. Я повертаюся до Мака. - Гадаю, настав час спати.

Мак п'яно плямкає губами. - То... ти приєднаєшся до мене в моїй кімнаті, чи... нам краще трахатися прямо тут, на кухні, а вони нехай дивляться?

Я намагаюся вдарити його копитом, але промахуюся на три дюйми і в підсумку просто замахуюся на повітря. - Ні, ми говорили про це! Більше так не роби! Ти тупий, збуджений... сексуальний жеребець.

Мак насупився. - А, ну гаразд, тоді я піду спати, якщо це так. На добраніч, поні.

Флаттершай встає зі стільця і підходить до сплячої Епплджек, штовхаючи її копитом, поки та не прокинулася. - Епплджек, слава Богу, що ти прокинулася. Я розбудила тебе, щоб сказати, що вже час спати. Ти ж не хочеш це пропустити, адже ти сьогодні дуже втомилася.

Ей-Джей примружилася і втупилася в кобилу, намагаючись зрозуміти, що Флаттершай щойно сказала. Епплджек хитає

головою і повільно встає. - Що ж... дякую тобі, Флаттершай. Я б не хотіла пропустити сон...

Я тихо сміюся, коли ми всі виходимо з їдальні і прямуємо до своїх кімнат. Мій зір досить затуманений від алкоголю, який я щойно випила, але я все одно махаю копитом Маку, коли проходжу повз його кімнату. Він махає у відповідь, і я бачу, як він застрибує на своє ліжко. У мене промайнула думка зробити так, як він запропонував, і піти туди, щоб погратися з ним, але ні, ми пообіцяли один одному, що не будемо цього робити, коли Джек поруч. Я просто заспокоююся тим, що задовільню себе сьогодні ввечері, це не повинно бути так складно.

Я заходжу в свою кімнату і замикаю двері, посміхаюся, коли бачу дзеркало біля ліжка, я згадую, як востаннє клопала тут. Це було останнє, що я робила як людина. Я підстрибую на тому ж місці і лягаю на спину, відкинувши хвіст набік і розставивши ноги перед дзеркалом.

Я дивлюся на своє відображення, у мене був гарний зад, цього не можна було заперечувати. Ідеально округлі боки, дуже здоровий вигляд. Гарні сідниці теж, дуже спокусливі. Вони просто чекали на мене, слизькі від мого збудження, з нетерпінням чекали, коли якийсь червоний жеребець почне діяти на них.

Я моргаю і хитаю головою. Ні, погані думки, я щойно обговорила це з Маком, більше ніякого сексу. Не тут, не з Епплджек, яка живе в коридорі. Я опускаю копито вниз і починаю намагатися задовольнити себе. Мені треба позбутися цієї звички пов'язувати задоволення з Маком, я мушу просто зупинитися на думках про кобил і нешкідливі

задоволення. Я дивлюся в дзеркало і намагаюся насолодитися видом, але все, про що я можу думати, - це замінити дзеркало на жеребця і хизуватися перед ним, а не перед собою...

А, чорт забирай, це дзеркало не допомагає. Відводжу погляд і заплющую очі. Ну ж бо, треба зосередитися, мені не потрібен жеребець, я можу зробити це сама. Я труся швидше, але це марно, мені потрібно щось більше, мені потрібен... він.

Я злегка стогну, думаючи про Мака і про те, що його член змусив мене відчувати. Моє дихання стає поверхневим, і я ще сильніше схрещую ноги. Я не хотіла кінчати, думаючи про нього, але знаєте що, до біса, це найефективніший спосіб. Ще кілька секунд я тішила себе думками про Мака, але починаю себе запитувати. - Навіщо прикидатися... коли справжнє так близько?

Я прибираю копито і обмірковую цю думку. Алкоголь сильно затуманив мені голову. Але ні, йти до Мака зараз - жахлива ідея, що, якби нас побачила його сестра? Я щойно сказала Маку, що з цим теж треба покінчити. Я нізащо не піду до нього в кімнату.... Але мої сексуальні бажання починають переконувати мене в протилежному. - Ей-Джей дуже п'яна і міцно спить, вона нічого не почує. Все гаразд, сьогодні це безпечно.

Я кусаю губу і розумію, що все вирішено. Я скочуюся з ліжка і пробираюся в коридор, добре усвідомлюючи той факт, що шерсть під моїм хвостом в цей момент позитивно виблискує. Світло в будинку вже вимкнули, і я чую хропіння, що доноситься з кімнати Ей-Джей. Я проходжу

трохи далі і натрапляю на кімнату Біг Мака, мого жеребця, мого коханця. Я кусаю губу від цієї думки і штовхаю двері, а там він, легенько спить на боці, обличчям до мене.

Я тихо зачиняю за собою двері і прямую до ліжка Мака. Мої ноги починають тремтіти в очікуванні того, що Мак збирається зі мною зробити. Я підходжу до його ліжка і дивлюся вгору, обмірковуючи способи розбудити його. На жаль, я не зовсім звернула увагу на положення ліжка, тому, коли я підняла очі, то побачила не спляче обличчя Мака, а скоріше його сплячий живіт.

- Ох... бляха... - прошепотіла я собі дуже тихо. Перед моїми очима був жеребець Мака. Він, мабуть, заснув, погладжуючи себе або щось таке, тому що він все ще напівстоячий і знаходиться менш ніж в футі від мого обличчя. Я не можу відвести від нього очей і відчуваю, як він підморгує мені, коли будь-яка стриманість відлітає від мене. Мені перехоплює подих, коли я усвідомлюю, що я споглядаю. Я мимоволі облизую губи, а мій мозок намагається напоумити мене. - Стоп, стоп, дівчинко, я знаю, що ти п'яна і збуджена, але перестань, ми ж про це говорили. Це було нормально, якщо він тебе трахав, тому що це було просто твоє тіло, яке отримувало плотську насолоду. Ти ж не думала про жеребців і не облизувалася при думці про конячий член.

Я поставила передні копита на ліжко і підтягнула тулуб на матрац. Тепер я відчувала його запах, і мені стало цікаво, скільки я зможу вмістити до рота. Ні, зупинись, не роби цього! Ти не можеш! Це, безумовно, найжахливіша річ, яку ти можеш зробити, ти маєш зупинитися! Ти п'яна, ти не можеш мислити логічно!

Я простягаю копито і злегка штовхаю його копитом, щоб він краще вирівнявся. Член реагує на мій дотик, злегка підростаючи і злегка рухаючись, тепер спрямований прямо до моєї морди. Моє дихання прискорюється, і я усвідомлюю, що в цей момент обидві пари моїх губ починають текти слиною. Я розтягую рот. Ні, будь ласка, послухай, якщо ти це зробиш, ти більше ніколи не зможеш бути нормальним чоловіком! Уяви, як це - жити чоловіком, знаючи, що ти це зробив! Ти не захочеш мати таких спогадів!

Я посміхаюся в душі і думаю. - У тому-то й річ, що я не повернуся. Відтепер я буду кобилою... і такою кобилою, яка тільки й робитиме, що здобуде того коника. - Внутрішній голос замовк, я відкинула останні залишки своєї старої статі та сексуальності. Немає жодних сумнівів, жеребці і тільки жеребці - це те, чого я прагну. Я нахиляюся вперед і повільно обхоплюю ротом член, що лежить переді мною.

Мак одразу ж починає ворухитися уві сні, але він ще не зовсім прокинувся. Мені вдається вмістити всю головку його члена в роті, і я починаю терти язиком поверхню, поки я рухаю копитами, щоб почати працювати з його щедрою довжиною. - То ось як це - давати йому в рот. Хм, дивно. Він такий теплий... і цей аромат... ммм, я могла б звикнути до цього.

Я починаю працювати, щоб затягнути його глибше, але ще через кілька секунд відчуваю, як ліжко знову зсувається, і Мак розплющує очі. - Ммм, котра година? Що відбувається? Срань господня, ДЕШ!

Я витягаю член з рота і повертаюся до Мака в п'яному тумані. - Ш-ш-ш, чувак, твоя сестра спить у іншій кімнаті. - Мак витирає очі копитами, явно не впевнений, чи це відбувається насправді, чи це був еротичний сон, викликаний алкоголем. Я лише посміхаюся і повертаюся до його обслуговування.

Ще через кілька секунд Мак озивається. - Чувак, ти ж казала, що ніколи не хотів цього робити, бо...

Я виймаю предмет з рота. - Ти справді сумніваєшся у своїй долі, приятелю?

Мак кусає губу, а його очі спонукають мене продовжувати справу. Я повертаюся до його члена, роблячи кілька ніжних облизувань. - Знаєш що, Маку? Я не можу цього пояснити, але зараз це зачепило мене за живе. Запах, смак, відчуття на язичі... - Моя мова переривається, бо моє тіло здригається від хтивості.

Мак хитає головою. - Я навіть не хочу знати, чувак, не хочу знати. Просто згадай завтра вранці, коли протверезієш, що це була твоя ідея. - Я посміхаюся і повертаюся до роботи. Я встигаю ще кілька разів лизнути, але тут Мак зупиняє мене і відштовхує, щоб пересісти на інше місце. Він пересувається так, що сидить на краю ліжка, закинувши ноги і звисивши збоку жеребця, даючи мені легкий доступ до всього, поки я сиджу на підлозі обличчям до нього.

- Дякую, Біг Маку! - кажу я з посмішкою, оближуючись ще раз.

- Без проблем, Деш, повір мені, це все для мого задоволення. - Мак посміхається, коли я пірнаю назад,

наповнюючи свою морду більш ніж футом твердої м'якоти. Це було не повністю, але я все одно вважала свої здібності досить вражаючими, поні мали тут явну перевагу: Морда дозволяла набагато більше простору для рота, ніж будь-який людський рот.

Я підстрибувала вгору-вниз ще секунд 30, втираючи свої копита в килим, щоб збільшити задоволення. Перш ніж я зрозуміла, що відбувається, я відчула, як член Мака смикається і спалахує у мене в роті. Я закрила дихальну трубу, і через кілька секунд це було так, ніби хтось надув мені в рот повітряну кульку. Гарячі, товсті стрічки сперми заповнили мою морду, я почала ковтати її так швидко, як вона прибувала. Все більше і більше її стікало по моєму язику, а Мак стогнав досить голосно, щоб його було чути в коридорі. Через кілька секунд він почав відштовхуватися від мене, але я знала, що він ще не закінчив, тому нахилився, щоб утримати свою нову улюблену іграшку в роті якомога довше. Нарешті рідина перестала надходити, тож я висмоктала її насухо і ще раз провекла язиком, перш ніж випустити з рота.

Я підняла очі й побачила, що Мак шоковано дивиться на мене, наче на якогось триголового інопланетянина. - Ти... ти проковтнула? Ти просто ... святий боже, Деш ...

Я посміхнулася. - Ну, так, я маю на увазі, що не можна кінчати на килим або на моє хутро, це просто поганий тон.

Мак піднімає брови. - Ну, я не скаржуся, але, чорт забирай, ти дійсно налаштована на прийняття своєї нової сексуальності.

Я нахиляю голову. - Ну, я думала про це, це те, ким я є, і ким я завжди була, так? Тож думати чи сподіватися, що я знову перетворюся на людину-чоловіка з моєю старою сексуальністю, означало б, що Діскорд перемагає!

Мак сміється. - Тож, щоб допекти Діскорду, ти вирішила відсмоктати у мене? Я не буду скаржитися, але я ставлю під сумнів твої міркування.

Я оближую губи. - Що ж, сподіваюся, твій член готовий до другого раунду, тому що я думаю, що настав час тобі також приструнити Діскорда... встромивши його всередину мене. - Я посміхаюся своїй жахливій грі слів і починаю розвертатися, щоб представитися.

Мак дивиться вниз на свій член. - Не знаю, чи зможу я ще раз, ти майже висмоктала мене досуха і... - він піднімає очі й бачить мою піхву, притиснуту за кілька сантиметрів від його обличчя, вся моя задня частина виблискує від добрих п'ятнадцяти хвилин мого безперервного збудження.

Я дивлюся позаду себе на його член, що швидко твердне. - О, агов, схоже, Джуніор готовий до другого раунду!

Мак просто дивиться на видовище, що постало перед його очима, а з його рота капає слина. - Тільки для тебе, Деш...

~~~~~

Ще один шалений трах, і ми падаємо на ліжко. Алкоголь все ще затуманює мої думки, але я обмірковую ідею

повернутися до своєї кімнати, щоб ніхто не побачив мене в ліжку з Маком завтра вранці. Ні, до біса, зараз надто багато роботи, щоб міняти кімнати. До того ж, я не хочу, я притискаюся до Мака і притискаю свою дупу до нього, поки не стаю маленькою ложкою. Зітхаю з полегшенням, коли м'язи розслабляються, і розмірковую над останніми півгодини. Мій шлунок все ще був повний від орального, а потім Мак кінчив мені в кицьку під час траха. Заповнена з обох боків, тепер це було те, як кобила повинна закінчувати свою ніч щодня.

Я лежала там і обмірковувала концепцію, що я стаю досить залежною від сексу з Маком. Оральні ласки мені теж сподобалися, тож, напевно, тепер це теж буде регулярною подією між нами. Я зітхаю, все це було чудово, але я все ще впевнена, що не хочу мати романтичних стосунків з Біг Маком тут. Можливо, коли все буде вирішено і закінчено, але не зараз. Занадто багато невизначеності. Щодня трахатися - це гарне зняття стресу, але я не хочу доходити до поцілунків і написання віршів одне для одного, це було б просто дивно. З іншого боку, якби ми були парою, ми могли б робити один з одним всілякі речі і ще більше зблизитися. Хм, я подумаю про це пізніше.

Але навіть якщо ми не "переспимо", зараз, коли я думаю про це, мені дуже подобається думка про те, що ми просто будемо регулярно трахатися. Я знаю, що ми планували припинити секс, коли Джек буде поруч, але зараз ця ідея здається мені дивною. Навіщо відмовлятися від чогось такого приємного? Мак повинен кінчати в мене щодня, може, навіть двічі на день! Я притискаюся ближче до Біг

Мака і засинаю, оскільки мій розум вирішує, що завтра я розповім Ей-Джею правду і оголошу, що відтепер ми з Маком житимемо в одній спальні. Я оближую губи, вже думаючи про те, що я збираюся зробити з ним завтра вночі. Ми з Маком офіційно разом до кінця нашого поні-життя, і він буде трахати мене щодня, це буде круто.

~~~~~

Я виповзаю з ліжка і позіхаю, роззираючись довкола. Хм, Мака немає в ліжку, можливо, він снідав чи щось таке. Я починаю йти коридором до кухні, але на мить зупиняюся, бо відчуваю, що з моїм тілом щось не так. Я підходжу до дзеркала і дивлюся на себе, одразу помічаючи, що мій живіт трохи більший, ніж зазвичай. - Блін, мені потрібно скоротити кількість перекусів. - Хоча, як не дивно, я чомусь відчуваю себе дуже голодною, набагато більш голодною, ніж зазвичай.

Я пробираюся на кухню і бачу, що Ей-Джей, що працює на кухні, а стіл вже заставлений сніданком. - Ого, Ей-Джею, ця їжа виглядає приголомшливо! І це все для мене? Ти найкраща!

Джек повертається і посміхається. - Без проблем, Деш. Мак розповів мені новини, і я подумала, що тобі знадобиться вся їжа, яку ти зможеш дістати!

Я починаю ковтати млинці. - Мак розповів тобі новини? Які новини?

Ей Джей повертається і посміхається. - Про вас двох! Це просто чарівно, ви двоє створені одне для одного.

Я червонію. Якого біса Мак розповів Ей-Джею про минулу ніч? Що за лайно, ми ніколи про це не говорили! - Джек, розумієш, ми взагалі-то не...

Ей-Джей перебила мене. - Зараз, зараз, не треба приховувати, зараз не час для сорому. Це час для святкування! Я маю на увазі, я вважаю, що тебе треба привітати, Деш!

У голові лунають тривожні дзвіночки. - Привітати з чим? Про що ти говориш? - Перш ніж Ей-Джей встигає відповісти, двері відчиняються і заходить Мак.

- Доброго ранку, люба! - Мак підскакує і цілує мене прямо в губи.

Я в шоці піднімаю копита. - Ого, Маку, перестань, чувак, цілувати в губи? Та ще й перед твоєю сестрою!

Ей Джей просто посміхається, дивлячись на нас. - Ви двоє чарівні, я рада, що мій брат знайшов собі таку гарну кобилу, як ти, Деш.

У цей момент я в повній паніці, але Мак просто знову цілує мене. - Їж, сонечко, тобі це знадобиться.

Я відштовхую тарілку від себе. - Слухайте, мені не дуже зручно...

Ей-Джей обриває мене. - Ти вже придумала ім'я?

Я суплю брови. - Ім'я для чого?

Ей-Джей і Мак просто дивляться на мене і посміхаються. У моїй голові починають з'єднуватися крапки над "і". Мак

робить стосунки публічними, Ей Джей радіє за мене, я трохи погладшала в талії...

Я відскакую від столу і біжу до дзеркала. Я не просто трохи погладшала, у мене була чітка опуклість на талії. Я вагітна.

До кімнати заходить Флаттершай. - О, Деш збирається стати мамою? Це так мило! І дивись, Деш, у тебе соски ростуть! Як у справжньої кобили!

Я озирнулася на дзеркало: Флаттершай мала рацію, мої соски стали набагато більшими, і я раптом відчула бажання, щоб їх смоктало лоша. Перед моїми очима промайнули картини, як я лежу в м'якому ліжку з новонародженим лошам, що смокче моє молоко. - Ні, ні, ні, ні, ні, ні!

Мак підходить до мене і кладе свою передню лапу мені на плече. - Я так тебе кохаю, Деш, я такий радий, що ти вирішила завести зі мною лошат!

Я дивлюся на Мака і згадую всі ті часи, коли ми займалися незахищеним сексом. Чорт забирай, чому я цього не помітила? Чому, чорт забирай, ніхто не сказав мені, що я фертильна!

- Тепер, коли ти збираєшся стати мамою, немає потреби приховувати свої почуття до мене, сонечко. - Мак нахилиється і знову цілує мене, цього разу з повним язиком. Він простягає копито, щоб погладити мій живіт. Я намагаюся вирватися, але моє тіло не реагує, наче я паралізована в його обіймах.

Ей-Джей посміхається до мене. - Ти будеш чудовою матір'ю, Деш.

Мак відривається від поцілунку і лиже мою щоку. - Деш, ти вийдеш за мене? Давай забудемо про цю справу з Діскордом, ми можемо просто жити разом, і ти зможеш мати багато-багато дітей від мене. Ти можеш бути моєю кобилою, ти можеш прожити все своє життя, нічого не роблячи, тільки обслуговуючи мене і даруючи мені лошат.

Я заплющую очі й уявляю майбутнє. Десяток лошат навколо мене намагаються смоктати мої соски, а мій живіт вагітний ще більшою кількістю лошат на підході. Повз проходить Мак, і я одразу ж обертаюся і піднімаю хвіст до нього, прагнучи отримати його щогодинний трах. Усе моє життя звелося до того, щоб приносити йому задоволення і народжувати його дітей...

Я знову опиняюся в теперішньому часі на кухні, де Мак щойно освідчився мені. Моє тіло повністю вийшло з-під мого контролю, воно живе власним життям, а я просто спостерігаю. Моя голова енергійно киває "так", і я починаю говорити те, що не хочу говорити. - Я теж тебе кохаю, Маку! Я хочу бути твоєю кобилою назавжди! - Я нахиляюся, щоб романтично поцілувати його. Флаттершай та Ей-Джей радіють, а потім я перериваю поцілунок і прошу Мака сісти. Я починаю обслуговувати його прямо на кухні, всім своїм тілом бажаючи тільки одного - догодити моєму жеребцеві. Щойно я стала кобилою, я почала цінувати секс понад усе, і я охоче прийняла роль збудженої кобили. Це і стало остаточним результатом - проста дружина і племінна кобила.

Що, ні, я не хочу цього, це не я, що відбувається? Я не хочу цього!!! Я не домогосподарка, я не хочу бути матір'ю! Ні, ні, ні!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

- ...а-а-а-а-а-а! - Я кричу і від поштовху перевертаюся на спину, боляче падаю з ліжка і приземляюся на підлогу. Я намагаюся заспокоїти свою гіпервентиляцію, озираючись навколо, у спальні темно, і я відчуваю легке похмілля від алкоголю. Я сідаю на підлогу і відкидаю гриву з очей, бачу, що Мак все ще спить на своєму боці ліжка, а надворі тільки-но починає сходити сонце. Я підходжу до дзеркала і дивлюся на себе. Моє тіло в нормі, я не вагітна. Це все був сон. Це все був сон...

Роблю кілька глибоких вдихів і сідаю, притулившись до стіни. Це все був сон. Глибокі вдихи, глибокі вдихи. Повільно хитаю головою. - ...пішла в сраку, Луна. Засранка. - Я не знаю, чи була вона реальною, чи мала до цього якесь відношення, але незважаючи на це, це був довбаний кошмар. Сон, набагато гірший за все, що я коли-небудь бачила. І найгірше те, що це може бути більше передчуттям, ніж сном.

Я повільно підводжуся на хитких ногах і роблю ще кілька глибоких вдихів, оглядаючи кімнату. Мій погляд падає на Мака, і я лаюся собі під ніс. Якого біса я робила? Я

добровільно дозволила йому трахнути мене і кінчити всередину не один раз, а тричі за останні два дні? Я маю на увазі, що той кошмар був лише сном, але є ймовірність, що я могла завагітніти. Чорт забирай, що я з собою зробила? Чому я продовжую піддаватися цим спокусам?

Я відійшла на кілька кроків від Мака, я повинна була припинити дозволяти йому трахати мене, нічого, крім поганого, з цього не вийде. Я не хотіла бути матір'ю, навіть від однієї думки про це слово мене нудить. Я не мала нічого проти матерів, але я точно не хотіла ставати матір'ю. Хоча, можливо, вже запізно, бляха-муха. Що ж, перш за все, я маю з'ясувати, чи це так.

Я виходжу зі спальні і обмірковую свої варіанти. Мені потрібно було довіритися комусь, хто міг би допомогти мені з'ясувати, чи я справді, я ковтнула, вагітна лошатами. Відчуваю, як по хвосту пробігла тремтіння, гаразд, треба перестати про це думати, треба перестати про це думати. До кого я можу піти? Епплджек допоможе мені, так? Вона знається на розведенні коней, можливо, вона зможе сказати мені, чи я вагітна. Ах-ха, це ідеально! Ну, за винятком того факту, що мені доведеться сказати їй, що я трахалася з її братом. Тричі. Я кусаю губу, гаразд, не скажу Епплджек, не хочу, щоб мене вбили.

Я чухаю потилицю і прямую коридором до інших дверей. Якщо я не могла поговорити про це з Ей-Джей, у мене був ще один вибір. Я стукаю у двері Флаттершай, а потім ледь-ледь відчиняю. - Флаттершай, ти прокинулася?

У відповідь я чую бурмотіння, тому відчиняю двері ширше і заходжу всередину, попутно вмикаючи світло. Флаттершай

сідає у своєму ліжку і повертається обличчям до дверей, копитом витирає сон з очей. У мене мало не стається серцевий напад від перенасичення чарівністю, що виходить від сонної Флаттершай, напівзакутаної під ковдрою. Стає ще гірше, коли вона помічає мене і радісно посміхається. - О, привіт, Рейнбоу Деш, доброго ранку.

Мені шкода, що я її розбудила, але це справді не могло більше чекати. - Привіт, Флаттершай...

Флаттершай бачить мій хвіст між ногами і мої пласкі вуха. Вона швидко сідає в тривозі. - Деш, що сталося? Що з тобою?

Я кусаю губу і втуплююся в підлогу. - Флаттершай, я хвилювалася, що можу бути вагітною. Можеш допомогти мені з'ясувати, чи я вагітна?

Флаттершай хіхікає, що, до речі, так само неймовірно мило, як і те, що ви могли б подумати. - Деш, я знаю, що ти новачок у цій справі, але перестань, ти не можеш бути вагітною, дурненька. Для цього треба з кимось займатися сексом. Дівчата не вагітніють просто так. Тобі нема про що хвилюватися.

Я просто дивлюся на Флаттершай. Вона розгублено озирається на мене. - Що таке, Деш?

Я піднімаю одну брову. Зіниці Флаттершай трохи розширюються. - Облиш, не будь дурною.

Я піднімаю другу брову, Флаттершай відкидається назад. - Насправді ти не...

Я ледь помітно посміхаюся, Флаттершай витріщається, але нічого не каже. Я хитаю головою на підтвердження. - Я зробила це, Флаттершай, я зробила це з Біг-Маком. Усе, як годиться. Кілька разів, взагалі-то, і у нас не було захисту.

Флаттершай червоніє і ховається назад у ковдру, ховаючи обличчя. - Так, я так і думала. Але все одно, Деш, чути, як ти це підтверджуєш, і думати про це... це просто, вау.

Я підходжу ближче до ліжка. - Будь ласка, Флаттершай, ти єдина, з ким я можу про це поговорити.

Вона ніжно сміється. - Я вже двадцять п'ять років як дівчина, і я все ще незаймана. Ти була нею всього два дні, а вже встигла зробити це кілька разів?

Я приєднуюся до Флаттершай, червонію і втуплююся в підлогу. - Так, вибач за це.

Флаттершай висовує голову з-під ковдри. - Не вибачайся, Деш, це просто безглуздо. Мої проблеми - це мої проблеми. Крім того, тіло тієї кобили тепер твоє тіло, ти можеш робити з ним, що хочеш. - Я потираю копитом потилицю, а Флаттершай продовжує. - Деш, на твоєму місці я була б обережнішою. Роби, що хочеш, але ти ж не хочеш зараз завагітніти, особливо після того, що сталося з Діскордом.

Я збентежено блідну. - Я знаю! Знаю, і повір, це більше не повториться. Але чи не могла б ти допомогти мені дізнатися, чи не вагітна я зараз?

Флаттершай на мить нахилиє голову. - О, ти не вагітна.

Полегшення і розгубленість охоплюють мене. - Що ж, дуже приємно це чути, але хіба тобі не потрібно зробити якісь тести чи ще щось?

Флаттершай знизує плечима. - Ні, не дуже.

Я звужую очі. - Продовжуй...

Вона червоніє. - Ну, знаєш, я колись була волонтером у притулку для тварин. Я дуже добре справлялася зі своєю роботою, бо завжди мала хист до лікування тварин. Я завжди могла сказати, які тварини голодні, які страждають від болю, і... які збираються народити дітей.

Я підкидаю копито в повітря. - Облиш, Флаттершай, ти ж не екстрасенс.

- Ну, ні, не екстрасенс. Я не можу читати твої думки абощо, але з тих пір, як я стала поні, моя здатність читати людей і тварин стала дуже сильною. Наприклад, я знаю, що твоє ліве крило досі болять від сильної судоми, яку ти, мабуть, мала учора. Я знаю, що твоє заднє ліве копито болять від чогось гострого, на що ти, мабуть, недавно наступила, я знаю, що у тебе болять голова, я знаю, що ти хочеш пити, і я знаю, що у тебе зараз тічка. Але вагітна? Ні, я цього зовсім не відчуваю.

Я витріщилася на Флаттершай, абсолютно не знаходячи слів. Вона читала мої знаки так само добре, як я могла читати хмари, що, напевно, мало сенс, але все одно це було до біса дивно. - То... ти в цьому впевнена? Я не вагітна?

Флаттершай хитає головою. - Поки що ні. Що має сенс, якщо ти подумаєш про це, Даш. Ти стала самкою лише три

дні тому? Хіба ти не пам'ятаєш шкільну біологію? Яйцеклітини в яєчнику мають рости і дозрівати кілька тижнів, перш ніж вони зможуть покинути яєчник і потрапити до фаллопієвої труби. Якби ти була дівчиною лише три дні, то твоя...

Я перебила її. - Так, так, досить, дякую. Занадто багато інформації, Флаттершай, дякую.

Вона знизує плечима. - Ну, ти ж сама просила.

Я нервово сміюся. - Так, типу того. Що ж, дякую за допомогу, Флаттершай, це скинуло величезний тягар з моєї голови.

Вона посміхається. - Просто будь обережною в майбутньому, тобі пощастило зараз, але в майбутньому, ну, ти знаєш. - Я киваю і роблю собі нотатку, а Флаттершай продовжує. - У будь-якому випадку, я рада, що змогла допомогти, тобі ще щось потрібно?

Я посміхаюся їй у відповідь і хитаю головою. - Ні, це все. Гадаю, я піду спати, вибач, що розбудила тебе.

Флаттершай киває. - Нічого страшного. - Я починаю йти до дверей, і вона знову озивається. - Деш?

- Так? - Я зупиняюся і обертаюся, щоб побачити, як Флаттершай посміхається і пересувається в своєму ліжку.

- Якщо хочеш, можеш спати тут. Ліжко тепле, і мені не завадить друг.

Моє серце тане від такої пропозиції, Флаттершай хоче, щоб я обіймала її і спала поруч? У цій пропозиції не було ані

краплі сексуального бажання. Просто одна дівчина запропонувала тепле ліжко своїй подрузі.

Мої губи тремтять. - Флаттершай, знаєш, я не заслуговую на тебе як на друга. Ти завжди була поруч і завжди добре до мене ставилася, але я ніколи нічого тобі не дарувала і навіть не знала про твій день народження.

Вона просто посміхається. - Нічого страшного, Деш, ти дарувала мені багато. До того ж, ми ще молоді, ти можеш віддячити мені за це на мій 26-й день народження! Я чекаю чогось грандіозного! А тепер, ти хочеш спати тут?

Моєю відповіддю був стрибок на ліжко, після чого я обійняла Флаттершай усім тілом. За мить вона хіхікає. - Деш, я ж не Біг Мак, не треба мене хапати.

Я випускаю її з обіймів і дуже обережно стукаю копитом по плечу. - Тихіше, ти ж знаєш, що друзі все ще можуть обійматися.

Вона киває і якусь мить мовчить, а потім тихо промовляє. - Деш... дякую, що знайшла мене і привела сюди.

Я витягуюся на ліжку, а потім повертаю голову, щоб побачити її. - Це була не тільки я, це була групова робота. Я б ніколи не знайшла тебе без допомоги Ей-Джея та Мака.

Флаттершай заплющує очі, щоб почати засинати. - Приємно усвідомлювати, що в мене є найкращі друзі.

Я тихо хіхікаю. - Отже, я повторюю своє сьогоднішнє запитання. Як тобі подобається бути поні Флаттершай?

Вона розплющує одне око і дивиться на мене. - Ну, я б не побажала цього нікому іншому... але тепер, коли я з друзями, все не так погано. Я можу зробити так, щоб це працювало.

Я посміхаюся за нас обох, і ми обидві занурюємося в сон.

~~~~~

Через кілька годин нас розбудив стукіт у двері, а потім голос Біг Мака. - Флаттершай, ти в порядку, я можу зайти?

Я піднімаю голову з ліжка і відповідаю за неї. - Що? Ми ж поні, ми завжди пристойні.

Я чую, як поруч зі мною сміється Флаттершай, а потім Мак відчиняє двері й просовує голову всередину. - Деш? Що ти тут робиш?

Я знизую плечима. - Флаттершай запросила мене розділити ліжко.

Мак нахилиє голову і посміхається. - Ого, Боже, Деш, ти справді спиш з усіма підряд?

Я відчуваю, що червонію, але перш ніж встигаю заперечити, Флаттершай нахилиється вперед і відповідає за мене. - О, заспокойся, песику. Ми з Деш просто подруги, дві дівчини можуть спати в одному ліжку і не бути лесбійками, ти ж знаєш.

Мак опускає очі, відчуваючи себе погано, коли на нього свариться Флаттершай. Я вирішую приєднатися. - Так,

Господи, Маку. Типовий хлопець, завжди думає лише про секс.

- Ммм, тиха дівчинка. - Мак стискає губи і дивиться на мене, а потім посміхається і повертається в коридор. - До речі, я готую сніданок, це не займе багато часу.

Я здивовано хитаю головою, перш ніж щось усвідомлюю і повертаюся, щоб подивитися на Флаттершай. - Чекай, зачекай. Якщо ти вмієш читати поні так добре, як кажеш... ти знала, що ми з Маком уже займалися сексом. Ти б одразу про це дізналася!

Флаттершай посміхається у відповідь. - Я не хотіла вам про це казати, бо вважала, що це особисте. Хоча ви, хлопці, зробили це досить очевидним, навряд чи потрібен був мій особливий талант, щоб зрозуміти, що між вами щось відбувається.

Я згадую обмін думками між нами, коли я вперше познайомила Флаттершай з Маком на кухні. - Отже... коли ти почала співати ту пісню з 90-х...

Флаттершай сміється. - Винна. Я зробила це навмисно, щоб змінити тему, я подумала, що ти намагаєшся порвати з ним, але Мак тиснув на тебе, щоб ти залишилася з ним.

Я почервоніла. - Ну, ні, почуття і дії між нами обома були взаємними. Коли я залишаюся наодинці з Маком, це дуже виводить мене з себе, і...

Стук у двері перериває нас, двері відчиняються, і в кімнату просовує голову Епплджек. - Привіт, Флаттершай, Мак готує сніданок і... О, привіт, Деш, рада тебе тут бачити.

Я махаю копитом. - Доброго ранку.

Ей-Джей на секунду замислюється і посміхається. - Ого, Боже, Деш, ти справді спиш з усіма підряд?

Я на секунду моргаю від дежавю. - Що, ні, ні, бачиш, ми з Флаттершай щойно спали в одному ліжку і...

Епплджек киває і починає посміхатися. - Мммм.

Я трохи червонію, і Епплджек теж. Краєм ока я помічаю, як Флаттершай дивиться на Ей-Джей, потім на мене, потім знову на Ей-Джей. Очі Флаттершай широко розплющуються, коли до неї приходить усвідомлення. - Іп!

Епплджек нахилиє голову. - Що сталося з Флаттершай?

Я б'ю копитом по обличчю. - Нічого, побачимося за сніданком, Ей-Джей.

Вона знизує плечима і виходить з кімнати, прямуючи коридором до кухні. Флаттершай обертається і дивиться на мене. - Ох, Рейнбоу Деш, ти була неслухняною поні.

Я продовжую бити копитами по обличчю. - Флаттершай, ні слова її братові, будь ласка.

Вона посміхається у відповідь. - Ти просто повна цікавих секретів, чи не так, Деш?

~~~~~

Сніданок був досить смачним, Мак приготував миски з нарізаними яблуками і трохи очищеної солодкої трави. Це

був один з найкращих сніданків, які я коли-небудь їла, а потім ми сиділи за столом і міркували, чим би нам зайнятися сьогодні.

- Стів. Джон. Сара. Керол. Марія. Джо. - Біг Мак гортав фотоальбом Флаттершай, який вона принесла.

Ей-Джей дивиться на брата. - Що ти робиш?

- Тім. Кайл. Кеті. - Він дивиться через стіл. - Просто дивлюся, чи хтось із наших старих друзів теж поні. Цьому трюку я навчився з Деш у її квартирі. - Мак перегортає сторінку і дивиться вниз. - Фред. Джулі. Сем.

Я доповнюю пояснення Мака заради двох інших кобил за столом. - Ти просто дивишся на картинки і називаєш ім'я, яке спадає тобі на думку. Якщо вони перетворилися на поні, твій мозок ніби вислизає, і ти вимовляєш їхнє поні-ім'я. Саме так ми дізналися, що Флаттершай - це насправді Флаттершай. Ми побачили фотографію Флаттершай, і Мак сказав Флаттершай замість Флаттершай.

Весь стіл обертається і дивиться на мене, навіть Мак підняв голову від книги, щоб подивитися на мене. Я знизую плечима. - Що?

Ей-Джей піднімає брову. - Нічого, я думаю, що ти щойно чудово пояснила свою точку зору. Хоча трохи лякає те, що ти, здається, не змогла згадати людське ім'я Флаттершай.

Мак озирається на альбом Флаттершай і перегортає сторінку. - Мері. Том. Рік.

Я чухаю потилицю, я забула людське ім'я Флаттершай? Ні, це Фіона, воно все ще в моїй голові. Невже я забула його, коли говорила про ім'я?

- Єва. Роберт. Сайншайн Клоуд. Лемон Хартс. Адам. Ребекка...

Три голови повертаються і дивляться на Мака, він підводить очі і повільно киває. - Так, здається, я знайшов дві. Майже впевнений, що це не людські імена.

Ей-Джей повертається, щоб подивитися на мене. - Хто в біса такі Сайншайн Клоуд та Лемон Хартс? Я не впізнаю їхніх імен з шоу.

Флаттершай втручається. - Я думаю, що це фонові поні, напевно. Але навіщо Дісморду посилати їх сюди? Я думала, що він полює лише на шістку грив.

- Я теж так думала... - Я потираю голову копитом. Що ж, це буде складно. Дісморд прислав не лише гривасту шістку? Скільки поні зараз на Землі? Якщо в цьому випадковому фотоальбомі було два випадкових поні, то скільки поні було навколо нас зараз? П'ятдесят? Сотня? Тисячі?

Ей-Джей підводиться від своїх думок. - Нам, мабуть, слід стежити за новинами, подивитися, чи не з'являться якісь пригоди. А потім, можливо, подумати, як ми зможемо зв'язатися з тими, кого впізнали.

Я киваю. - Шкода, що з нами немає єдинорога. Магія і телепортація були б зараз дуже до біса доречними.

Мак махає копитом у повітрі. - Тихо ти. Ти можеш літати. Ти не можеш скаржитися на брак магії.

Я сміюся, і ми на кілька хвилин занурюємося в тишу. Флаттершай заговорила. - Може, нам варто подивитися кілька серій шоу, адже минуло вже п'ять років відтоді, як воно закінчилося, нам варто освіжити в пам'яті окремі епізоди. Не кажучи вже про те, що Мак бачив лише дві серії за все своє життя, він повинен побачити, що робили поні.

На цю пропозицію ніхто не заперечував, тож ми вчотирьох сідаємо біля телевізора, і Мак вмикає DVD з дев'ятим сезоном. Він тицяє копитом у кнопки керування, на щастя, пульт був достатньо великим, щоб ним можна було досить добре керувати копитом. Діставшись до титульного екрану, він озиряється назад. - Якийсь конкретний епізод, або який тут план?

Ей-Джей дивиться на мене і посміхається. - Я хочу побачити, як Деш почервоніє, ти маєш зіграти той бонусний епізод, де вона йде на побачення з Соаріном.

Я закочую очі. - О Боже, будь ласка, не треба, цей епізод був таким жахливим. Це такий поганий епізод, найгірший у сезоні, і я кажу це не тільки тому, що я фанат Деш.

Флаттершай хіхікає. - Ти маєш на увазі, що кажеш це не тільки тому, що ти Деш.

Я наїжачуюсь і відчуваю, що червонію, а Мак, як завжди, розгублений. - Воу, воу, зачекай, там є епізод, де Деш зустрічається з якимось чуваком? Ха-ха, це смішно. Деш така романтична і все таке?

Я застогнала і спробувала змінити тему. - Краще подивимося якусь хорошу серію, наприклад, ту, де Деш підвищують до Капітана Вондерболтів.

Мак перевів погляд з Ей-Джея на мене. - Чекай, чекай секунду. Ти була капітаном Вондерболтів? Це ж щось на кшталт військового звання, чи не так? І ти капітан?

Я киваю. - Ну, Рейнбоу Деш була до абсурду гарним літачем і багато працювала, щоб заслужити це місце. Тож так, вона стала капітаном.

Мак нахилиє голову. - А це ти. Я впевнений, що ми обговорювали це до нудоти. Тож ми можемо просто сказати: "Ти заслужила роль капітана".

Я сідаю на своє місце. Я була не проти називати себе Деш, але привласнювати собі її минулі досягнення все одно відчувала себе трохи дивно. - Гадаю, це має сенс? - Я вирішила спробувати. - Отже, ще один хороший епізод був у шостому сезоні, коли Рейнбоу Деш стала... - Я зробила паузу і прикусила язика. До біса, якщо я буду Деш, то більше не буду викручуватися. Мабуть, доведеться змиритися з долею. - Вибачте, як я вже казала, у шостому сезоні я нарешті стала повноцінним Вондерболтом. Бути Вондерболтом було моєю мрією, але мені доведеться засвоїти багато уроків за ці роки, перш ніж я стану гідним бути капітаном.

Озираюся, всі троє посміхаються. Я піднімаю брови. - Використання першої особи все ще трохи дивно?

Ей-Джей сміється. - Ні, мені подобається. Це дійсно змінює те, як я дивлюся на тебе. З'являється відчуття, що моя стара приятелька насправді та людина, якою вона виглядає. - Вона посміхається і гортає DVD-диски. - Давай подивимося один з тих епізодів "Деш Вондерболт", щоб розважитися.

Вона обирає "Академію Вондерболтів", і ми всі сідаємо дивитися.

Я опускаю очі, коли серія закінчується, і Флаттершай це помічає. - Що сталося, Деш?

Я зітхаю. - Я просто думала про Лайтнінг Даст. Ми були хорошими подругами в серіалі, але вона, мабуть, думає, що я померла 25 років тому. Цікаво, як вона поживає.

Мак дивиться на мене. - ...або вона може бути несправжньою. Звідки нам знати, що будь-який з цих епізодів правдивий? Я маю на увазі, я знаю, що ми - поні з шоу, як би божевільно це не звучало. Але ми не знаємо нашого минулого, чи відбувалися якісь із цих епізодів насправді? Чи існують решта персонажів, чи аніматори Hasbro просто створили цього персонажа Лайтнінг Даст за власною примхою? Ми не маємо жодного уявлення про те, наскільки точним є це шоу або...

Мака обриває, на диво, саме Флаттершай. - Маку, я тут дещо подумала. Можеш увімкнути останню серію, будь ласка?

Ми всі витріщилися на неї. Остання серія була жахливою, особливо тепер, коли ми знали, що всі ті сцени були здебільшого правдою. Не думаю, що хтось із нас міг би витримати, коли б побачив, як Діскорд зраджує Селестію і починає втілювати свій план вигнання всіх нас.

Ей-Джей заговорила. - Ти впевнена про це, Флаттершай? Я маю на увазі, що ми всі знаємо, що станеться, і це досить тривожно бачити.

Флаттершай залишається непохитною. - Тільки останні п'ять хвилин, будь ласка, ми можемо пропустити початок.

Ми з Ей-Джекi піднімаємо брови, але Мак лише киває і намагає регулятор вибору сцени, доки на екрані не з'являється остання частина фінального епізоду. Ми всі сидимо мовчки, спостерігаючи, як Діскорд прямує до покоїв Твайлайт у Кантерлоті. Він входить з ввічливим поклоном і посмішкою, вдаючи, що все ще залишається її другом. Коли Твайлайт відвертається, він миттєво переходить до дії і вражає її своїм прокляттям. Вона починає накладати закляття, щоб захиститися, але перш ніж щось відбувається, вона зникає в білому небутті - те, що ми всі пам'ятаємо, як це трапилося з нами. Потім Діскорд сміється, і все, шоу закінчилося.

Флаттершай перемотує DVD і ставить на паузу на останній сцені. Я озираюся і бачу, як вона кусає своє копито і втупилася в телевізор. Б'юся об заклад, вона збентежена "відсутністю сцени з Флаттершай". Я відкриваю рота і кажу. - Послухай, Флаттершай, ми вже все з'ясували. Сцена, яку ти пам'ятаєш, не була включена в шоу, це лише твоя пам'ять.

- Я знаю. - Флаттершай витягає копито з рота і рушає до телевізора, а потім обертається, щоб подивитися на нас. - Я розумію, що у мене є спогади Флаттершай, і саме тому я пам'ятаю сцену, яка показує, що сталося з Флаттершай. Але зараз мене цікавить не те, що сталося з Флаттершай.

Крапки починають з'єднуватися в моїй голові. Секундочку, чорт забирай, як же ми так довго не помічали цієї деталі? Мої вуха починають притискатися до голови. Флаттершай

продовжує своє одкровення. - Дівчата, мене не турбує сцена, яка "відсутня" в цьому епізоді, мене більше турбує сцена, яка НЕ відсутня.

Я заплющую очі і повільно сідаю, намагаючись знайти в цьому сенс. Ей-Джей переглядається з братом і озивається. - Сцена, яка не відсутня? До чого ти ведеш?

Я кажу із заплющеними очима. - Єдині люди, які пам'ятають, що сталося з гривастою шісткою, - це поні, які були там, коли це сталося. Саме так ви з Маком можете розповісти мені, що сталося з родиною Еппл, і саме так я можу розповісти тобі, що сталося в нічному небі з Рейнбоу Деш...

Очі Ей-Джей широко розкриваються. - ...але аніматори показують, що сталося з Твайлайт.

Флаттершай закінчує процес мислення, який почала п'ять хвилин тому. - Серіал слідує за Твайлайт, і як тільки Твайлайт зникає, серіал закінчується назавжди. Флаттершай на мить зупиняється, перш ніж продовжити. - Твайлайт зараз на Землі, і вона, мабуть, допомогла зробити серіал точним. Це пояснює, чому у фіналі сезону показано те, що відбувається з нею, це єдина частина, яку вона пам'ятає.

Я розплющую очі. - Але ми втратили наші спогади, ми всі втратили. І у MLP не один сценарист, а десятки. Як може Твайлайт без пам'яті керувати всім шоу?

Мак встає і потягується. - Ну, давай знайдемо, де вона, а потім підемо і запитаємо її.

Я сміюся. - Маку, шоу знімали у Ванкувері, а ми в довбаній Айові. Це понад дві тисячі миль звідси. Як, в біса, ми збираємося дістатися до Тихоокеанського північного заходу? І як тільки ми туди доберемося, як, в біса, ми її знайдемо?

Мак повертається до мене і посміхається. - Ми ж поні. Щось придумаємо.

Розділ 13: І ось знову...

7 травня.

Ферма Смітів, штат Айова.

- Вибач, Деш, це була остання фотографія. - Джек хмуриться, коли відвертається від комп'ютера. Ми щойно провели весь ранок, переглядаючи фотографії співробітників, які працювали над MLP. Ми намагалися виконати трюк "вимовити їхнє ім'я вголос, щоб дізнатися, чи є вони поні", щоб спробувати знайти Твайлайт в команді серіалу абощо. Нічого не вийшло.

- Облиш, я теж думала, що це гарна ідея! - Я сідаю навпочіпки і намагаюся потерти копитами скроні, але все, що мені вдається зробити, це м'яко штовхнути себе копитом у потилицю.

Мак хіхікає за кілька футів від мене. - Гарно рухаєшся, бовдуре. Шкода, що ідея з "фотографіями персоналу виставки" провалилася, мені подобався цей підхід.

Ми на 100% поні вже близько трьох днів, але час від часу мені все ще здається, що у мене є руки. Я потираю потилицю гривою. - Не моя вина, що поні не мають тонкої координації рук і копит! Мені подобається бути цією

кобилою, але іноді я сумую за тим, щоб бути людиною, це ж дрібниці, розумієш?

- Чую тебе, сестро, я не можу помити спину відтоді, як у мене з'явилися ці копита. - Джек сміється про себе, відкриваючи нове вікно браузера і починає перевіряти щось у Google. Універсальні манжети, які ми купили під час нашої поїздки по магазинах, насправді виявилися до біса корисними для набору тексту. Джек одягла по одній манжеті на кожне переднє копито і прикріпила до них ручку з ковпачком; вона могла друкувати так само швидко, як і будь-хто з двома вказівними пальцями.

Флаттершай, про яку я вже й забула, що вона взагалі була в кімнаті, заговорила. - Який наш наступний план? Нам справді треба придумати, як знайти інших поні.

Я підводжуся і розправляю крила. - Друзі, ми займаємося цим весь ранок. Я збожеволію, якщо ще трохи посиджу тут. Я збираюся вийти для невеликого польоту і дозволити своєму розуму все обдумати.

Джек підняла брову. - Ти збираєшся з'їхати з глузду від перебування в приміщенні? Чуваче, минуло вже дві години. У коледжі, ти якось грала у WoW 72 години поспіль. Ти могла тижнями не виходити на вулицю.

Я знизую плечима і прямую до дверей. - Ну, тоді я ще не була самкою пегаса.

Джек сміється. - Скажи на милість, до чого тут жіноча стать?

Я висолоплюю язика. - Нічого, але я люблю згадувати про це час від часу, щоб допомогти вбити цю думку в голову. Знаєте, сьогодні на цьому комп'ютері мені довелося реєструватися на одному з тих сайтів. Він запитав про статтю, і я вказала "чоловіча", але на кілька секунд забула про це. Я намагаюся перестати так думати, я дійсно працюю над тим, щоб звикнути до думки, що я повна пегакобила.

Джек і Мак обмінюються поглядами, Флаттершай говорить. - Деш, немає нічого поганого в тому, що ти іноді думаєш, як людський самець. Ти була ним 25 років, ти не можеш просто ігнорувати це. Твоє людське життя і всі ті спогади та досвід - це величезна частина тебе. Навіть якщо ти фізично знову стала поні, ти не можеш сховатися від того факту, що більшу частину свого життя ти була кимось іншим.

Я розтираю шию. - Так, можливо, ти маєш рацію, Флаттершай. Це просто ще одна річ, над якою ми всі з часом замислимося. А зараз нам треба зосередитися на пошуках решти наших друзів. - Я роблю паузу і постукую себе по підборіддю. - Хм, чи можемо ми називати їх своїми друзями, якщо ми все про них забули?

Джек киває. - Думаю, так. І ким би вони не були, де б вони не були, вони майже напевно потребують нашої допомоги.

Давним-давно, в далекому-далекому місті...

1 травня.

Ванкувер, Британська Колумбія.

- Гаразд, давай, Рейчел, ти зможеш це зробити. - Я дивлюся в дзеркало у ванній і намагаюся підбадьорити себе. - Просто вийди і запитай його, чи хоче він прийти на твій день народження. Це абсолютно нормально, немає причин нервувати.

Я не знаю, чому я так хвилююся, я відчуваю себе дівчинкою середньої школи, яка запрошує хлопця на танці. Мені вже 25, і це лише дружнє запрошення на день народження колеги. Звісно, цей колега може бути Томом, найбагатшим і найпривабливішим хлопцем в офісі, і, можливо, я була в нього закохана якийсь час, але він все ще просто колега!

Я виходжу з ванної кімнати і йду до його столу. Я намагаюся зробити кілька глибоких вдихів, витираючи знервовані, спітнілі руки об штанини, і думаю про себе "Тесс би так сміялася з мене, якби знала, що я так нервуюся. На щастя, вона..."

Мої думки перериваються, коли я з кимось зіштовхуюсь, наші голови стикаються, і я падаю назад на дупу. - Ой, сучий сину...

- А, Рейчел! Боже, мені дуже шкода. Ти в порядку?

Я потираю голову і дивлюся вгору. Том стояв наді мною, потираючи лоб у тому місці, де я з ним зіткнулася. Я прикусила язика, звісно, це він мав би вибачатися, хоча це я з ним зіткнувся. Том, інакше відомий як "американець", оскільки він був єдиним янкі, який тут працював, був, безумовно, найввічливішою людиною, яку я коли-небудь знала. А його очі, о Боже, ці блакитні очі...

- Дозволь, я допоможу тобі піднятися. - Том простягає руку, я хапаюся за неї і підтягуюся.

- Дякую, Томе, і вибач, що так наштовхнулася на тебе, я просто була так зосереджена на тому, щоб кудись потрапити і...

Том посміхається і піднімає долоню, щоб ввічливо перебити. - О, добре, тоді не дозволяй мені тебе затримувати. Іди і повертайся туди, куди збиралася.

Я кліпаю і на секунду замислююся, а потім вирішую просто покінчити з цим. - А... ну, гм, це незручно. Я взагалі-то намагалася тебе знайти.

Том тихо сміється. - Я бачу, що ж, я тут! Яке повідомлення, о вірний управитель офісу?

Я потираю потилицю і намагаюся ігнорувати потік нервозності. - Я просто хотіла запитати... Чи хотів би ти влаштувати вечірку на день народження?

Він нахилиє голову. - Чи хотів би я... що?

- Ти хотів би прийти на мій день народження? - Я посміхаюся і спостерігаю за його реакцією.

На обличчі Тома з'являється вираз розгубленості. - Що? ...О! Зачекай, у тебе сьогодні день народження? Ого, я щось переплутав. - Том щось бурмоче собі під ніс про божевільний збіг обставин.

Я дивлюся собі під ноги. - То, так, ти хочеш прийти? Я маю на увазі, що зрозумію, якщо ти скажеш "ні", ми дійсно не дуже добре знаємо один одного, я просто працюю на стійці реєстрації і я... Вибач, я заговорила. То що скажеш, хочеш піти? - Я озираюся на Тома і знову посміхаюся.

Том нічого не каже. Зовсім нічого, він просто дивиться прямо на мене, його очі розфокусовані.

Я важко ковтаю, відчуючи хвилю відторгнення. Можливо, він був занадто ввічливим, щоб сказати "ні", тому вирішив показати мовчазну відмову. - О... так, все гаразд. Все гаразд, Томе, я розумію.

Я відчую, як на очі навертаються сльози, коли повільно розвертаюся і йду назад до свого столу. Том навіть не попрощався, і коли я дійшла до кінця коридору, я озирнулася через плече. Він все ще стоїть там, просто дивлячись прямо туди, де стою я, хоча тепер, коли я пішла, гадаю, він дивиться на стіну. Я спостерігаю за ним якусь мить, абсолютно збентежена тим, на що він дивиться. Неважливо, його мовчазна відмова - це все, що я хотіла від нього почути. Ось вам і найкраща вечірка на день народження.

~~~~~

Я повернулася додому, кинувши сумку на підлогу, коли проходила повз сестру, яка читала свої нотатки за столом у вітальні. - З днем народження, Тесс.

Вона навіть не відривається від свого блокнота. - Ммм, і тебе, Рейчел.

- І мене! З днем народження, Гаррі! - Голос лунає з дивана, і я озираюся, щоб побачити, як Гаррі ліниво махає мені рукою.

Я повертаюся до сестри. - Як довго він тут?

Вона перегортає сторінку і хмурить брови, дивлячись на схеми бензольних кілець, намальованих на сторінці. - Не знаю, кілька годин або близько того. Не звертаю особливої уваги, хіба не ти його запросила?

- А я що, нарізана печінка? - Гаррі залишається на дивані і вдає несхвалення.

Я закочую очі. - Облиш, Гаррі, ти маєш шукати роботу. Вечірка почнеться лише за кілька годин. Я маю на увазі, що це мило з твого боку, що ти склав компанію моїй сестрі, але, чесно кажучи, зараз тобі 25 і ти безробітний. Тобі, мабуть, варто було б проводити свій час більш розумно, ніж просто сидіти на нашому дивані. Я знаю, що "Сайнфелд" був хорошим шоу, але Краммер - не зовсім та рольова модель, яку тобі варто наслідувати.

Гаррі встає. - Облиш, це ж мій день народження. Чорт забирай, це наш день народження. Тобі обов'язково згадувати про моє безробіття щоразу, коли ти мене бачиш?

Я зітхаю. - Так, вибач, гадаю, це не моє місце, щоб пиляти. У мене просто був поганий день, от і все.

Гаррі хмуриється. - О, це відстійно, особливо в твій день народження. Що сталося?

Я махаю рукою. - Нічого.

Моя сестра перегортає ще одну сторінку свого блокнота і каже, не піднімаючи очей. - Американець відмовився від запрошення на день народження, так?

Гаррі дивиться на нас обох. - Хто? Американець?

Я поки що ігнорую Гаррі. - Тесс, я його не звинувачую. Я повинна був зробити це раніше. Хто чекає до дня вечірки, щоб розіслати запрошення? Він, напевно, теж просто зайнятий, адже він провідний графічний дизайнер на поверсі. У таких талановитих хлопців не буває порожніх післяобідніх годин. Я була дурепою.

Тесс нічого не сказала, але Гаррі все ще хотів отримати відповідь на своє запитання. - То... Рейчел в когось закохана?

Я злегка почервоніла і спробувала приховати це, просто закотивши очі і відвернувшись. - Ні. Це не так. Він просто колега, і я подумала, що з четвертою людиною на вечірці буде веселіше.

- Звісно, ціка. - Гаррі робить паузу, потім пустотливо посміхається і починає скандувати. - Рейчел і американець, сидять на дереві, Ц-І-Л-У-Ю-Т-Ь-С-Я.

Я почервоніла. - Гаразд, по-перше, перестань називати його американцем, у пісні це звучить дуже по-дурному.

Гаррі посміхається. - Ну, я не знаю його імені, тож не маю вибору.

Тесс повільно зітхає. - Тоді просто спитай. Його звуть Тффтф. - Вона закінчує речення незв'язним звуком, потім бере секунду, щоб прочистити горло. - Хм, вибачте за це. - Вона говорить знову, повільніше й обережніше. - Його звуть... Том.

Я хочу запитати, яке ім'я вона збиралася назвати, але вирішую, що це неважливо. Натомість я вибачаюся і йду до своєї кімнати, щоб переодягнутися з робочого одягу. Треба ж якось зручно вдягнутися для святкової вечері. Зачиняю двері спальні й починаю роздягатися, зупиняючись, щоб ще раз оглянути татуювання, яке з'явилося на моїх стегнах сьогодні вранці.

Я повертаюся боком і розглядаю його при світлі, приходячи до того ж висновку, якого дійшла сьогодні вранці, коли вперше побачила його. З якоїсь причини у мене з'явилася к'юті-марка. Це справді не можна заперечувати, це справжні к'юті-марки, а не просто татуювання. Я маю на увазі, що вони з'явилися спонтанно, і у мене немає болю чи почервоніння на шкірі від раптової появи такого великого татуювання. І повірте мені, я знаю, що таке к'юті-марка, ніхто в цьому місті не знав більше про

MLP:FiM і фандом, ніж я, за винятком хіба що Гаррі. У цього хлопця дійсно було занадто багато вільного часу.

Але я відволіклася. Я озираюся на к'юті-марку на моїх ногах. Якого біса вона у мене з'явився? У мене не може бути к'юті-марки. Це більш ніж безглуздо! Послухайте, по-перше, це шоу і все, що з ним пов'язано - чиста фантазія, по-друге, я не поні, по-третє, я надто доросла, щоб просто так отримати татуювання, і, нарешті, з якого дива я маю отримувати саме ЦЕ татуювання? Я мала би отримати к'юті-марку фронт-енд-офіс-менеджера або що, а не цю. Це просто якась тупа копія, не може бути, щоб якби я отримала справжню к'юті-марку, то це була б просто копія когось іншого з шоу.

Я глибоко вдихаю і потираю скроні. Я мала б бути в екстазі від того, що в мене є щось, що було у поні, я, мабуть, люблю це шоу більше, ніж власних батьків. Але щось у цьому було не так. У мене завжди було дивне шосте чуття, яке знало, коли наближається щось погане, і це... це погано. Я не знаю, чому і як це відбувалося, але це не закінчиться добре.

Я відвертаюся від дзеркала і одягаюся у свій повсякденний одяг. У шафі я дістаю загорнуті подарунки, які там ховаються. Напевно, настав час обмінятися нашими подарунками на день народження. Проходячи повз дзеркало зліва від себе, я знову зупиняюся і дивлюся на стегно. Пляма добре схована під джинсами, але я знаю, що вона все ще там. Я зітхаю і кілька разів розтираю пляму, може, це подарунок на день народження? Може, Тесс якось подарувала його мені? Що ж, гадаю, незабаром я це дізнаюся.

~~~~~

Я поклала свої подарунки на кухонний стіл. - Гей, Тесс, принеси свої подарунки, думаю, настав час для нашого обміну на день народження. - Я дійсно з нетерпінням чекала на це, я любила дарувати (і отримувати) подарунки. Робити і те, і інше одночасно було чи не найкращим моментом у моєму житті за весь рік.

Тесс перевіряє годинник, потім встає і йде до своєї кімнати, залишаючи блокнот на столі. З цікавості я підходжу, щоб поглянути на зошит, який вона переглядала. Те, що вона вивчає, завжди вражало мене, особливо відтоді, як вона почала писати докторську дисертацію з теоретичної фізики. Я гортаю кілька сторінок і насуплюю брови. Хімічні властивості ароматичних кілець і барвників? - Гей, Тесс, я думала, ти закінчила з органічною хімією?

Її голос долинає з коридору. - Що? О, я закінчила. Це не для школи, я просто хотіла переглянути деякі речі.

Гаррі сміється, перебиваючи нашу розмову. - Тільки ти можеш повторювати старі шкільні предмети заради забави.

Я хіхікаю. - Я згодна з Гаррі, навіщо комусь досліджувати... органічні барвники? - Коли слова злетіли з моїх вуст, я завмерла. Тож це все пояснює, Тесс якимось чином зробила мені к'юті-марку. Вона, мабуть, досліджувала якісь супер реалістичні тимчасові татуювання або щось подібне. Я відчуваю велике полегшення, знаючи, що це просто дурний подарунок/витівка, мені стає легше від того

поганого передчуття, яке я відчувала, або думала, що відчуваю. Але зачекайте секунду, навіщо вона це зробила? Це мав бути подарунок на день народження? Тесс майже не цікавиться поні, навіщо їй витратити стільки зусиль, щоб зробити його для мене? І взагалі, зачекайте, "подарунок" вже нанесений на мої стегна. Тож якщо це вже зроблено, чому вона все ще читає про барвники? І чому вона вирішила зробити мені таку к'юті-марку.

- Рейчел... - Тесс виводить мене з роздумів. Вона повернулася з подарунками і тепер стояла за кілька футів від мене, дивлячись на мене поверх своїх окулярів. - Про що ти думаєш?

Я нервово відклала її блокнот. - Що? Нічого, нічого, я просто втомилась.

На вустах моєї сестри з'являється легка посмішка. - Ні, ти точно про щось думала. Облиш, сестричко, я знаю ознаки. Я вивчала психологію, ти ж знаєш.

Гаррі, не звертаючи уваги на напругу, що висить у повітрі, відкушує цукерку і кидає погляд на мою старшу сестру. - Чекай. Я думав, ти спеціалізувалася на фізиці.

- Так і є. - Відповідаю за Тесс. - Фізика... І психологія, і хімія.

Я зупиняюся і дивлюся на неї. Вона заковчує очі і закінчує за мене. - І біологія. Я вже казала тобі, Гаррі, що в мене чотири спеціальності.

Гаррі повільно кладе шоколадку на стіл і дивиться на неї, наче на інопланетянку. - Як таке взагалі можливо? Чотири спеціальності? Та ще й з точних наук?

Тепер моя черга заковувати очі. - О, будь ласка, психологія навряд чи є "точною наукою". Купа фальшивої тарабарщини, як на мене.

- Просто на тебе це подіяло, - сміється Тесс.

Я махаю рукою в її бік. - Несправедливо. У тебе є ще три спеціальності, магістр з біохімії, і ти вже на дві третини пройшла шлях до докторської з теоретичної фізики. Ти могла би навчитися своїй божевільній техніці читання поведінки на будь-якому з цих предметів, я відмовляюся давати психології будь-який кредит.

Гаррі постукує шоколадом по підборіддю, залишаючи солодкий слід на шкірі. - Чекай... ти ніколи не казала мені, що маєш ступінь магістра з біохімії! Можеш перевірити цю формулу для мене? - Гаррі нетерпляче пробирається до свого рюкзака і дістає планшет.

Ми з Тесс просто витріщилися на нього. Що Гаррі робив з хімічною формулою? Цей хлопець знав про науку стільки ж, скільки знав про те, як зберегти роботу. Я відкриваю рота. - Гаррі, що це таке?

Він піднімає руку, а іншою несамовито працює на планшеті. - Секундочку, я знайшов в інтернеті покрокову інструкцію, як зробити... дещо. Можеш перевірити, чи все правильно, перш ніж я почну?

Гаррі приносить планшет і тримає його, щоб ми могли подивитися. Я примружуюся: там був ряд органічних сполук, між кожною з яких були написані всілякі вказівки та стрілки. Менш ніж через секунду після перегляду формули моя сестра супить брови і піднімає руку. Її пальці

пролетіли над планшетом, і після серії легких швидких дотиків зображення зникло.

Тесс стискає зуби. - Гаррі, наскільки дурною ти мене вважаєш?

Гаррі перевертає планшет. - Та годі, ти видалила його? Чувак, я так важко працював, щоб отримати його!

Тесс простягає руку і тицяє пальцем просто в обличчя Гаррі. - Ти ж не думаєш, що я не впізнаю хімічну структуру такого сумнозвісного наркотику, як екстазі? Я не збираюся допомагати тобі виготовляти наркотики, Гаррі! Я серйозно, про що ти, в біса, думав?

Гаррі зітхає. - Облиш, це мав бути мій великий прорив. Ти ж знаєш, як мені зараз потрібні гроші.

Тесс розвертається і повертається до свого столу. - Ти кращий за це Гаррі. І якщо ти ще раз піднімеш цю тему, то не зможеш переступити поріг цієї квартири.

Гаррі скиглить, але більше ніяк не протестує. Мені стає трохи шкода його, тож я вирішую, що настав час роздавати подарунки на день народження.

~~~~~

Після короткого обміну подарунками ми всі були дуже щасливі. Гаррі отримав подарунки від нас обох, навіть незважаючи на те, що у нього не було грошей, щоб купити нам щось натомість. Потім ми з Тесс обмінялися невеликою серією подарунків, і тепер все, що залишилося -

це два наших найбільших подарунки, які ми завжди зберігаємо до кінця, щоб обмінятися.

Тесс щиро посміхається, зазираючи в маленьку коробочку, яку я щойно вручила їй. Всередині був мій останній і найкращий подарунок для неї: Автентична авторучка Mont Blanc, зроблена вручну в Німеччині та оздоблена золотом. Вона коштувала мені більше ста доларів, але я знала, як сильно моя сестра любить писати і як сильно вона любить практичні подарунки.

Гаррі повільно свистить, коли бачить її. - Чорт, яка блискуча ручка.

Тесс кидає на мене схвальний погляд, все ще посміхаючись. - Так і є... дякую, Рейчел.

Я махаю рукою. - Ні, ти це заслужила. З 25-річчям.

Вона обережно кладе його назад у коробку, потім розвертається, щоб взяти останній загорнутий подарунок у кімнаті. - Ну, я не впевнена, що зможу перевершити це, але я думаю, що ти отримаєш так само багато користі від свого останнього подарунка.

- О, справді? Дозволь мені вгадати, що ти мені подарувала? - Я відчуваю природне хвилювання, коли переді мною ставлять велику загорнуту коробку. Я струшую її, всередині виявилось щось велике і нерівномірно обтяжене.

Тесс знизує плечима. - Ну, з 25-річчям. Я подумала, що можу подарувати тобі щось корисне, щось, що тебе підбадьорить.

Гаррі нахиляється вперед. - Гроші, я б просто подарував гроші. Це, як правило, всіх підбадьорює.

Я закриваю очі, а потім починаю відкривати кришку від коробки. Не бажаючи зіпсувати сюрприз, зазирнувши всередину, я повільно перевертаю її догори дном, так само повільно висипаючи вміст на стіл. Випадає біла пляшка з чимось, потім кілька пакунків з арахісом. Я відчуваю, що важка річ все ще в коробці, тому продовжую перевертати її і чекаю, коли вона випаде... Секундою пізніше випадає маленький пакувальний папірець і падає на стіл. Щойно я відчуваю, що великий предмет всередині починає вислизати, я бачу логотип на пакувальному папірці BadDragon. Зачекай, що? Коробка зсувається, перш ніж я встигаю подумати, і щось масивне випадає. Мій мозок навіть не встигає повністю обробити те, що впало на стіл, як я відчуваю, як мої щокі вкриваються рум'янцем.

Гаррі нахиляється вперед. - Це... це... Боже мій.

Тесс гордо посміхається. - Ну, я бачила твою інтернет-історію і подумала, що тобі сподобається одна з них для...

Я піднімаю руку, щоб обірвати її, але я так сильно червонію, що моє горло не може сформулювати слова. Я кидаю коробку на фалічного коня на столі, а потім закриваю обличчя руками. - Тесс, чому... Господи Боже... як... чому ти вирішила, що це доречний подарунок? Дарувати сестрі на день народження, де є й інші гості? Екзотичну секс-іграшку?! Справді?!

Гаррі сміється. - О, не хвилюйся за мене. Я знаходжу це до біса смішним, твоя сім'я просто приголомшлива.

Тесс знижує плечима. - Ну, ти ж не збиралася купувати його сама, і я подумала, що він тобі дуже знадобиться, зважаючи на те, що в твоїй інтернет-історії стільки всього цікавого, мені було важко знайти кращий подарунок. Я навіть переглянула ті фото і знайшла жеребця, який тобі найбільше подобається, щоб я змогла підібрати колір...

- ДОСИТЬ, ДЯКУЮ. - Я обірвала її з маленьким криком, добре розуміючи, що мої щоки задають нове визначення червоного кольору.

Гаррі істерично регоче, а Тесс просто відкидається на спинку крісла, посміхаючись. Я не знаю, чи це її жарт, чи вона справді така соціально незграбна і не розуміє, що дарувати секс-іграшки сестрі на день народження - це ненормально. Знаючи її, я, мабуть, схилиюся до останнього, але те, як вона посміхається, змушує мене думати інакше.

Я ховаю її назад у коробку, краєм розуму відзначаючи, наскільки вона велика. Але швидко відкидаю ці думки. Добре це чи погано, але я, мабуть, ніколи не зможу ним скористатися, це просто до біса незручно, коли всі знають, що він у мене є. Особливо в поєднанні з тим, що він у мене є. Особливо в поєднанні з тим фактом, що вони знають... зачекай секунду. Я повертаюся до Тесс. - Що ти там казала про мою інтернет-історію? Ти тепер шпигуєш за історією моїх переглядів?

Вона знижує плечима. - Ну, у нас спільний комп'ютер. І не те, щоб я почала шукати його. Я просто хотіла пошукати в Google "calmodulin kinase", щоб перевірити наукову статтю, яку читала. Ввівши лише літеру "C", Google запропонував

твої пошукові запити. Це змусило мене замислитися, як часто ти шукала за цим ключовим словом, якщо все, що мені потрібно було зробити, це ввести літеру "С", щоб спрацювало автозаповнення.

Свіжа хвиля рум'янцю розливається по моїх щоках, а Гаррі лише киває. - Ммм, ось чому щоразу, коли я шукаю клоп, я використовую режим інкогніто.

Тесс піднімає брову, я роздратовано відвертаюся. - Гаррі, чувак з ТМІ.

Він розводить руками. - Забагато інформації? Справді, Рейчел? Після нещодавнього розкриття твоєї частоти та "улюбленого кольору" я майже впевнений, що саме ти перейшла цю межу, або, технічно, можливо, це зробила Тесс. У будь-якому випадку, ти не можеш використати цю карту ТМІ проти мене.

Я підводжуся і роблю глибокий вдих. - Що ж, сестро, дякую за різні подарунки. Я обов'язково відправлю цю штуку назад у компанію і просто покладу в кишеню сотню баксів, чи скільки ти за неї заплатила.

Тесс посміхається одним боком рота. - Та ну, Рейчел, ти справді думаєш, що компанія, яка виробляє секс-іграшки, приймає повернення? Я навіть не знаю, чому я маю тебе про це питати, я точно знаю, що ти заходила на той сайт і вже подивилася їхні поширені запитання...

Гаррі вибухнув сміхом, я стиснула губи і цілеспрямовано впустила коробки, які тримала в руках. - Гаразд, все, з мене досить. Я видаляю свою історію переглядів.

Гаррі витирає сльозу сміху з ока. - Думаю, для цього вже запізно, Рейчел.

Я ігнорую його і йду до нашої комп'ютерної кімнати, де знаходжу комп'ютер увімкненим і з запущеною заставкою. Я сідаю і відкриваю браузер, потім переходжу до опцій і знаходжу кнопку "видалити історію відвідувань". Власне, зачекайте, перш ніж я це зроблю, я могла би також поглянути, що там. Може, я зможу помститися Тесс і дізнатися, чи не шукала вона якесь вампірське порно або що.

Кілька кліків - і я починаю переглядати історію пошуку, але одразу ж зупиняюся, прочитавши найперший рядок у списку: "татуювання на стегні".

Я моргаю. Що за чортівня? Я ніколи не шукала це, це від Тесс? Мабуть, вона шукала, як зробити мені татуювання. Я переглядаю історію інших пошукових запитів за сьогодні, всі вони були зроблені сьогодні вдень: "раптове безболісне татуювання", "фіолетовий символ на стегні", "видалення татуювання", "властивості органічних барвників".

Останнє, безумовно, нагадало мені про щось, це точно було те, що досліджувала Тесс. Але чому вона шукала видалення татуювання? І фіолетовий символ на стегні? Моя к'юті-марка не фіолетова. Що за чортівня тут відбувається, у Тесс теж є незрозуміле тату?

Я закриваю інтернет-браузер і повільно повертаюся на кухню, щоб побачити, як Гаррі і Тесс розрізають святковий торт. Я голосно барабаню пальцями по столу, обмірковуючи, як розумно сформулювати свою засідку, прокручую в голові все на кілька секунд і думаю про те, як

ідеально сформулювати запитання. Ну, до біса, це один із способів з'ясувати все це, давайте відкинемо обережність на вітер.

Я прочищаю горло, а потім незворушно заявляю. - То коли ти збиралася розповісти мені про к'юті-марку на твоїй нозі?

Тесс завмирає, на півдорозі до розрізання торта. Вона повільно повертається, і в її очах я бачу щось таке, чого я не впевнена, що бачила раніше. Страх? Шок? Я дивлюся на неї ще кілька секунд, перш ніж Гаррі зруйнує цей момент.

- Облиш, Рейчел, будь ласка, не згадуй про це. Я не дуже цим пишаюся. Як ти взагалі про це дізналася? - Гаррі насупився і відклав тарілку, яку тримав у руках.

Я не знаю, хто був більше здивований, Тесс чи я. Ми обидва переводимо погляд на Гаррі, який зітхає і спускає штани.

Тесс здивовано піднімає руку до рота, а я підходжу ближче, щоб краще роздивитися. - Ого, Гаррі, це дуже добре зроблено. Виглядає дуже реалістично...

Він зітхає. - Так, справді. Вибач, я не можу порекомендувати художника чи ще когось, я не пам'ятаю, як це робив. Я не впевнений, чи був я під кайфом, чи п'яний, чи ще щось. Я просто помітив, що він був у мене сьогодні раніше.

Мої думки починають несамовито бігати, але тим часом я просто поплескую Гаррі по спині. - Тут нема чого

соромитися, Гаррі, це дуже добре зроблено. І тобі теж личить... Я думаю.

Гаррі піднімає одну брову. - Дякую?

Я повертаюся до Тесс і посміхаюся. - Гаразд, сестро, твоя черга.

Вона кілька секунд вивчає моє обличчя, потім зітхає і тягнеться вниз, щоб спустити штани. Гаррі бурмоче щось пояснювальне, і я нахиляюся ближче. Зізнаюся, я знала, що там буде якась фіолетова к'юті-марка, але бачити її на власні очі все одно надзвичайно дивно. Вона виглядає такою реальною...

- Гаразд, сестричко, твоя черга. - Я піднімаю голову і бачу Тесс, яка посміхається. - Рейчел, ти б не переймалася цим, якби не була в такому ж становищі. Чесно кажучи, тебе і третьокласник прочитає.

Я закриваю очі, але повертаюся, щоб спустити штани. - Може, мені не байдуже, тому що люди не повинні отримувати к'юті-марки посеред дня.

Гаррі ковзає поглядом між нашими стегнами, чухаючи голову. - Тож, гадаю, ви, дівчата, теж не пам'ятаєте, як отримували ці штуки? І ви не були під кайфом або що?

Тесс ствердно киває і краще роздивляється мою відзнаку. - Це ще одна к'юті-марка з шоу, я так розумію? Я ніколи не була настільки добре знайома з четвертим поколінням MLP, я не знаю нікого з них, окрім головних героїв. Хоча, визнаю, твоя к'юті-марка виглядає дивно знайомою.

Я насміхаюся. - Ну, ви повинні це знати, міс Твайлайт Спаркл. Це к'юті-марка вашого брата.

Тесс заочує очі, почувши це ім'я. - То... твоя відзнака належить братові власника моєї?

- Так.

Вона піднімає брову. - Брату? Не сестрі?

Я киваю. - Брату.

Тесс потирає потилицю. - Чорт, я думала, що ми натрапили на щось, коли ці к'юті-марки були братом і сестрою.

Зазвичай збіги щось означають, але якщо ти отримала к'юті-марку, яка мала б бути на хлопцеві, то це все, мабуть, випадковість.

Гаррі ще раз довго дивиться на свою мітку і хмуриться, оскільки, здається, його щось осяяло. Я озираюся на Тесс.

- Є якісь ідеї, що це все означає?

Тесс позіхає. - Я провела деякі дослідження, але нічого не знайшла. Ну, це не має значення, я вже записалася до місцевого тату-салону на завтрашній день. Звідки б це не взялося, неважливо, завтра воно зникне.

Я продовжую. - Облиш, Тесс, к'юті-марки не повинні спонтанно з'являтися на наших ногах. Тебе це не турбує?

Тесс знизує плечима. - Мене турбує те, що я не можу зрозуміти, як це сталося, але якщо розібратися, то це просто татуювання. Хтось пожартував над нами чи щось таке, в цьому немає нічого надприродного чи магічного, це

просто чорнило. Так що, відповідаючи на твоє запитання, ні. Мене це не турбує.

Я хмурюся. - Ну, так. У мене дуже погане передчуття щодо цього.

Перш ніж Тесс встигає заперечити, Гаррі говорить. - Я згоден з Рейчел, скоро лайно полетить на вентилятор. Я не думаю, що ти до кінця розумієш, Тесс. Я маю на увазі, якщо це справді к'юті-марки - і я визнаю, що це велике "якщо" - тоді ми в серйозному лайні.

Тесс піднімає брову. - Гаразд, Гаррі, давай послухаємо твою теорію. Припустимо, що ці татуювання насправді є магічними к'юті-марками поні. Як це може означати, що наближається щось погане?

Гаррі притуляється до стіни, а потім показує вниз на марку на своїй нозі. - Востаннє, коли ми бачили, щоб хтось несподівано опинився з такою к'юті-маркою на нозі... - Гаррі глибоко вдихає. - Я намагаюся розсмішити їх, викликати посмішку на їхніх обличчях... Я мушу їх розважати, це ж у всіх на виду...

- Це, мабуть, моя доля, і це те, що говорить мені моя к'юті-марка. - Я закінчую за Гаррі, усвідомлюючи, що до мене приходить розуміння. Гаррі має рацію, фінал третього сезону показує, до яких наслідків може призвести отримання к'юті-марки для її власника. Те ж саме і з епізодом "К'юті Віспи", якщо подумати. Здається, що татуювання - це більше, ніж просто знак, який демонструє всім твій талант. Здається, це працює у зворотному напрямку, к'юті-марка сама впливає на його власника. Я подивилася на Гаррі. - Ну... бляха. Гарне зауваження, Гаррі.

Тесс здивовано запитує. - Ви що, серйозно цитуєте цей серіал і базуєте свої судження на ньому? Ви ж розумієте, що це чиста вигадка? Ці к'юті-марки - не що інше, як чорнило на шкірі.

Вона підтягує джинси і повертається до розрізання торта. Я на мить прикушую губу, але слідую її прикладу. Немає сенсу турбуватися про ці тату зараз, можливо, завтра тату-майстер проллє світло на те, звідки вони взялися.

Гаррі кидає на свою марку ще кілька поглядів, перш ніж неохоче піднімає свої джинси. Його увагу привертає шум Тесс, яка розрізає святковий торт, і він піднімає свою тарілку. - Чур, кутовий шматок з усією глазур'ю!

І ось так ми всі припинили розмови про к'юті-марки.

~~~~~

Була майже північ, а я не могла заснути. Сьогодні був дійсно дивний день, і я думаю, що мій неспокій погіршується поганим передчуттям, яке витає в повітрі. Тесс не сприймає це серйозно, а Гаррі тільки все ускладнює. Що означають ці к'юті-марки? Чому саме на нас?

Я розчаровано перевертаю подушку. Такими темпами я не спатиму всю ніч, мені потрібно чимось відволіктися від цих турбот. Відвертаюся вбік і помічаю на тумбочці свій мобільний телефон. Я на мить замислююся, я знаю, що переглядаю в Інтернеті, і це завжди допомагає мені

заснути, але чи справді я хочу дивитися на клоп після сьогоднішнього інциденту з подарунком на день народження від Тесс? Я кусаю губу, що ж, нічого страшного, якщо я подивлюся його зараз, гадаю, всі і так знають, що я дивлюся подібні речі.

Заходжу на свій звичний сайт і починаю переглядати нові матеріали про R34. Поні-спільнота досить сильно занепала після закінчення шоу, але деякі люди все ще були там і робили нові матеріали. Я гортаю кілька зображень старих робіт. - Ну ж бо, це ж мій день народження, покажіть мені щось нове!

Я знаходжу нову тему R34, і мої очі застигають, коли вони потрапляють на запис, якого я раніше не бачила. Шайнінг Армор та Рейнбоу Деш: сексуальна сцена: тривалість 2:30. Я обмірковую цю ідею кілька хвилин, це не був мій улюблений корабель, але невеличкий мультфільм про поні завжди був цікавим, щоб побачити, чи гарно виглядає жеребець.

Я зменшую гучність на телефоні, щоб не розбудити сестру (або Гаррі, який спить на дивані), потім запускаю відео. Я одразу ж піднімаю брови, це відео дуже добре анімоване, це буде чудово! Діалог починається, і я посміхаюся, коли бачу к'юті-марку Шайнінг Армора, яка гордо красується на його боці. Я, звісно, дуже добре впізнала цю к'юті-марку.

На відео видно, як Рейнбоу лягла і розсунула ноги, мені ніколи не подобалися дівчата (або кобили, якщо вже на те пішло), але на цьому відео вона справді виглядала дуже гарно. Я опускаю руку собі між ніг і починаю повільно пестити себе. На сцену виходить Шайнінг, і я не можу

дочекатися, коли він поїде в місто на цій брудній кобилі. Я хочу побачити, як він зайде туди і зробить з нею все, що забажає, хоча, сподіваюся, мій погляд на Рейнбоу не буде зациклений, коли він це робитиме.

Камера переключається на інший вид шийки Рейнбоу, і я не можу втриматися, щоб не облизати губи, побачивши її в такому вигляді. Секундою пізніше з'являється член Шайнінга, який повільно притискається до її кобилячого лона. Я підсвідомо намагаюся схопитися за свій клітор, намагаюся вхопитися за щось, але не знаходжу там нічого суттєвого, за що можна було б вхопитися. У глибині свідомості лунає легкий дзвіночок тривоги, запитуючи мене, що я, в біса, роблю, але я швидко відкидаю його. Повернувшись до відео, я бачу, як Шайнінг глибоко штовхає Деш, і вони обидвоє кричать. Я нахиляю свій таз вперед і заплющую очі, намагаючись уявити, як чудово, мабуть, відчувати себе, коли маєш змогу пронизати списом таку добротну кобилу.

Я заплющую очі і просто слухаю відео. Я ніколи раніше не цінувала звуки, які видає дівчина, коли її трахають, але ці жіночі стогони, що виходять від Рейнбоу Деш, о Боже, я могла би слухати цей звук цілий день. Я продовжую ритмічно просувати свій таз вперед у темпі, заданому у відео. Я майже переступаю межу, уявляючи, як це - мати справу з такою кобилою, чути, як вона вигукує твоє ім'я, коли ти встромляєш себе в неї знову і знову.

Телефон вислизає з моїх рук, коли я втрачаю себе в теплому блаженстві. Коли відео закінчується, я засинаю, і мій розум заповнюють думки про неслухняних кобил, які ділять моє ліжко.

~~~~~

Сни про прекрасних кобил не тривали довго. Мій сон був мученицьким, а останній сон цієї ночі був сповнений насильства і жаху. Прокинувшись, я струшую залишки поганого сну з голови і дивлюся на годинник, це була 9:30 ранку 2 травня. Чорт, це дуже пізно для мене, я забула завести будильник. Добре, що сьогодні субота. Я вилажу з ліжка і прямую до ванної кімнати, по дорозі тягнуся до пляшечки з ополіскувачем для рота. Я позіхаю і наливаю собі повний ковпачок ополіскувача, думаючи про те, що у мене сьогодні на тарілці. Я роблю ковток ополіскувача і дозволяю своїм думкам дивуватися, дивлячись на раковину і розпилюючи ополіскувач у роті.

Полощу горло. Потрібно подзвонити в тату-салон і домовитися про зустріч. Полощу горло. Можливо, також варто піти в магазин за продуктами. Полощу горло. Сьогодні тут багато синього.

Чекай, синього? Я моргаю і дивлюся в дзеркало, відчуваючи, як моя кров холоне в жилах. Моє волосся було наповнене випадковими синіми пасмами. Деякі темно-сині, деякі світло-сині, деякі яскраво-блакитні. Але це було лише волосся, мене більше турбували мої очі. Колір моїх очей тепер був блискучим зеленувато-блакитним.

- ...бхах? - Моя щелепа марно розтуляється, і ополіскувач для рота, який вона стримувала, виливається, стікає по щелепі і змочує мою нічну сорочку. Я повільно тягнуся до

рушника, щоб витерти підборіддя, але мої очі залишаються прикутими до свого відображення. Оскільки я давно ношу контактні лінзи, я кліпаю і намагаюся відчуті тонке відчуття лінз, але там нічого немає.

Цього не може бути, там щось має бути. Я тримаю очі відкритими руками і нахиляюся вперед, поки не опиняюся в дюймі від дзеркала. Я вивчаю свої очі зблизька, напевно, я змогла б побачити там контактну лінзу. Але ні, там не було лінзи, насправді я бачила окремі сині та зелені пігменти в моїй райдужній оболонці. Колір моїх очей змінювався, коли я спала. Щось тут серйозно не так. Я маю на увазі, що мені подобався Шайнінг Армор так само сильно, як і іншій дівчині, але я ніколи не погоджувався, щоб хтось або щось змінювало мій довбаний колір очей. К'юті-марку я могла би проігнорувати, але це? Що це в біса таке?!

Я важко ковтаю і виходжу з ванної, мені треба поговорити з Тесс, вона зможе пояснити, що тут відбувається. Коли я йду коротким коридором до її кімнати, я чую, що наш кухонний телевізор увімкнений. Я зазираю на балкон мансарди, щоб подивитися, чи немає там Тесс, але там лише Гаррі дивиться "Звіробоїв". Він одягнений у толстовку з капюшоном і грається зі своїм телефоном, поки їсть дуже солодкі пластівці. Він не піднімає очей, тож я ігнорую його і зосереджуюсь на більш нагальних питаннях, які мене турбують. Підійшовши до дверей Тесс, я двічі стукаю, а потім відчиняю двері і заходжу. Комуś може здатися дивним, що я просто так заходжу до своєї 25-річної сестри, але так було завжди. Між нами ніколи не було ніякого

особистого простору, до того ж, ми обидві були дівчатами, що я могла побачити?

Моя сестра не переодягалася, на диво, вона ще спала. Я роблю кілька кроків до неї, готуючись розбудити і поставити кілька запитань, але тут я помічаю її волосся. Я застигаю на місці, бо бачу, що її волосся так само дивно забарвлене, як і моє, можливо, навіть більше. Відтінок синювато-фіолетового заповнює більшу частину її волосся, з двома слабкими смужками рожевого і фіолетового кольору, що проходять по центру.

У мене на мить перехоплює подих, перш ніж я вимовляю єдине слово. - Твайлайт. Я не знаю, чи хотіла я повідомити, кого мені нагадує волосся, чи вимовити ім'я моєї сестри, щоб розбудити її. У будь-якому випадку, останнє, здається, сталося.

Тесс ворушиться у своєму ліжку і рухає рукою, щоб протерти обличчя. - Хммм?

Волосся - це одне, але є щось набагато страшніше, що я хочу побачити. Глибоко всередині я знаю, що станеться, але хочу, щоб очікування закінчилося. - Тесс. Розплющ очі. Негайно.

- Ммм? Що таке, Рейчел? - Вона повільно розплющує очі, відкриваючи яскравий, неприродний фіолетовий колір.

- БЛЯХА. - Я в паніці проводжу руками по волоссю. Щось тут було дуже, дуже не так. Ну, принаймні, Тесс прокинулася, і вона знає про біологію набагато більше за мене. Можливо, вона і змогла змити сліди від к'юті-марок,

але я думаю, що вона була б трохи більше стурбована, дізнавшись, що колір її очей, схоже, назавжди змінився.

Вона нахиляється вперед у своєму ліжку. - Рейчел? Що сталося? ...і почекай секунду, чому твоє волосся синє?

Я нервово посміхаюся. - Ха, так, про це. - Я простягаю руку вперед і хапаю її за руку, фізично витягуючи її з ліжка.

- Гей! Тихіше, сестричко, мені боляче, - я ігнорую її легкий протест і тягну її до ванної кімнати, вмикаю світло і ставлю перед дзеркалом. Вона кліпає, потім дивиться вперед і піднімає руку. - Моє волосся? Ти і моє волосся пофарбувала у синій колір? Ну, скоріше темно-фіолетове...

Я кусаю губу. - Це не моя провина, але давай на секунду забудемо про волосся. ОЧІ.

Погляд Тесс зміщується, і вона робить різкий вдих, а потім, здається, перестає дихати. Вона нахиляється вперед і піднімає руку, щоб відкрити око, ймовірно, перевіряючи наявність лінз, як і я щойно. За мить вона відкидається назад і довго вивчає відображення свого обличчя. Її брови супляться в чистому зосередженні.

Я посміхаюся, стара добра Тесс. Іноді я підкожую її за те, що вона надто багато вчиться, але в такі моменти це все окупається. За цим виразом її мозок, напевно, сортує тисячі шматків інформації в секунду, шукаючи відповідь на це запитання. Я не маю жодних сумнівів, що якщо хтось у Канаді зможе пояснити щось із цього, то це буде вона. Вона повинна точно знати, як таке можливо.

- Це... неможливо. - Тесс сказала лише два слова, але ці два слова зруйнували всю мою впевненість. Потім вона сказала ще кілька, щоб остаточно вивести мене зі стану спокою. - Рейчел, я не жартую. Це абсолютно, буквально, біологічно неможливо.

Вона повертається до мене з виглядом повної і цілковитої розгубленості. Я хапаю її за плечі. - Та годі, немає нічого неможливого, і оскільки це, очевидно, щойно сталося, це означає, що це можливо, так? Очі можуть змінювати колір... так?

Тесс озирається на дзеркало. - Ну, змінюють колір, ні, навіть це не повинно бути можливим. Це дійсно не повинно бути, але я думаю, що це може статися в деяких дуже, дуже божевільних ситуаціях. Однак... колір райдужної оболонки ока - яскраво-фіолетовий? - Тесс знову нахиляється ближче до дзеркала. - Рейчел, людська райдужка не може бути яскраво-фіолетовою. Просто не може. ВОНА НЕ МОЖЕ БУТИ ФІОЛЕТОВОЮ!!!

Я кладу руку їй на плече, щоб спробувати заспокоїти її, коли вона починає дихати з прискореним диханням. - Тесс, зроби кілька глибоких вдихів, все буде добре, просто заспокойся.

Вона робить кілька вдихів і заспокоюється, перш ніж понуро опустити голову. - Рейчел, людський генотип має десятки різних генів, які кодують меланін - барвник нашого тіла. Меланін може утворювати пігменти коричневого і жовтого кольорів, які в поєднанні з релеевським розсіюванням світла через рогівку дають нам усі кольори очей, які ми бачимо у людей. Коричневі, сині, зелені, навіть

сірі, чорні та жовті. Чорт забирай, навіть сірувато-фіолетовий можна побачити в альбіносів, але яскраво-фіолетовий? Ні, Рейчел, люди буквально не здатні виробляти такий колір барвника. Цього немає в нашому геномі. Це. Є. Неможливим.

Я відкидаюся на спинку крісла і якусь мить дивлюся на неї. - Тож...

Тесс закриває обличчя обома долонями, замислившись. - ...мені потрібно повернутися в свою лабораторію. Не в мою докторську фізичну лабораторію, а в стару, яку я використовувала для своєї магістерської програми. Це була біохімічна лабораторія, але на тому поверсі ми багато займалися генетикою. Якби я могла потрапити туди і усамотнитися, я змогла би провести деякі тести на експресію генів на собі...

- Ну, сьогодні субота, в лабораторії, мабуть, нікого немає, - послужливо пропоную я.

Тесс повільно киває. - Я щойно про це подумала. І, знаючи, якою марною і повільною є академічна бюрократія, вони, напевно, ще не викреслили моє ім'я зі свого списку безпеки, хоча я покинула лабораторію два роки тому. Мій старий студентський квиток все ще має відчиняти двері... - Вона робить паузу і дивиться на мене, вдивляючись в мої очі, перш ніж підняти брову. - О, твої очі теж змінилися. Ну, принаймні, твій колір можливий, суміш зеленого і блакитного. Дуже неймовірно, але технічно можливо. Це все одно не пояснює, чому твій виражений фенотип змінився за одну ніч...

Я простягаю руку і хапаю пасмо волосся, яке змогла розгледіти. Чи завжди мій чубчик був таким довгим? - Гей, Тесс, а як щодо зміни кольору волосся?

Вона знизує плечима. - Я просто припускаю, що це фарба. Мене це не дуже хвилює, на відміну від біологічно неможливої зміни кольору очей...

Я потираю чоло. - Фарба? Облиш, Тесс, хто б міг пофарбувати наше волосся на ніч?

Ми дивимося одна на одну якусь мить, перш ніж промовити в унісон. - Гаррі.

~~~~~

- Та байдуже, кажу вам, дівчата, я не знущався над нашим волоссям, так само, як і не татуював усі наші сідниці. - Гаррі продовжував, патякаючи про те, що він навіть не знає адреси жодного тату-салону, але я перестала звертати на це увагу, бо в голові щось прокрутилося.

- Гаррі, що ти маєш на увазі під нашим волоссям? - Я показую на його покриту голову. - Зніми капюшон світшота.

Гаррі зітхає, потім повільно тягнеться вгору і відсуває капюшон назад. - Зовсім нечесно. У вас, дівчата, синє волосся, що дивно, але круто. А в мене? Рожеве волосся? Навіть хлопці на гей-парадах не мають рожевого волосся! Що мені з цим робити?

Ми з Тесс на секунду придивляємося до його волосся. Воно не було таким "просунутим" у зміні кольору, як у моєї сестри чи у мене. Воно все ще було переважно чорним, лише де-не-де проглядало кілька ізольованих рожевих пасм.

Я озираюся на його очі. - Гей, Тесс, його очі все ще карі.

Гаррі піднімає брову. - Все ще? Що це має означати, ти ж не натякаєш... - Він дивиться в очі Тесс і мені. - Ах, бляха-муха, не знаю, як я раніше цього не помічав. Ви хочете сказати, що ви обидві просто так прокинулися? З блакитними і фіолетовими очима?

Я киваю, поки Гаррі кілька секунд дивиться на мою сестру. - Чорт забирай, Тесс, фіолетові очі в реальному житті страшні як чорт. Я звик бачити їх в аніме, але в житті вони виглядають такими... чужими.

Тесс зітхає, потім відсувається до стіни і заплющує очі. Я кусаю губу і озираюся на Гаррі, щось привертає мою увагу на його голові. - Гаррі, що у тебе у волоссі?

Він дивиться на мене. - Ти маєш на увазі, окрім кричущих рожевих смужок?

Я хмурюся. - Ні, чувак, там щось ворухиться. - Я підходжу ближче до Гаррі і дозволяю своїм очам зафіксувати ледь помітний рух. Виглядає так, ніби яскраво-червоний черв'як або щось подібне повзе з його шкіри голови до кінчиків волосся. Я нахиляюся ще ближче, ігноруючи питання Гаррі про те, "що я мала на увазі, коли казала, що щось рухається". Зрозумівши, що я не збираюся відповідати,

Гаррі лише знизує плечима і повертається до своїх пластівців.

Я все ще не можу зрозуміти, що це за рухома рожева штука, тому наближаю обличчя до голови Гаррі на кілька сантиметрів. Нарешті я чітко бачу істоту, що рухається по його волоссю. Це не черв'як. Я нервово ковтаю і кличу сестру, не відриваючи погляду від того, що переді мною. - Твай...

Моя сестра розплющує очі, але не рухається, тож я гукаю її голосніше. - Твай, йди сюди!!!

Вона підходить до мене, а Гаррі опускає ложку з пластівцями на середині укусу. - Зачекай... що ти щойно сказала, Рейчел?

Я продовжую ігнорувати його і показую на рухому кольорову смужку у волоссі Гаррі, щоб Тесс могла її побачити. Гаррі починає повертати голову. - Ні, серйозно, Рейчел, ти щойно сказала...

Його слова обриваються, коли Тесс хапає його за голову обома руками. - Не рухай головою, Гаррі. Боже мій...

Гаррі на мить завмер, а потім заговорив. - А тепер серйозно, ти не проти розповісти мені, що відбувається? - Я уявляю, що в цей момент його обличчя було сповнене страху і розгубленості, але ми з Тесс були надто захоплені його волоссям, щоб звернути увагу на його передню частину.

Тесс просто дивиться вперед на це видовище, тож я беру на себе сміливість описати Гаррі, що постало перед моїми

очима. - Ну, не лякайся, друже, але прямо зараз ми спостерігаємо, як пасмо твого волосся змінює колір прямо на наших очах. Буквально, ось це пасмо все ще коричневе на кінчику, але хвиля яскраво-рожевого кольору почалася від кореня і тепер спускається вниз по волоссю... і там, тепер все пасмо рожеве. О, бляха, це відбувається зараз! - Я здивовано відступаю на крок назад, бо по всій його голові починають з'являтися ще півдюжини рожевих смуг. - Гаррі, у тебе пасма волосся, пасма шириною близько 1 см, їхнє коріння стає рожевим, а потім рожевість повільно рухається вниз по пасмам, як приплив, поки все пасмо не стане яскраво-рожевим.

- Ха-ха, дуже смішно, я не такий розумний і навіть я знаю, що це в біса неможливо. - Гаррі каже, його голос наполовину сповнений тривоги, наполовину розгубленості.

Тесс повільно киває. - Так, Гаррі... це так. Майже кожен аспект цього абсолютно неможливий. Хм, насправді... - Вона штовхає мене ліктем, не бажаючи відводити погляд від сцени, що постала перед її очима. - Рейчел, принеси мені ножиці. - Я негайно підкоряюся, знаючи, що зараз "що за хрін тут відбувається" далеко за межами мого розуміння, але якщо я допоможу Тесс, можливо, вона зможе з'ясувати це.

- Агов! Що ви там плануєте? - У голосі Гаррі з'являється ще більше тривоги, і він намагається повернутися до нас обличчям, але Тесс все ще тримає його голову нерухомо.

Я повертаюся з парою маленьких ножиць і слухняно передаю їх Тесс, яка відповідає Гаррі: - Рейчел, тримай

його голову нерухомо. Гаррі, будь ласка, не рухайся, я просто відрізаю одне пасмо волосся.

Тесс вибирає одне пасмо волосся, яке на 1/3 рожеве, на 2/3 коричневе. Ні, зачекайте, тепер воно наполовину рожеве і наполовину каштанове. Тесс обрізає його біля основи і пояснює собі, як вона це робить. - Я хочу зберегти одне пасмо посередині переходу. Якщо я віднесу його в біохімічну лабораторію, то, можливо, зможу... зачекай, чорт.

Я дивлюся на її руку, щоб знайти причину цього пояснення. - О, ти, мабуть, знущаєшся з мене... - Вільне пасмо волосся в її руці, яке було відрізане з голови Гаррі, вже на 80% рожеве і продовжує рости. - Тесс, якщо ти відрізала це пасмо з його голови, якого біса воно все ще росте? Хіба воно не мертве?

Тесс кусає губи, коли вільне пасмо волосся між її пальцями стає на 100% рожевим. - Це пасмо просто мертве, засохлий кератин. Тут немає жодної живої клітини, і воно не пов'язане з тілом. Воно не повинно змінюватися... не повинно....

Гаррі жує ще одну ложку пластівців і мудрує. - Що ж, ще одна неможлива річ. Я відчуваю тут закономірність, я маю на увазі...

Тесс дивиться на обличчя Гаррі і здивовано ахає.

Я дивлюся на Тесс, потім знову на обличчя Гаррі і примружуюся. Гаррі озивається. - Що? У мене щось на обличчі?

Коли я це бачу, у мене по спині пробігає дроз. - Гаррі...
Сподіваюся, тобі подобаються блакитні очі.

Гаррі на мить замислюється, потім нічого не каже, підводиться і йде шукати дзеркало. Я повертаюся до найрозумнішої людини в кімнаті. - Тесс, його очі були нормальними 30 секунд тому, і ми були самі на кухні. Ніхто більше не приходив, ніхто нічого не робив. Вони змінилися абсолютно самотійно, так само, як і його волосся. Тесс... що в біса відбувається?

Голос Гаррі луною пролунав у коридорі. - О, ти, мабуть, знущаєшся з мене! З блакитними очима я можу змиритися, але це волосся стало занадто рожевим! Тепер я виглядаю, як справжній гей!

Ми вдвох ігноруємо його, як зазвичай, а Тесс йде до вітальні і починає збирати речі. - Я не знаю, що відбувається, але я збираюся це з'ясувати. Знімай штани, мені потрібен зразок.

- Зразок...? - Я піднімаю брову, але роблю, як вона каже, і роздягаюся до трусиків. Тесс повертається зі старим рюкзаком і дістає кілька маленьких флаконів, схожих на маленькі каністри зі скляною плівкою. - Гаррі, принеси мені ізопропіл з аптечки!

З ванної луною долинає голос Гаррі. - Що?

Моя сестра закриває обличчя долонями. - Спирт!

Гаррі повертається через кілька секунд з пляшкою, все ще проводячи рукою по своїй новій зачісці. Він передає

пляшку мені. - Знаєш, моє волосся здається іншим, не просто рожевим, воно наче... м'якше? Довше?

Я починаю хвилюватися, що моя сестра збирається зробити мені операцію або щось подібне, і хочу, щоб цей спирт стерилізував її інструменти, але Тесс просто наливає спирт у шість маленьких скляних флаконів. Потім вона бере щось схоже на металеву зубочистку і йде до мене. - Я просто візьму кілька зразків ДНК.

Гаррі нарешті помічає, що я сиджу на дивані напівгола. - Привіт, Рейчел, гарні трусики. Збираєшся випробувати свій подарунок на день народження чи що?

Тесс сміється, а я прикушую языка. - Заткнися і розвернися, містер "Гей з рожевим волоссям", ще одне слово про мій подарунок на день народження, і ти підеш геть.

Гаррі посміхається сам до себе, але нічого не каже, бо розвертається, щоб дати мені трохи приватності. Тесс, не гаючи часу, колупає і зішкрібує металевим інструментом одну з моїх к'юті-марок, потім кладе інструмент в одну зі скляних пробірок і закриває її. - Мені потрібен зразок ДНК з усього, що змінилося. Я не можу взяти зразок з твого ока, тому візьму тільки татуювання і волосся...

Гаррі все ще стоїть обличчям до стіни, але він поправляє її. - Це не татуювання, це к'юті-марка.

Тесс нічого не відповідає і продовжує працювати, додаючи клаптик мого синього волосся в іншу пробірку. Потім вона повторює обидва ці кроки на собі, додаючи пасмо свого волосся, а потім ДНК своєї к'юті-марки до двох інших

пробірок. Я дивлюся на останні 2 пробірки. - Для чого ці дві останні пробірки, ти теж мітиш Гаррі?

Миттева розгубленість перетинає її обличчя. - Хм? Ні, мені не потрібен Гаррі, тестування вдвох - це нормально. О! Мало не забула, мені потрібен контроль! Дай мені трохи незміненої, нормальної шкіри. - Я дивлюся на свою руку, вона виглядає досить нормально, простягаю її, і Тесс бере зразок шкіри, а потім повторює те саме на собі.

- І що тепер? - запитую я, вдягаючи джинси. - О, і Гаррі, ти можеш дивитися.

Гаррі розвертається і йде до дивану, все ще проводячи рукою по волоссю, і кидає погляд на Тесс, яка пакує всі свої зразки. - Я повернуся з лабораторії за кілька годин. Ви двоє залишайтеся тут, дзвоніть мені, якщо трапиться щось божевільне. - Вона одягає рюкзак і хапає свій старий студентський квиток, а потім прямує до дверей.

Я піднімаю брову. - Дзвонити, якщо трапиться щось божевільне? Що саме? Я маю на увазі, що колір наших очей змінився, і ми побачили, як волосся чоловіка стало рожевим прямо на наших очах. Я думаю, що мій лічильник для визначення "божевілля" може бути трохи перекошений в даний момент.

Тесс робить паузу в дверях. - Гм, туше. Ну, я повернуся за кілька годин, побажай мені удачі!

Я махаю рукою. - Щасливої дороги, шукай відповіді на наші запитання.

Двері зачиняються, і я повертаюся до Гаррі, який все ще проводить руками по волоссю. Я дивлюся на нього якусь мить, помічаючи те, чого не було ще кілька хвилин тому. - Гаррі, твоє волосся справді страшенно довге. Серйозно, якого біса, вчора твоє волосся було довжиною в дюйм, так?

Він киває і накручує на палець пасмо рожевого волосся довжиною до плечей. - Так... і тепер моє волосся дуже, дуже дівоче..... Я не впевнений, що мені подобається, куди це веде, Рейчел.

- Розслабся, друже, стать не визначається тим, як виглядає твоє волосся.

Він кидає на мене погляд. - Волосся - це лише побічна річ, чувак. Я не хвилююся про те, що волосся змінює мою стать, я більше хвилююся про те, що це робить хтось інший.

Я піднімаю брову. - Справді? Ну ж бо, Гаррі, що б це могло бути? Я не можу придумати нічого, що...

Він постукує себе по стегну. - Це, мабуть, моя доля, і це те, що каже мені моя к'юті-марка! Рейчел, пісня стосується не лише вечірок і тварин з повітряних кульок. Вона також може стосуватися мого рожевого волосся або, можливо, нової статі, щоб відповідати цьому волоссю і к'юті-марці.

Я роблю паузу і хихикаю. - Цього не буде, Гаррі. Не може бути, щоб марка так сильно нас змінила. Я маю на увазі, чорт забирай, подивись серіал, якщо ти дійсно хочеш базувати свої ідеї на цьому. Коли у Реріті з'явилася марка Деш, у неї не вирости крила і не з'явилася райдужна грива.

К'юті-Марки - якщо це дійсно те, чим вони є - не можуть змінювати людей фізично.

- Ммм, продовжуй казати собі це, брате, можливо, одного дня ти переконаєшся, що це правда. - Гаррі хапає своє найперше пасмо волосся і витягує його перед собою. Воно майже повністю рожеве, а в розпрямленому стані має довжину понад два фути.

Він дивиться на мене своїми новими блакитними очима, і я нервово ковтаю. Гаррі змінюється з кожною хвилиною, а я вже півгодини не дивилася на власне волосся. - Зараз повернуся, Гаррі...

Я встаю і йду до ванної кімнати, щоб зловити своє відображення, лаючись собі під ніс. Моє волосся просто переповнене цими трьома відтінками синього.

Темно-синій, світло-синій, а потім флуоресцентний зеленувато-блакитний, який, здається, майже світиться на світлі.

Гаррі з'являється поруч зі мною. - Якщо тебе це втішить, мені це навіть подобається. Як на мене, то краще, ніж рожевий. - Я нічого не кажу і чухаю лоба, бажаючи, щоб Тесс швидше повернулася з лабораторії.

Через хвилину чи дві ми обоє дивимося на моє відображення, Гаррі бере руку і піднімає моє волосся ззаду, я вже хотіла запитати, якого біса він робить, коли він говорить. - Е-е... справа не тільки в кольорі чи довжині, Рейчел, це волосся стає дуже довгим і на шії.

Я закочую очі. - Що ти маєш на увазі під "не тільки довжина, але й по шиї довшає"? Волосся, що спускається далі по шиї - це і є довжина.

Він хитає головою. - Вибач, я не це мав на увазі. Воно не просто довше, воно, здається, росте з більшої кількості шкіри.

Я відкидаю його руку і кладу свою руку на місце його, потім проводжу пальцями вниз і намацую свою лінію росту волосся. Що за чортівня? Гаррі не жартував, моя лінія росту волосся сягає аж до плечей, у мене волосся росте з усієї потилиці.

Гаррі стурбовано дивиться мені в спину. - Рейчел, хіба у людей лінія росту волосся на шиї не повинна закінчуватися там, де вуха?

Я повертаюся і дивлюся на нього. - Лінія росту волосся у людей? На що ти, в біса, натякаєш?!

Гаррі зітхає, відкидається на стіну і схрещує руки. - То я маю бути тим придурком, який це скаже?

Я витріщився на нього, знаючи, що буде далі. - Справді, Гаррі? Коні та поні? Ти думаєш, що ми справді стаємо поні? - Я змушую себе сміятися, хоча й зізнаюся собі, що пропозиція Гаррі прийшла мені в голову.

Він розводить руками. - Ну, я не вчений, але, ШАЙНІНГ АРМОР, яка в тебе гарна грива, дуже пасує до твоєї к'юті-марки та очей. О, і чому б тобі не запитати свою сестру, ТВАЙЛАЙТ, чи не знає вона, чому волосся Пінкі таке яскраве, довге та кучеряве?

Я озираюся на наше відображення і кусаю губу, Гаррі мав рацію. Ці зміни були аж ніяк не випадковими. Все, що було зроблено до цього часу, робить нас все більш схожими на певних поні, ці зміни у волоссі, мабуть, найбільш тривожні з усіх, людське волосся так не росте. Але ні, припускати, що ми насправді перетворюємося на поні, просто нерозумно. - Облиш, Гаррі, ми маємо справу з дивним і дещо неможливим, а не з чистими фантазіями.

Він знижує плечима. - Гаразд, але сто доларів на те, що відповідь, яку ти шукаєш, - це поні.

Я почервоніла. - Ти помиляєшся, Гаррі.

Він залишається непохитним. - Гаразд, тоді став мені сотню доларів. Ти не думаєш, що ми стаємо поні? Сто доларів. - Гаррі простягає руку, бажаючи потиснути.

Я дивлюся на його руку, правду кажучи, я не була настільки впевненою, що він помиляється. Зазвичай я не ставлю на щось настільки невідоме, але, щоб зберегти здоровий глузд, я вирішую прийняти ставку. - Гаразд, сто доларів на те, що ми залишимося людьми. Як на мене, досить безпечно парі...

Гаррі посміхається і тисне руку. - Кажу тобі, брате, відповідь на все це - поні.

Ми закінчуємо рукостискання і повертаємося до вітальні. - Ну, оскільки ми нічого не можемо зробити з цими змінами, а постійні думки про це зводять нас з розуму, що ти хочеш робити, щоб скоротати час, поки моя сестра не повернеться?

Гаррі знову знизує плечима. - Е-е... Гадаю, відповідь - поні?

Я злегка хіхікаю над його імітованою відповіддю. - Звісно, чому б і ні. Це шоу завжди змушує години летіти непомітно, і зараз я просто хочу, щоб настав час для Тесс повернутися сюди з деякими відповідями.

- Ну, якщо припустити, що вона ЗНАЙДЕ якісь відповіді, це може бути за межами її можливостей, я маю на увазі, що все це досить сюрреалістично, - каже Гаррі, вмикаючи телевизор і хапаючи знайому колекцію Blu-Ray з усіма сезонами.

Я насміхаюся з його коментаря. - О, будь ласка, ми ж говоримо про Тесс! Вона розбереться. - Я хапаю пульт і вибираю епізод Еквестрійські Ігри "Кришталева імперія". Я хочу епізод з Шайнінг Арморм, я не зовсім впевнена чому, але я обираю його.

На екрані починають грати поні, і ми з Гаррі нічого не говоримо, бо насолоджуємося епізодом, а потім починає грати інший. Не знаю, коли я задрімала, але незабаром мені почав снитися знайомий сон...

~~~~~

- Візьміть п'ять моїх сотень плюс мою особисту охорону! Приведіть королівських магів, це не навчання, люди, ворухіться, ворухіться, ворухіться!!! - Це був наказ, який я прокричав на всю казарму сьогодні, коли нам повідомили, що Селестія не повернулася з подорожі з Діскордом. Я

знав, що Діскорд щось накоїв, і справа була не лише в тому, що вона зникла, я відчував у повітрі, що сталося щось погане.

Ми вирушили до її останнього місця перебування біля вулкану. Зі мною було кілька сотень наших найкращих охоронців, озброєних до зубів. Ми також привели цілий легіон єдинорогів, спеціально навчених блокувати і відхиляти магію Діскорда. Якщо ми його знайдемо, йому доведеться відповісти перед нами. Шкода тільки, що Луна не змогла поїхати з нами, але вона спала у своєму священному сні, а за магічним законом її не можна будити до настання ночі.

Нарешті ми дійшли до вулканічного виступу, де Селестія і Діскорд планували битися з чудовиськом з Тартару. Але тут нічого не було: ні чудовиська, ні Діскорда, ні Селестії. Я даю кілька команд розвідникам, щоб переконатися, що ми нічого не пропустили, але, судячи з усього, це місце безлюдне.

Вони мали б бути тут, Селестія дала б нам сигнал, якби вони планували піти. - У мене дуже погане передчуття. - Не встиг я подумати ці слова, як відчув поштовх магічної паніки, що охопила мене. Я застигаю на місці і відчуваю, як у роті з'являється неприємний присмак. - Ні... Твайлайт?!

Один з моїх охоронців-єдинорогів зупиняється і дивиться на мене. - Сер, що сталося?

Яма жаху зростає в моєму шлунку, коли я пояснюю, що я відчув. - Моя сестра! Як ви знаєте, я особисто наклав захисні заклинання навколо її покоїв, але щось просто розтрощило їх усі! Це неможливо, вони... АААА! - Я

зупиняюся і хапаюся за голову, коли біль пронизує мій ріг. Я завжди можу сказати, коли щось погане трапляється з тим, кого я захищаю, але ніколи раніше не відчував цього так сильно. Відчуття страху пронизує мене так глибоко, що я розумію: це може означати лише одне: життя моєї сестри в небезпеці.

Паніка охоплює мене, коли я дивлюся навколо нас і усвідомлюю нашу невігластво. Більшість королівської гвардії покинула Кантерлот разом зі мною, Твайлайт залишилася в замку практично сама. Я навіть не подумав попередити її, що може статися біда! Я виструнчився і одразу ж загарчав. - Усім відступити назад!!! НЕГАЙНО ПОВЕРТАЙТЕСЯ ДО КАНТЕРЛОТУ!!!

Виникає невелике замішання, але всі підкоряються і обертаються. Я звертаюся до свого особистого охоронця. - На Твайлайт напали. Вибач, але я мушу негайно туди повернутися.

Нагороджений пегас поруч зі мною віддає честь. - Сер, я полечу туди сам. Я прибуду раніше, ніж основна частина наших сил, але я знайду і захищу принцесу Твайлайт ціною свого життя.

Я хитаю головою. - Твоя хоробрість похвальна, але в цьому польоті немає потреби, я полечу сам. Я зустріну вас там, коли ви прибудете. - Я починаю заряджати свій ріг і готуюся телепортуватися назад. Телепортація - надзвичайно складне заклинання, кількість поні, які вміють це робити, можна порахувати на пальцях. По правді кажучи, це закляття, мабуть, було за межами мого природного таланту, але моя сестра старанно навчала

мене цьому заклинанню. Під її детальними уроками я вивчив усі нюанси та хитрощі, необхідні для його виконання.

Один з моїх особистих охоронців-єдинорогів зрозумів, що я роблю, і підбіг до мене. Я тимчасово припиняю своє заклинання, коли він говорить. - Сер, будь ласка, ви не можете йти самі, ви повинні почекати, поки прибуде хтось із вашої охорони! Це занадто ризиковано йти туди самому!

Я зціпив зуби. - Чорт забирай, у нас немає на це часу! Нам знадобиться більше години, щоб знову стати на копита. Це занадто повільно! Я повинен телепортуватися назад негайно! Якщо зі мною щось трапиться, коли я рятуватиму сестру, то це буде моя проблема.

Єдиноріг хапає мене за мундир і благає. - Ні, в тому-то й справа, сер, це важливіше за вас! Шайнінг, ти ж капітан гвардії! Оскільки Селестія пішла, а Луна заснула священним сном, командування всіма кінними збройними силами переходить до тебе! Якщо Селестія дійсно загинула в бою, то це акт війни! Невже ти не розумієш? Ми повинні негайно доставити тебе у безпечне місце! Ми можемо захистити тебе від Діскорда і працювати над пошуком і захистом інших носіїв Гармонії, але ти повинен залишитися з нами! Наступні кілька годин будуть вирішальними для всієї долі Еквестрії! Якщо з тобою щось трапиться, вся варта буде кинута в безлад! Ніхто не буде керувати, і ми ніяк не зможемо організуватися, будь ласка, Шайнінг, ми повинні доставити тебе в безпечне місце!

Я зіштовхую з себе плазуна-єдинорога, і він боляче падає на бік. Я лаюся собі під ніс. - Чорт забирай, ми ж говоримо

про мою сестру! Вибач, але я не можу просто сидіти тут і чекати, поки її вб'ють!

Інший пегас кричить, благаючи мене дочекатися підкріплення, я ігнорую його і відчуваю, як магія з мого рогу починає огортати мене. Я бурмочу заклинання телепорту і відчуваю, як мене переповнює пристрасть. Моя сестра знайшла час, щоб навчити мене цього заклинання, і тепер я можу використати його, щоб врятувати її.

Іскра, спалах, і я опиняюся в тронній залі Кантерлота. Тонкий дим наповнює повітря, і я не бачу нікого з церемоніальної варти. Кілька розбитих шоломів і списів розкидані навколо, і я чую розсіяні крики вдалині. Паніка заливає мої вени, коли я кричу. - Твайлайт!!!

Я біжу коридорами до її покоїв, і коли я наближаюсь, то відчуваю щось, що мені не належить. І це в її кімнаті! Я ніде не відчуваю Твайлайт, але я переможу будь-якого звіра чи монстра в її кімнаті і врятую свою сестру. Я лише за кілька кроків від кімнати, коли чую зовсім інший кобилячий голос, що розтинає повітря. - Рейчел! А-а-а-а, чорт забирай, чорт забирай. Боже, Рейчел, я божеволю! Рейчел!

Зачекай, якого біса? Це Пінкі? Я трясую головою і мій сон зникає...

~~~~~

Я проводжу рукою по обличчю і витираю сон з очей. Гаррі щось кричить, а я сідаю на дивані, що мені снилося? Щось

болісне, я не пам'ятаю сну, але знаю, що він був сповнений насильства і жаху...

- Рейчел, о, Ісусе, що танцює чечітку, чи в мене зараз глюки, будь ласка, скажи мені, що саме це в мене! - Гаррі сидить навпроти мене, білий, як привид, і махає рукою перед моїм обличчям. Він вказує тремтячою рукою на мою маківку. - О Боже, вони все ще рухаються! Вони ще й форму змінюють!!! Якого біса!

Я дивлюся на нього. - Гаррі, серйозно, що відбувається?

Він щось каже у відповідь, але чомусь приглушено. Усі звуки зникають, і я відчуваю, що тимчасово глухну. Через секунду слух повертається, але вже по-іншому. Він чіткіший, гучніший і ясніший, ніж будь-коли.

Я прочищаю горло. - Ого, якесь дивне відчуття, що, в біса, щойно сталося?

Гаррі лише скиглить.

Я відчуваю, як верхня частина моєї голови смикається і клацає, а очі Гаррі широко розплющуються, коли він дивиться на мене. Мій розум з'єднує всі крапки над "і", і я застигаю. - Гаррі... що сталося з моїми вухами?

Він повільно ковтає. - Ну, скажімо так. Здається, я щойно виграв сто доларів у парі.

Розділ 14: Хвости двох сестер.

Гаррі дивиться на моє чоло, яке, безсумнівно, змінилося так само, як і мої очі та волосся. Хоча я не впевнена, що хочу знати, наскільки сильно вони змінилися. Я нервово ковтаю. - Наскільки все погано? За шкалою від 1 до 10.

Гаррі піднімає брови і робить глибокий вдих. - Ну... у тебе вуха як у поні.

Я заплющую одне око, здригаючись. - Чувак, я просила попередження "за шкалою від одного до десяти", я не хотіла знати всю правду! Не круто, чувак.

Гаррі простягнув долоні. - Рейчел! Я думаю, що у тебе є більші причини для занепокоєння, ніж моє формулювання. Можливо, я неявно висловився: у тебе на обличчі анатомія довбаного коня.

Серйозність правди все ще не проклала собі шлях до мого мозку, тож я роблю фейспалм, намагаючись зрозуміти її. Погана ідея, фейспалмінг призводить до того, що мої пальці натикаються на шерсть біля основи вух.

Хутро. У мене є хутро на лобі.

Рефлекторно, ніби я щойно доторкнулася до жука, я відсмикую руку від обличчя. Паніка повільно просочується в мої думки, і я не знаю, що робити. Чи варто подивитися на себе в дзеркало? Чи просто проігнорувати це? Заплющити очі й заплакати?

Я починаю йти до останнього, і тут відчуваю руку на своєму плечі. - Рейчел, з тобою все гаразд?

Я витираю сльози тильною стороною долоні. - Я в порядку. Я просто хочу, щоб Тесс була тут, я просто хочу отримати відповіді. Негайно.

Гаррі робить глибокий вдих. - Рейчел, я знаю, що ти не хочеш цього чути, але я думаю, що ми обидва знаємо, на кого ти починаєш бути схожою. Я маю на увазі...

Я перебиваю його і кажу повільно й розважливо. - Гаррі, клянуся Богом, якщо ти ще раз скажеш "відповідь - поні", я проткну тебе своїм рогом.

Він повільно піднімає одну брову. - Е-е...?

Я огризаюся. - ЩО?

Він показує на мене. - Повтори, що ти щойно сказала.

Я закочую очі. - Я не в настрої для ігор, Гаррі, і так, я заріжу тебе.

Він махає на мене пальцем. - Ти сказала "моїм рогом", ти говорила так, ніби у тебе є ріг.

Я підтискаю губи. - Я... я так і сказала. Ну що ж...

Гаррі широко розводить руками в розпачі. - Рейчел. ЩО ЗА СИГНАЛ? Серйозно, що це, в біса, таке? Я чув про обмовки, але не такі. Я маю на увазі, що, звичайно, дещо в твоїй анатомії змінилося, але в тебе немає рогу. Навіщо тобі випадково говорити те, чого у тебе навіть немає?

Грюкання дверей обриває його монолог. Я чую, як Тесс вішає ключі і йде коридором до нас.

Я обертаюся, щоб дочекатися її наближення. - О, слава Богу, ти повернулася, Тесс. Нам би дуже знадобилася... Ох. Ого, що з тобою, в біса, сталося?

Тесс з'являється у вітальні, її волосся на 100% як у Твайлайт Спаркл, аж до нудного гладкого чубчика. Її очі та щоки мокрі, явно від сліз. Як би це не було тривожно і занепокоєно, я більше зосереджена на фіолетових вухах поні, що звисають з її голови. Це справжні вуха поні, які виглядають, наче з мультфільму. Найгірше те, що я усвідомлюю, що мої вуха, мабуть, виглядають так само погано, як і її. Тепер моя черга скиглити.

Тесс нічого не каже, коли проходить повз нас, простягаючи мені манільську папку. Я відкриваю її і бачу лабораторні роздруківки якихось даних, які не можу зрозуміти. Я повертаюся до Тесс, щоб запитати, що це означає, але вона зайнята біля шафи з алкоголем, наливаючи повну склянку джину.

Гаррі робить крок ближче до неї. - Тесс, з тобою все гаразд? Я знаю, що вуха виглядають погано, але принаймні ти не одна, твій брат переживає те саме, що й ти.

Вона щось бурмоче і наливає повну склянку джину. Гаррі нахиляється вперед. - Тесс? Ти не повинна наливати більше, ніж чарку джину, ти ж розумієш, що це 50% алкоголю...

Гаррі обриває своє речення, коли Тесс випиває склянку джину. Їй знадобилося близько чотирьох ковтків, щоб

проковтнути весь напій, але вона допиває його до дна, а потім стоїть так близько хвилини. Ми з Гаррі обмінюємося поглядами, жоден з нас не хоче питатись, як пройшло у лабораторії. Нарешті я прочищаю горло, щоб привернути її увагу.

Тесс починає говорити, але не повертається до нас. - Я провела тест ДНК, він пояснює, чому у нас відросли нові вуха і ці гриви.

Я затинаюся. - Гриви? Облиш, Тесс, це не гриви, це просто безглуздо, хіба ні...

Вона обертається, її очі мокрі від сліз. - Рейчел, тести... Ми... Ти і я... - Вона не може закінчити речення, і сльози знову починають текти по її обличчю.

Гаррі озирається. - Тільки ти і Рейчел? А я в цьому беру участь? Бо якщо ні, то це було б чудово...

Тесс вихоплює з моєї руки манільську папку. - Я взяла наші ДНК і зробила швидку ПЛР - звісно, прогнавши їх на гель-електрофорезі - а потім виділила рибосомні послідовності для BLAST-пошуку в GenBank, щоб порівняти їх з будь-якими відомими послідовностями. - Вона робить паузу, допиваючи чергову порцію джину. - І так, я знаю, я могла б отримати кращі дані, провівши rtPCR для кДНК, але...

Гаррі зціпив зуби. - Говоріть англійською, жінко!

Вона закриває обличчя долонями і щось бурмоче собі під ніс. - Я посилила наші зразки ДНК, а потім порівняла нашу

ДНК з міжнародною базою даних усіх відомих послідовностей ДНК.

Гаррі розводить руками. - Чому ти не сказала про це одразу!

Тесс знову бурмоче собі під ніс, потім витирає сльози з очей і каже. - Так чи інакше, я з'ясувала, чому у нас гриви, поні-вуха, і чому ми виростили цю річ.

Я глибоко зітхаю з полегшенням. - О, то ти зрозуміла? Слава Богу, поясни, будь ласка... Взагалі-то, зачекай секунду, що ще за інша річ?

Обличчя Тесс залишається нейтральним. - Хм? - Кілька секунд вона нічого не говорить, але явно була глибоко занурена в роздуми.

Я звужую очі. - Тесс, що ти маєш на увазі під "виростила цю річ"?

Вона піднімає брову. - О? А ти свою ще не виростила? Це такий досвід, коли ти вперше бачиш, як воно з'являється у тебе. Щось на кшталт ляпаса по обличчю. Тобі навіть не треба слухати лабораторні дані, цей придаток скаже тобі все, що тобі треба знати про те, на що ми перетворюємося.

Гаррі переводить погляд з мене на Тесс і назад. - Тесс, серйозно, про що ти, в біса, говориш? Вуха? Рейчел щойно отримала свої.

Тесс дивиться на мене, я відчуваю, як всередині мене нарастає паніка, а вона оглядає мене з ніг до голови і посміхається. - Не хвилюйся, Рейчел, ти отримаєш його з

хвилини на хвилину, мій з'явився через кілька хвилин після моїх вух.

У мене пересихає в горлі, Гаррі заговорив. - Тесс, перестань ходити навколо цієї теми. Про що ми тут говоримо?

Тесс дивиться на нас обох. - Гаразд, я вам покажу. Але вам краще присісти, не хочу, щоб хтось зомлів.

Я огризаюся на сестру. - Чорт забирай, Тесс, просто розкажи нам.

Тесс ледь помітно посміхається, безцеремонно відвертаючись убік. Вона проводить рукою по спині та під штанами, потім витягує великий згорток, який розгортається у неї за спиною. - Давай, сестричко, розставляй крапки над "і". Ти ж не можеш бути поні без цього, чи не так?

Я відчуваю, як холодне шкіра на моєму обличчі, як відтікає кров. Мій зір починає затуманюватися, я відчуваю легке запаморочення. Я все ще намагаюся осмислити те, що постало переді мною: У моєї сестри є хвіст. Фіолетовий хвіст поні з рожевою смужкою.

Я чую, як Гаррі повільно свистить, дивлячись на хвіст Тесс. Мій зір затуманюється, і я починаю відчувати запаморочення. Я втрачаю свідомість. У моєї сестри... є хвіст... як у коня... і, мабуть, за кілька хвилин у мене виросте власний...

БУМ

~~~~~

З точки зору Тесс.

Кількома хвилинами раніше.

Я зупиняюся на узбіччі у машині, коли починаю відчувати, що щось росте у мене під ногою. Це хвіст, товстий, лавандовий хвіст поні. Сльози наповнюють мої очі, коли я намагаюся зрозуміти, що, в біса, зі мною відбувається. Я мала б бути найрозумнішою, я знаю, що моя сестра і Гаррі чекають на мене, щоб я принесла всі відповіді з лабораторії. Але ніщо тут не має сенсу. Я не маю справжніх відповідей, лише ще більшу плутанину.

Всі мої роки навчання, вся важка праця, все це марно тут. Мої чотири спеціальності, мої дослідження, мій ступінь магістра - ніщо з цього не допомагає мені анітрохи, коли справа доходить до пояснення чогось із цього. Це дуже розчаровує. "Просто знайди нам якісь відповіді", - сказала Рейчел раніше сьогодні, і я бачила страх в її очах, коли вона це робила. Що ж, я майже підвела їх, я не принесла нічого, окрім плутанини і хвоста, що росте з моєї дупи. Чудово, просто чудово. Я хитаю головою і заводжу машину назад, до будинку залишалася ще миля або близько того.

Через кілька хвилин я забігаю до квартири і бачу, що Гаррі та Рейчел стоять у вітальні і чекають на мене. О, дивись, у неї білі поні-вуха, я мала би здогадатися. У Гаррі вуха все ще нормальні, хоча, мабуть, він відстає від нас на кілька

годин з якихось причин. Волосся розповідає схожу історію, волосся Рейчел дійсно досить вишукане і не має ні крихти схожості з тим, як виглядало її волосся зазвичай. Волосся Гаррі все ще має відтінок каштанового де-не-де, але воно стало божевільним, таким яскравим і дико рожевим, все тримається на кучерях, що кидають виклик гравітації.

Рейчел обернулася до мене. - О, слава Богу, ти повернулася, Тесс. Ми могли б дійсно використати... Ох. Ого, що з тобою сталося?

Я нічого не кажу, проходячи повз них обох. Я бачу пару рук і віддаю їм манільську папку з клятимися результатами тесту ДНК. Я не хотіла зараз мати нічого спільного з цими даними. Я підходжу до шафи з алкоголем і відчиняю її. Мені зараз конче потрібен алкоголь. Погляньмо: Ром, 35% об'ємних одиниць. Горілка, 42%. Текіла, 38%. Віскі. 40%. Джин, 52%. Ось так, схоже, ми знайшли нашого переможця! Я хапаю пляшку, потім поглядаю на келихи, хапаю один з більших, коли починаю відкорковувати джин.

Я чую, як хтось робить крок ближче до мене, і голос Гаррі. - Тесс, з тобою все гаразд? Я знаю, що вуха виглядають погано, але принаймні ти не одна, твій брат переживає те саме, що й ти...

- Якби ти знав хоча б половину того, що я щойно дізналася, ти б не ставив під сумнів мої дії...

Я закінчую наливати склянку і чую, як Гаррі озивається. - Тесс? Ти не повинна наливати більше, ніж чарку джину, ти ж розумієш, що це 50% алкоголю...

Я відхиляю склянку джину назад, і, бляха, як же він пече. Мабуть, треба було підготувати переслідувача. Стривай, а коні можуть засвоювати алкоголь? Напевно, треба було перевірити це заздалегідь, хоча, гадаю, моя печінка все ще переважно людська. Чорт, треба було ще в лабораторії зробити аналіз крові на загальний аналіз і печінкові ферменти, було б цікаво дізнатися...

Рейчел прочищає горло за моєю спиною, виводячи мене з моїх думок. Ах, так, вони, напевно, чекають, щоб почути, що я з'ясувала. Що ж, я можу сказати їм. - Я провела тест ДНК, він пояснює, чому у нас відросли нові вуха і ці гриви.

Рейчел заїкається позаду мене - Гриви? Облиш, Тесс, це не гриви, це просто безглуздо, хіба ні...

Я зітхаю і дивлюся в порожню склянку. Я змушую себе повернутися і повторити висновок, який зробила сьогодні вранці. - Рейчел, аналізи... Ми... Ти і я... - Відчуваю, як по щоці котяться сльози, намагаюся пояснити сестрі всю серйозність ситуації, але не можу цього зробити.

Гаррі озирається. - Тільки ти і Рейчел? А я в цьому беру участь? Бо якщо ні, то це було б чудово...

Я простягаю руку і вихоплюю манільську папку з рук сестри. - Я взяла наші ДНК і зробила швидку ПЛР - звісно, прогнавши їх на гель-електрофорезі - а потім виділила рибосомні послідовності для BLAST-пошуку в GenBank, щоб порівняти їх з будь-якими відомими послідовностями. - Я випиваю ще одну порцію джину. - І так, я знаю, я могла б отримати кращі дані, провівши rtPCR для кДНК, але..

Гаррі скрегоче зубами. - Говори англійською, жінко!

Я відводжу погляд і бурмочу собі під ніс. - Це була англійська..., - потім підводжу очі на них і намагаюся заспокоїтися. - Я посилила наші зразки ДНК, а потім порівняла нашу ДНК з міжнародною базою даних усіх відомих послідовностей ДНК.

Гаррі розводить руками. - Чому ти не сказала про це одразу!

- Я оточена ідіотами. - бурмочу я собі під ніс. Безглуздість ситуації змушує мене злегка посміхнутися, і я витираю сльозу з очей. - Так чи інакше, я з'ясувала, чому у нас гриви, поні-вуха і навіщо ми відростили ту іншу річ. Я не можу змусити себе вимовити назву цієї останньої речі.

Рейчел глибоко зітхає з полегшенням. - О, то ти зрозуміла? Слава Богу, поясни, будь ласка... Взагалі-то, зачекай секунду, що ще за інша річ?

Я зберігаю невинний вираз обличчя. - Хм? - О, що ж, схоже, я мала рацію, Рейчел, мабуть, ще немає хвоста. Цікаво, Гаррі відстає від нас на кілька годин, а Рейчел відстає від мене на кілька хвилин.

Моя сестра звужує очі. - Що ти маєш на увазі під "виростила ту іншу річ"?

Я піднімаю брову, насолоджуючись відчуттям, що знаю щось, чого вони не знають. - О? А ти свою ще не виростила? Це такий досвід, коли ти вперше бачиш, як воно з'являється у тебе. Щось на кшталт ляпаса по обличчю. Тобі навіть не треба слухати лабораторні дані, цей придаток скаже тобі все, що тобі треба знати про те, на що ми перетворюємося.

Гаррі переводить погляд з мене на Тесс і назад. - Тесс, серйозно, про що ти, в біса, говориш? Вуха? Рейчел щойно отримала свої.

Я дивлюся на неї. - Не хвилюйся, Рейчел, ти отримаєш його з хвилини на хвилину, мій з'явився через кілька хвилин після моїх вух.

Гаррі заговорив. - Тесс, перестань ходити навколо цієї теми. Про що ми тут говоримо?

Я дивлюся на них обох. - Гаразд, я вам покажу. Але вам краще присісти, не хочу, щоб хтось зомлів.

Рейчел огризається на мене. - Чорт забирай, Тесс, просто розкажи нам.

Я сміюся всередині, алкоголь робить всю цю сцену набагато кумеднішою в моїй уяві. Я повертаюся і простягаю руку вниз по спині і під штани, хапаючись за жмут пухнастого кінського волосся, з яким я опинилася кілька хвилин тому. Я витягую хвіст зі штанів, насолоджуючись виглядом цілковитої розгубленості на обличчях інших двох у кімнаті. - Ну ж бо, сестричко, з'єднай крапки над "і". Ти ж не можеш бути поні без цього, чи не так?

Гаррі повільно свистить, дивлячись на мій хвіст, і я бачу, як обличчя Рейчел біліє, коли вона дивиться на мій придаток. Вона зараз зомліє, ха, я так це назвала. Я озираюся і переконуюся, що поблизу немає нічого небезпечного чи гострого. Ні, лише килимок, з нею все буде гаразд.

Гаррі тихо сміється. - Я вибрав не той день, щоб кинути нюхати клей.

БУМ. Тіло Рейчел падає на підлогу.

Я зітхаю і переступаю через її тіло. Гаррі дивиться на тіло Рейчел. - З нею все буде гаразд?

Я чухаю лоба. - Ні, її ДНК зараз робить бозна-що, а її тіло стає зовсім чужим. Я не знаю, як вона з усім цим впорається. - Гаррі тупо дивиться на мене, я тихо сміюся, алкоголь завжди викликав у мене бажання жартувати з людьми. - О, ти говориш про її непритомність і про те, чи буде з нею все гаразд після цього падіння? Так, так, з нею все гаразд, вона просто знепритомніла від того, що її мозок перезбудився, намагаючись зрозуміти невідомий подразник, яким виявився мій хвіст. Не можу сказати, що я її не попереджала. У будь-якому разі, вона прийде до тями за хвилину-другу, як тільки її мозкові схеми заспокояться.

Почувши мої слова про хвіст, Гаррі знову звертає на нього увагу. Він робить крок ближче до мене і простягає руку. - Можна до нього доторкнутися, до хвоста?

Я хіхікаю. - Це справді звучить дивно, чи не так? Але так, можеш спробувати.

Я мовчу кілька секунд, поки він проводить по ньому руками. - Він такий м'який... Не можу повірити, що тримаю хвіст Твайлайт...

Я відсмикую свій хвіст від нього. - Ти повинен припинити посилатися на шоу поні. Я не можу зосередитися і сприймати це серйозно, якщо ти продовжуєш говорити, що

це все з мультфільму. Слухай, тільки тому, що колір відповідає тому персонажу...

- Відповідає? Та ну, Тесс, твої частини поні на 100% збігаються з частинами Твайлайт. Хвіст, грива, к'юті-марка, чорт забирай, навіть очі. Ви ідентичні.

Я звужую очі. - Я знаю, що є фіолетовий поні, але я б не сказала, що він збігається на 100%.

Гаррі закриває очі, потім проходить через кімнату і приносить мені бокс-сет Blu-Ray з серіалом. На обкладинці був фіолетовий єдиноріг, і я мусила визнати, що волосся, хвіст і к'юті-марка майже один в один збігаються з моїми власними. Хм, здається, це більше, ніж просто збіг.

Гаррі дивиться на мене, і я помічаю, що його вуха зараз трохи вищі, ніж повинні бути у людини. - То що, Тесс, хочеш подивитися серіал? Заради науки?

Я посміхаюся на його пропозицію. - Можливо, іншим разом я ще раз перегляну лабораторні дані, щоб побачити, чи зможу я ще щось з'ясувати. - Я знаю, наскільки Рейчел і він одержимі цим шоу, але сама я ніколи не дивилася більше однієї серії. Це було 9 років тому в першому сезоні, все, що я пам'ятаю, це те, що сюжет був на 100% передбачуваним, я просто не бачила сенсу в тому, щоб дивитися його далі. Крім того, покоління 1-3 - це те, на чому я виросла, це була справжня класика! У мене була купа іграшок, коли я росла, я давала їм імена та характери. Я могла годинами грати з цими іграшками, розігруючи пригоди, в які вони потрапляли. У мене були цілі історії, персонажі і все таке. Мої батьки теж гралися зі мною, а іноді навіть їхні друзі з роботи приходили подивитися на вистави, які я

влаштовувала зі своїми поні. Вони всі вважали мене чарівною.

Забавно, що Рейчел зараз захоплюється поні G4 і всіма цими бронзовими штучками. Коли вона була молодшою, і я завжди просила її пограти зі мною в поні, вона завжди відмовлялася і казала, що краще пограє зі своїми солдатиками (дуже дратувала мою маму). Ха-ха, так, це були дні. Дні перед іспитами та написанням дисертацій, тільки я і мої іграшки, які грали в уявні ігри.

Гаррі махає рукою перед моїм обличчям. - Земля - Тесс. Ти справді відключилася.

Я посміхаюся. - Просто думаю про щасливі часи, Гаррі.

~~~~~

- Я вмираю з голоду, - каже Гаррі з кухні. Він починає діставати продукти, щоб зробити бутерброд, а я дивлюся на годинник. Зараз 15:00, мені, мабуть, теж варто пообідати.

Я відриваюся від своїх нотаток і приєднуюся до Гаррі на кухні. Він жестом показує на мої папери. - То для чого все це навчання, що ти з'ясувала в лабораторії? Ти ніколи нам цього не пояснювала.

- О, гм, я хочу почекати, поки Рейчел повернеться сюди. Немає сенсу пояснювати все це двічі. - Я не можу не посміхнутися, дивлячись на Гаррі. Його волосся на 100% рожеве і кучеряве, а пухнасті рожеві вуха поні стирчать з

обох боків. Якою б страшною і химерною не була ця ситуація, неможливо насупитися, дивлячись на його божевільну зовнішність.

Він киває. - Ну, вона має скоро вийти. Вона прийшла до тям кілька хвилин тому і сказала, що хоче швиденько прийняти душ.

Я дістаю тарілки. - Звучить непогано.

Ми з Гаррі робимо бутерброди, і я роблю один для Рейчел. Я подумала, що їй потрібен бутерброд після такого пробудження. Не щодня прокидаєшся на підлозі і виявляєш, що у тебе виріс блакитний хвіст і він стікає по твоїй нозі. Я зітхаю, роблю їй бутерброд і дістаю тостер. Можливо, я не знаю, що змушує наші тіла так змінюватися, але я точно знаю, що в тостері виходять найсмачніші сендвічі. Хм, зазвичай Рейчел користується цією штукаю, не знаючи, які налаштування використовувати...

- Сестро, що ти робиш? Тобі не можна користуватися цією штукаю, ти спалиш будинок. - Позаду мене лунає сміх, і я дивлюся на Рейчел, яка стоїть там. Вона в повсякденному одязі, з волоссям, загорнутим у рушник. Це нормально для дівчинки її віку, але Рейчел також має другий рушник, обмотаний навколо хвоста в такий самий спосіб. Все це виглядає досить комічно.

Гаррі дивиться на неї. - Гарні... рушники, Рейчел. - Він трохи змінює голос. - Не впевнений, чи хвіст важко висушити, чи вона просто намагається його сховати.

Рейчел заковує очі. - Так, так, дуже смішно. Не хвилюйся, Гаррі, дуже скоро ти матимеш свій власний гарненький рожевий хвостик поні. І, до речі, гарні вушка.

Гаррі прикусив язика. - Ой, моя гордість.

Я сміюся. - Ти знаєш, що ми любимо тебе, Гаррі, не слухай мою сестру, вона просто дражнить тебе, щоб відвернути увагу від себе і власної невпевненості щодо свого хвоста.

Рейчел кидає на мене погляд. - Ти знову використовуєш свої психологічні слова.

Я висолоплюю язика. - Я ж казала, що це корисна спеціальність

Вона дивиться на тостер. - Слухай, Тесс, я вже прокинулася, можна я візьму це на себе? У тебе це жахливо виходить.

Я зітхаю. - Гаразд, бери.

З точки зору Рейчел.

- О, дякую, Тесс! - Я підходжу і беру на себе відповідальність за тостер. Тесс - моя сестра, але їй не можна довіряти кухонні прилади. Гаррі чудово з ними справляється, я теж, а Тесс зазвичай влаштовує пожежі.

Гаррі відчиняє дверцята холодильника. - Рейчел, хочеш чогось випити?

Я хитаю головою. - Лише води, дякую. - Я заглядаю всередину тостера і дивлюся на бутерброди, завантажені всередину. - Боже, Тесс, ти справді поклала сюди багато м'яса. Ти прагнеш білка чи чогось іншого?

Тесс знижує плечима. - Я просто не знаю, як довго ми зможемо їсти м'ясо. Думаю, я з'їм стільки, скільки зможу, оскільки це може бути моїм останнім шансом.

Я погрожую їй пальцем. - Тесс, ти знаєш щось, чого не знаємо ми. Що саме ти дізналася в лабораторії?

Тесс хмуриться. - Так, гадаю, настав час пояснити, га?

Гаррі киває. - Так, будь ласка.

Тесс глибоко вдихає. - Гаразд, як я вже казала, я провела тести ДНК. Так от, зазвичай всі люди мають близько 99% геному з іншими людьми. Навіть мавпи та людиноподібні мавпи поділяють з нами близько 90% свого геному. Але ми... ну, ми не зовсім вписуємось в цю схему. Почнемо з волосся і к'юті-марок. Я проаналізувала ДНК звідти і порівняла послідовність цих клітин, щоб побачити, де вони знаходяться.

- І? - Я зацікавлено нахиляюся вперед.

Тесс секунду жує губу. - Не збігаються.

Гаррі розводить руками, випадково зачіпаючи свою гриву і змушуючи її підстрибувати в повітрі. - Не збігаються? Що це, в біса, має означати?

Тесс знижує плечима. - Я не знаю. Але це те, що сталося: ДНК з нашого волосся буквально не збігається з ДНК жодного виду, коли-небудь баченого на Землі. Геномна послідовність, знайдена в цих клітинах, кодує амінокислоти, яких я ніколи раніше не бачила. Усе це дуже заплутано, адже в генетиці існує так званий "універсальний генетичний код", де кожна істота на Землі використовує

одну й ту ж генетичну мову. Уявіть собі, що кожна клітина на Землі записує свою ДНК "англійською", так що для кожної клітини послідовність ААА означає "зробити амінокислоту Х". Але, мабуть, клітини навколо наших к'юті-марок ніколи про це не чули. Вони роблять свою справу своєю власною мовою. Генетичний код - це повна абракадабра для моїх очей і була б такою для будь-якої клітини на землі. ДНК нашої к'юті-марки і нашого волосся, за браком кращого слова, є чужою.

Гаррі нічого не відповідає, а я просто дивлюся в підлогу, перш ніж щось пригадую. - А як щодо "контрольного" зразка, який ти взяла з наших рук? Нормальні людські клітини, що вони показали?

Тесс на мить кусає ніготь на пальці. - Це те, що мене найбільше турбувало. Я запустила його на початку, і він показав ось це. - Вона відходить на секунду і повертається з папірцем зі свого столу. На ньому був графік у стилі Рас Map. Тесс вказує на нього. - ДНК з нашої руки на 75% належав людині, а на 25% - невідомому "інопланетному" типу, який знайшли на нашому татуюванні і в нашому волоссі.

Гаррі піднімає очі. - Що ти маєш на увазі під "належав"?

Тесс хмуриться. - Я подумала, що зразок був забруднений, тому перевірила його ще раз. Я взяла його з того самого місця на руці. Я взяла свіжий зразок клітин і повторила весь аналіз ДНК. Цього разу вона на 72% складалася з людської ДНК, а на 28% - з невідомої. Розчарована, я зробила це знову. Та сама пляма на руці, той самий тест.

Я втрутилась. - Дай вгадаю, тепер тільки 70% людська?

Вона киває. - Так, 70,5%. Буквально з кожною хвилиною ми стаємо все менш і менш людьми.

- Ну... бляха, - вигукую я.

- Ага. - Тесс киває.

Гаррі незручно совається на стільці. - Перепрошую.

Я дивлюся, як він підводиться і йде, але не звертаю на нього уваги, коли чую дзенькіт тостера. Сендвічі готові!

Ми з Тесс накриваємо на стіл і дістаємо їжу з духовки, ми не дуже багато говоримо, жоден з нас не знає, що робити далі після того, що Тесс щойно пояснила.

Знову з'являється Гаррі, гігантський пухнастий рожевий хвіст поні погойдується позаду нього. Він, мабуть, продірявив штани чи щось таке.

Тесс потягується, а потім показує на стіл. - Гаррі, їжа готова.

Я повертаюся і починаю їсти. Гаррі на мить завмер. - Справді? Нічого не скажеш? Ніяких коментарів? Я щойно відростив гігантський рожевий кінський хвіст... і нічого?! Та ну!

Тесс знизує плечима, я тихо сміюся. - Старі новини, Гаррі. Вибач.

Він хитає головою. - Це така фігня, ви, дівчата, відчуваєте всі сюрпризи, а я тут лише для того, щоб переживати повтори.

~~~~~

Коли ми закінчуємо їсти, Гаррі дістає свій мобільний телефон. - О, сьогодні вранці, поки ви ще не прокинулися, я написав пост у Твіттері про те, як у мене з'явилася к'юті-марка...

Тесс дивиться на нього. - Ти що? Ти з глузду з'їхав? Гаррі, ми ж не хочемо транслювати те, що тут відбувається. Будь-який біолог у країні готовий вбити, щоб зв'язатися з нами. Ми ж ходячі Нобелівські лауреати.

Гаррі потирає потилицю. - Гей, я просто хотів дізнатися, чи це звичайна річ, чи щось подібне. Ми ж тоді нічого не знали!

Я посміхаюся. - Ми й досі нічого не знаємо. - Я повертаюся до Тесс. - Без образ, сестро, але ми досі не знаємо, що спричинило це і як це зупинити. - Вона махає мені рукою і зосереджується на тому, що відбувається. - Видали цей твіт. Останнє, що нам зараз потрібно - це увага! Хто знає, хто прочитав цей твіт.

Гаррі кусає губу. - Ну, принаймні одна людина прочитала, вона надіслала мені повідомлення.

Ми з Тесс забігаємо наперед. - Що? Хто?

Він кілька разів стукає по телефону. - Це від "LoveSoftKitty", а в її профілі написано, що вона з Айови, у твіті йдеться: Гей, яку к'юті-марку ти отримав? Де ти це зробив? Вона... "справжня" на вигляд?

Я обмінююся поглядами з Тесс. - Що ти думаєш? Мені здається, що вона виуджуює інформацію.

Тесс повільно киває. - Так, дивно. Я б хотіла почути її історію, але думаю, що зараз це надто ризиковано. Гаррі, відповіси їй і скажи, що твій попередній твіт був жартом. Я думаю, що у нас достатньо проблем і без того, що ми втрюх розбираємося з цим зараз.

Гаррі починає писати відповідь на своєму телефоні, але щось в останньому реченні моєї сестри змушує волосся на моїй потилиці стати дибки. Щось відчувається... не так. Я дістаю свій телефон і заходжу в Твіттер. Бог свідок, я рідко користуюся цим сайтом, але у мене був акаунт, і я стежила за кількома знайомими. Щось підказувало мені, що один з моїх друзів перебуває в якомусь стресі, і...

Бінго. Мій погляд падає на твіт, опублікований 24 години тому. - Ха-ха, дуже смішні хлопці. Трійка бубнових? Це не має ніякого сенсу. Неважливо, на щастя, ніхто не бачить цю частину моїх ніг! - Я піднімаю голову і на мить втуплююся в стіну. Трійка бубнів? Щось про те, що вона захована на нозі? Як на мене, це к'юті-марка. Мої очі кидаються ліворуч, щоб побачити, хто залишив повідомлення, це був Том. Я відчуваю, що на мить егоїстично радію цьому, це дає мені привід запросити його до нашої квартири. Але я швидко сварила себе, адже у нас були набагато важливіші проблеми, окрім того, що я намагалася запросити симпатичного хлопця до себе. І все ж, я можу запросити його до себе, якщо він у тому ж човні.

Нічого не кажучи ні Тесс, ні Гаррі, я виходжу з кімнати і починаю набирати номер Тома. На третьому дзвінку він

піднімає трубку. - Привіт, Рейчел. Слухай, я не можу зараз говорити, у мене тут дещо... відбувається.

Я піднімаю брови. - Так, я знаю. Слухай, тобі краще приїхати до мене, повір мені.

У його голосі з'являється розгубленість. - Ні, вибач, Рейчел, я справді дуже зайнятий. Намагаюся розібратися з дечим, це досить серйозно.

Я потираю чоло. - Слухай, Томе, я знаю, я теж намагаюся розібратися з цим. Ось чому тобі варто приїхати, ми можемо розібратися з цим разом.

Том сміється. - Дякую, Рейчел, але ні, справді, мені треба розібратися з цим. Я впевнений, що ти не розбираєшся... з цим.

Я на секунду прикусила язика. Гаразд, він хотів зіграти по-жорсткому, давай зіграємо по-жорсткому. Я посміхаюся про себе. - Томе, якого кольору твій хвіст?

На тому кінці дроту на кілька секунд запанувала тиша, потім Том відповів тихим голосом. - Фіолетовий...

Що ж, це підтвердження для мене. - Томе, мій синій. Приїжджай сюди.

- Справді? Ого, гаразд. Буду через двадцять хвилин. - Том закінчує розмову, а я повертаюся до вітальні, де Тесс щось пояснювала Гаррі. Вони обидва дивляться на мене, коли я повертаюся.

Я кидаю телефон на журнальний столик. - Том їде сюди.

Тесс і Гаррі обмінюються поглядами, потім Гаррі озивається. - Чекай, "американець"? Невже це справді доречний час, щоб запрошувати свого коханого на...

Я обірвала його. - Він - Реріті. Ну, технічно, гадаю, краще сказати, що він перетворюється на неї.

Тесс піднімає брову. - Цікавий вибір займенника, сестричко.

Гаррі опускає очі. - Реріті? Відстійно бути ним. Це дівчачий поні.

Я захищаюся. - Дівчачий? Як ти можеш так казати, місіс Рожеве Волосся, яке, до речі, починає виглядати чарівно з твоїм обличчям. Усе твоє обличчя і ці вушка, і пухнасте рожеве волосся, і хвіст, хе-хе, це мило.

Тесс дивиться на мене і різко звужує очі, але нічого не каже. Гаррі просто червоніє і дивиться в землю. - Пф, я не... милий.

Розділ 15: Гей, це корисно.

Я стою перед дзеркалом у ванній і нервово оглядаю себе в дзеркалі. Том буде тут з хвилини на хвилину, і я хочу виглядати добре. Зазвичай я наношу макіяж, але зараз я не відчуваю, що це правильно. До того ж, я навіть не знаю, який макіяж пасуватиме до моєї білої шерсті та синьої гриви. Хм, до речі, про гриву, мені, мабуть, варто її розчесати. Я беру гребінець і підношу його до волосся, потім на мить зупиняюся. Моє волосся, здається, природно відростає, щоб відповідати зачісці Шайнінга. Чи варто спробувати зачесати щось інше? Ні, мабуть, і так підійде.

Я стурбовано йду до вітальні, прокручуючи в голові те, що я збираюся сказати Тому. Згадати про його хвіст? Показати йому свій? Я озираюся і бачу, що Тесс все ще переглядає свої нотатки на столі, а Гаррі їсть цукерки з нашої комори. Я прочищаю горло, щоб привернути їхню увагу. - Гей, друзі, модне питанням: Хвіст піджати чи розпустити? - Я по черзі то відводжу хвіст убік, то ховаю його за спину. Я повторюю. - Показати хвіст... сховати хвіст... показати хвіст?

Гаррі, який тримає хвіст на видноті, ставить під сумнів абсурдність усього мого запитання. - Дозволь мені

прояснити, Рейчел, ти не тільки ставишся до свого хвоста як до модного аксесуару, але й запитуєш нас, чи вважаємо ми, що його демонстрація збільшить твої шанси переспати з кимось сьогодні ввечері?

Я почервоніла. - Що?! Облиш, Гаррі... не вплутуй у це Тома. Я просто хочу знати, як краще виглядатиме! Я не зовсім звикла мати хвіст, і мені цікаво, що мені робити з цією штукаю в майбутньому.

Гаррі сміється сам до себе. - Ну, як би там не було, я тримаю свій хвіст назовні. Це набагато зручніше, ніж сидіти на ньому.

Я обертаюся до сестри. - А ти, Тесс? Я бачу, що ти добре сховала свій.

Вона пирхає. - Я не відмахуюсь від мух, тож так, я тримаю його захованим.

Я нахиляю голову. - Що?

Вона зітхає. - Коні, поні, вони здебільшого використовують хвости, щоб відмахуватися від мух, які сідають на них і кусають за ноги. Оскільки у мене, очевидно, немає такої проблеми, мені не потрібен цей хвіст, і оскільки він мені не потрібен, я ховаю його подалі.

Я закриваю очі. - Облиш, Тесс, не будь такою прагматичною. Ти ж сама казала, що наше тіло змінюється з кожною хвилиною все більше і більше, нам потрібно пристосовуватися і рухатися з цими змінами, коли вони приходять. Приховувати все це, бо "нам це не потрібно" - не вихід.

- Мене більше турбує спроба зупинити або повернути назад ці зміни, ніж естетика, вибач, Рейчел. - Я готую репліку, але нашу розмову перериває дверний дзвінок.

- Я відкрию! - кричу я, біжучи по коридору, ніяково усвідомлюючи, що мій хвіст вільно тече за мною.

Я відчиняю двері, навіть не потрудившись подивитися у вічко, щоб побачити, хто там. Можу лише уявити, як було б незручно, якби тут був листоноша, але, на щастя, двері відчиняються, і я бачу Тома. Мушу визнати, що насправді його досить важко впізнати.

- Привіт, Томе! - радісно вигукую я.

Обличчя мого колеги увінчане парою білих поні-вух, дуже схожих на мої. Його вуха мають ту перевагу, що створюють приголомшливий контраст із темно-фіолетовою гривною, яка вкриває половину його обличчя. Як би мені не подобалася анатомія наших поні, я не можу не визнати, що Том виглядає красивішим, ніж будь-коли. Але за своєю розкішною зовнішністю він виглядає дещо розгубленим. - Е-е... Рейчел? Ого, ти виглядаєш інакше. Можна зайти?

Я відчиняю двері ширше, щоб впустити його. Том повільно заходить, на його обличчі відображається занепокоєння. Я, звичайно, розумію його стурбовану ауру, але я сподівалася, що він буде в гарному настрої, коли прийде сюди. Хм, я просто повинна зробити йому комплімент або щось подібне. - Гей, Томе, гарний хвіст!

Я здригаюся, це, мабуть, не найкращий комплімент. Том повільно повертається, щоб подивитися на мене. - Е-е, дякую? Я щойно отримав його...

Я відчуваю, як мені стає гаряче під коміром. - А, так, я теж. Гадаю, саме тому ти тут.

- Мммм. - Том киває і повільно посміхається. - Я дуже радий, що ти покликав мене, Рейчел. Я дуже хвилювався, коли був сам. Приємно бачити, що я тут не один, ти знаєш, що стало причиною всього цього? Знаєш, як це вилікувати?

Я повертаюся до нього обличчям, потім показую великим пальцем позаду себе, жестом показуючи шлях по довгих коридорах до вітальні. - Ми працюємо над цим. Ходімо, познайомимося з іншими.

- Привіт, я Гаррі! - Рожевоволосий раптом потискає руку Тому.

Я обертаюся, щоб побачити Гаррі, який стоїть поруч зі мною. - Гаррі, що? Звідки? Звідки ти в біса взявся?

Гаррі дивиться на мене і знизує плечима. - Я був прямо за тобою.

Я піднімаю брову. - Так... у будь-якому разі, Томе, познайомся з моєю сестрою, вона намагається в усьому цьому розібратися.

Ми йдемо до вітальні, і Тесс навіть не відривається від своїх нотаток, коли ми зупиняємося біля неї. Я прочищаю горло, і вона нарешті відриває очі від сторінки.

Перш ніж я встигаю їх представити, Том простягає руку і посміхається. - Ти, мабуть, сестра Рейчел, не думаю, що ми мали задоволення зустрічатися раніше.

Тесс посміхається у відповідь і тисне йому руку. - О, привіт, Томе, моя сестра дуже добре про тебе відгукується.

Під час рукостискання Том вивчає обличчя моєї сестри. - Не думаю, що Рейчел казала мені твоє ім'я, але, можливо, казала... Здається, це Теа-С?

Моя сестра нахилиє голову. - Майже так, Тесс.

Я бігаю очима між ними. Я ніколи не казала Тому ім'я моєї сестри, але "Теа С." звучить дуже схоже на ініціали...

- Ти фанат поні, Томе? - Гаррі закінчив мою думку за мене.

Том дивиться на нього. - Поні? Що, ні. Я все життя прожив у місті. Мій батько брав участь у перегонах на конях, але це ніколи не було моїм захопленням.

Я схрещую руки. - Томе, Гаррі говорив про серіал "Мій маленький поні". Ти коли-небудь дивився його?

Том витріщився на мене. - Це дитяче шоу? Ні, ніколи не бачив. Але чув про нього, звісно. Вибачте, що питаю, але яке це має відношення до справи? Я маю на увазі, чи пов'язані іграшки з тим, що ми відрощуємо ці хвости і вуха? Це що, рекламний трюк?

Я хитаю головою. - Рекламний трюк? Я так не думаю, зважаючи на те, як ми всі ховаємося і боїмося за своє життя. Ми ж не ходимо на людях.

Том знизує плечима. - Може, це приватний рекламний трюк?

Гаррі примружився. - Приватний рекламний трюк? Серйозно, брате? Це що, Щурячі перегони?

Тесс обриває всіх. - Томе, повертаючись до суті, ми все ще намагаємося з'ясувати, що саме спричинило все це.

Зв'язок з телешоу здається досить безглуздим, але я мушу визнати, що є деякі... цікаві зв'язки між нами і тим мультфільмом про поні.

Том дивиться між нами. - О? І які ж?

Гаррі поплескує його по спині. - Томе, гадаю, настав час тобі сісти й подивитися з нами мультики.

~~~~~

Ми переглянули близько чотирьох серій, коли раптом за спиною у нас пролунав новий голос. - Я не розумію, як ти можеш серйозно насолоджуватися переглядом цього, сюжет неймовірно передбачуваний. - Я озираюся і бачу Тесс, яка притулилася до задньої стіни.

Том повільно киває. - Так, я знаю, що ти маєш на увазі, в останньому епізоді я знав, що Твайлайт роздобуде достатньо квитків на гала-вечір, щоб усі її друзі отримали по одному. Не зрозумійте мене неправильно, це досить гарне шоу, але це все ще дитяче шоу. Не так вже й важко передбачити сюжет.

Тесс сміється. - Сюжет не просто легко передбачити, він абсолютно очевидний. Візьмемо, наприклад, цей епізод. У нас тут є Пінкі, яка каже, що може передбачати майбутнє, і цілком очевидно, чим закінчиться епізод. Пінкі скаже, що їм треба йти на болото, а потім вони знайдуть гідру і всі

втечуть від неї. Б'юся об заклад, що наприкінці Твайлайт нарешті повірить Пінкі.

Гаррі, Том і я дивимося на Тесс. Гаррі каже. - Ну, якщо ти бачила цей епізод раніше, звичайно, ти можеш його "передбачити", тьху.

Тесс сміється. - Я ніколи не бачила цю серію, Гаррі. Зачекай, ти кажеш, що те, що я сказала, і є справжнім сюжетом? Ха-ха, я ж казала, що він передбачуваний. Я маю на увазі, що стара історія "йди за рожевим поні на болото і знайди гідру" - це вже занадто. Майже впевнена, що кожна маленька дівчинка, яка коли-небудь гралася з іграшками поні, розігрувала цю історію. Це класика.

Ми з Гаррі обмінюємося поглядами, бо обидва починаємо думати про одне й те саме. Я продовжую дивитися на Гаррі, звертаючись до Тесс. - Гаразд, уявімо, що є епізод із синім пегасом, який намагається вибрати собі нового домашнього улюбленця. Як би він закінчився?

Тесс позіхає. - Він вибере черепаху, можливо, після того, як вона врятує їй життя або щось подібне під час процесу вибору домашнього улюбленця.

Гаррі, все ще дивлячись на мене, наслідує мій приклад. - Тесс, як би закінчилася історія, яка починається з того, що брат Твайлайт збирається одружитися?

Вона сміється. - Облиш, це занадто просто! Наречена - замаскований монстр-комаха-мінявка. Це ж найкласичніший з усіх казкових тропів, його знають буквально всі.

Том, геть розгублений, озирається на нас. - Я цього не знаю...

Я поки що ігнорую його, намагаючись зробити свої запитання трохи складнішими. - Тесс, коли вона дізнається, що атлетичний блакитний пегас любить читати ?

- Коли вона буде в лікарні зі зламаним крилом. Не здивуюся, якщо вона повернеться до лікарні, коли її выпишуть, бо захоче дочитати книгу, яку почала. Я маю на увазі, давай, як ти можеш не передбачити цього?

Гаррі робить ще одну спробу. - Тесс, ще одна з блакитним пегасом, вона рятує кількох поні, і її друзі починають турбуватися про її самолюбство. Тоді з'являється людина в масці і забирає всю її славу. Хто ця фігура в масці?

Я закочую очі, це насправді досить очевидно. Том, напевно, міг би навіть з'ясувати це, і ми ніяк не зможемо поставити її в глухий кут.

- Га, я не знаю. - Тесс чухає голову. - Він не клацає, як інші. Мабуть, це не звичайний сюжетний шлях.

Я здивована, але насправді відчуваю деяке полегшення, що Тесс не знала цього. Її передбачення починали ставати моторошними. Гаррі просто сміється. - Треба любити Mare Do Well, це настільки недоречно, що навіть Тесс не може цього зрозуміти.

~~~~~

Я позіхаю і йду до ванної кімнати, дивлюся на годинник - п'ята година вечора, ми дивимось на поні вже кілька годин. Тесс вийшла з вітальні і повернулася до свого кабінету, шукаючи бозна-що. Принаймні Том задоволений поні, йому, здається, подобається шоу.

Я роблю свої справи у ванній кімнаті, а потім іду до раковини, щоб бризнути водою на обличчя. Ух, це прищ? Я розтираю його пальцями. - Боже, це справжнісінький прищ. Дійсно щільна шишка прямо в центрі чола...

Я завмираю, раптом усвідомлюючи, що це може бути. Я повільно піднімаю очі до дзеркала і дивлюся на своє чоло. Звісно, у мене в центрі чола стирчить шишка розміром з мармуровий камінь. Я дряпаю його нігтем. Я не думаю, що він покритий шкірою, але він досить чутливий на дотик. Я зітхаю, не надто сподіваючись, що з мого тіла проросте ще більше частин поні. Що ж, є лише один спосіб перевірити, чи так воно і є. Подивимось, чи є воно у Тесс.

Я укладаю волосся так, щоб прикрити свій прото-ріг, потім виходжу з ванної і вирушаю на пошуки Тесс. Її немає на робочому місці, але незабаром я знаходжу її в комп'ютерній кімнаті, де вона щось перевіряє в Інтернеті. Хм, мені потрібна причина, щоб підійти до неї. Я йду на кухню і беру два яблука, потім повертаюся до її комп'ютерної кімнати і підходжу до неї, поки їм одне з них. - Гей, Тесс, яблуко?

- Хм? - Вона повертається, щоб подивитися на мене, і її чубчик повільно зсувається, відкриваючи її ріг. Мої очі широко розплющуються, її ріг набагато виразніший, ніж у

мене. Гадаю, в цьому є сенс, адже вона, як завжди, відчуває зміни трохи раніше за мене. Її ріг "лише" розміром з дитячу морквину, але оскільки зазвичай у неї його немає, він виглядає дуже масивним. Я просто витріщаюся на нього кілька секунд, поки моє підборіддя не затремтіло. Бачити кінські вуха і хвіст - це одне, але побачити на власні очі ріг єдинорога - це як ляпас усьому, що ти коли-небудь знала. Це були не просто частини тіла тварини, це було прямо з світу фентезі.

Вона махає рукою перед моїм обличчям, щоб привернути мою увагу. - Рейчел? Я сказала "так".

Я вириваюся зі своїх думок. - О, вибач, ось, тримай. - Я кидаю яблуко на стіл і розмірковую, чи варто повідомляти моїй любій сестрі, що у неї з черепа стирчить міфічна кістка.

Тесс повертається до екрану комп'ютера. - О, і якщо вже ти тут, можеш передати мені мою флешку? Вона на моєму брелоку.

Я озираюся навколо, помічаючи її брелок на столі позаду неї. Я все ще не знаю, як я можу сказати сестрі, що у неї є ріг, я маю на увазі, що це досить незручна річ, щоб сказати їй на рівному місці. Я хапаю її брелок і... чекаю секунду. На моєму обличчі з'являється посмішка. - О, тримай, Тесс.

Вона закінчує щось читати, потім повертається до мене. - Так, дякую за...

ЛЯЗГ

Я використовую її ріг як вішалку для ключів і вішаю на нього її брелок.

Тесс кліпає на секунду, потім перехрещує очі, намагаючись зосередитися на брелоку, що звисає з її чола. Збентежена, вона піднімає руку, щоб зняти його з обличчя. Щойно її пальці хапають брелок, вона рефлекторно смикає їх донизу.

Хлопок.

Вона тягне за брелок, який, у свою чергу, тягне за ріг, і нахилиє всю голову вниз, б'ючись головою об клавіатуру. Дуже пояснювальне.

Я вибухаю сміхом, це найкраще, що коли-небудь траплялося в моєму житті. Я витираю сльози сміху з очей і дивлюся вгору, Тесс потирає щоку, де її обличчя вдарилося об клавіатуру. Іншою рукою вона обережно знімає брелок зі свого рогу, а потім намагається нову кістку.

- Ух, це те, про що я думаю, чи не так?

Я потираю потилицю. - Так, вітаю, тепер ти належиш до раси, яка раніше існувала лише в казках.

Тесс робить дивне обличчя. - У тебе теж є?

Я киваю. - Думаю, так, але він не такий великий, як у тебе.

Моя сестра повертає настільну лампу так, щоб вона світила мені в обличчя, щоб їй було краще видно. - Брате, так, у тебе точно є такий. Не можу повірити, що я не відчувала, як він розриває мою шкіру, коли він ріс, мабуть, це відбувалося дуже поступово. Цікаво, чи у Тома вже є?

Я ігнорую більшу частину її діалогу, оскільки все ще зациклена на першому слові, яке вона сказала. Я прикушую язики, бо знаю, що помилки в іменах стають дедалі частішими, але займенник неправильної статі - це не те, що я хочу чути.

Я намагаюся викинути це з голови, тому думаю про інші речі. - Ну, твій ріг виріс більше, ніж мій, ти вже вмієш чаклувати?

Тесс повертає мені нейтральний вираз обличчя. - Чари? Ти думаєш, вони дозволяють нам чаклувати? Я навіть не збираюся удостоювати це відповіддю.

Я закриваю очі. - Тесс, дозволь мені пояснити тобі дещо. - Я роблю паузу, щоб прочистити горло. - Ми перетворюємося на мультяшних поні! Тож я впевнена, що ми можемо перестати вважати, що такі речі, як магія, не існують. Я маю на увазі, давай, Твайлайт, у тебе навіть є к'юті-марка, що тлумачить про магію.

Тесс стискає губи. - Не називай мене Твайлайт.

Мої вуха нашорошуються в агресії, коли я відчуваю спалах роздратування, вся ця божевільна ситуація з поні дійсно виводить мене з себе. Мало того, вона щойно назвала мене не тієї статі, а я нічого не сказала, чому вона не може дозволити мені вислизнути і назвати її іншим ім'ям? - Дивись, сестричко, ти фіолетовоокий ЄДИНОРІГ з к'юті-маркою, гривною і хвостом Твайлайт. Я можу називати тебе ТВАЙЛАЙТ, якщо захочу!

Тесс повертається до комп'ютера. - Ні, не варто. Це не моє ім'я.

Я зціпила зуби. - Не тобі вирішувати... Взагалі-то, знаєш що?
- Я роблю паузу і глибокий вдих, щоб заспокоїти себе. -
Давай укладемо парі. Якщо я зроблю магію, якщо доведу,
що магія існує, то зможу називати тебе Твайлайт.

Тесс на мить замислюється, збираючись зазначити,
наскільки однобокою є ця суперечка, але також міркує, що
в неї немає шансів програти, тож це не має значення. Вона
махає мені рукою. - Гаразд, неважливо. Щастя тобі, дай
мені знати, коли тебе приймуть до Гоґвортсу.

Я насуплююсь і йду назад до вітальні. Том напівсонний на
дивані, а рожеволосий дивиться якісь епізоди з четвертого
сезону. - Гаррі. На кухню, я, ти, негайно.

Він піднімає на мене очі й показує на телевізор. - Але...
поні.

Я розвертаюся і починаю йти до кухні. - Вони будуть там,
коли ми повернемося, а зараз давай, мені потрібна твоя
допомога.

Він стогне, але встає і йде за мною. Я вмикаю яскраве
верхнє світло, коли ми дістаємося туди, а потім
повертаюся до нього обличчям. - Гаррі, що ти знаєш про
магію?

Він хіхікає. - Нічого? Тобто, я знаю, що це магія і все таке.
Чому ти питаєш мене про це?

Я розсуваю чубчик, щоб показати лоб. - Ну, у мене тепер є
така штука...

Його вираз обличчя змінюється на очах. - Це... вау, можна
до нього доторкнутися?

Я знизую плечима. - Звичайно.

Він тягнеться вгору і хапає його правою рукою. - Ого, він такий гладенький, і твердий, і міцний...

У мене починають з'являтися мурашки по шкірі. - Гаразд, ми перейшли межу моторошного містечка. - Я відмахнувся від руки Гаррі. - Зосередься, Гаррі, як я можу використати цю штуку, щоб чаклувати?

Він розводить руками. - Звідки мені знати? Ти ж єдиноріг!

Я потираю чоло, гостро відчуючи, як зростає виступ. - Слухай, ми повинні з цим розібратися, я ніби як побилася об заклад з Тесс.

Він піднімає брову. - О? І що мені з того?

- Якщо я доведу Тесс, що магія існує, то зможу називати її Твайлайт.

Його вуха нашорошуються, а на обличчі з'являється посмішка. - Чому ти не сказала це раніше? Тепер я повністю прикутий до тебе, це буде найпрекрасніша річ, яка коли-небудь траплялася!

Я роблю паузу. - Зачекай, ти маєш на увазі можливість називати Тесс Твайлайт, чи те, що я порушу всі правила фізики і насправді зроблю магію?

Гаррі махає рукою. - Га? О, я просто говорю про Тесс, про те, що ти отримала божественну силу і заклинання чи щось таке, що мене не дуже турбує. Але називати Тесс Твайлайт? Ось це вже щось, над чим варто попрацювати!

Я хіхікаю. - Гаразд, давай подумаємо. Якщо я вмію чаклувати, то це відбуватиметься за правилами, які ми бачили в серіалі, так?

Гаррі киває. - Так, гадаю, в цьому є сенс.

- Що ж, між нами двома ми, мабуть, знаємо кожну серію до найменших дрібниць. Тож давай влаштуємо мозковий штурм: як поні навчаються використовувати магію?

Він чухає голову. - Подумаємо, здається, що Твайлайт здатна скопіювати будь-яку магію, яку вона бачить на власні очі. Гадаю, в цьому відношенні вона схожа на синього мага. Але крім цього, вся нова магія, яку вони роблять, здається, є чимось, про що вони читають і вчаться з книг.

Я розчаровано барабаню пальцями по столу. - Чудово, значить, мені просто треба знайти книгу заклинань поні або знайти ще одного єдинорога на Землі, щоб він показав мені, як це робиться.

Гаррі сміється. - Та годі тобі, очевидно, що хтось у Еквестрії мав створити перші заклинання, перш ніж записати їх або поділитися ними з людьми. Тож це означає, що магії можна навчитися самостійно.

Я хитаю головою. - Я навіть не знаю, з чого почати. Чорт, я навіть не знаю, чи мій ріг достатньо великий, щоб вимовляти заклинання.

Він постукує себе по підборіддю. - Хм, ну, твій ріг виглядає приблизно таким же великим, як у Пампкін Кейк в тому

епізоді з нянькою. І вона тоді чаклувала, тож ти теж зможеш, просто треба знати, як це робити.

Я моргаю. - Зачекай... як Пампкін Кейк навчилася робити свої перші чари?

Гаррі на секунду замислюється. - Хм, давай подивимося, вона тягнулася до чогось крізь ґрати свого ліжечка. Але не могла дотягнутися, тож намагалася ще і ще, і ще, а потім це просто сталося. Бум, телекінез.

Я обмінююся поглядами з Гаррі. Ми обоє думаємо про одне й те саме.

~~~~~

Том прокидається від сну і чує крики, що долинають з кухні. Була сьома вечора, він позіхнув і попрямував до джерела шуму.

- Ну ж бо, ти взагалі цього хочеш? Ти цього хочеш!? - кричить Гаррі, розмахуючи сендвічем з морозивом за метр від мого обличчя.

- Дай... дай мені це. Я хочу його! - Я пересмикую плечима у марній спробі схопити заморожені ласощі. Мої руки буквально прикуті до холодильника велосипедними замками.

Том спостерігає за сценою. - Я прийшов не вчасно?

Я дивлюся на нього, здуваючи гриву з очей. - Томе, ми намагаємося відтворити сцену, де Пампкін Кейк хоче

чогось, але не може дотягнутися до цього. Ми думаємо, що це навчить мене користуватися телекінезом.

Обличчя Тома залишається нейтральним. - Так... Ну, я, мабуть, повернуся до вітальні...

Я хочу пояснити Томові далі, але Гаррі м'яко ляскає мене по обличчю. - Зосередься, Рейчел. Ти взагалі хочеш це морозиво? Ну ж бо!

Я бурчу і намагаюся зосередитися на тому, щоб схопити його уявними руками чи ще чимось, але це марно, я просто марно борюся.

Гаррі хмуриться. - Та годі тобі, навіть Пампкін Кейк могла б уже отримати його, а вона ж дівчинка! Що це за чоловік, якого б'є дівчина?

Я зціплюю зуби. - Я дівчина, засранцю.

Гаррі моргає. - А, точно. - Повільна посмішка перетинає його обличчя. - Знаєш що, Рейчел? Ти щойно подала мені ідею...

Я відчуваю занепокоєння. - Гаррі, що ти плануєш?

- Ти подякуєш мені, коли все це закінчиться. - Він ставить пломбір на прилавок і на мить зникає.

Мій лоб морщиться від занепокоєння, мені не подобається, як це звучить. Не те, щоб у мене був вибір, але я буквально не можу поворухнути руками. Мені нічого не залишається, як просто чекати, і за хвилину Гаррі повертається, несучи коробку. Секундочку, це те, про що я думаю? Це коробка з мого дня народження...

Він напів усміхається, ставлячи коробку на стіл. - Отже, Рейчел. Зрозуміло, що тобі подобається Том. Але чи знає Том про твоє хобі?

Я починаю пітніти. - Гаррі, що ти робиш?

Він відкриває коробку, витягаючи фалічний об'єкт. - О, не хвилюйся, в цьому немає нічого шкідливого, небезпечного чи чогось подібного. Це дуже нешкідливо, дуже просто, я просто покажу цей твій подарунок Тому. Покажу йому, з якими речами ти любиш гратися.

Я стрибаю вперед, від чого ланцюги натягуються, а холодильник здригається від сили. - Гаррі! Не смій, бляха, так робити.

Він знизує плечима. - Та годі, не бачу в цьому нічого страшного. Люди постійно виставляють напоказ свої подарунки на день народження.

Я не можу цього допустити, Том подумає, що я потвора. Я знову напружуюся проти ланцюгів, добре розуміючи, що це марно. - Чорт забирай, Гаррі, віддай! Серйозно!

Він махає ним переді мною. - Ні, спершу це має побачити Том.

Я скрегочу зубами. - Ну ж бо, Гаррі, це не круто чоловіче, ВЕРНИ ЦЕ!!!

- Ні. - Він розвертається і починає йти до дверей у вітальню.

Бляха, бляха, я не можу цього допустити, він дійсно збирається це зробити! - ГАРРІ. ВІДДАЙ, КУРВА, НАЗАД!

Він свистить і продовжує йти, до дверей залишилося лише кілька кроків. Останній шанс.

Я заплющую очі і відчуваю, що мої вуха притискаються до землі. - Я СКАЗАЛА.

Волосся на потилиці стає дибки. - ВЕРНИ.

Мій зір фізично наближається до моєї цілі, і в моїй свідомості я раптом уявляю і відчуваю повну 3D-форму предмета, який знаходиться в його руці. - ЦЕ.

Моє чоло починає іскритися, і я відчуваю, як мій мозок смикається. - НАЗАД! - Я випускаю гортанний крик і тягну. Сильно.

Гаррі не відпускає вчасно і його тягне за собою, він падає набік і вдаряється об підлогу. Він стогне. - Так, це було до біса боляче. - Весь цей час фалоімітатор висів у повітрі.

Я втрачаю дар мови, дивлячись на нього. Гаррі повільно піднімає на нього очі і видає повільний свист. - Світ відзначить, що в цей день, 2 травня 2020 року, магія була вперше застосована на Землі. Один маленький крок для кінського фалоімітатора, один гігантський стрибок для людства.

Я усвідомлюю, що я щойно зробила, і відпускаю все. Магічне саяво навколо фалічної іграшки зникає, і вона з гуркотом падає на землю.

Я не можу втриматися від радісного сміху. - Знаєш, якщо подумати, нам, мабуть, варто було використати щось більш респектабельне для підручників з історії.

Гаррі встає і обтирається. - Ні, це не спрацювало б. Я знав, що треба було довести тебе до відчаю. Він підходить до мене ззаду і відмикає велосипедний ланцюг, що тримає мене за руки.

У ту ж секунду, як ланцюг був знятий, я обіймаю Гаррі і цілую його прямо в губи. - Ми зробили це, Гаррі! Ти такий геній!!!

Гаррі червоніє і робить крок назад, піднімаючи долоні до мене. - Воу, Рейчел, воу. Я хлопець на ім'я Гаррі, і я майже впевнений, що Гаррі не цілується з Рейчел. Твій Том у вітальні.

Я грайливо штовхаю його в плече. - Тихо ти, ти ж навчив мене першого закляття. Том, яким би милим він не був, не ділився зі мною цим досвідом. - Я збирався сказати, що він насправді виглядає дуже мило зі своїм рожевим волоссям і трохи жіночними рисами обличчя, але в останню секунду зрозуміла, що це може здатися дивним. Крім того, він має рацію, Том - той, хто мені потрібен. Гаррі може бути милим і корисним, але Том - дівчина моєї мрії. Стривай, хлопець мрії. Довбаний мозок.

Гаррі бере найпочесніший фалоімітатор і кладе його назад у коробку. - Отже, головне питання в тому, чи зможеш ти зробити це знову? Чи нам доведеться приковувати тебе ланцюгом щоразу, коли ти захочеш щось схопити?

Я озираюся, помічаючи бутерброд із морозивом, що все ще стоїть на столі. - Що ж, давай з'ясуємо, чи не так? - Тепер, коли я знала, що, в біса, я маю робити, це здається дуже простим. Я зосереджуюся на морозиві і відчуваю, як мій мозок аналізує його і утримує, потім мій мозок легко

смикається, і я бачу, як морозиво світиться фіолетовим кольором і злітає, зависаючи в повітрі.

Гаррі починає повільно плескати. - Браво, я офіційно заздрю.

Я поглядаю на нього і посміхаюся. - Так, я б теж заздрила користувачеві магії.

Він знизує плечима. - Та я просто заздрю, що тепер ти можеш їсти морозиво, не мерзнути. Це трохи несправедливо.

~~~~~

Тесс відволікається, коли на клавіатуру падає коробка з Blu-ray. Злякавшись, вона піднімає її і відкладає вбік, а потім обертається, щоб подивитися на мене. - Рейчел, не кидайся в мене речами, я тут намагаюся вчитися.

Я киваю. - Я не кидала. І крім того, я знаю, що ти намагаєшся вчитися, саме тому я дала тобі диски MLP.

Вона заковчує очі. - Я вже чула твою теорію, Рейчел, і я тобі її розповідала...

- Але, здається, у мене є нова інформація, Твайлайт. - Коробка Blu-ray пропливає поруч з моєю сестрою і кілька разів тикає її в голову.

Вона інстинктивно намагається відігнати непроханого гостя, але незабаром розуміє, що коробки зазвичай не

літають у повітрі. - Ти... - Тесс двічі дивиться на коробку, потім озирається на мене, а потім знову на коробку. - Ти використовуєш...

Я стукаю ногою. - Давай, скажи це.

Тесс тягнеться вгору і хапає коробку обома руками, намагаючись опустити її на свій рівень. Я стискаю зуби і збільшую силу, з якою левітую її. Я дивлюся вгору, коли чую тоненький крик і бачу, як Тесс відривається від землі, бо відмовляється відпускати, а коробка піднімає її на кілька дюймів у повітря.

Я тягну її в повітрі до себе, а Тесс розгублено озирається. Нарешті я відпустила її, коли вона опинилася переді мною, кинувши Тесс на підлогу з коробкою BluRay у руці. Вона повертає голову, щоб подивитися, як далеко вона пройшла. Я посміхаюся. - Давай, скажи це.

Вона дивиться на коробку в своїх руках, потім знову на мене. - Зроби ще раз.

Я закочую очі, потім відводжу погляд убік і помічаю на землі подушку. Я легко піднімаю її в повітря і підношу до Тесс, а потім починаю змушувати її крутитися в повітрі. Що я можу сказати, я провела деякий час, практикуючись на кухні. Повірте, щойно ви дізнаєтеся, що вмієте чаклувати, це майже все, чим ви захочете займатися у вільний час.

Тесс дивиться на плаваючу подушку, потім повільно хитає головою і посміхається. - Що ж, вдар мене в риг і назви мене Твайлайт... гарна гра, сестричко. - Вона робить паузу, щоб потерти шию. - То ти можеш мене навчити?

Я скидаю подушку. - Ти справді не засмутилася, побачивши це?

Вона виглядає збентеженою. - Я є свідком найбільшого відкриття за останню тисячу років. Чому я маю засмучуватися?

Я піднімаю брову. - Ну, це йде врозріз з усім тим, що ти вивчала протягом свого життя. Хіба це не робить твій ступінь з фізики майже нічого не вартим?

Тесс просто дивиться на плаваючу подушку. - Ну, у мене ж є ще три ступені, на які можна повернутися, так? - Ми обоє на мить розсміялися, але потім Тесс стала серйозною. - Але ні, справді, ти можеш мене навчити?

- Шанс дійсно навчити тебе чогось? Дорогий щоденнику, пекло замерзло.

~~~~~

Приблизно через півгодини ми всі зібралися у вітальні. Ми б почали раніше, але Том тільки почав відрощувати свій ріг, і ми вирішили, що буде простіше, якщо я проведу цей магічний урок лише один раз для обох нових єдинорогів. Нарешті, близько 7:45, я вирішила, що міні-ріг Тома вже достатньо довгий, щоб ми могли почати.

- Я все ще не зовсім розумію, що ми тут намагаємося зробити, - сказав Том, сидючи поруч з Тесс на дивані.

- Ти маєш на увазі, що Рейчел ще не показала тобі, що вона вміє? - з посмішкою запитує Гаррі, який сидить в іншому кінці кімнати і їсть торт.

Я йду до центру вітальні, тримаючи в руках два яблука. - Ні, Гаррі, не показала.

Тесс нетерпляче барабанить пальцями. - Може, ми вже почнемо? Я стільки всього хочу спробувати, просто покажи нам, як ти це робиш!

Я посміхаюся їй у відповідь. - Ей, мені довелося навчитися цьому самій, радійте, що я пропоную навчити цьому вас, дівчатка.

Том піднімає руку, щоб щось сказати, але прикушує язика і стримується. Гаррі натомість каже. - Слушна думка, Рейчел, ти повинна взяти з них гроші за такий урок.

Я махаю рукою Гаррі. - Моя сестра вже заплатила. Тепер я можу називати її Твайлайт

Вона заковчує очі. - Як скажеш. А як же Том? Чи він отримує урок безкоштовно, бо вона тобі подобається?

Том знову піднімає руку на знак протесту, але надто ввічливий, щоб щось сказати. Я прикушую язика, думаючи про те, скільки взяти з Тома. Моя сестра мала рацію, я не могла дозволити Тому отримати урок безкоштовно, але я не хочу плати...

Гаррі штовхає мене, стоячи поруч зі мною, хоча я можу заприсягтися, що секунду тому він сидів. - Не хвилюйся, Рейчел, у мене є ідея. - Я знизую плечима і дозволяю йому продовжувати. - Платою Тома буде поцілунок! Якщо урок

пройде успішно, Том буде винен Рейчел один поцілунок. Як на мене, звучить справедливо!

Я відчуваю, що червонію і відводжу погляд, але чую, як Том озивається. - Звичайно. Але чи може це бути, коли всі ці божевільні поні закінчатся? Думаю, було б трохи дивно цілуватися, коли ми так виглядаємо.

Тесс бурмоче щось про "удачі з цим", і Гаррі повертається на своє місце, кажучи Тому, що все гаразд. Я прочищаю горло і намагаюся продовжити урок. - Гаразд, з цим розібралися, давайте почнемо. Ви помітили, що у мене тут два яблука.

- Питання. - Том піднімає руку.

Я червонію, майже впевнена, що мова піде про поцілунок. - Так, Томе?

Том озирається. - Гм... Вибач, що ми робимо? Що це за урок?

Я незворушно левітую невеликий стос журналів зі столу і підкидаю їх до Тома, потім тримаю їх у повітрі кілька секунд, перш ніж кинути на підлогу. - Левітація, телекінез, називай це як хочеш, Томе. Тепер ти єдиноріг, ти можеш чаклувати, це твій перший урок магії.

Том розгублено кліпає очима. Кілька годин тому він навіть не знав, що таке поні, а тепер йому кажуть, що він може чаклувати? Він дивиться на мене. - Перепрошую, ти сказала "магія"?

Тесс втручається. - Гаразд, Рейчел, я бачу, що ти дивилася прямо на книги, перш ніж підняти їх. Значить, потрібна пряма видимість?

Я знизую плечима. - Це допомагає, особливо для початку. Ось я принесла вам два яблука, щоб ви спробували. - Я кладу їх за кілька футів перед ними обома. - Я хочу, щоб ви подивилися на своє яблуко. Справді подивилися на нього. Ви хочете, щоб ваш розум відчув його у тривимірному просторі.

Тесс починає дивитися на свій фрукт, а Том лише піднімає брову і дивиться на мене. - Я дійсно не розумію Рейчел. Ти дивишся на фрукти, щоб вони плавали?

- Так, ну, типу того. Хм, це важко пояснити. - Я чухаю потилицю, бачачи, як Тесс витріщається на свій фрукт, але нічого не відбувається. - Можливо, мені варто продемонструвати ще раз.

Тесс відриває свій зосереджений на фруктах погляд і киває. - Так, давай подивимося ще раз.

Я сідаю між двома дівчатами і скося поглядаю на них. - Гаразд, поїхали, слухайте уважно.

На іншому кінці кімнати Гаррі потирає коліно і бурмоче щось про те, що воно болить. Тесс підштовхує мене. - Рейчел, розповідай нам, що ти робиш, коли це робиш, так буде легше слідувати.

Том підтверджує, що це гарна ідея, тому я роблю глибоку перерву і дивлюся на два яблука, повільно змушуючи їх підніматися, поки пояснюю, що я роблю. Тесс пищить. - Я

відчуваю це... у повітрі, це схоже на магію? Я можу просто слідувати за цією ниткою...

Я кидаю яблука. - Справді? Тоне, ти що-небудь відчув?

Тесс знову дивиться на своє яблуко, її лоб смикається в концентрації. Том хитає головою на моє запитання. - Не особливо, але...

Поруч лунає поштовх, який змушує Тома зупинитися. Я дивлюся на джерело шуму і бачу Тесс, яка посміхається, а яблуко пливе перед нею. Я плескаю в долоні. - Так тримати, Тесс! Так тримати!

Вона лише бурчить і ще більше зосереджується. - Я відчуваю, що можу зробити більше... просто збираюся...

Я озираюся на яблуко і бачу, як воно починає сильно вібрувати. - Тесс... - Яблуко починає світитися і випромінювати дивне тепло. - Тесс, можливо, ти захочеш трохи відійти...

Тесс не реагує, вона лише видає якийсь дикий звук, а з її рогу починають сипатися іскри.

Том встає і починає відходити від яблука. - Я так розумію, такого зазвичай не буває?

Очі Тесс починають мерехтати білим кольором, а її ріг стає яскравішим. Гаррі встає в дальньому кінці кімнати. - Рейчел, що робить твоя сестра?

Я махаю рукою перед обличчям сестри. - Твайлайт! Тесс! Заспокойся, я не думаю, що ти робиш це правильно!

Яблуко починає бурхливо пульсувати й енергійно гудіти.

Гаррі відступає від місця події. - Друзі, щось, щось, щось... зв'язалося з силами, які нам непідвладні?!

Я відчуваю щось дивне, щось погане має ось-ось статися. Я дивлюся вбік і бачу червону кулю, що світиться, яка раніше була простим яблуком. Я впевнена, що нам потрібно відійти подалі від цієї штуки, вона дійсно не виглядає стабільною. - Друзі... нам треба йти...

Том не потребує повторного попередження і майже тікає з місця події, щоб приєднатися до Гаррі за дверною рамою. Я теж хочу піти, але Тесс все ще сидить поруч, і я не можу залишити її тут. - Тесс! Прокинься, припини свої чари, ну ж бо!

Я спостерігаю, як обидва ока моєї сестри раптом стають чисто білими, потім все її волосся стає дибки, а тіло відривається від дивану, щоб злетіти на кілька дюймів у повітря. Гаррі стогне зі свого місця. - О, це просто чудово, у нас є Суперсайян Твайлайт у вітальні.

Це погано, дуже погано. Її перше чаклунство, мабуть, вивело її з себе, все, що я знаю, це те, що ми посеред багатоквартирного будинку з тисячею мешканців, і ми явно зв'язалися з силами, які не можемо контролювати. Звичайно, таке трапляється в серіалі час від часу, але цього разу немає Селестії, яка б прийшла і все виправила.

Червона куля починає випускати червоні іскри, підпалюючи кавовий столик під нею. Я простягаю руку, щоб доторкнутися до плеча Тесс, щоб спробувати витягнути її з вогню, але відсмикую руку назад, коли щось стрибає по дузі і жалить мене. Гаррі кричить, намагаючись донести своє повідомлення крізь постійно зростаючий

шум, що йде від червоної кулі. - РЕЙЧЕЛ, НЕ ЧІПАЙ ЇЇ, ВОНА МОЖЕ ПЕРЕТВОРИТИ ТЕБЕ НА КАКТУС!

З журнального столика, який тепер був повністю охоплений полум'ям, почав здійматися дим. Тим часом куля Тесс виросла до розміру баскетбольного м'яча і, здається, не збирається зупинятися. Я у відчаї озираюся навколо. - Ну ж бо, Рейчел, думай! Мені потрібно забрати звідси Твайлайт, але я не можу доторкнутися до її тіла, щоб не отримати шок. Хм, підняти все її тіло своєю магією я теж не можу, сумніваюся, що зможу підняти щось набагато більше баскетбольного м'яча...

Я моргаю від усвідомлення і озираюся на сяючу сферу смерті. Хм... Я озираюся на Тесс, її очі все ще білі. - Твайлайт ... Сподіваюся, ти не проти, якщо я вкраду твою червону кульку.

Я повертаюся до пекла і помічаю червону кулю в його центрі, і, на диво, бачу Тома, який повертається до мене. Він кричить. - Рейчел, давай, тобі треба забиратися звідси!

Я ігнорую його попередження, добре розуміючи, що не можу залишити сестру саму, поки кімната горить. Я стискаю зуби і відчуваю, що мої вуха закладає, коли я зосереджуюся на червоній сяючій штуці. Я відчуваю, як хапаю її і починаю магічно відтягувати від нас, мовчки молячись, щоб Твайлайт не спалахнула і не вбила мене за те, що я вкрала її яблуко.

Тесс, здається, не помічає, але я починаю думати, куди мені подіти цю штуку. Я бачу, що вона все ще росте, і з неї все ще сиплються вогняні іскри. Я помічаю вікно і цілюся в нього.

Том махає на мене руками. - Стій, вікно зачинене!

Я кричу у відповідь. - ВІДКРИЙ!

Том жестом показує вперед обома руками. - Там вогонь! І червона штука! Я не можу туди пройти!

- ВІДЧИНІ ВІКНО, ТОМЕ! - кричу я, одразу ж дивуючись своєму голосу. Він був набагато глибшим, ніж зазвичай, і сповненим влади. Це був не крик, а наказ, який треба було виконати.

Том дивиться на вікно і зосереджено висолоплює язика, через секунду я бачу слабке блакитне світіння і вікно відчиняється. Не гаючи часу, я викидаю червоний предмет у вікно. Коли він зникає з поля зору, я відчуваю, як він починає тремтіти і розпадається на частини. Я швидко випускаю його зі своїх магічних обіймів, бо майже впевнена, що він вибухне, якщо поруч не буде Твайлайт. Ми живемо на 20-му поверсі, сподіваюся, він вибухне до того, як впаде на землю, і...

Мої думки обриває сильний ударний звук, за яким сліднують звуки розбитих вікон і спрацьовування автомобільних сигналізацій. Я здригаюся, сподіваючись, що ніхто не постраждав.

Том плескає в долоні. - Я зробив це, я відкрив вікно! Ха-ха, я дійсно зробив магію!

Я озираюся на сестру, вона, здається, прийшла до тями і лежить на підлозі, потираючи лоб. - З тобою все гаразд, сестричко? Я знаю, що почала називати тебе Твайлайт, але

це було якесь лайно наступного рівня, яке ти щойно витворяла. Як ти себе відчуваєш?

Вона озирється навколо, потім помічає зламану ніжку столу і піднімає її за допомогою рогу. - Я відчуваюся добре, і, дивись, я навчилася левітації!

Я озирюся навколо, відчуваючи тепло на шкірі. - Так, чудово, і єдиним наслідком цього було підпалення половини вітальні.

Тесс випускає дрова зі своїх чар, озирючись навколо. - Я втратила контроль...

Я відступаю від зростаючого полум'я. - Ага. Виявляється, ти не тільки навчилася левітації, але й навчилася робити вогняну кулю смерті, яка підпалює будівлю.

Я саме планувала маршрут евакуації, коли з'являється Гаррі в касці пожежника і з двома вогнегасниками. Після швидкої роботи вогонь загасили, і він оглядає пошкодження. Я піднімаю брову. - Гаррі, де ти взяв каску пожежника?

Він знімає його. - Га? О, я знайшов його по дорозі. Подумав, що він стане в нагоді, адже я їхав гасити пожежу.

Я розгублено нахилию голову, але вирішую пропустити це повз вуха, у нас є важливіші справи. Звісно, пожежу загасили, але поліція, напевно, приїде з'ясовувати джерело цього гучного шуму, від якого б'ються шибки. Зазвичай я до цього ставлюся спокійно, я можу викрутитися з більшості ситуацій. Але я не впевнена, що зможу це зробити, коли мене вкриває анатомія поні.

Я потираю рукою підборіддя, розмірковуючи. - Гаррі, чи є шанс, що ми зможемо залягти на дно у тебе на деякий час?

Він заперечливо хитає головою. - Чуваче, я живу в підвалі своїх батьків. Не думаю, що вони будуть дуже раді появі чотирьох людей, особливо коли троє з них з рогами, і всі з хвостами...

Я дивлюся на Тома. - Те ж саме і з тобою, Томе? Ти живеш у маєтку своїх батьків, так? Вони знають про цю штуку з поні?

Том хмуриється. - Ні, їх не було вдома вдень, коли я відростив хвіст, але зараз вони точно будуть вдома. Я, мабуть, сам міг би прокрастися, але ми вчотирьох ніяк не зможемо там жити.

Тесс підходить, все ще вражена всією тією шкодою, яку вона заподіяла. - Боже, і це все через мене?

Гаррі штовхає її в плече. - Так, це ти. Ти намагалася штовхнути себе чи щось таке і накинулася на нас, як суперсайянка. Це, звісно, чудово, але тепер ми всі в повній халепі і нам нікуди сховатися.

- Тесс хмуриється і дивиться в підлогу, тихо промовляючи вибачення. Том кладе руку їй на плече. - Ну... ми не в повній задниці. Ми можемо кудись піти.

Я дивлюся на нього. - Ти ж казав, що ми не можемо користуватися твоїм будинком?

Він глибоко вдихає. - Ну так, не цей будинок, але в моєї сім'ї їх більше одного.

Гаррі заковчує очі. - Божевільний один відсоток.

Я сміюся. - Це чудово, Томе, ми можемо використати твій інший будинок! Де він, десь за містом? В одному з передмість Ванкувера?

Том, "американець", потирає шию. - Боюся, що трохи далі. Це в центрі Сіетла.

Я піднімаю брови, нам доведеться перетнути кордон. Це може виявитися непросто.

Тесс, яка була зайнята перевіркою того, чи може вона левітувати три речі одночасно, повертається до нас обличчям. - Це може спрацювати, забратися з цього міста прямо зараз, мабуть, на краще. Копи будуть шукати, що зчинило цей шум, і вони помітять, що в нашій кімнаті є сліди пожежі.

Я погоджуюся. - Сіетл, якщо ми поїдемо зараз, то доберемося туди до опівночі. Має бути приємна зміна темпу, сподіваюся, там буде менше вибухів.

Розділ 16: Залишаючи Північ.

Я озираюся, вітальня вкрита піною від вогнегасників і попелом. Том плескає мене по плечу. - Вибач за квартиру, але, принаймні, ніхто не постраждав.

Я посміхаюся. - Так, нам справді треба йти. Ти ж приїхав на машині, так?

Він киває. - Так, вона на задньому дворі. І бак повний.

Я озираюся і помічаю на підлозі невелику сумку, потім швидко підношу її до Тома і кидаю йому в руки. - Візьми з кухні щось перекусити і пляшки води. Я підготую Тесс і Гаррі.

Том йде на кухню, а я підходжу до Тесс, яка стоїть біля вікна і дивиться вниз на пошкодження, яких вона завдала. Майже кожне вікно в житловому комплексі розбите. Вона хитає головою. - Нам треба йти.

Я оглядаю вітальню. - Так, треба. Де Гаррі?

Тесс озирається. - Вона сказала, що хоче щось взяти, о, ось вона. - Я слідкую за її поглядом і бачу, як Гаррі йде до нас, запихаючи якусь коробку в рюкзак.

Він дивиться на нас. - Друзі, готові їхати? Це ж три години їзди, так?

Я заперечливо хитаю головою. - Не все так просто, нам треба перетнути кордон.

Тесс знижує плечима. - Ну і що? Це ж не нацистська Німеччина, це відкритий кордон і у нас є паспорти.

Я потираю чоло. - Тесс, ти давно дивилася в дзеркало? На кордоні перевіряють документи, нас ніколи не пропустять, якщо ми виглядатимемо так. У нас змінився колір очей і волосся, це, гадаю, вони пропустять, але ти бачила наші вуха?

Гаррі розгойдується на ногах. - Ви можете сховати вуха, якщо вдягнете шапку!

Я махаю на нього рукою. - Гаразд, це може пояснити вуха і навіть волосся, але ріг? Його не сховаєш, і якщо вони хоча б доторкнуться до нього, то зрозуміють, що він справжній.

Гаррі хмуриться, і його вуха опускаються набік. Тесс повільно киває. - Гаразд, гаразд, але якщо ми не можемо пройти через прикордонний перехід, то як ще ми можемо потрапити до Штатів?

Гаррі відповідає негайно. - Просто скористайся стежкою Лумчен.

Я нахиляю голову. - Що? Лумчен, як у лісі?

Він киває. - Так, на захід від міста, прямо на кордоні, знаходиться природний заповідник Лумчен. Ніхто не патрулює цю територію, ви можете буквально просто припаркувати машину і пішки перейти через кордон.

Тесс киває. - Це може спрацювати. Ти впевнений, що там ніхто не патрулює?

Гаррі пустотливо посміхається. - Повір мені, він відкритий.

Том повертається до кімнати, несучи невелику сумку, наповнену пляшками з водою та закусками. - Гаразд, друзі, ви готові? Не забудьте взяти свої паспорти. На щастя, я маю свій у машині.

Я хитаю головою. - Вони нам не знадобляться, Томе.

Він виглядає розгубленим. - Але ж ми перетинаємо кордон...

- Ми зробимо це пішки. Ми не хочемо, щоб нас бачили з цими рогами, тому ми просто підемо стежкою Лумчен і прокрадемося через кордон.

Том киває. - А-а-а, через Лумчен, як контрабандисти наркотиків! Гарна ідея.

- Нарко-контрабандисти користуються нею? Справді... - Тесс звужує очі і дивиться на Гаррі, який нервово посміхається.

Тесс хитає головою. - Неважливо, не має значення, ми використаємо її. Але якщо ми перейдемо кордон пішки, як ми доберемося до Сіетла? Нам потрібна машина.

Я показую великим пальцем на Гаррі. - Вона вміє водити. Я прикусила язика. - Вибач, він може водити. - Кляте рожеве волосся, воно збиває мене з пантелику.

Гаррі ігнорує цей проступок. - Звісно, але я думав, що вся причина, через яку ми пробиралися, була в тому, щоб не їхати через кордон?

Я киваю. - Так, через єдинорогів. У тебе немає рогу, Гаррі, ти можеш заховати вуха і просто проїхати. Заїдеш до лісу на американському боці, підбереш нас, і все готово!

Ми всі на хвилину презирнулися, потім Том кивнув. - Гаразд, давай зробимо це. Я взяв їжу, просто візьміть свої особисті речі і поїхали. Ми вже повинні були виїхати!

~~~~~

Ми взяли машину Тома і виїхали з міста так швидко, як тільки могли. Дорога до лісу не зайняла багато часу, і незабаром ми знайшли безлюдну ділянку дороги, де Гаррі нас висадив. Нам потрібно було пройти близько милі, перш ніж ми вийдемо на дорогу з американського боку. Ми підраховували, що поки ми дійдемо до неї пішки, Гаррі вже буде там і чекатиме на нас з машиною.

Я йду поруч з Томом, усвідомлюючи, що ми всі троє йдемо, піднявши щиколотки над землею. Дивно, цікаво, як довго це триває. У будь-якому разі, принаймні, я проводжу ніч з Томом. Я завжди хотіла це зробити, хоча не впевнена, що "пробиратися через кордон" - це те, про що я мріяла.

- Про що ти думаєш, Рейчел? - Том дивиться на мене скося і посміхається.

Я червонію, дякуючи, що він, напевно, не бачить цього в цій темряві. - О, ти знаєш... про всяке.

Том крутить пасмо свого фіолетового волосся навколо пальця. - Ви з Гаррі... гм...?

Я змушую себе розсміятися. - Що? Ні, ні, звісно, ні. Він просто друг. Один дуже, дуже дивний друг.

Том сміється разом зі мною. - Гаррі має свою чарівність, це точно.

Я киваю. - Так, він дуже добре справляється з цими змінами.

Том чухає голову. - Я, власне, хотів запитати тебе про дещо, Рейчел. Тобі ж подобаються всі ці зміни, чи не так?

Я зупиняюся. - Що? З чого ти це взяв?

Він по-овечому посміхається. - Та годі тобі. Ти виставляєш напоказ свій хвіст, намагаєшся використовувати свій ріг і робиш мені компліменти щодо моїх нових вух, хвоста і кольору волосся. Ти ніколи не робила мені компліментів, коли я був людиною. Наче я тобі подобаюся лише тепер, коли я наполовину поні.

Я червонію, намагаючись загладити свою провину. - Ні, Томе, ти все неправильно зрозумів. Зараз ти гарно виглядаєш, але насправді я кохала тебе, коли ти був людиною! - Я зупиняюся на секунду, чекаю... бляха.

Я чую, як Тесс вибухає сміхом за кілька футів перед нами, а Том лише піднімає брови. - Ох... Я цього не знав. Ти мені

лестиш, Рейчел. Хоча, гадаю, це пояснює всі ті походи до мого столу на роботі.

Я просто розгубилася. - Я не це мала на увазі. А я мала... Я просто не хотіла... казати це.

Том хіхікає. - Ти вмієш добирати слова.

Я так сильно червонію, що, здається, мої щоки палахкотять. - Слухай, ми можемо змінити тему?

Том хіхікає. - Звичайно, Рейчел. Я хотів запитати тебе про ще дещо.

Ми виходимо на стежку з густих дерев, тож мусимо йти по одному. Я прошу Тома йти попереду мене. - Питай, Том.

Я йду за ним, а він говорить. - Коли я дивився ці серії про поні, я замислився. Розумієш, я бачив ці сни, так?

Я майже не слухаю його, йдучи прямо за Томом - це або найкраще рішення, яке я коли-небудь приймала, або найгірше. Все, що я знаю, це те, що я повністю загубилася у граціозному "свисті" прекрасного хвоста Тома прямо переді мною. Я маю на увазі, що мені не раз доводилося задивлятися на симпатичні сідниці, але коли до цього додається ще й такий хвіст, о Боже, це як...

БАБАХ

Моя нога за щось зачепилася, і я голосно падаю на землю, вибиваючи з себе все повітря. Я лаюся собі під ніс. Так, ось що я отримала за те, що не дивилася, куди йду.

Том сміється і простягає руку, щоб допомогти мені піднятися. Я хапаюся за неї, коли Тесс озирається на нас, - Ви двоє, припиніть дуркувати.

Том відмахується від неї. - Гей, твоя сестра впала, вона не навмисно.

Я відмахуюсь. - Так, вибач, тут дуже темно. Треба було взяти маленькі ліхтарики чи щось таке.

Том посміхається. - Що, немає заклинання для світла? Люмос?

Я грайливо штовхаю його в плече. - Ти думаєш про Гаррі Поттера, дурню!

Том заочує очі. - Ну добре, а яке закляття поні використовують для світла?

Я намагаюся думати, переступаючи через колючі кущі, але відволікаюся на те, що мені стає незручно в білизні. Я відганяю думку. - Я не впевнена, Томе, я знаю, що у них є така штука, але я не думаю, що коли-небудь описувалося, як вона працює.

Тесс, вочевидь, підслухавши нашу розмову, озивається. - Нам справді доведеться розібратися з цим, як і з усіма іншими заклинаннями, які вони використовують.

Том погоджується. - Так, це було б дуже круто.

Тесс хитає головою. - Це не те, що я маю на увазі, звичайно, це може бути "весело", але це щось більше. Я майже впевнена, що це наша єдина надія на те, що ми коли-небудь знову станемо нормальними людьми. Якщо

ми хочемо повернутися назад, нам знадобляться серйозні чари.

Том насупився. - Стривай, я думав, що це тимчасово? Ти маєш на увазі, що нам потрібна магія, щоб повернутися назад, інакше ми застрягнемо так назавжди?

Я намагаюся пояснити йому м'якше. - Ну, не зовсім, ми не залишимося такими назавжди. - Я показую на наші вуха і хвіст. - Все зміниться.

Том примружується. - Тобто...?

Тесс переходить до справи. - Буде гірше, Томе, набагато гірше. Я провела кілька тестів ДНК перед тим, як ти прийшов сюди, і я впевнена, що ми йдемо до кінця.

Він зупинився. - Йдемо до кінця? Ти ж не хочеш сказати...

Тесс відповідає так, ніби це найочевидніша і найнудніша річ у світі. - Ми будемо поні, Томе. Менш ніж за два дні ти будеш досконалим клоном Реріті з шоу.

Том залишається застиглим, дивлячись прямо перед собою. Я кладу руку йому на плече. - Гей, принаймні ти все ще можеш робити свою роботу. Реріті чудово розбирається в моді, а ти займаєшся цифровим дизайном, у тебе все вийде. Крім того, ти будеш з нами, ми будемо однією великою щасливою групою поні.

Він подивився на мене. - Ти що, бляха, знущаєшся з мене? Рейчел, мені байдужа моя робота, і я радий, що я з вами, але як же мої батьки? Я що, маю з'явитися одного дня і сказати. - Привіт, мамо і тату, ваш син тепер білий

мультяшний кінь, але не хвилюйтеся, у НЕЇ є друзі!. - Він зітхає і потирає чоло.

Я намагаюся його підбадьорити. - Ми це виправимо. Тесс працює безперервно, намагаючись знайти спосіб повернути все назад.

Тесс сміється. - Так, я працювала, але правда в тому, що Рейчел поки що зробила найбільше. Наука не зможе повернути нас назад, але магія, можливо, зможе. Я маю на увазі, якщо ми можемо робити левітацію, ми, ймовірно, можемо зробити набагато більше, ніж це. Особливо, якщо шоу було точним...

- Я згоден з Тесс, шоу досі показувало правдиві речі. Нам просто потрібно знайти книгу або щось, що пояснює всю магію, яка використовується в шоу. - Я примружуюся, дивлячись уперед, і думаю, що можу розгледіти дорогу попереду.

Тесс зітхає. - Шкода, що ми щойно виїхали з Канади. Шоу було зроблено у Ванкувері, весь матеріал для нього там.

- Не обов'язково. - Том чухає голову. - У Сіетлі є одна стара книгарня. Більше схожа на бутік. Я заходив туди рік тому, власник збирає і продає оригінальні манускрипти з усіляких телешоу. У нього кілька сотень предметів, я пам'ятаю, що бачив оригінальну "шоу-біблію" з "Лабораторії Декстера", "Фінеаса і Ферба", "Гравіті Фолз", серед інших. Смутно пригадую деякі речі з MLP. Хоча ці оригінальні документи коштують абсурдну суму.

Ми з Тесс обмінюємося поглядами і починаємо обговорювати це питання, як це можуть робити лише близькі брати і сестри.

- Ми могли б... - почала Тесс.

Але я перебила її. - Хіба це не...

- Гаразд, а як інакше?

- Так, але ненадовго?

- Але як...

- Це не буде важко.

- А як же...

- Ми швидко.

- Люди побачать.

- Зараз ніч.

- Чекай, вночі?!

- Потрібна машина, а як інакше?

- А як щодо...

- Руками.

- Бляха.

- Ммм.

- Хмм...

- Нормально?

- Нормально.

Ми припиняємо дебати і повертаємося до прогулянки. Том залишається стояти там, де стояв. - То ти збираєшся мені це пояснити чи...?

Я озираюся через плече і перекладаю йому стенограму розмови. - Ми збираємося вдертися в той магазин і позичити все, що у них є на MLP. Я не в захваті від ідеї крадіжки, але Тесс навела вагомні аргументи. Нам потрібна будь-яка допомога, щоб виправити цей безлад, тому нам потрібно все, що у них є. І зробити це треба сьогодні, бо ми ще можемо керувати машинами, а завтра, можливо, не зможемо зійти за людей.

Том повільно киває. - Гадаю, це має сенс?

Ми виходимо на ґрунтову дорогу. - А де ж Гаррі?

БІП БІП

Звук лунає з машини, що стоїть за 10 футів від нас і зупинилася на узбіччі. Секундою пізніше в ньому вмикаються фари, і ми бачимо масу рожевого волосся, що стирчить з вікна. - Друзі. Ласкаво просимо у Сполучені Штати!

~~~~~

Ми прибуваємо до Сіетла через дві години, вже близько опівночі, коли їдемо в центр міста до старої книгарні. Том паркує машину через дорогу, і ми починаємо роздивлятися місцевість навколо.

Тесс кусає губу. - Боже, ці вулиці дуже освітлені.

Я заочую очі. - Так, це ж місто.

Тесс штовхає мене в плече. - Дуже смішно, як ми туди вломимось, коли все освітлено, як на Різдво?

Я чухаю одне зі своїх комічно великих вух. - Хороше питання. Якщо ми розоб'ємо вікно, люди напевно почують шум, не кажучи вже про те, що вони побачать нас там.

Тесс киває. - Це не швидкий наскок, нам потрібен час, щоб знайти потрібну книгу, якщо вона взагалі там є.

- О, вона там. - Гаррі каже по суті.

Я піднімаю на нього брову, але вирішую не коментувати. Я озираюся на вітрину магазину. - Я не бачу іншого способу потрапити всередину, окрім вікна...

Том заговорив. - Будівля має напівкруглі арки і динамічність зовнішнього простору, тому можна сказати, що ця будівля належить до романської архітектури Річардсона. Хоча вона дещо конфліктує зі стилем високої вікторіанської готики будівлі, що стоїть поруч...

Я дивлюся на нього порожнім поглядом. - Дякую за це?

Він повертається до мене. - Це означає, що вона була побудована до 1920 року, і двері не виглядають так, ніби їх замінювали. Напевно, на них старомодний замок.

Тесс підбадьорюється. - Охоронні замки громіздкі та механічні. Ми могли б використати нашу магію, щоб легко їх відчинити.

Я поплескала Тома по спині. - Чудово! Тож ми підходимо, недбало відмикаємо двері за допомогою магії і просто заходимо.

Том хіхікає. - Воістину найкращий спосіб робити незаконні речі: "Просто поведься так, ніби ти маєш робити те, що робиш". Усі ззовні магазину подумують, що ми там працюємо абощо.

Я оглядаю нашу групу і починаю планувати дії. - Гаррі... ти залишишся тут, у машині.

Гаррі притискає вуха. - Але я хочу піти з вами, друзі!

Том піднімає руку. - Гей, якщо вона хоче піти, я можу залишитися, правда...

Тесс хитає головою. - Том, ти єдиний, хто знає магазин і знає, що там продають, ти нам потрібен там. Ми з братом повинні піти, тому що нам знадобиться магія, щоб потрапити всередину. Але нам потрібен хтось, хто залишиться в машині, тож ти залишишся, Гаррі. Будеш нашим водієм для втечі.

Я киваю. - Вибач, Гаррі.

Гаррі хмуриться, і його губи тремтять. - Але я дуже хотів піти, я навіть дістав своє спеціальне спорядження для нічних операцій. - Він повертається і хапає щось, потім повертається і показує нам чорний нічний костюм, пару рацій (вони ж - двосторонні радіостанції) і кілька ліхтариків.

Ми всі на мить витріщаємося, Том нахиляє голову. - Де ти їх тримала...

Я витріщаюся на предмети. - Так, серйозно, Пінкі...

- Гаррі. - Тесс поправляє мене.

Я продовжую. - Де ти, в біса, це взяв?

Гаррі показує на речі. - Що, це? Я їх приніс.

Тесс примружується. - Я весь цей час сиділа поруч з тобою. Я ніколи не бачила їх раніше.

Гаррі розгублено дивиться на нас. - Друзі, в чому справа, я взяв їх і вони чекали тут...

- МИ ВСЕРЕДЕНІ АВТОМОБІЛЯ, ГАРРІ! Звідки ти їх взяв!? - кричить Тесс.

Гаррі на мить витріщився на неї і моргнув. - Вони були у мене?

Тесс піднімає обидві руки. - Забудь, неважливо. - Вона робить кілька глибоких вдихів. - Дякую за спорядження, Гаррі. Ліхтарики будуть дуже корисними, і ми зможемо підтримувати з тобою зв'язок за допомогою рацій.

Ще раз прокрутивши план у голові, я відчиняю дверцята і виходжу, а потім ледь не падаю на місці. Хапаюся за дверцята машини, щоб втриматися, і лаюся собі під ніс. Том оглядає мене. - Ти в порядку, Рейчел?

Я киваю і переставляю ноги. Внизу щось не так. Я сиджу вже дві години, але, чорт забирай, моїм ногам дуже тісно в цих туфлях. Як і раніше, я мушу ходити "на носочках", але зараз це відчувається по-іншому. Та пофіг, ми в середині незаконного проникнення, немає часу турбуватися про судоми ніг. - Я в порядку, Томе, давай рухатися далі.

Тесс приєднується до нас з Томом і переходить вулицю, і я не можу не помітити, що вона також трохи спотикається, коли йде. Так чи інакше, ми досягаємо вітрини магазину і заглядаємо у вітрину. - Гаразд, Тесс, ти була права, це схоже на старий замок, давай, відкривай.

Том розвертається і стоїть на сторожі, Тесс дивиться на мене. - Я? Я думала, це ти будеш відкривати.

Я показую на себе. - Що? Я? Ти ж знаєш, як працює замок.

Тесс жестом показує на двері. - Чувак, це просто старомодний замок, просто посунь механізм. Ти ж тут чаклуєш, відкривай.

- Це я чаклую? А хто підпалив вітальню, міс?

Тесс заочує очі. - Я чаклувала лише над тими речами, які могла бачити. Цей замок знаходиться всередині дверей, ти краще за мене в цьому розбираєшся.

Том стогне. - Так, будь ласка, просто візьми весь час у світі. Не те, щоб ми тут були дуже вразливі чи щось таке...

Я штовхаю сестру вбік, дивлюся вниз на замок і заплющую очі. Треба подумати про внутрішню частину дверей... знайти засувку... і...

Клац!

Я розплющую очі і штовхаю двері. О, це було легше, ніж я думала. - Гаразд, пішли. Томе, де вони зберігають сценарії та нотатки до шоу?

Тесс заходить до крамниці, а потім озирається на дверну раму. - З цих дверей йде дріт...

Я проходжу повз неї. - І що? Якщо була сигналізація, то вона не спрацювала.

Тесс хмуриться. - А якщо це беззвучна сигналізація? Треба було вимкнути світло, перш ніж відчиняти двері...

Я піднімаю брови. - Беззвучна сигналізація? Облиш, Тесс, таке буває тільки в кіно.

Том знизує плечима і заходить до магазину. - Ці речі коштують тисячі доларів, беззвучна сигналізація мене не здивує. Що ж, вже пізно про це турбуватися, давай просто поквапимосся. Перевірте спочатку задню частину, я думаю, що всі оригінали сценаріїв зберігалися там у футлярі.

Ми пробираємося до задньої частини магазину, і тут рація в моїй кишені пищить. - Друзі, ви вже зайшли всередину? Прийом.

Я заочую очі, звісно, Гаррі збирається грати в гру "Прийом", оскільки ми використовуємо рації. - Так, ми всі всередині. Будь наготові, Тесс хвилюється, що ми могли наштовхнутися на якусь безшумну сигналізацію. Прийом.

Тесс здригається, коли я вимовляю її ім'я. - Серйозно, брате, ти використовуєш найнебезпечнішу, відкриту форму спілкування, відому людині, і говориш про незаконну діяльність. Не використовуй моє справжнє ім'я!

Я прицмокую язиком. - Я знаю, я не використовую справжні імена. Ось чому я не сказала Твайлайт, я сказала Тесс!

Вона хитає головою. - Дуже смішно. Але я серйозно, не давай поліції жодних зачіпок.

- Гаразд. - Я знову беру радіо. - Пінкі, використовуй імена поні на радіо, будь ласка. Прийом.

- Ууу, звучить весело! Можна я буду Пінкі!? Прийом.

Я почервоніла. - Так, я вже сказала... тьху, Пінкі, будь ласка, будь обережним. Кінець зв'язку.

Тесс каже за моєю спиною. - Як багато зошитів...

Я повертаюся до неї і бачу цілу стіну за скляною вітриною. Усередині шафи були десятки, якщо не сотні зошитів і папок, під кожним з яких була етикетка, що пояснювала, звідки вони. Ціни теж були вказані, і вони були недешеві. Том повільно киває головою. - Клята річ не в алфавітному порядку. - Кожен просто обирає ряд і починає шукати.

Минає хвилина-друга, і ми продовжуємо обходити ряди в пошуках чогось, пов'язаного з поні. Я саме проходжу повз оригінальний сценарій "Самурая Джека", коли по радіо лунає схвилюваний голос. - Вишні та Ягоди! Я бачу Вишні та Ягоди! Прийом!

Я повністю ігнорую її нісенітницю, і Тесс дивиться в мій бік. - Що це було?

Я хитаю головою, все ще дивлячись на книги за шафою. - Зовсім нічого, Пінкі - це просто Пінкі, яка марить про те, що помітила якісь фрукти чи щось подібне.

Через кілька секунд Том заговорив. - Хто така Лорен Фауст? - Я дивлюся на нього і бачу, що він вказує на товсту папку з трьома кільцями.

Я підбігаю до неї, щоб краще роздивитися. Вона вкрита цінниками та наліпками "Автентичний оригінал". Однак прямо в центрі обкладинки знаходиться оригінальна етикетка: "MLP:FiM ORIGINAL SHOW BIBLE, by Lauren Faust". Мої очі широко розплющуються, і я поплескую Тома по спині. - Ти знайшов її, Томе, тепер ми просто повинні взяти її і піти.

- Це оргскло, схоже, єдиний спосіб відчинити його - це розблокувати збоку, але... - Вона підходить, щоб перевірити замок. - Чорт, це замок безпеки Abloy.

Том піднімає брови. - Це погано?

Вона кусає губу і оглядає кейс. - Такі ставлять на банкомати та сейфи, вони неймовірно складні, щоб відлякати злодіїв. Їх не можна зламати силою.

Я зітхаю. - Схоже, ми зробимо це по-старому, грубою силою. - Я піднімаю ногу, щоб вибити скло, але короткий спалах синього світла в кімнаті змушує мене зупинитися. Ось він знову, цього разу за ним слідує червоний. Я розвертаюся, щоб подивитися на фасад магазину, і бачу дві поліцейські машини посеред вулиці, їхні червоні та сині мигалки блимають.

Моя рація вмикається. - Шайнінг Армор! Вони зупинилися! Вони виходять з машин, вам усім треба забиратися звідти! Прийом!

Тесс повертається до мене. - Ти дістань книгу, а я затримаю копів. - Вона тікає, а я опиняюся обличчям до скляної вітрини. Я штовхаю її так, ніби це футбольний м'яч, але це був слабкий удар, і скло навіть не зрушилося з

місця. Це дивно, зазвичай у мене досить сильний удар. Я спробувала ще раз, але не можу отримати такої сили. Що, в біса, не так з моєю ногою?

Тесс підбігає до входу в магазин і за допомогою клаксона опускає всі віконниці, потім клацає засувом на входних дверях і вимикає світло. Вона озирвається на нас. - Це дасть нам трохи часу, ви вже взяли книгу?

Я стукаю себе по голові, думаю, думаю, думаю,... як мені це переломити... Я щось усвідомлюю і стогну, не бажаючи визнавати, що так буде краще, але знаю, що так буде. Я опускаюся на четвереньки і рухаюся так, щоб вітрина залишилася позаду. Том дивиться на мене. - Рейчел, що ти в біса робиш?

- Думаю, як поні. - Я відкидаю ноги назад і б'ю ногою по склу, імітуючи Ей-Джей, яка б'є по дереву. Шум оглушливий, і вітрина дає тріщину, але не розбивається.

Тесс кричить з іншого кінця магазину. - Господи, ти можеш стукати голосніше, я думаю, що Техас щойно почув тебе.

За секунду на її голос відповідає поліція, яка грюкає у двері. - Відчиняйте, ми знаємо, що ви там!

Я знову б'ю ногою по склу, з'являється ще одна маленька тріщина, але цього недостатньо. Це кляті туфлі! Вони неправильно сидять і пом'якшують силу мого удару. Я починаю їх розв'язувати, а Том дивиться на мене. - Рейчел, що ти робиш? Ти ж не серйозно, коли б'єш скло босоніж, то можеш зламати ногу.

- А, так... про це... - Я роззуваюся і дивлюся на свої ноги, точніше, на копита. Вони темно-сині, з пучками білого хутра, що вкривають верхівки. Вони виглядають абсолютно чужими для мене, але, принаймні, у мене все ще є руки.

Том хникає. - Це...

Я прикушую языка. - Про це потурбуємось пізніше, Томе. - Я повертаюся на місце і випробовую свою нову анатомію поні, щосили штовхаючи вітрину.

ХРЯСЬ

Мої копита пробивають наскрізь, і звук пластику, що розколюється навпіл, разноситься луною по всій крамниці. Я висмикую копита, швидко дякую їм за їхні зусилля, а потім підводжуся, щоб побачити, як Том хапає папку і гукає Тесс. - Ми зробили це, рушаймо!

Радіо знову кричить. - Вони вивозять один з тих поліцейських таранів! Тут навіть вантажівка з новинами, вони все це знімають! Вам, друзі, серйозно треба забиратися звідти. Прийом!

Тесс підходить до мене і вихоплює рацію з моєї руки. - Пінкі, вони всі на фронті? Чи безпечно нам виходити через задні двері?

Ми втрюх чекаємо на відповідь, але ніхто не відповідає. Прочекавши добрих 15 секунд, я сміюся сама до себе, розуміючи, що Пінкі чекає, поки ми закінчимо речення. Я забираю рацію у Тесс, щоб закінчити. - Прийом.

Пінкі негайно відповідає. - Твайлайт, я думаю, що вони всі на вході, там лише четверо копів, і один з них розмовляє з дикторкою, а троє інших піднімають таран для дверей. У вас мало часу, прийом!

Ми нишпоримо всередині, шукаючи будь-який вихід ззаду. Ми знаходимо один, але це товсті сталеві двері з табличкою "НЕ ВИХІД" і величезним висячим замком, що утримує їх зачиненими. Я опускаюся на четвереньки, помічаючи, що мої труси знову стали тісними. Не звертаючи уваги на це, я б'ю в двері, але сталь просто поглинає удар. Тесс дивиться на мене. - Рейчел... у тебе копита.

Я відходжу назад, а Том поплескує Тесс по плечу. - Так, буває. Але це гарно виглядає, подивись на контраст білого на синьому, непогано.

Тесс дивиться на Тома, який прочищає горло. - Тож... є ідеї, як пройти крізь ці двері? Не думаю, що стусани Рейчел цього разу спрацюють.

Тесс дивиться на замок, потім використовує свій ріг, щоб спробувати зірвати його. Ланцюг голосно дзвенить, але замок навіть не зрушає з місця. Я приєднуюся до неї, використовуючи свою магію, щоб потягнути за замок, і ми намагаємося просто зірвати його з петель. Ми напружуємося кілька секунд, але потім обидві відпускаємо, цей план явно йде в нікуди швидко.

Ми чуємо, як до входних дверей приставляють таран, і Том трохи нервує, побачивши нашу невдачу. - А ти не можеш відімкнути її, як входні двері?

Я хитаю головою. - Не такий замок, Томе.

Вхідні двері трясуться, а дверна рама тріскається від удару тарана. Том хапає радіо. - Пінкі, це... Реріті. Ти можеш спробувати затримати поліцію хоча б на хвилину? Прийом.

Я думаю вголос. - Гаразд, я не можу вибити двері, і ми не можемо відімкнути їх або використати телекінез. Ми, мабуть, пропали, це всі заклинання, які ми знаємо.

Тесс потирає лоба. - Це не зовсім так.

Я розумію хід її думок і піднімаю руки. - Ні, Тесс, це жахлива ідея.

Її ріг починає світитися. - Вам усім, мабуть, варто відійти.

~~~~~

З точки зору Гаррі.

Чекати в машині - це відстій. Те, що я не єдиноріг, означає, що я маю сидіти і спостерігати за всім? Ба, відстійний соус, ось що це за план. Ну, принаймні, я сиджу в першому ряду і бачу, як поліція виламує двері, я ніколи такого не бачив. Я не знаю, чому вони все ще всередині, я попередив їх п'ять хвилин тому, коли побачив червоні та сині поліцейські мигалки - вишні та ягоди - миготіли на горизонті. Тьху.

Рація вмикається, лунає голос Тома. - Пінкі, це... Реріті. Ти можеш спробувати затримати поліцію хоча б на хвилину? Прийом.

Я піднімаю голову і зітхаю. Я з усіх сил намагаюся сховатися від поліції, а тепер вони хочуть, щоб я пішов їм назустріч? Гм, ну добре. Нехай ніхто не говорить, що Пінкі ніколи нічого не робила для своїх друзів.

Я відчиняю двері і йду назустріч копам. Їхній капітан зайнятий розмовою з репортером, тому я підходжу досить близько, перш ніж...

- Агов!!! - Один з копів, що тримав таран, обертається, щоб крикнути на мене. - Пані! Вам не можна тут ходити! Поверніться до своєї машини.

Я потряс кулаком. - Кого ти назвав леді, ти, леді!

Поліцейський каже іншим офіцерам зачекати секунду, потім повертається до мене обличчям. - Послухайте, жінко, це місце злочину, якщо ви не підете, я заарештую вас за перешкоджання...

>>>БАБАХ<<<

Кожне вікно в магазині вибухає гігантським червоним спалахом, і ми з копом падаємо на землю, щоб уникнути розлітаючих осколків. - А-а-а-а-а!!! - кричу я, помічаючи, що й справді говорю, як дівчинка. - Я йду, я йду!!! Бувай!!!

Я починаю бігти назад до машини і чую, як поліцейський запитує, чи все гаразд. Оператор новин кричить від хвилювання. - О, Боже, я зняв весь цей вибух на плівку!!!

Я повертаюся до машини і заводжу двигун, вирішивши поїхати на ріг 5-ої авеню і Ленори. Тільки-но я туди доїхав,

я почув, як увімкнулася рація, і Шайнінг закричав. - Пінкі! Ми вибралися! Ти можеш дістатися до рогу... гм... 5-ої авеню і Ленори!?!

Я хитаю головою і опускаю вікно. Шайнінг менш ніж за п'ять футів від мене, я висую голову у вікно і кричу йому. - Гей, ти забув сказати "прийом"!

~~~~~

З точки зору Рейчел.

Дорога до квартири Тома не зайняла багато часу, і, на щастя, поліція не переслідувала нас по дорозі сюди. Коли ми входимо, я дивлюся на високі стелі та мармурові колони. - Чорт, гарне житло, Томе. Це місце є визначенням розкішного.

Гаррі ходить навколо з широко розплющеними очима. - Це місце дивовижне. Я навіть не знав, що продають люстри для будинків, я думав, що вони тільки для готелів!

Тесс озирається. - Коли приїдуть твої батьки?

Том кладе Біблію на стіл. - Дякую, друзі, і вибач, Тесс, поняття не маю. Вони не часто тут бувають, але вони почнуть цікавитися, де я. Напевно, я їм подзвоню і скажу. Напевно, мені варто подзвонити їм і сказати, що зі мною все гаразд.

Я хитаю головою. - Не дзвони, напиши смс. Твій голос звучить інакше, Томе.

Том піднімає брову, кажучи. - Як на мене, звучить нормально.

Я знизую плечима, не бажаючи визнавати, як я можу це помітити, адже я роками мріяла про його голос. На перший погляд він звучить так само, але коли я замислююся над цим, то можу сказати, що він звучить трохи більш жіночно, ніж мав би.

Тесс на мить постукує себе по підборіддю. - Ну, твої голосові зв'язки, ймовірно, змінюються, але це не пояснює, чому ми...

- БОЖЕ МІЙ, У ВАС Є БАР! - Гаррі несамовито кричить з іншого боку кухні.

Том ретельно добирає слова. - Так, пригощайся... ОДИН напій. - Він дивиться на нас із сестрою. - Вам що-небудь принести?

Перш ніж я встигаю відповісти, я чую, як Гаррі гукає з іншого кінця кімнати. - Гаразд, гаразд, хто хоче випити, підходьте до бару Пінкі.

Я закочую очі. - Гаррі, ми більше не користуємося раціями. Ти можеш перестати використовувати це ім'я, просто... - Я обриваю себе, бо бачу Гаррі за барною стійкою. Вона полірує склянку, одягнена в білу сорочку і чорний барменський жилет. Я вказую на її вбрання. - І зніми це! Те, що він був за барною стійкою, не означає, що ти повинна

його вдягати, батько Тома, мабуть, не хоче, щоб люди носили його речі.

Том нахилиється і шепоче мені. - Це не мого тата, я ніколи в житті такого не бачив.

У мене почервоніло обличчя. - Пінкі... просто дай мені склянку віскі. Односолодове, без льоду.

Том киває. - А мені банановий дайкірі.

Я штовхаю його в плече. - Це дуже дівчачий напій, чувак.

Він лише знизує плечима. За мить я чую, як Тесс вигукує. - Мені, будь ласка, імбирний ель, дякую.

Я сміюся над її небажанням пити, а за мить повертаю свій скотч до столу, на якому лежить вкрадена біблія шоу.

Я вже збираюся відкрити її і почати шукати заклинання, коли бачу, як Том вмикає телевізор. Він налаштований на CNN, а вгорі екрану - "Останні новини". Я починаю потягувати свій скотч, коли бачу заголовок: ВИБУХ У ЦЕНТРИ СІЕТЛА. ТЕРОРИСТИЧНА АТАКА!?!

Тесс хитає головою. - Занадто багато сенсацій?

Пінкі, або Гаррі (я вже не впевнена, хто він/вона) сідає за стіл. - Зроби голосніше! Цікаво, чи зняли мене на камеру!

Том кидає пульт Пінкі і починає потягувати свій дайкірі. Через секунду він робить паузу і додає. - Якщо мої батьки побачать мене в новинах, то мені кінець. - Він продовжує пити, і через кілька секунд його склянка порожня, а сам він сідає поруч зі мною.

Я дивлюся на Тома і посміхаюся. - П'єш алкоголь? Це не дуже схоже на леді.

Том піднімає брову. - Дякую... Чи вибач?

Я тихо сміюся і нахиляюся, щоб почухати себе між ногами. По телевізору вмикають звук, і репортер починає говорити про те, що у них немає підозрюваних, оскільки вибух знищив усі докази, які вони сподівалися зібрати. Репортер говорить ще щось, але я не слухаю його, я прокручую в пам'яті відчуття, які я відчула, коли почухала себе між ногами. Я повільно опускаю іншу руку вниз і обмацую себе через штани, підтверджуючи, що щось дуже, дуже не так. Я підводжуся. - Вибачте... ванна кімната.

Пінкі стежить за мною, коли я встаю і йду геть. Але я просто йду прямо до ванної кімнати і, опинившись всередині, вмикаю світло і скидаю штани. Я вже знаю, що я там знайду, але все одно скиглю, коли бачу їх. У мене між ногами висить пара м'ячів, а прямо над ними - пухнаста оболонка. Я притуляюся до стіни і якусь мить дивлюся на своє відображення. Гадаю, що самі по собі вони виглядають непогано, але я не повинна була їх мати! Це цілковитий абсурд. Я простягаю руку вниз і повільно відсуваю їх убік, щоб перевірити, чи не зникла моя жіноча щілина. Ні, вона повністю зникла, схоже, я на 100% чоловік. Я нервово сміюся про себе, думаючи. - Це відстій, я навіть не змогла використати свій подарунок на день народження.

Ну, не те, щоб це мало значення, я думаю. У мене завжди є своя власна версія цього. Я повільно хитаю головою і

тикаю в хутряний чохол. Поеднання цього відчуття з моїми попередніми думками, здається, щось запускає, і я відчуваю і бачу, як мій новий орган виростає з його основи. Мої очі широко розплющуються. - О ні, ні, ні, зупинись!

Він не реагує на мої усні команди і стає більшим, я починаю лякатися і затуляю його рукою, щоб спробувати зупинити. Коли це не спрацьовує, я хапаю його обома руками і намагаюся заштовхати назад у себе. Якщо подумати, то це погана ідея. Те, що раніше було лише маленьким наростом, тепер перетворилося на повністю ерегований кінський член. Я заплющую очі і відвертаюся, раптом дуже добре усвідомлюючи дивне відчуття, яке викликає цей орган, коли я повертаю своє тіло. Було б досить погано, якби це був звичайний людський член, але член розміром з поні? Це абсурд, як мені від цього позбутися? Що робили хлопці? Думали про бейсбол? Холодний душ?

Я вирішую зробити і те, і інше, стрибаю під душ, перераховуючи гравців моєї улюбленої бейсбольної команди. Вода абсолютно крижана, але після того, як я закінчую перераховувати 15 гравців, я дивлюся на себе і бачу, як моє чоловіче гідність стискається назад і ховається в свою пухнасту оболонку. Я зітхаю з полегшенням і виходжу з душу, щоб витертися, дуже обережно, щоб не торкатися цієї частини тіла. Витирання нагадує мені, що в мене є копита, але в світлі останніх подій вони не здаються таким вже божевільним доповненням до мого тіла.

Я закінчую сушитися і знову одягаюся, потім відчиняю двері, щоб зіткнутися віч-на-віч з Гаррі, який притулився до

протилежної стіни. Вона чекала на мене весь цей час? Я нервово посміхаюся. - О, привіт... Пінкі.

Вона нічого не каже, але жестами показує на мою промежину, потім на мої очі і допитливо піднімає брови.

Я намагаюся прикинутися дурепою. - Що?

Вона піднімає брови ще вище. - Ну?

Я усвідомлюю, що я, очевидно, звертався до неї як до "вона" в моїй голові. Я знаю, що не тільки в мене сьогодні буде сюрприз у штанях, тож гадаю, що вона заслуговує на те, щоб знати заздалегідь, що з нею станеться. Я зітхаю і повільно киваю. - Так. Це... так.

На моє повне здивування, вона широко посміхається. - Так! Це буде весело!

У мене відкривається рот. - Весело?! Гаррі, ти з'їхав з глузду.

Вона заочує очі. - Тесс працює над тим, щоб знайти закляття, яке змінить нас усіх назад, так? Тож це все тимчасово. Тоді це круто, це буде відкриттям, щоб побачити, як воно з іншого боку.

Я хитаю головою. - Ні, це не так, це огидно.

Вона піднімає брову. - О? То ти вже спробував?

- Що?

Вона посміхається. - Ну, знаєш, спробував.

Я роблю крок назад. - Що? Ні, Господи, чувак, годі, Пінкі.

Вона хитає головою. - Не відкладай спробувати, Рейчел, у тебе може скоро не залишитися рук. А коли їх не стане, то, якщо захочеш спробувати, попроси Тома або мене...

Я заплющую очі. - Будь ласка, не закінчуй це речення, Пінкі.

Вона знизує плечима, потім хапає свої штани і трохи витягує їх назовні, дивлячись на себе зверху вниз. - Оооо, я точно стаю меншою... Вже недовго залишилося. Що ж, приємно було поспілкуватися, Рейчел, я піду до своєї спальні, роздягнуся і буду спостерігати, як все це відбувається по частинах. Така можливість випадає раз у житті!

Вона біжить по коридору, наспівуючи пісню "Я відчуваю себе жінкою". Я просто стою і хвилину хитаю головою. Потім повз мене проходить Тесс, яка йшла до ванної кімнати. - Привіт, Рейчел, ось ти де. Вже пізно, тому ми вирішили відкласти читання Біблії до завтра. Ми всі йдемо спати.

- Звучить добре, Тесс. - Я повільно киваю, бачачи, як вона заходить у ванну і зачиняє двері. Тесс пощастило, вона не знайде ніяких сюрпризів внизу. Але Том знайде. Я стукаю у двері ванної. - Тесс, де Том?

Вона відповідає через двері. - Думаю, вона все ще на кухні. - Я здригаюся від займенника, хоча знаю, що ми вже давно так говоримо.

- Так, дякую, Тесс. - Я позіхаю, вона мала рацію, вже справді пізно. Я йду на кухню і помічаю Тома, який читає папку. Чи повинна я розповісти йому про те, що станеться

з його тілом цієї ночі? Як можна підготувати когось до цього?

Том відриває погляд від Біблії. - О, привіт, Рейчел, як справи?

Я роблю глибокий вдих, але в останню секунду зупиняю себе від того, щоб щось сказати. Мені просто незручно зараз говорити про це з Томом. О, привіт, Томе, вгадай що, у мене тепер є пеніс! Але не хвилюйся, ми все одно можемо зустрітись, бо за годину ти станеш гарненькою дівчинкою! Так, цієї розмови не буде. Буде краще, якщо Том сам побачить зміни, коли прокинеться завтра.

Прагнучи змінити тему, я дивлюся на підшивку, яку він читає. - Так-так, схоже, Том таки прагне вивчити кілька нових заклинань.

Том повільно хитає головою, повертаючись до читання. - Я не шукаю заклинань, я просто читаю вступ, намагаючись з'ясувати, як вона придумує всі ці історії, які ти знаєш? Якщо вона скаже, звідки взяла ці історії, то це буде золотою жилою.

Я наливаю склянку води і сідаю навпроти нього, повільно п'ю її, поки минають хвилини, а Том гортає нові сторінки. Нарешті я кажу. - Немає нічого подібного, Томе. Люди вже задавали це питання Фауст на конвенціях, вона сказала, що всі історії з її власного минулого. Це історії, які вона придумала, коли гралася з поні в дитинстві.

- Ех... це не зовсім те, що я читаю, Рейчел. Ось, послухай. - Коли до мене вперше звернулася компанія Hasbro з пропозицією зробити шоу, мені дуже сподобалася

можливість зробити шоу для дівчаток, але я трохи хвилювалася, бо не маю досвіду роботи з My Little Pony, коли була маленькою дівчинкою.

Я нахиляюся вперед. - Ні, цього не може бути. У багатьох інтерв'ю вона казала, що в дитинстві мала поні. Файрефлай був її улюбленим поні, у неї була...

Том перериває мене, читаючи далі. - Я казала працівникам Hasbro і всім, хто питав, що я знаю все про поні і завжди любила їх. Правда в тому, що мої батьки ніколи не купували мені поні, коли я була дитиною. Єдиний раз, коли я бачила поні, це коли донька одного з моїх друзів влаштовувала для нас шоу. Вона була милою дитиною, дуже любила поні, а ще у неї була блискуча уява.

Мені стає смішно, тому я повільно ставлю келих і нічого не кажу. Мені не подобається, до чого це призводить. Том дивиться на мене і посміхається. - Рейчел, я думаю, що ця дівчина може бути відповіддю.

Том читає уривок з книги. - За ці роки я побувала на багатьох вечірках, які влаштовували її батьки. Кілька разів я відривалася від решти дорослих і просто гралася з цією дівчинкою за її столом. Вона була більш ніж щаслива показати мені свою колекцію поні. Вона розмалювала багатьох з них, щоб вони, за її словами, "виглядали, як треба", а потім дівчинка цілу годину розповідала мені про всі їхні риси, десятки пригод, в які вони всі потрапляли, і незліченні деталі про персонажів. Вона навіть зробила для них голоси і розповіла мені, як більшість з них повинні звучати. Вона побудувала такий яскравий світ, що він справді закарбувався в моїй пам'яті. Тож, десь через

десять років, коли я була був в офісі Hasbro, я почала переказувати деякі з історій, які придумала ця дівчина. Мені було трохи соромно за плагіат, але керівництву Hasbro все сподобалося. Вони сказали мені робити епізоди саме так, як я їм щойно описала. Я не дуже хотіла просто копіювати все, що сказала дівчина, але мені довелося, оскільки я вже потрапила сюди. Мені доручили найняти всіх акторів, підібрати їм голоси, розробити зовнішній вигляд персонажів і написати основу для всієї історії шоу. Мені сказали, що інші сценаристи заповнять деталі, але вони хотіли, щоб я виклала основну сюжетну лінію. І ось я тут, і я не можу змінити жодної з сюжетних ліній. Добре це чи погано, але виглядає так, ніби я приношу життя у світ, про який мені колись давно розповіла ця маленька дівчинка.

Том посміхається від вуха до вуха. - Треба знайти цю дівчину і бум, наші проблеми вирішені.

Я затуляю обличчя обома руками, добре знаючи, що буде далі. - Томе, там написано ім'я дівчини, чи ім'я її батьків?

Він киває. - Так, ось тут. Тут немає імені дитини, але написано, що батьки народили дівчаток-близнючок у 1995 році, і їхні імена - Девід і Мері. Тож тепер ми просто повинні знайти цю доньку.

Через секунду Тесс проходить повз, чистячи зуби. - Гей, Рейчел, я чула деякі імена. Хтось згадує наших батьків?

Розділ 17: Життя жеребця.

Том розгублено обертається до мене. - Зачекай, що?

Я просто заплющую очі, і незабаром у кімнаті стає настільки тихо, що можна почути, як падає шпилька. Тесс нарешті промовляє крізь тишу. - Я щось не так сказала?

Я розплющую очі. - Тесс... сядь.

Тесс, яка чистила зуби, підходить до кухонної раковини і випльовує зубну пасту, потім приєднується до нас за столом і позіхає. - Що сталося? Ви, хлопці, виглядаєте дуже похмуро.

Мозок Тома нарешті доганяє. - Зачекай, ти серйозно? Рейчел, чому ти не сказала мені, що знаєш Лорен Фауст?

Я хитаю головою. - Не дивись на мене, я ніколи не мала справи з друзями моїх батьків. Я навіть не знала, чим вони займалися. Але, мабуть, Тесс, з іншого боку...

Тесс сміється. - Про що ви, дівчата, говорите, я не знаю Лорен.

Я барабаню пальцями по столу. - Пам'ятаєш, коли тобі було років п'ять чи близько того, ти гралася з поні, яких мама з татом купили тобі, бо ти все про них просила?

Вона знизує плечима. - Так, і що? Кожна дівчинка мого віку гралася з цими штуками, принаймні більшість з нас. - Вона посміхається до мене, добре знаючи, що натомість я захоплювалася солдатами.

Я проігнорувала її зауваження. - Я пам'ятаю, як ти вигадувала усі ці дивовижні історії та інші речі, а також влаштовувала "вистави історій" для наших батьків. Ти випадково не пам'ятаєш, чи робила ти це з кимось із друзів наших батьків?

Тесс дивиться в стелю. - Здається? Це було дуже давно. Я пам'ятаю одну жінку, вона була дуже ввічливою... Лора?

Я протираю очі. - Тесс, це була Лорен Фауст.

Вона дивиться на мене порожнім, невіруючим поглядом. - Ні, це не має жодного сенсу.

Том підсовує їй Біблію шоу. - Прочитай цю сторінку.

Я спостерігаю, як вираз обличчя Тесс змінюється від розваги до розгубленості та занепокоєння. Вона доходить до кінця сторінки і просто завмирає. Я констатую очевидне. - Тесс, ти та дівчина, про яку говорить Лорен. Це ти подала їй ідею для мультфільму.

Я ніколи не бачила, щоб Тесс виглядала такою спантеличеною. - Це неможливо, вся історія шоу заснована на моїй уяві?

Я потираю чоло. - Це має дуже цікаві наслідки.

Том погоджується. - Так, це так. Це означає, що ми можемо, по суті, перестати шукати в серіалі відповіді, ми

повинні дивитися крізь нього. Ми можемо, по суті, вдавати, що шоу ніколи не було зроблено. Здається, з нами чотирма відбувається те, що ми перетворюємося на поні, яких придумала Тесс, коли їй було п'ять років.

Тесс просто дивиться на нього порожнім поглядом, а я кладу голову на стіл і зітхаю. - Що ж, хоч це, мабуть, і правда, але в цьому ще менше сенсу, ніж у тому, що ми стаємо поні з мультика.

Том мовчки киває, а Тесс знову дивиться в стелю. - Хотіла б я більше пам'ятати про поні, з якими гралася в дитинстві. Я пам'ятаю, що малювала деяких з них... і головним поні був фіолетовий єдиноріг... але, чорт забирай, я не можу згадати нічого конкретного.

- Вони все ще у тебе? - запитує Том.

Тесс повільно киває. - Я б ніколи їх не продала, вони були для мене особливими. Але коли я вступила до коледжу, я взяла всі свої маленькі дівчачі речі, спакувала їх і поклала на зберігання.

Том зітхає. - Чудово, то вони повернулися до Ванкувера?

Вона хитає головою. - Ні, я вступила до університету в Сіетлі, а потім кілька років жила у штаті Вашингтон. Всі свої зайві речі я віднесла сюди на зберігання.

- О? У Сіетлі?

Тесс позіхає. - Не зовсім, це в Портленді, кілька годин на південь звідси.

Том посміхається. - Це недалеко, і у нас є машина.

Я киваю. - Ми поїдемо туди завтра, якщо знайдемо твоїх оригінальних поні, можливо, вони допоможуть розбудити деякі спогади і пояснити все це.

Тесс знизує плечима. - Так, мабуть. Хоча, чесно кажучи, я не дуже впевнена, що це нам допоможе. Не думаю, що я придумала заклинання перетворення з поні на людину, коли мені було п'ять років.

Я дивлюся вперед. - Якщо ми взагалі зможемо перетворитися назад. Ти ж розумієш, що це відкриття дещо змінює все, так?

Том піднімає брову. - Як те, що Лорен отримала ідеї для історій від Тесс, змінює той факт, що ми можемо змінюватися назад?

Я потираю чоло. - Хіба не дивно, що Тесс вигадала світ, де фіолетовий єдиноріг зі своїм білим братом-єдинорогом робили всі ці речі зі своїми друзями? А потім Тесс стає цим єдинорогом, а її родина та друзі теж змінюються, щоб відповідати? Це не випадково! Я думала, що це все якесь божевілля, але тут занадто багато збігів. Тесс стає саме такою поні, яку вона вигадала, це як...

Тесс заочує очі. - Що, як пророцтво? Облиш, Рейчел, у мене є ріг єдинорога, але я не пророк.

Том хитає головою. - Це не пророцтво. Ти не передбачила нічого з цього. Якби передбачила, то історія і мультфільм були б про те, як люди перетворюються на поні. Це не так, мультфільм лише про поні, які народилися поні.

Я прокручую думки в голові. - Ми щось упускаємо, щось велике. Жодна п'ятирічна дитина не змогла б придумати всю цю історію. Занадто добре все розгортається, сюжетна лінія в шоу надто структурована, щоб це були просто марення якоїсь п'ятирічної дитини.

Тесс повільно киває. - І в серіалі, напевно, було б більше чаювань і дитячих ігор, якби п'ятирічна дитина придумала його сама.

Том позіхає. - Тож нам потрібна ще одна частина пазла, щось велике.

Я додаю. - Тесс, ти, мабуть, звідкись взяла цю історію. Хтось або щось повинно було тобі точно сказати, що з нами станеться. Проблема в тому, що твоє п'ятирічне "я" не розуміло. Воно не могло осмислити інформацію, тому ти просто використовувала всі ці деталі у своїх уявних іграх, просто заради розваги.

Тесс зітхає. - Це лише відсуває загадку в інше місце. Що могло дати мені, п'ятирічній дитині, всі ці знання про поні?

Я позіхаю і потираю обличчя. - Ми можемо поговорити про це завтра? Зараз серйозно, вже друга година ночі.

Тесс киває на знак згоди. - Так, мені треба виспатись, а потім. Ми можемо розібратися з цим пізніше, завтра все повинно бути спокійніше.

Я не можу втриматися від сміху. - Справді, Тесс, ти бачила, що відбувається? Ми влаштували пожежу, зруйнували житловий комплекс, втекли з країни, пограбували магазин, тікали від поліції, дискредитували сценаристів шоу і

потрапили в міжнародні новини як "терористи в Сіетлі". І все це сталося за скільки, за останні дванадцять годин? Чомусь я сумніваюся, що "завтра все буде спокійно".

Тесс дозволяє собі посміхнутися. - Що ж, гадаю, ми це з'ясуємо, чи не так? - Вона дивиться на Тома. - Отже, досить плутаної балаканини. Де спальні?

Том кусає губу. - Ну, у нас тут лише три спальні, а нас четверо. Я вже віддав Гаррі гостьову кімнату, тож у нас залишається моя стара спальня і спальня господарів. Двоє з нас будуть жити в одній кімнаті.

Тесс киває. - Це працює. Хлопці отримують власну кімнату, дівчата можуть ділитися .

Я відчуваю свій новий член між ногами. - Ммм... так...

Тесс дивиться на мене. - Що, ти вважаєш, що хлопці повинні ділитися?

Я затинаюся. - Ну, ні, мені просто цікаво, коли ти кажеш "хлопці", ти маєш на увазі...

Вона дивиться на мене з порожнім обличчям. - Я маю на увазі хлопців. А ти як думаєш, що я маю на увазі?

Я намагаюся оговтатися. - О, ну, ти ж знаєш, як ми продовжуємо називати Гаррі Пінкі, а іноді навіть кажемо "вона", я просто на мить заплуталася, ось і все.

Тесс хитає головою. - Я говорю про справжніх хлопців, знаєш, про тих, які біологічно чоловічої статі? Тьху.

Я нервово сміюся. - Ха, так, точно...

Том відчуває моє занепокоєння. - Якщо ти не хочеш ділити ліжко, Рейчел, це не проблема. Я можу розділити ліжко з Гаррі, ви двоє - гості, у кожного з вас має бути своя кімната.

Мої очі широко розплющуються, коли я згадую, що Гаррі сказав мені, що робить сьогодні вночі. - Ні! Тобто, ні, Гаррі хропе, коли спить? Так, я б дозволила йому мати власну кімнату прямо зараз. Крім того, це твій дім, ти повинен мати власну кімнату, Томе. Ми з Тесс можемо ділитися, ми ж родичі.

Тесс розвертається і прямує до ванної кімнати. - Так, я піду прийму душ. До завтра, Томе.

Ми всі бажаємо один одному доброї ночі, і Том показує мені на головну спальню. Я беру сумку і йду туди, зачиняю двері, щоб переодягнутися в нічну сорочку.

Перевдягаючись, я бачу, що мій новий "друг" все ще між моїми ногами, але, на щастя, наразі він не збуджений. Я одягаю нічну сорочку і перевіряю в дзеркалі, щоб переконатися, що все прикрито. Добре, що я взяла вільну нічну сорочку, вона ідеально приховує мою небажану "опуклість".

Я лягаю на один бік ліжка і заплющую очі. Чорт, це був важкий день. Подумати тільки, на початку я переймалася кольором очей, а тепер я хлопець з копитами, який вміє чаклувати і, вочевидь, має сестру-пророчицю. Я навіть не хочу знати, куди все піде далі. Я ще раз позіхаю і незабаром засинаю.

~~~~~

Я прокидаюся від того, що чую, як Тесс бурмоче уві сні про те, що я забираю простирадла. Я ліниво розплющую очі й усвідомлюю, що дивлюся на вертикальну стіну з ковдри. Я кліпаю і озираюся, розгублено дивуючись, як ковдра тримається так високо. Відчуваю, як внизу щось смикається, і ковдра рухається разом з ним. Збентежена, я піднімаю свій кінець ковдри і заглядаю під неї.

СРАНЬ ГОСПОДНЯ, ЩО ЗА ЧОРТІВНЯ. Моє нове чоловіче достоїнство вислизнуло з-під нічної сорочки, і воно явно збільшилося за ніч. З якоїсь причини я зараз повністю ерегована, мабуть, ранкова ерекція? Я чула про таке, але не думаю, що більшість хлопців турбуються через те, що ковдра піднімається на півтора фута в повітря.

Тесс ворухнеться в ліжку поруч зі мною, вона не прокинулася, але невідомо, як довго це триватиме. О Боже, якщо вона зараз розплющить очі, бляха-муха. Я простягаю руку під ковдру і відчайдушно намагаюся змусити свій член опуститися вниз, але він просто відмовляється. Що ж, це відстій.

Я повільно піднімаюся з ліжка, намагаючись не розбудити Тесс. Мені вдається вилізти з-під ковдри тільки для того, щоб усвідомити, що я буквально не можу заснути цю штуку під нічну сорочку в такому стані. Мені потрібно прийняти холодний душ, але як я дістануся до ванної кімнати в такому вигляді? У відчаї я озираюся і хапаю подушку. Не маючи інших варіантів, я кладу подушку на дальню сторону свого пеніса, а потім притискаю подушку

до грудей, міцно притискаючи її. Я зітхаю з полегшенням, це дуже дивне відчуття, але принаймні все сховано.

Іншою рукою я хапаю свій одяг і прямую до дверей, коли раптом Тесс бурмоче. - Рейчел... що ти робиш?

Я дивлюся на ліжку і бачу, як вона протирає очі від сну. - О, доброго ранку, Тесс. Я збираюся в душ.

Вона плямкає губами. - Обіймаючи подушку?

Я заїкаюся. - Мені... холодно?

Вона заплющує очі. - Гаразд, неважливо. Зробиш кави?

Я швидко киваю. - Так, звичайно. - Не чекаючи відповіді, я виходжу зі спальні, все ще притискаючи подушку до геніталій. Ванна кімната, на щастя, відчинена. Проте я не знаю, як довго я зможу тримати цю зміну в таємниці, речі навколо стають дивними.

~~~~~

Холодний душ, на щастя, зробив свою справу. Однак через вчорашнє зростання я більше не можу влізти в трусики. Навіть коли я "не збуджена", я просто не влізаю в цю білизну. Це дратує, скоро доведеться знайти щось інше, щоб носити. А поки що я вирішила просто носити штани без білизни. Навряд чи ідеальний варіант, але на деякий час мене влаштовує. До речі, я також вирішила не носити бюстгальтер. Я просто не бачу в цьому сенсу, я завжди була досить пласкою дівчиною, але зараз я буквально не

бачу своїх грудей. Ну, не те, щоб вони мені були потрібні в
моєму теперішньому стані. Тепер про каву...

Я пробираюся на кухню і з дверного отвору бачу, що Том
самотньо сидить за столом. Кава вже готова, і він тримає
чашку обома руками, дивлячись прямо перед собою. Він
виглядає як шокована жертва, і до мене доходить, що він,
мабуть, щойно дізнався, що він жінка. Що ж, схоже, не
тільки у мене проблеми.

Я повільно заходжу до кімнати. - Привіт... Томе.

Том киває. - Привіт.

Я наливаю собі чашку з кавоварки і вмощуюся в крісло
поруч з ним. Чи, радше, до неї. Що ж, я можу підтвердити
це прямо зараз і розібратися зі слоном у кімнаті. Я глибоко
вдихаю. - То... як пройшла ніч?

Том відповідає надто швидко. - Ніч була чудовою.

- А ранок? - Я здригаюся.

Том на мить замовкає. - Тепер у мене є копита... - Я
повільно киваю, і секунди минають, поки Том вимовляє
наступне слово. - І...

Том дивиться на мене, я бачу безпорадність в її очах. Я
обіймаю її. - Гей, ти не один, друже, я знаю твій біль. Зі
мною сталося те ж саме. Точніше, навпаки.

Том посміхається. - Хех, я уявляю, що це також було б
незручно.

Я киваю. - О, так, це трохи, ну, дивно. Але я поки що
справляюся. - Вона схиляє голову на моє плече, і я гладжу

її по спині. - Мені шкода, що все це відбувається з тобою, Томе.

Вона піднімає очі. - Це не твоя вина, Рейчел, не вибачайся. Насправді, я повинен бути тобі вдячний. Якби ти не подзвонила мені вчора і не запросила приїхати, я б пройшов через це наодинці. Я навіть не можу уявити, на що це було б схоже, я б майже напевно збожеволів.

Я обіймаю її у відповідь. - Не хвилюйся про це, я рада, що ти тут. Ти щось втратила, я щось виростив, разом ми саме там, звідки починали!

Том хіхікає і знову притуляється до мене, коли я запускаю пальці в її волосся. Дуже приємно нарешті бути з нею поруч, шкода, що для цього знадобилося все це божевілля.

Тупіт копит по кахлю змушує нас підняти очі й побачити, як Тесс заходить на кухню. Ми з Томом розриваємо наші обійми і намагаємося поводитися природно. Тесс просто сміється. - Не треба нічого приховувати, ви можете обійматися. Але, Томе, не дозволяй мені зловити тебе з рукою під сорочкою моєї сестри, гаразд? Я бачила багато хлопців, які намагаються скористатися вразливими дівчатами.

Том прикусив язика, а я потерла шию. - Так... про це. Тесс, ми прокинулися з...

Удар по гомілці зупиняє мене, і Том закінчує моє речення. - Копита! Я прокинувся з копитами, це дуже дивно, розумієш?

Тесс наливає каву і позіхає, не цікавлячись. - Так, вони у мене вже давно. Вони насправді не такі вже й погані, якщо звикнути до них, досить практичні придатки, якщо чесно.

Я дивлюся на Тома і показую очима "вниз", потім показую на Тесс. Том суворо хитає головою, він не хоче, щоб Тесс знала. Ну, я думаю, я можу це зрозуміти, хлопець, який втрачає свою мужність, може відчувати себе слабким, збентеженим і т.д. Гадаю, є сенс у тому, що хлопці ніколи нікому не розповідають про...

- ЦЕ БУЛА НАЙКРАЩА НІЧ У ВСІМ СВІТІ! - вигукує Гаррі, заходячи на кухню, його посмішка така ж дика, як і його волосся. - Я маю на увазі, о Боже, це було так дивовижно, що, здається, я спав лише півгодини!

Я почервоніла, потім повернулася до Тома і пробурмотіла слово "вибач".

Тесс розмішує цукор у каві. - Заспокойся, Гаррі, що сталося?

Гаррі підходить до Тесс і кладе руки їй на плечі, потім підстрибує на місці. - Тепер я один з вас!

Тесс прибирає його руки. - Тобто?

Гаррі зупиняється на середині стрибка і, здається, падає на землю трохи повільніше, ніж зазвичай диктує фізика. - Що? Вони тобі не сказали? - Гаррі вказує на мене і Тома, і ми обидва відводимо очі і дивимося в підлогу.

Тесс дивиться на нас. - Це про копита...

Гаррі обриває її. - Стать! Ми всі змінили стать наших поні. - Я піднімаю очі, щоб побачити Гаррі позаду себе, вона вказує на мене. - У цього відрос пеніс! - Потім вона показує на Тома. - А цей позбувся свого! - Гаррі повертається на свою початкову позицію поруч з Тесс, а потім показує на себе. - І в мене теж! Це все досить весело.

Том бурчить, відпиваючи каву. - Дякую за це, Гаррі.

Тесс піднімає брови. - Справді? Ви всі змінили стать за одну ніч? Напевно, я повинна була це передбачити, але все одно божевільно це чути. Ціла хромосома змінюється, чорт забирай, це дійсно показує силу цих змін, чи не так?

Гаррі киває. - Це було дуже круто, я спостерігав за всім, що відбувалося. Потім, коли все закінчилося, я захотів подивитися, як це, тож спочатку я використав один палець, що було дивовижно. Але потім я спробувала два пальці, потім чотири, потім я спробувала весь свій...

- ДОВОЛІ! - Я піднімаю руку, щоб зупинити її від подальших подробиць.

Гаррі хитає головою. - Я теж так подумав! Але однієї руки було недостатньо. Незабаром я захотів, щоб мене наповнили ще більше, тому я...

- Він має на увазі: "Стули пельку, Гаррі"!!! - вигукує Том. Я здивовано відкидаюся назад, не думаю, що колись чула, щоб Том так лаявся. Гадаю, це було виправдано, адже їй не подобається слухати про те, для чого призначені її нові геніталії.

Тесс сьорбає каву, на її обличчі суміш відрази і задоволення. - Дякую за твій ентузіазм, Гаррі, але Том має рацію, тримай це все при собі.

Гаррі дивиться на нас. - Тож, Томе, ти щось зробив зі своїм?

Том піднімає руку. - По-перше, ні, чувак, це гидота. А по-друге, навіть якби я щось зробив, чого я не робив, я б ніколи не поділився подробицями за сніданком.

Гаррі заковчує очі. - Так, звісно. А ти, Рейчел? Як твоя паличка?

Перш ніж я встигаю відповісти, Тесс дивиться на мене. - Зачекай, я ніколи не усвідомлювала цього. У тебе справді є фу. Це так дивно, Рейчел. У моєї сестри такий. Тьху.

Тесс здригається, а я зітхаю. - Ну, технічно я більше не дівчина, тож це вже не так огидно, чи не так?

Тесс починає насипати в миску пластівці. - Так, напевно. Але я не можу собі уявити, що це дуже зручно, раптом мати одну з них після 25 років перебування в іншій статі. Воно не заважає? Як ти взагалі можеш вдягати штани?

Я заковчую очі. - У половини населення планети є такий, я впораюся.

Тесс хіхікає про себе. - Так, але вони носять чоловічий одяг, призначений для цього. А ти все одно одягаєшся як леді.

Я незручно ворухуся на своєму сидінні. - Визнаю, я більше не можу влізти в свою нижню білизну, мені справді потрібна пара...

Очі Гаррі спалахують. - А я сьогодні вранці думав зовсім про інше! Мій чоловічий одяг стає трохи вільним, хочеш переодягнутися?

Я чую, що Том каже поруч зі мною. - Це справді гарна ідея.

Я не впевнена, що мені комфортно давати Гаррі свою нижню білизну. Я скоса поглядаю на Тома. - Може, ти хочеш переодягнутися зі мною, Томе? Я думаю, що ти більше мого розміру? Поміняєш свої боксери на мої трусики?

Том махає рукою. - Дякую за пропозицію, Рейчел, але я вже вдягнув жіночий одяг.

Тесс опускає ложку з пластівцями, яка була на півдорозі до рота. - Ти носиш жіночу білизну? Томе?

Том озирається. - Що? Та годі, у мене є жіночі частини тіла, я впевнений, що мені можна носити відповідний одяг.

Тесс повертається до своїх пластівців. - Досить вірно, але як ти дістав пару?

Гаррі хіхікає. - Може, Том на вихідних трохи переодягався?

Том знизує плечима. - У мене була пара в шафі, вони належали моїй колишній дівчині. Ніколи не думав, що буду їх носити, або що вони будуть настільки зручними, але вони працюють.

Я відчула укол ревності, почувши, що у Тома є колишня, і що вони були досить близькі, щоб Том носив її білизну. Ну, ким би вона не була, їй краще не повертатися і не

забирати... ну, я думаю, Том тепер жінка, тож це не проблема. Дивно, як це працює.

Гаррі виводить мене з моїх роздумів. - Отже, Рейчел, схоже, що тільки ми двоє потребуємо обміну спідньою білизною! Що скажеш?

Я дивлюся на Тесс, сподіваючись, що моя сестра може якось врятувати мене від такого результату. Вона лише знижує плечима. - Це має сенс, йди і зроби це, напевно.

Я зітхаю і встаю, щоб вийти слідом за Гаррі з кімнати. Спочатку я йду до своєї кімнати і беру сумку з одягом, а потім йду за Гаррі по коридору до її кімнати. Я дуже швидко ловлю себе на тому, що дивлюся на її хвіст, коли вона рухає стегнами, йдучи по коридору. Дивно думати, що під ним у неї є жіночі частини тіла. Напевно, тепер вони повинні мене приваблювати?

Ми доходимо до її кімнати, і я повертаюся, щоб зачинити за собою двері. - Гаразд, тож спершу ми повинні... - Я повертаюся обличчям до свого партнера, і моя фраза різко обривається. Пінкі стоїть переді мною гола до пояса, тільки посміхається і підстрибує на копитах.

Я не знаю, як вона роздяглася так швидко, і не знаю, чому я витріщаюся на її вигини, але саме це відбувається. Вона посміхається ширше. - Дивіться сюди, містере. Де твої трусики?

- Я... я... гм. - Я хотіла назвати її Гаррі, але не змогла. З її кобилячим виглядом чоловіче ім'я просто не злітає з моїх вуст. - Пінкі... ти гарно виглядаєш. - Вона справді гарно

виглядала, звісно, вона була на 40% поні, але я просто не могла відвести погляд.

Вона махає рукою. - Заспокойся, нічого такого ти ще не бачив.

Я дивлюся на її кицьку. - Ну, насправді, Пінкі, моя ніколи так не виглядала. Існує велика різниця між людською і кінською...

Вона сміється. - Я не це мала на увазі, я мала на увазі, що ти вже бачив Пінкі в клопі, чи не так? Ну, тоді ти вже бачив мене голою! Я, що, схрещення людини і антропоїда Пінкі? Тож насправді, гадаю, можна сказати, що в інтернеті є багато моїх фотографій голої.

- Гадаю? - Я відволікаюся, бо усвідомлюю, що мої штани починають здаватися мені тісними. О Боже, я заводжуся? Не зараз, пеніс, зараз не дуже вдалий час. Щоб відволіктися від її спокусливої фігури, я відкриваю сумку і кидаю їй усі трусики, які в мене були. Вона вибирає пару, в якій вже вирізана дірочка для хвостика, і надягає їх.

- Вони так добре сидять! - Вона посміхається і проводить по них руками. Я не можу не дивитися і відчуваю, як мене пересмикує, коли її рука треться прямо по її лобку.

Вона піднімає на мене погляд і нахиляє голову. - Ну?

- Що?

- Ваша черга переодягатися, містере.

Я простягаю руку. - Ну, дай мені боксери, або труси, неважливо.

Вона махає на мене пальцем. - Ще ні. Ти мені ще винен. - Я піднімаю брову, а вона вказує на мої штани. - Скинь їх.

Мої очі широко розплющуються. - Пінкі, на мені немає білизни.

Вона киває. - Так, чувак, я можу сказати, що буквально бачу твою фігуру крізь ці штани. - Я здригнувся, але вона продовжує. - Тож скинь штани, це буде чесно. Ти бачив мене, тепер дай мені побачити тебе.

Я піднімаю руку. - О ні, я ніколи на це не погоджувалася.

Вона заковчує очі. - Не будь дівчинкою, я не збираюся тебе ґвалтувати, тьху. Давай, просто дай мені подивитися, я думала, ми домовилися.

Я зітхаю, мені справді потрібна була її допомога. Я маю запитати одного з (колишніх) хлопців про те, як боротися з ранковою ерекцією та ерекцією загалом. Запитати Пінкі, безумовно, було б легше, ніж Тома. Я глибоко вдихаю і розстібаю штани, одразу відчуючи полегшення, бо моїй новій чоловічій гідності нарешті є куди рости.

Очі Пінкі широко розкриваються, і вона робить кілька кроків назад. Я дивлюся вниз і розумію, чому - у мене стоїть, без сумніву, внаслідок витівок Пінкі.

Вона хитає головою. - Боже, Рейчел, ця штука досить велика, щоб бути знаряддям вбивства!

Я бурчу. - Ти ж сама хотіла його побачити! Я ж казала тобі, що це погана ідея. А тепер, де твої труси, щоб я могла позбутися цієї штуки.

Вона кидає мені кілька пар. - Ти ж розумієш, що навіть з боксерами ти не зможеш запхати цю штуку в штани. Принаймні, коли він такий.

Я дивлюся на великий член, вона, мабуть, знає, як хлопці зазвичай позбуваються таких позивів. - Так, про це. Пінкі, можеш допомогти мені з цим? - Я вказую на свого жеребця.

Повільна посмішка проповзає по її обличчю. - Я не знаю, у мене все ще трохи болить після вчорашньої ночі. Однак, оскільки ти пропонуєш...

Я моргаю, потім розумію, що це означає, і з розпачу жбурляю в неї парюю боксерських шортів. Я червонію. - О, чорт забирай, Пінкі, це не те, що я мала на увазі! - Однак, коли мій гнів вщухає, частина мене трохи радіє. Невже Пінкі щойно запропонувала мені себе? Просто так? Я трясую головою, щоб прогнати тривожні думки, потім озираюся на неї. - Я маю на увазі пораду, як хлопці зазвичай справляються з такими речами? Я не можу зробити так, щоб це зникло.

Пінкі кидає мені труси назад і посміхається. - Таке життя хлопця. Ти дізнаєшся, що ця штука має власний розум. Ти не можеш його контролювати.

Я витріщаюся на неї. - Ти ж не серйозно, має бути якийсь спосіб, щоб він спустився.

Вона знизує плечима. - Ну, якщо проігнорувати його на кілька хвилин, він зникне, але через деякий час він просто повернеться. Існує лише один спосіб по-справжньому позбутися цього. Ти повинен дати йому те, чого він хоче.

Неважливо, як ти це зробиш, ти просто повинен дозволити цій штуці вивільнитися.

Я боялася цього. Мені насправді доведеться доторкнутися до цієї штуки і розібратися з нею, ляснувши по ній, чи не так? Це трохи огидно, мабуть, доведеться зробити це пізніше сьогодні, перед сном. Я заплющую очі і сумно зітхаю від усвідомлення. - От бляха-муха.

Минає кілька секунд, поки мої очі заплющені, і я чую, як Пінкі каже. - Ну, гаразд! Давай зробимо це. - Чекай, що? На що вона відповідає? Я розплющую очі, і мені перехоплює подих. На підлозі переді мною лежить Пінкі, вона знову повністю гола, як і раніше, тільки цього разу вона стоїть на четвереньках, спиною до мене. Вона піднімає свою дупу в повітря, а її хвіст піднімається вгору, дозволяючи її новій статі представити себе мені у всій своїй красі.

Я не можу відвести погляд. Вона ж не може серйозно хотіти трахатись прямо зараз? Мої брови піднімаються, а горло стискається. Я усвідомлюю, що я сама гола, що я нізащо в світі не повинна навіть думати про це, але, чорт забирай, моя чоловіча сутність кричить мені, щоб я просто взяв цю дівчину, яка стоїть переді мною. Вона сама просить про це, і ми наодинці, мене ніщо не зупиняє...

Минає кілька секунд, і Пінкі опускає хвіст, потім вона розвертається. - Ха-ха, попався!

Я ковтаю, відчуваючи, що в роті пересохло. - Ух...

Вона торкається пальцем мого носа. - Ти справді хотів мене трахнути.

Я прочищаю горло, шукаючи спосіб заперечити свої думки - Пінкі, ти божевільна. - Частина мене відчуває полегшення від того, що це був "жарт", але частина мене все ще думає про те, як вона виглядала. Чорт, добре, що вона не була серйозно налаштована, хто знає, що б сталося, якби вона справді хотіла цього і протрималася в такій позі ще кілька секунд.

Вона натягує трусики назад, а слідом за ними і штани. - О, дурненький Шайнінг Армор, ти міг би взяти мене прямо там. Це було б чудово для нас обох...

Я дивлюся на неї. - Зачекай, я думала, ти жартуєш. Ти справді дозволила б мені...?

Вона ігнорує моє запитання. - Сподіваюся, ти готовий до Тома, не вагайся з нею, вона та, кого ти справді хочеш. Я можу тільки уявити, наскільки особливим це буде для вас обох, коли ви будете трахатися вперше.

Я червонію. - Ей, перестань, я не намагаюся трахнути Тома! Ми просто друзі, от і все. - Я не впевнена, що це правда, але я не можу зізнатися в своїх справжніх почуттях до Тома комусь на кшталт Пінкі. Хто знає, що вона зробить, дізнавшись про це?

Вона посміхається, напрочуд спокусливо. - Справді? Ти не з Томом? То ти неодружена? Це фантастика... - Пінкі цілує мене в щоку, а потім спокусливо шепоче на вухо. - Це нове тіло зводить мене з розуму. Якщо у вас з Томом нічого не вийде... що ж, тоді ми швидко станемо набагато, набагато більше, ніж друзями. - Вона підморгує і виходить у коридор. Я дивлюся, як її хвіст махає туди-сюди, а потім дивлюся на себе. Я гола, моя ерекція настільки тверда, наскільки це

можливо, і моє серце швидко б'ється. Я ковтаю, у що я, бляха, вляпалася?

~~~~~

Врешті-решт мені вдається "заспокоїти" свою чоловічу гідність, і я одягаю нову білизну. Загалом, я почуваюся набагато комфортніше, ніж раніше, і повертаюся на кухню, щоб побачити Тома і Тесс за столом. На диво, Пінкі ніде немає, хоча вона вийшла з кімнати раніше за мене.

Коли я заходжу, Тесс тихо розмовляє з Томом. - ...тобі не варто про це хвилюватися, просто не забудь помитися... - Тесс обриває своє речення, коли бачить, що я заходжу. - О... привіт, Рейчел.

Я примружуюся на них. - Про що ви двоє розмовляєте?

Том червоніє і відсуває стілець від Тесс. - Ні про що.

Тесс знизує плечима. - Дівчачі справи, не хвилюйся про це.

Я відчуваю, як моє серце падає. - Що? Та ну! Мені більше не можна брати участь у дівочих розмовах?

- Ні, не можна. - Тесс відповідає по суті,

Я прикушую язику, це відстій. Я... зачекай секунду. Я знову прикусила язику, щось не так. - Тесс, твої зуби відчують себе по-іншому?

- Зуби? Хм? Це ти мені скажи. - Вона повертається до мене обличчям і показує зуби, я нахиляюся вперед і оглядаю їх, розуміючи, що вони більше не схожі на людські.

Я хитаю головою. - Так, у тебе зуби трав'яної тварини, Тесс. Уяви собі.

Вона знижує плечима, не цікавлячись. - Мої стегна теж дуже змінюються, а в когось ще з'являються плями хутра? У мене ці фіолетові хутряні смуги по всіх ногах.

Я повільно киваю і підтягую стілець. Том сміється з абсурдності всього цього. - Як ти так спокійно ставишся до цього, Тесс? Ти ж науковець, хіба ти не повинна сидітидесь в оточенні дзеркал, вимірювати все і занотовувати кожну найменшу зміну?

Тесс розводить руками. - Це за межами науки, це магія або щось подібне. Що б це не було, немає сенсу намагатися застосувати до цього науку. Це все одно, що намагатися схопити тінь руками, ви просто доведете себе до божевілля, якщо спробуєте.

- До речі, про руки... - Я опускаю погляд на свої, розуміючи, що втрачу їх.

Тесс хмуриться. - Так, у нас не так багато часу на них. Перевір свій середній ніготь, не кажучи вже про відсутність спритності, яку ми отримуємо. Перспективи у них не найкращі.

Том дивиться прямо перед собою. - Це відстій.

Я поплескала його по спині. - Гей, для цього ж існує магія, так? Ми впораємося і без рук, просто треба потренувати

телекінез. Радій, що ти єдиноріг, не уявляю, як інші види поні обходяться без рук.

Тесс озирається в пошуках папки з трьома кільцями. - Говорячи про магію, ми повинні повернутися до перегляду Біблії шоу. Можливо, ми знайдемо кілька нових заклинань. Я не можу уявити, що якесь з них виправить це, але це може дати нам деяке поліпшення якості життя.

Я чухаю потилицю. - Я думала, ми планували поїхати в Портленд і забрати твої старі речі з поні.

Вона киває. - Так, але це може почекати. Давай просто побудемо тут трохи і подивимось на це. Можемо ще трохи поговорити.

Я чую тупіт копит і обертаюся, щоб побачити Пінкі, яка нарешті з'явилася на кухні. Схоже, вона з'їдає на сніданок цілу коробку шоколаду, що, якщо подумати, мене анітрохи не дивує. Вона кидає один погляд на нас трьох, що сидять на кухні, і заковчує очі. - Ну що, знову розмови? Серйозно? Може, перейдемо до наступної частини?

Я дивлюся на неї порожнім поглядом. - Яка наступна частина?

Вона стогне. - Поглянь, скільки ми вже тут, а ми ще навіть не поснідали! Ну ж бо, у нас є справи, які треба зробити, давай вже рухатися далі!

Ми в трьох обмінюємося поглядами. Я бачу, що Тесс збирається попросити її пояснити, що вона має на увазі, але я піднімаю руку, щоб зупинити її. Я знаю, що краще не ставити під сумнів логіку рожевої. - Пінкі має рацію...

Напевно. Давай просто спакуємо решту сніданку і поїмо в машині. До Портленда кілька годин їзди, так?

- Так, близько трьох годин без заторів. - Том підводиться і хапає ключі від машини. - Ходімо, сподіваюся, ми зможемо повернутися сюди, перш ніж ми станемо повноцінними поні.

~~~~~

Дорога минає швидко, і ми робимо зупинку прямо за межами Портленда, щоб перекусити. Не бажаючи заходити до ресторанів у такому вигляді, ми заїжджаємо в Макдональдс. Я починаю обмірковувати, який бургер я хочу, і чи зможу я взагалі їсти бургер з моїми новими зубами. Перш ніж я встигаю визначитися, Том опускає вікно і замовляє для нас чотирьох. - Ми б хотіли... вісім салатів "Чізарі", будь ласка.

Пінкі б'є ногою по спинці стільця Тома. - Я не хочу салат!

Тесс озирається. - Пінкі, твої зуби змінилися, і, ймовірно, більша частина твоєї травної системи теж. Ти не можеш їсти м'ясо.

Диктор підтверджує замовлення у Тома. - Вісім салатів "Цезар", це все, мем?

Пінкі знову штовхає ногою стілець Тома, той зітхає, а потім повертається до диктора. - А ще можна нам... чотири великі порції картоплі фрі і... трохи морозива?

- Ура! Морозиво! - Пінкі схвильовано плескає в долоні.

Я штовхаю її ліктем у бік. - Пінкі, тобі 25 років, ти можеш хоча б спробувати поводитися по-дорослому?

Її вуха трохи опускаються. - Облиш, Рейчел, я намагаюся грати роль Пінкі...

Том підганяє машину до вікна і розплачується, поки я намагаюся напоумити рожевошкіру. - Слухай, ти стаєш набагато більше схожою на Пінкі, ніж ти собі уявляєш. Тобі не потрібно прискорювати це більше, ніж це вже є. Спробуй зберегти хоч якусь схожість з Гаррі. Гаразд?

Вона закриває очі. - Гаразд... Але я все одно хочу морозиво.

Їжу починають розносити, і я поглинаю свою картоплю фрі та беруся за два салати. Зазвичай я не дуже люблю салат, але ці насправді досить смачні. Мені також подобаються ці нові зуби, салат стає таким соковитим, коли я пережовую листя. Я тягнуся за ще однією порцією, але розумію, що обидві мої салатниці вже порожні. Я озираюся на передню. - У нас є ще?

Тесс озирвається. - Ти вже закінчила? Боже, ну тут, гадаю, ти можеш взяти салати Пінкі, оскільки, очевидно, вона не травоїдна тварина...

Я жадібно беру два зайвих салати і починаю їх поглинати. - Дякую, можна сказати, що я була голодною, як...

Тесс закриває обличчя долонями. - Не кажи цього.

Я посміхаюся, але нічого не кажу, і за кілька хвилин ми під'їжджаємо до складу.

~~~~~

- У тебе випадково не залишилося ключа? - запитує Том, коли ми підходимо до її приміщення. На щастя, навколо не було людей, сховище являло собою лише низку ледь освітлених коридорів.

Тесс хитає головою. - У моєму блоці немає ключа, це просто цифровий замок. Комбінація, яка його відкриває, - це мій день народження.

Ми підходимо туди, і я вводжу код для неї. - Треба любити 1 травня...

Замок клацає, і Том каже. - Зачекай секунду. У тебе день народження 1 травня, Тесс?

Пінкі приєднується до розмови. - Так, у нас трьох однаковий день народження! Рейчел, Тесс і Гаррі! Іменинники на все життя!

Том повільно киває. - Навіть чотири, мені теж 25 і я народився 1 травня. Чувак, ми вчотирьох святкуємо один і той самий день народження? Дивний збіг.

Я обмінявся стурбованими поглядами з Тесс, ми обидві знали, що в нашій нинішній ситуації немає такого поняття, як збіг. Я відчиняю двері в її кімнату, і мене зустрічають десятки запилених коробок. - Тесс, ти випадково не знаєш, в якій коробці твої речі з поні?

Тесс зітхає. - Якби ж то, вони можуть бути де завгодно. - Вона робить паузу, щоб почухати спину, потім раптом

зупиняється і дивиться на мене. - Рейчел, ти можеш подивитися на мою спину під сорочкою?

Збентежена, я підходжу до неї і зазираю під спину її сорочки. Мої очі широко розплющуються. - Так, так, у тебе починають відростати крила, Тесс. До речі, вітаю, виглядає так, ніби ти принцеса.

Пінкі застогнала. - Та ну, Тесс має крила? Це так відстійно.

Том киває. - Так, можу собі уявити, у Тесс є ріг і крила, а у тебе немає ні того, ні іншого. Гадаю, життя несправедливе, Пінкі.

Пінкі дивиться на Тома. - Та ні, мене це не хвилює. Я просто злюся, що алікорн Твайлайт - це канон. Серйозно.

Я розгублююсь, гостро усвідомлюючи, що структура мого обличчя відрізняється від тієї, що була сьогодні вранці. У мене відростає мордочка поні, чи не так? Я зціплюю зуби і повертаюся до інших. - Дивіться, у Твайлайт є крила, чудово, давайте повернемося до роботи. Це важливо, друзі, нам потрібно знайти всі речі поні в цих коробках, якщо ми хочемо отримати відповіді на деякі питання.

Тесс киває. - Мій брат має рацію, у нас мало часу. Починаймо шукати. - Її ріг світиться, і півдюжини коробок ззаду повільно піднімаються над нашими головами і ставляться за дверима, даючи Пінкі і Тому доступ до них. Тим часом ми з Тесс заходимо до кімнати і починаємо перебирати коробки спереду.

Час від часу хтось із нас щось знаходив. Крейдяний малюнок поні в стилі FiM, поні G3, намальований під

одного з G4, є навіть акварельний малюнок Кантерлота. Тесс посміхається, коли бачить цю картину. - Перший клас малювання, я отримала за нього п'ятірку. Я ніколи не усвідомлювала, що він схож на Кантерлот з серіалу...

Приблизно через годину ми закінчили. Перед Тесс розкладено близько п'ятдесяти різноманітних предметів, які, схоже, пов'язані з книгою "Дружба - це магія". Тут є імпровізовані фігурки шістки грив, а також малюнки всіх їхніх к'юті-марок (намальовані в зошиті, який, за словами Тесс, вона використовувала у другому класі). Ми вирішили відсортувати всі речі поні за роками їх виготовлення, і таким чином нам вдається виявити найстарішу річ поні, яку зробила Тесс, а також найновішу.

Найстаріший предмет - малюнок пари жовтих очей з червоними зіницями нерівномірного розміру, який Тесс намальовала, коли їй було три роки. Пінкі наполягає, що це зображення очей Діскорда, але решта з нас трохи сумнівається. З іншого боку, остання згадка про поні, яку коли-небудь робила Тесс, - це приголомшливо точний малюнок кольоровим олівцем її к'юті-марки.

Червоно-фіолетовий малюнок зірки був знайдений на звороті її зошита з математики для 5-го класу, що означає, що Тесс було 10 років, коли він був зроблений. Після цієї дати немає жодних інших ескізів поні чи іграшок.

Я потягуюсь, ми вже досить довго це робимо, і мої стегна починають протестувати проти того, що я стою вертикально. Тепер, коли я дивлюся на себе, я розумію, що мої руки теж вкриті шматками хутра, прокляття, мені слід було одягнути сорочку з довгими рукавами. - Це все, Тесс, тепер ти все пам'ятаєш?

Вона перекладає деякі речі і дивиться на певні речі. - Я не пам'ятаю нічого зі старого. Наприклад, ці ескізи, які я зробила, коли мені було три роки, вони мені абсолютно чужі. Хоча, гадаю, це нормально, у цьому віці мозок ще не розвинув схему Папеса в гіпокампі, яка дозволяє нам формувати довготривалі спогади...

Я втрачаю терпіння. - Забудь про уроки психології, Тесс, давай, ми зайшли в глухий кут. Нам потрібні якісь інші зачіпки, якийсь слід, щоб піти по ньому, хоч щось.

Вона піднімає начерк кольоровим олівцем своєї к'юті-марки, останню згадку про поні, яку вона коли-небудь робила. - Я пам'ятаю, як зробила це, мені було нудно в класі, бо я вже зробила домашнє завдання за два дні до цього. Я просто відключилася і дозволила своїй руці блукати, а потім подивилася вниз і побачила цю зірку. Пам'ятаю, тоді я подумала, що це дуже круто... але це все, що вона означала для мене. Просто якась крута зірка, яку я намалювала як каракулі. Вона не мала жодного значення, я навіть не зрозуміла, що це та сама зірка, що й у Твайлайт, коли, через півтора десятиліття, вийшов мультфільм.

Очі Тесс сльозяться, і вона сумно зітхає. - Вибачте, друзі... У мене нічого немає. Жодна з цих речей нічого для мене не означає. Я пам'ятаю, що зробила деякі з них, але не пам'ятаю, навіщо. Це не викликає флешбеків, жодні спогади не повертаються... просто нічого.

Пінкі притискає вуха. - То що ж нам тепер робити? Як нам повернутися назад, або як нам дізнатися, що стало причиною всього цього?

Я насуплююся і відповідаю за Тесс, яка на межі сліз. - Пінкі, у нас закінчилися підказки, і у нас є лише кілька годин до того, як ми з Тесс почнемо ходити на четвереньках. Це була наша остання спроба знайти відповіді, і це глухий кут. Ми застрягли, ми просто не знаємо, що робити далі.

Розділ 18: Прощавайте пальці.

З точки зору Тесс.

Я сідаю і дивлюся на свої руки, фіолетове хутро розростається по них, наче армія загарбників. Моє життя майже закінчилося, і навіть після двох днів напруженої роботи я все ще не наблизилася до того, щоб знайти спосіб все виправити. Я відчуваю, як мене накриває хвиля депресії, і озираюся на всі коробки в цій кімнаті. У них зберігаються залишки мого дитинства, але це життя для мене вже майже закінчилося. Як все до цього дійшло?

- ...Тесс? - Я чую, як Том закінчує речення, мабуть, вона звертається до мене. Я піднімаю на неї погляд, але потім просто опускаю голову і закриваю очі. Вона, напевно, хоче отримати відповіді, вона, напевно, запитує мене, що ми повинні робити. Але я не знаю, просто не знаю. Тому доведеться запитати когось іншого, ця вже майже здалася.

Я ховаю обличчя в руки, помічаючи, що в кімнаті стало дуже тихо. Я чую, як моя сестра, ну, брат, прочищає горло. - Гей, Томе... можеш вивести Пінкі в коридор на хвилинку?

Я злегка розплющую очі, усвідомлюючи дії Рейчел. Том також отримує повідомлення. - Так, звичайно. Гей, Пінкі, давай знайдемо торговий автомат.

Почувши її, Пінкі на секунду замислюється, але потім посміхається і плескає в долоні. - Ура, цукерки... Ходімо щось візьмемо! - До мене доходить, що насправді вона не так вже й рада, а просто робить все можливе, щоб підняти настрій. Я посміхаюся одним боком рота, усвідомлюючи, як мені пощастило дружити з такою людиною, як вона.

Том виводить її в коридор, і Рейчел звертається до мене. - Отже, залишилися тільки ми, що сталося, Тесс?

Я глибоко вдихаю. - Всі шукають у мене відповіді, але що я можу сказати, у мене немає відповідей, Рейчел. Ми вплили, ось і все. - Я дивлюся на себе і розумію, що насправді сиджу точно так, як сидить поні. Мало того, це дуже зручно. Я швидко виправляю цю помилку і встаю так, як має сидіти людина, що набагато менш зручніше.

Рейчел не звертає уваги на мою позу стоячи і левітує кілька моїх шкільних робіт. - Отже, цей квест - глухий кут, так?

Я сумно киваю. - Намагатися знайти сенс в ескізах, які я зробила, коли була малюком, неможливо. Це все одно, що запитати тебе, що ти їв на вечерю на якомусь випадковому побаченні двадцять дев'ять років тому.

Він хіхікає. - Ну, це було б важко, враховуючи, що мені лише 25.

Я кліпаю, звісно, йому 25, я знала це. То чому ж я думала, що він був тут раніше? Я хитаю головою, щоб прогнати дивну думку. - Так, неважливо. Ти мене зрозумів.

Рейчел перевертає свою руку і дивиться на неї зверху вниз, я піднімаю погляд, помічаючи, що, судячи з лінії шерсті, він зараз більше схожий на поні, ніж на людину. Він заговорив. - Коротше кажучи, Тесс, у тебе закінчилися ідеї, і ти хвилюєшся, що у нас немає часу.

- Майже так. - Я чухаю шию, усвідомлюючи, що не тільки шия повністю вкрита хутром, але й нігті починають відчуватися так само, як кінчики копит на моїх ногах. - Чесно кажучи, Рейчел, я знала, що у нас було менше двох днів, щоб вирішити цю проблему, як тільки ми отримали ці вуха. Я змогла екстраполювати це з того часу, як провела тести ДНК і побачила темпи наших змін. Я знала, що сьогодні до ночі ми станемо повноцінними поні. Я просто ніколи не думала про те, що це насправді означатиме і наскільки це буде серйозно. Гадаю, я думала, що ми знайдемо спосіб зупинити зміни до того, як вони стануть надто реальними.

Рейчел кладе одне з його копит на коробку, потім відтягує штанину. Я здригаюся, дивлячись на його ногу, вся нижня кінцівка буквально на 100% поні. Рейчел тихо сміється. - Здається, ми запізнилися на потяг, Тесс.

Я повільно киваю, потім потираю чоло. - У нас залишилося всього кілька годин. Прощавай, людство. Шкода, мені подобався цей вид.

- Так собі.

Я тихо хихикаю і злегка штовхаю його в плече. - Ти, братику, не можеш хоча б дочекатися, поки повністю перетворишся на поні, перш ніж продовжувати ображати своє старе життя?

Він посміхається. - Я просто намагаюся підняти настрій, Тесс, ти ж знаєш, що я хочу цього перетворення не більше, ніж ти.

Я дивлюся на землю. - Ми це виправимо. Одного дня ми знайдемо спосіб повернутися назад.

Він постукує себе по підборіддю. - А якщо ми забудемо? Ти не боїшся, що ми можемо змінитися в наших думках? Що, якщо ми прокинемося завтра повними поні і не матимемо жодних спогадів про те, що колись були людьми?

Я дивлюся на нього. - Ну, це жахлива думка, але ні, я не думаю, що це станеться.

- Чому ні? Чи не думаєш ти, що те, що так швидко змінило наші тіла, має силу змінити і нашу свідомість?

Я хитаю головою. - Не те, щоб я думала, що наш розум несприйнятливий, я просто не думаю, що це станеться так раптово і так радикально.

Рейчел стурбовано дивиться на мене. - Але... наша свідомість все одно зміниться?

Я позіхаю і киваю. - Рейчел... наші думки вже змінилися. Вони змінюються відтоді, як все це почалося. Поглянь на

те, як ми всі поводимося сьогодні, я маю на увазі, тобі не потрібно дивитися далі, ніж Пінкі...

Він піднімає руку, щоб зупинити мене. - Її не можна пояснити, навіть коли вона ще була людиною, за всі роки, що ми знаємо її, її витівки ніколи не були нормальними.

Повільна посмішка розпливається по моєму обличчю. - Так, але ми ніколи не називали Гаррі "вона" до цього, чи не так? Рейчел, наша свідомість все більше і більше змінюється. Ще до того, як ми дізналися, що її стать змінилася, ми називали її дівчиною.

Він киває. - Так, те саме з Томом.

Я посміхаюся. - Так, про Тома...

Мій брат починає червоніти, і я знаходжу це чарівним. Він вдає з себе наївного. - А як щодо неї?

Я показую на його щоки. - Це. Тебе приваблює кобила, Рейчел. Кобила! Я впевнена, що це не те, що твій людський жіночий розум уявляє про хорошого партнера.

Він закочує очі. - Навряд чи це справедливо, звичайно, я знаходжу Тома привабливою, я завжди мав до неї симпатію. Ну... до нього, але ти знаєш, що я маю на увазі.

Я піднімаю брову. - Як би там не було, спостерігати за тим, як ти закохуєшся в когось, коли ви обоє потрапляєте під дію правила 63, щонайменше цікаво. Але ваша маленька цуценяча любовна інтрижка - це не те, що я мала на увазі, коли сказала, що Том змінилася. Я мала на увазі, що Том дійсно прийняла свою нову роль. Я маю на увазі, подивись на неї і на те, як вона поводить, вона поводить більш

правильно і жіночно, ніж дівчата, які народилися дівчатами і прожили дівчатами все своє життя.

Рейчел дивиться на мене. - Облиш, тільки тому, що вона носить жіночу білизну і...

Я обірвала його. - Це стрінги Рейчел. Я побачила їх, коли вона збирала коробки. На ній чорні мереживні стрінги, не кажучи вже про те, що перед тим, як ми пішли, вона підвела очі, нафарбувала їх тушшю, і я майже впевнена, що вона навіть нафарбувала губи помадою. Я майже впевнений, що Том зазвичай так не поводить, і не так поводитися б нормальна людина через кілька годин після того, як дізналася, що її стать змінилася.

Рейчел просто дивиться в простір. - На ній чорні мереживні... трусики?

Я злегка ляскаю його по плечу. - Тримай це в своїх штанах, коханчику. Як я вже казала, вона змінилась, Рейчел, ми всі змінилися.

Очі Рейчел знову фокусуються, і він дивиться на мене. - А ти?

Я не очікувала цього питання. Я на секунду прикусила губу. - Ніхто не здатен точно судити про себе. Тільки інші можуть зробити це за тебе. - Я повертаюся обличчям до брата і відчуваю, як моя мордочка поні розпливається в усмішці. - То скажи мені, брате, чи змінилася я?

- Для мене ти та сама, сестричко, і завжди будеш такою. - Він закидає руку мені на плече і заспокійливо обіймає. Через кілька секунд тишу перериває гуркіт грому, і

незабаром чути звук свіжого дощу, що падає на дешевий дах.

Я проводжу рукою по його спині, насолоджуючись родинним зв'язком. - Дякую за цю маленьку розмову, Рейчел. Принаймні ми разом у цьому божевіллі.

Рейчел поплескує мене по спині у відповідь, і я відчуваю, як мої крила смикаються під дотиком. - Я теж цьому радий, але в мене є одне питання.

Я вириваюся з обіймів. - Хм?

Рейчел нервово сміється. - Отже... серйозно, як Том запитувала тебе хвилину тому, коли ти відключилася... Що, чорт забирай, нам тепер робити?

Я дивлюся на нього і з нейтральним виразом кажу. - Поняття не маю!

Знову гримить грім, і я дивлюся на годинник. Було вже досить пізно, я, можливо, не знаю, що робити в довгостроковій перспективі, але в короткостроковій я знаю, що ми, ймовірно, повинні спробувати повернутися в безпечну квартиру до того, як трансформація закінчиться.

Несподівано у стіну постукали, і ми обернулися, щоб побачити Тома, яка просунула голову в комору. - Ти готова? Нам краще поспішати, якщо ми не хочемо випередити погоду.

- Знаєш, ти не мусиш поспішати. Цей шторм нас зовсім не зачепить. - відповідає Пінкі з коридору, а потім починає сміятися з чогось, що здається їй смішним.

Як завжди, я ігнорую її витівки і киваю на Тома. - Так, я якраз думала про від'їзд. Просто дозволь мені закрити ці речі, і ми зможемо піти.

Рейчел дивиться вниз на коробки, потім чаклує над порожньою коробкою і починає наповнювати її всіма розкиданими на підлозі речами. - Я візьму всі речі поні з собою. Хто знає, можливо, завтра ти захочеш подивитися на них знову.

~~~~~

Поїздка в машині була довгою і досить одноманітною. Я сиділа попереду поруч з Томом, яка була за кермом, і кожні десять хвилин перевіряла свою спритність пальців. Вона швидко знижувалася, що, напевно, було очікувано. Тишу в машині час від часу порушували верески Пінкі, коли мій брат практикував свій телекінез, піднімаючи її всім тілом з сидіння. Частина мене хотіла накричати на нього, щоб він був обережнішим, але, зізнаюся, інша частина мене пишалася тим, що мій брат вміє так добре використовувати магію. Я можу сказати, що у мене більше сирої сили, ніж у нього, але він, безумовно, перевершує мене в практиці та майстерності. Напевно, мені варто почати тренуватися, як він, але з цим доведеться почекати до більш спокійних часів.

Врешті-решт ми повертаємося додому, і ми всі робимо набіг на холодильник, щоб повечеряти. Після того, як кожен бере собі їжу, я повертаюся до холодильника і перевіряю наші запаси. - Треба було зупинитися в

продуктовому магазині по дорозі сюди, у нас майже закінчилася їжа, яку ми можемо з'їсти.

Пінкі сміється. - Та годі тобі, Твайлайт, ти справді думаєш, що ми могли б ходити по магазинах у такому вигляді?

Я прикусила язика. - Пінкі, можеш не називати мене Твайлайт? Мене звуть Тесс, це перетворення досить гнітюче і без того, що я втрачаю своє ім'я в процесі. - Я поглядаю на брата, який повністю вкритий білим хутром і чие обличчя, здається, більше пасує поні, ніж людині. - Шайнінг, ти можеш мене підтримати тут?

Він хіхікає. - Вибач, сестричко, але зараз ти набагато більше Твайлайт, ніж Тесс. Це нове ім'я тобі дуже пасує.

Я зітхаю, потім повертаюся до столу і левітую виделкою, щоб почати їсти. - Я серйозно кажу про їжу, наших запасів ледве вистачить ще на 24 години. Я не знаю, що ми будемо робити, ми не можемо ходити по магазинах у такому вигляді.

Том ігнорує мою заяву і дивиться на мою левітуючу виделку, потім опускає погляд на мої руки. - Щось не так з твоїми руками, Тесс?

- Ними стає важкувато користуватися, але... - Я дивлюся на свої руки і розумію, що вони впираються в мої боки. Я їм салат, використовуючи лише ріг і рот. Я зітхаю. - Що ж, добре, що вони мені більше не потрібні. Їжа за допомогою магії просто працює. Хм, все ще трохи тривожно знати, що мої руки будуть втрачені.

Пінкі дивиться на мене. - Так, леді, продовжуйте говорити про те, як важко покладатися лише на магічні сили. - Вона закінчує свій погляд посмішкою. - Ви, єдинороги, мене смішите.

Я прикушую языка, добре, що саме Пінкі стає Пінкі. Я навіть не можу уявити, як би Реріті чи Шайнінг впоралися з тим, щоб стати Пінкі. Але Пінкі, з іншого боку, справді чудово справляється з роллю Пінкі...

Мій хід думок наздоганяє сам себе, і я лаюся собі під ніс. Шайнінг дивиться на мене. - Щось не так, сестро?

Я хитаю головою. - Психічні зміни просто зводять мене з розуму, не хвилюйся про це.

Том піднімає брову. - Психічні зміни зводять тебе з розуму? Люба, ти впевнена, що з тобою все гаразд?

- Ти щойно сказала "люба"? - Я показую копитом на Реріті. Ні, не копитом, а РУКОЮ, я показую рукою на Реріті! А, я мала на увазі Тома! Я хитаю головою. - Гаразд, неважливо, з мене досить. Я йду спати.

Я встаю і роблю кілька кроків від обіднього столу. Я просто хочу піти спати і прокинутися, коли все це закінчиться. Цей стан, коли я розриваюся між повноцінним поні і людиною, серйозно зводить мене з розуму.

Шайнінг вибачається і встає, щоб піти за мною, коли я прямую до спальні. Він дивиться на мене, коли я хапаю піжаму з ліжка. - Ти... в порядку?

Я киваю. - Так, мені просто дуже потрібно проспати цю останню частину.

Він зітхає. - Так, я знаю, що ти маєш на увазі. Тобі, мабуть, варто прийняти душ перед сном.

Я піднімаю брову. - Дякую, що сказав, що я погано пахну? Це через хутро?

Мій брат сміється. - Ні, ти добре пахнеш, я просто мав на увазі, що тобі варто прийняти душ зараз, поки в тебе ще є руки, і оскільки ти можеш поміститися в душі стоячи, я маю на увазі, що ти можеш митися стоячи. Завтра тобі буде важче туди поміститися, бо ванна вузька, не знаю, наскільки вона буде зручною для справжнього поні.

Я киваю. - Так, так. Душ сьогодні ввечері має сенс. До речі, там є шматок мила?

Шайнінг хіхікає. - Мило? Ти ж не будеш користуватися шматком мила.

Я піднімаю брову. - Тому що... Я щось пропустила, чи не так?

Він посміхається. - Не знаю, чи ти помітила, але у тебе більше немає відкритих ділянок шкіри. Тобі не потрібен шматок мила для хутра, тобі потрібен шампунь, і багато шампуню. У душі стоїть пляшка, можеш митися.

Я весело хитаю головою, коли розвертаюся, щоб піти. - Вимити все шампунем!

~~~~~

Душ був гарний, було трохи важко стояти на двох копитах на мокрій поверхні, але я з цим впоралася. Мити голову шампунем було досить легко, а от витиратися було дуже важко. Мені знадобилося близько трьох рушників, щоб витерти всю воду з моєї шерсті, але я це зробила! Сподіваюся, Реріті не заперечує проти додаткового прання, я дійсно не можу віддячити їй за щедрість, яку вона проявляє до всіх нас, дозволяючи жити у себе вдома і їсти всю її їжу ось так. Вона навіть не дуже добре знає нас із Пінкі, але ставиться до нас, як до сім'ї. Це божевілля.

Я повертаюся до спальні, вдягнувши лише нижню частину піжами (з прорізаним ззаду отвором для хвоста). Мені дуже дивно ходити без топа, але справді немає причин, чому мені більше потрібно носити топ. Мої груди повністю зникли! Ну, я гадаю, що вони все ще є, просто опустилися трохи нижче. Це дещо турбує, але частина мене насправді любить мати всі свої інтимні частини в одному місці. Це, безумовно, полегшує тримати все під контролем. Інша приємна річ у тому, що я не ношу топ, це те, що мої крила можуть вільно дихати повітрям. Бог свідок, я не маю наміру намагатися літати, але приємно дати їм трохи подихати.

Я заходжу до спальні і помічаю, що ковдра і простирадла зникли. Шайнінг нервово оглядає підлогу і перевіряє стіни, його очі сповнені тривоги. Я піднімаю брову. - А де простирадла?

Шайнінг робить незграбний вираз обличчя. - О!!! Ти повернулася. Не хвилюйся про простирадла... будь ласка.

Я морщу носа. - І що це за запах, він пахне потом і ще чимось. Але серйозно, де простирадла?

Шайнінг повертається до мене спиною, і я помічаю, що його руки метушаться. - Я ж сказав, не хвилюйся про це... вони зараз у пранні.

Я піднімаю брову. - Але ж вони були чисті ще п'ять хвилин тому, перед тим, як я залишила тебе тут одну і... - Мій рот роззявляється, і я бачу, як крізь його біле хутро проступає яскраво-буряковий рум'янець. - Ти не...

Він потирає потилицю. - Я мусив це зробити, ти не знаєш, як це - намагатися боротися з цим бажанням! І я зрозумів, що у мене скоро не буде рук, тож це був мій останній шанс...

Я роблю кілька кроків назад. - Шайнінг, якого біса!? Ми будемо спати в одному ліжку! Я не хочу спати поруч з братом, коли він це робить! Боже, ти хоч руки помив?

Він дивиться на свої руки. - Емм, ні? Поки що ні.

Я сідаю на підлогу і блідну, гостро усвідомлюючи, що більше не можу роз'єднати пальці. - Шайнінг, тьху... ти знаєш, як моторошно спати з тобою в одному ліжку? Ми ж обидва вже практично голі.

Він зітхає. - Я сьогодні буду спати на підлозі, не хвилюйся. Я піду помию руки, а потім візьму подушки з дивана і принесу їх сюди, щоб поспати на них. - Я піднімаю очі і бачу, як він підводиться і прямує до дверей. Я теж підводжуся... і за секунду падаю обличчям на килим.

- Ой... - Я розвертаюся і знову встаю, але одразу ж втрачаю рівновагу і знову падаю вперед, цього разу зловивши себе своїми протокопитами. Я опиняюся в дуже незручному положенні, щось середнє між стоянням "на четвереньках" і повзанням на руках і колінах, як це робить людина.

Шайнінг зупиняється в дверній коробці і озирається на мене. - Ти в порядку, сестричко?

Я жалісно зітхаю. - Моє тіло не підходить для того, щоб ходити на четвереньках, але я не думаю, що зможу ходити на двох ногах.

Без жодних вагань, відчуючи, як мене огортає магія, мій брат телекінетично піднімає мене з землі і кидає на ліжко. - Ось, тепер тобі не доведеться вставати до ранку.

Я дивлюся на нього і посміхаюся: яким би огидним він зараз не був, він все одно мій брат. - Дякую. І на добраніч.

Він махає рукою. - Добраніч, сестро, і прощай, людино.

~~~~~

З точки зору Рейчел.

Я балансую на межі сну і думаю про минулу ніч. Моя сестра, Тесс, здається, починає давати тріщини під впливом стресу. Іноді їй потрібно просто зробити глибокий вдих і залишити все як є. Не знаю, чому вона тут найбільш втомлена, адже їй випала найкраща доля з нас трьох. Вона

єдина, хто зберіг свою стать, а ще вона довбаний алікорн, тьху-тьху.

Я позіхаю і помічаю, що мій язик став набагато довшим і пласкішим, навіть порівняно з учорашнім вечором. Мої очі широко розплющуються, і я розумію, що вже ранок, і перетворення, мабуть, завершилося. Я бачу між очима кінець моєї поні-мордочки, на кінці якої видніється біле хутро. Я глибоко вдихаю, мені дуже не хочеться дивитися вниз, але в той же час мені природно цікаво, як виглядає моє нове повністю сформоване тіло.

Перше, на що я звертаю увагу, - це моя шия. Вона неймовірно довга і дозволяє мені дивитися вниз на власну спину. Ну, все виглядає приблизно так, як я собі уявляв. Я маю на увазі, що я в тілі Шайнінг Армора, і я бачив мультфільм достатньо, щоб намалювати цього персонажа уві сні. Зізнаюся, дивно бачити його в 3D ось так, але в той же час, я не знаю, тіло відчуває себе комфортно. Це як носити ідеальну рукавичку, вона просто відчувається як частина тебе... що, гадаю, має сенс, оскільки це кінське тіло тепер є "частиною мене".

Я, напевно, мав би хвилюватися більше, ніж зараз, але той факт, що у мене був хвіст і шерсть протягом двох днів, трохи притупив мій мозок. Здається, він просто здався, не бажаючи ставити під сумнів ці речі. Я поглядаю на ліжко, щоб перевірити, чи Твайлайт ще спить, але ні, її ніде немає в кімнаті. Сподіваюся, вона не збожеволіла і не накоїла чогось божевільного. Мені справді треба піти знайти її якнайшвидше. Я цілеспрямовано підводжуся на копита, а потім стрімко падаю на бік. Зціплюю зуби, чудово, спочатку треба навчитися ходити.

~~~~~

Хвилин через десять я забігаю на кухню, ледь не врізавшись в обідній стіл. Чорт, ходити на чотирьох копитах не так легко, як це виглядає в серіалі. Я обводжу поглядом кухню в пошуках Тесс, і, звичайно ж, помічаю фіолетову масу, що сидить перед одним з великих вікон. На ній все ще була нижня половина піжами, за що я їй вдячний. Я сам одягнений у пару боксерів, я знаю, що поні зазвичай не носять одягу, але річ у тім, що навіть під хутром наші "інтимні місця" все одно страшенно помітні. Особисто я ніколи не знімлю ці боксери, і можу лише припустити, що дівчата поводитимуться так само.

У будь-якому разі, я знову зосереджуюсь на своїй сестрі, поні. Вона просто дивиться на дощ, що ллє надворі. Я прочищаю горло. - Гей... Тесс? Твайлайт? Тесс... З цього моменту я називатиму тебе просто Твайлайт, оскільки ти буквально є нею в цей момент. До речі, ти гарно виглядаєш, майже по-королівськи з цими крилами і все таке.

- Дощ іде.

Я прикусив свій кінський язик. - Враховуючи нашу поточну ситуацію, мушу сказати, що це найменш примітна річ, яку ти могла би прокоментувати.

- Дощ - це смерть. Ернест Хемінгуей: "Восени, коли йшли дощі, з каштанів опадало листя, гілки були голі, а стовбури чорні від дощу". Дуже доречно, що сьогодні йде дощ, наше старе життя пішло, дощ уособлює цю смерть.

- Оу, легше, поні. - Я підходжу до сестри. - Може, це просто дощ, бо ми в Сіетлі, а тут дощ іде 364,99 днів на рік?

Твайлайт озирається на мене з тихим сміхом. - Дуже вірно, Шайнінг. - Тесс на мить зітхає. - До речі, я буду сумувати за тим, що називала тебе Рейчел. Мені завжди подобалося це ім'я.

Я мрійливо посміхаюся. - Що ж, як тільки ми знову змінимося, ти зможеш знову називати мене Рейчел!

- Мммм. - Тесс відвертається до вікна, її голос не звучить переконливо.

Я підходжу до неї ближче і притуляюся потилицею до її шиї. - З тобою все гаразд, сестричко? На тебе дуже багато тиску, і я знаю, що тобі ніколи не подобалися всі ці поні. Я не можу уявити, що ти сприймаєш це дуже добре

Вона дивиться на мене з блиском сили в очах. - У мене все гаразд, правда. Я просто трохи хвилююся через те, що ми застрягли посеред міста, якому ми не належимо.

Я піднімаю брову. - Міста, якому ми не належимо? Ти що, думаєш, нам місце в Понівілі чи ще десь?

Вона пирхає. - Не будь абсурдною, такого місця не існує. Наше місце вдома, у Ванкувері. Або принаймні десь у більш ізольованому місці, ніж це. Нам потрібен час, щоб посидіти з книжками, комп'ютерами, друзями і розібратися в усьому цьому. Ми не повинні перебувати посеред міського центру в такому вигляді.

Я переконуюся, що можу балансувати на трьох копитах, а потім махаю їй передньою ногою. - Гей, ми повинні бути

щасливі, що Реріті дозволила нам залишитися в її квартирі. Звісно, ми в місті, але принаймні це місце належить нам, і тут безпечно.

Вона киває. - І я їй дуже вдячна, але скажи мені, старший брате, як ми будемо добувати їжу? У нас тут достатньо припасів, щоб протриматися один, може, два дні. А потім що? Ми ж не можемо піти в магазин.

З дверного отвору лунає дзвінкий голос. - Що там з покупками? Мені потрібен новий матеріал для роботи. - Я обертаюся, щоб подивитися, хто це, і застигаю на місці, побачивши її. Мій мозок намагається - і не може - повністю усвідомити, наскільки привабливо виглядає Том. Вона, без сумніву, найкрасивіша з усіх, кого я коли-небудь бачив. Її біле пальто виблискує, як свіжий сніг, і кожна волосинка і локон її гриви знаходиться в ідеальному положенні. Її блакитні очі випромінюють, як яскраві сапфіри, а на спині - зшита на замовлення пурпурно-золота спідниця, яка облягає боки і прикриває все, що знаходиться ззаду.

Мій рот роззявляється і намагається повідомити. - Я... ти... така красива.

Твайлайт приєднується до мене, піднімаючи брови. - Вау, Реріті. Ти виглядаєш приголомшливо, скільки часу в тебе пішло на цю спідницю і макіяж?

Вона проходить повз нас і прямує до кавоварки. - Не так вже й довго. Я подумала, що жінка повинна виглядати на всі сто. - Том зупиняється і злегка червоніє, усвідомлюючи, як далеко вона зайшла. Вона підкидає копито в повітря. - Не знаю, мабуть, я просто намагаюся відповідати ролі Реріті, розумієте? Поводитися, як поні, яку ми зараз

представляємо, здається, простіше, ніж намагатися чинити опір усьому, чим ми стаємо.

Тесс розуміюче киває. - Я бачу, ти береш приклад з Пінкі.

- Секундочку, хто краде сторінки з МОЄЇ книги? Поклади їх назад! - кричить Пінкі, стоячи поруч зі мною.

Я повільно дивлюся ліворуч і бачу божевільну рожеву поні, яка стоїть прямо між мною і Твайлайт. Я обмінююся поглядом з фіолетовою поні, і ми обидві озираємося на кімнату, щоб переконатися, що єдині двері на цю кухню знаходяться там, праворуч. Проте Пінкі якимось чином потрапила сюди, обійшла навколо Реріті і прослизнула між мною та Твайлайт так, що ніхто з нас її не помітив.

Нарешті Твайлайт не витримує, обертається до Пінкі і відкриває рота, щоб запитати. - Пінкі, якого біса...

Я простягаю копито і затуляю ним рота Твайлайт, щоб зупинити її. Я хитаю головою. - Не роби цього, Твайлайт, просто довірся мені, навіть не думай про це.

Пінкі нахиляється до мене і посміхається. - Навіть не думай про що?

Я хитаю головою. - Ні про що. - Пінкі не відступає, вона продовжує посміхатися і невинно кліпати, чекаючи, що я щось скажу. Я затинаюся. - Отже... Пінкі, як пройшов твій ранок?

- Прокинулася; я конячка! - Вона обертається. - Я думаю продати права на фільм Діснею, коли все це закінчиться.

Кавоварка пищить, Реріті левітаційно підносить до неї чашку і наливає собі. - Так, чудова ідея, Пінкі. Отже, тепер, коли ми всі прокинулися, який план на сьогодні? Схоже, перетворення завершено, ми всі - чистокровні поні. - Вона сміється сама з себе. - Тож... що тепер? Особисто я не маю жодної ідеї, окрім "випити кави" і, можливо, "поплакати".

Я хитаю головою. - Хотів б я знати відповідь, Реріті.

Тесс каже одразу після мене. - Так само, буду чесною, дівчатка, я нічого не знаю.

Пінкі мовчить, і ми всі дивимося на неї, чекаючи, що вона дасть якусь пораду. Вона моргає. - Чого ви на мене витріщилися?

Реріті піднімає брову. - Облиш, Пінкі з серіалу завжди знала складні відповіді. Здається, вона зазвичай знає більше, ніж будь-хто інший.

Рожева хіхікає і говорить про себе. - Марення Пінкі більше комедійні, ніж точні.

Реріті не погоджується. - Не надто впевнена щодо цього. Ну, якщо ми сприймаємо шоу як факт, то божевілля Пінкі завжди ґрунтується на правді. Я маю на увазі, що раніше, під час марафону поні, який ви двоє змусили мене дивитися, я побачила перший фільм про поні. "Дівчата з Еквестрії".

Я відкидаю думку. - О, будь ласка, цей фільм навіть не є канонічним. - Мені дуже не хочеться не погоджуватися з такою чарівною дівчиною, як Реріті, але я мушу висловити свою думку.

Реріті піднімає брову. - На коробці DVD сказано, що це офіційний продукт Hasbro, хіба це не робить його каноном?

Пінкі чухає голову. - Фандом завжди був розділений щодо цього фільму. І технічно... хіба не ми зараз вирішуємо, що є каноном? Принаймні, Твайлайт Спаркл.

Моя сестра піднімає голову, почувши своє нове ім'я. - Хм?

Пінкі підстрибує на ногах. - Скажи нам! Чи є "Дівчата з Еквестрії" каноном?

Твайлайт заковує очі в лівий верхній кут і виглядає роздратованою. - Нче я звідкись знаю.

Реріті на мить прикушує губу. - Твайлайт Спаркл, де твоя коробка з сувенірами? Може, ми знайдемо в твоїх речах посилання на фільм? - Твайлайт бурмоче щось про те, що їй досі не подобається, як усі називають її новим ім'ям, але левітує коробку у вітальню і кидає її під копита Реріті.

Я б'ю копитом. - Зачекай, Реріті, навіщо ти в це вплутуєшся? Чому статус фан-канону до фільму тебе анітрохи не цікавить?

Білий єдиноріг починає використовувати свою магію, щоб відсортувати предмети перед собою. - Ну, мені, наприклад, дуже сподобалася роль Реріті в цьому фільмі, тому я не проти того, щоб він був каноном. До того ж, це ж про поні, які взаємодіють з людьми на Землі. Якщо це канон, то це має величезне значення для нас.

Я хитаю головою. - Дія фільму відбувається не на Землі. Наскільки я пам'ятаю, люди - це не всі відтінки веселки, а старшокласники не називають себе Флаттершай і так далі.

Там були люди, але це була не Земля. Крім того, це навіть не канон, це...

У мене волосся стає дибки, коли Реріті видає звук, який до болю схожий на знамените "БУХАХА" самої Реріті. Я дивлюся на неї і бачу, як вона посміхається і тримає в руках аркуш паперу з коробки. Я чарую його ближче до себе, щоб краще роздивитися. На ньому намальований олівцем золотисто-блакитний прапор, а під ним напис "Вперед, Вандеркольти!". Я піднімаю брову і передаю папірець іншим поні. - Ну, добре, я думаю, що це може бути канонічною історією, але це все одно не означає, що це насправді сталося на Землі.

Твайлайт повільно киває. - Це правда, але якщо ця історія справді сталася на Землі, Реріті має рацію, це дасть нам ще одну величезну зачіпку.

Пінкі падає навкарачки, і лунає чутний, мультяшний писк, коли її задок б'ється об підлогу. - Але якщо це сталося на Землі, то що сталося з усіма яскраво забарвленими людьми? Невже всі з блакитною чи зеленою шкірою сховалися?

Рарити заочує очі. - О, будь ласка, кольорова шкіра, ймовірно, була лише творчим рішенням компанії Hasbro. Я сумніваюся, що вони коли-небудь існували в "реальній" версії цього фільм.

Я продовжую заперечувати. - Слухай, все, що ми знаємо, це те, що Тесс пам'ятає про якусь подію, де була якась спортивна команда на ім'я Вандеркольти, і їхні командні кольори - синій і золотий. Такого не могло статися на

Землі, події з цього фільму стали б міжнародними новинами, і кожна дитина впізнала б їх одразу.

Тесс обробляє всі факти, що лежать перед нею, а потім робить глибокий вдих. - Здогадуватися безглуздо, давайте просто проведемо справжнє дослідження. Ми знаємо назву команди, у нас є інтернет. Приступаємо до роботи.

~~~~~

Минає кілька годин, і виявляється, що єдинороги насправді досить вправно користуються клавіатурою. Ви можете охопити цілу клавіатуру магічним закляттям, а потім за допомогою магії натискати на клавіші так, наче ви друкуєте на машинці. Однак те, що ми змогли їх використати, ще не означає, що ми щось знайшли. Я кладу свою величезну поні-голову на стіл і зітхаю. - Може, припинимо дослідження і просто визнаємо, що я був правий від самого початку? Дія фільму відбувається не на нашій Землі.

Твайлайт постукує себе по підборіддю. - Ми справді можемо бути впевнені? Це наша остання зачіпка, не хотілося б викреслювати її зі списку, якщо ми не зможемо довести, що його тут немає.

Я глибоко вдихаю. - Жодна початкова школа, середня школа, старша школа, коледж та університет не мають талісмана з назвою "Вондеркольти" або "Вандеркольти". Навіть у перекладі на всі основні мови світу жодна іноземна школа не має спортивної команди з такою

назвою. - Я роблю ще один глибокий вдих. - Нуль шкіл розташовані в містечку під назвою Кантерлот. У нульових школах з цими двома кольорами немає жодної згадки про велику статую коня перед їхньою школою. Нульовими школами керують дві принцеси-сестри. І, нарешті, у нульових школах є "Осінній бал", на якому лише одну дівчину обирають принцесою. Якби дія фільму відбувалася на Землі, нам би знадобилася школа, яка відповідала б усім цим критеріям, але виявляється, що немає жодної школи, яка б відповідала хоча б одному з них.

Твайлайт повільно киває. - Чорт... так, це точно. Отже, "Дівчата з Еквестрії" - це не відповідь на все, це просто ще один глухий кут.

Пінкі стогне. - Яка марна трата чотирьох годин пошуків.

Реріті сміється про себе. - О, це не було марною тратою часу...

Я піднімаю брову. - Реріті, що ти від нас приховуєш?

Вона розгортає свій ноутбук, показуючи нам зернисту фотографію, на якій хтось тримає в руках папку. - Я натрапила на цей прес-реліз, коли шукала школи на Середньому Заході. Невеличка клініка в центрі Чикаго опублікувала це фото вчора на сайті Боротьби зі злочинністю після того, як до них звернулася самотня медсестра і повідомила, що дуже важливий пацієнт потрапив на камеру, коли викликав фальшиву пожежну тривогу і викрав документи клініки. Вона хотіла, щоб їй допомогли його знайти, тож оприлюднила фото.

Я примружуюся і дивлюся на фото. - Зачекайте, у цього хлопця червоні вуха поні! Коли це фото було зроблено?

Реріті стукає по екрану. - Вранці 3 травня, тобто за 24 години після того, як у нас самих з'явилися поні-вуха.

Твайлайт супить брови. - Як його звати?

Раріті посміхається. - У тому-то й річ, що ніхто не знає. Єдине, що він вкрав, це свою власну справу, в якій була вся його ідентифікаційна інформація. Ніхто не знає, хто він таке. У матеріалі "Боротьби зі злочинністю" йдеться про те, що працівник сусіднього готелю повідомив, що бачив, як той самий чоловік виїжджав з його готелю того ж дня. Єдина проблема в тому, що він заплатив готівкою, а в готелі не ведуть записів адрес та імен гостей. Тож цей хлопець - привид, він відростив ті поні-вуха, а потім повністю зник з радарів того ж дня.

Пінкі хіхікає. - Ну, він більше не хлопець, тепер він поні.

Я посміхаюся. - Тож ми не самотні...

Розділ 19: Від кобил одні клопоти.

Пінкі стучить копитами по столу. - Поні в Чикаго? Це все змінює! Ну, я думаю, що так, гм, Твайлайт, це щось змінює?

Твайлайт підходить ближче до картини і дивиться на неї. - Ну, тепер ми знаємо, що є й інші люди, які живуть у тому ж місці, що й ми...

Реріті киває. - А ще поні, хто знає, скільки їх там. Вони можуть бути в кожному місті.

Пінкі починає стрибати по колу навколо нас. - Це чудова новина! Ще більше людей - поні!

Твайлайт щось каже, але я не чую. Я надто відволікся на Пінкі, що стрибала переді мною. Розумієте, на відміну від Реріті, Твайлайт і мене, схоже, Пінкі цілком щаслива стрибати голяка. Зазвичай це не проблема, адже у неї пишний хвіст, але коли вона так стрибає, то все повністю оголюється. Я маю на увазі все.

- Так, це дійсно щось... - бурмочу я, не зовсім впевнений, що мене так приваблює те, що відбувається переді мною. Чорт забирай це тіло і ці чоловічі гормони.

- Стій! - Пінкі раптом перестає стрибати, і її хвіст опускається вниз. - Це хороша новина чи сумна? Все більше людей стають поні, але, можливо, вони не хочуть бути поні? - Пінкі сідає і постукує себе по підборіддю. - Хороша новина для нас, погана для них? Не знаю, чи варто святкувати, хм...

Твайлайт зітхає. - Не знаю, добре це чи погано, але це, безумовно, все ускладнює. Було досить важко розібратися в усьому цьому, коли тільки четверо з нас були поні, а знання того, що за тисячі миль звідси є ще поні, робить все ще більш заплутаним. Як вони туди потрапили? Скільки їх там? Чи є ще поні в інших містах? Чи є ще поні в цьому місті?

Я додаю. - І як усі ці поні пов'язані з тобою?

Очі Твайлайт кидаються на мене. - Зачекай, чому вони мають бути пов'язані зі мною?

Я на мить закушую губу, намагаючись пригадати всі факти в голові. - Подивимось правді в очі, Твайлайт, твоє дитинство описує поні, якими стають ці люди. Ти розповідала історії про поні з червоними вухами, а тепер хтось у Чикаго відрощує червоні поні-вуха. Крім того, всі, кого ми знаємо, хто став поні, пов'язані з тобою. Тож до чого тут поні з Чикаго? Безумовно, він має бути якимось пов'язаний.

Ми всі на мить замовкаємо, поки Твайлайт розмірковує, а потім Пінкі збуджено плескає копитами. - Може, він не пов'язаний напряду! Може, він просто належить до іншої групи з чотирьох поні, які святкують день народження 1 травня!

Реріті насміхається. - Так, я майже впевнена, що причина не в цьому.

Твайлайт заочує очі на це посилення. - Випадкові здогадки - це не спосіб знайти відповіді. Треба провести деякі дослідження.

Три інші поні в кімнаті стогнуть в унісон. Я говорю від імені всіх нас. - Сестричко, ми щойно провели останні чотири години, шукаючи в інтернеті інформацію про "Дівчата з Еквестрії". Нам потрібна перерва від такої роботи, будь ласка.

Твайлайт хмуриться. - Але ми повинні його розшукати.

Реріті зітхає. - Легше сказати, ніж зробити, чи не так?

Я нахиляю голову. - Ну, що ми про нього знаємо? Які речі ми знаємо, які ми можемо використати, щоб знайти його?

Реріті хіхікає. - Ми знаємо, як він виглядав, коли був людиною, але тепер, коли він поні, це марно.

- Якщо припустити, що зараз він все ще самець, - додає Пінкі.

- І ми знаємо, що він не залишив жодних слідів.

- І навіть поліція не має жодних зачіпок щодо того, хто він і куди пішов. - Пінкі з радістю вносить свою лепту.

Реріті продовжує. - І ми знаємо, що він живе в районі Чикаго. Або, принаймні, проїжджав там вчора.

Твайлайт заочує очі. - У Чикаго проживає понад дванадцять мільйонів жителів.

Я не можу втриматися від сміху. - То ти хочеш, щоб ми знайшли когось, хто, як і дванадцять мільйонів інших людей, випадково опинився вчора в районі Чикаго. І ми поняття не маємо, хто він, куди він пішов, як він виглядає зараз, і чи це взагалі він.

- І не забувайте, що він активно намагається сховатися! Він точно не буде афішувати своє місцезнаходження в соціальних мережах! У нас, чесно кажучи, немає жодних шансів його знайти, - з посмішкою каже Пінкі.

Твайлайт стогне і дивиться на Пінкі. - Пінкі, це все жахливі новини, чому ти посміхаєшся?

Вона плескає копитами. - Тому що це означає, що ми можемо навіть не намагатися зараз! І це чудово, бо я не хочу витратити ще чотири години на нудні дослідження на комп'ютері. Дослідження - це відстій! Це найгірша робота, яку тільки можна собі уявити.

Твайлайт скрегоче зубами, і я втручаюся, поки вона не перетворила Пінкі на кактус. - Гей, друзі, заспокойтеся, у нас є інші речі, якими ми можемо зайнятися з користю. Як щодо того, щоб повернутися до перегляду Біблії шоу? Ми ледь не вбили себе, щоб дістати цю штуку...

- Не кажучи вже про те, що ми змусили весь штат Вашингтон думати, що в Сіетлі стався терористичний напад. - Реріті здригається.

Я киваю на знак згоди. - Так, точно, нам дійсно варто повернутися до перегляду тієї папки. - Я дивлюся на сестру, яка все ще витріщається на Пінкі. - Гей, Твайлайт, давай знайдемо якісь нові заклинання, щоб вивчити? Гаразд?

Вона робить глибокий вдих і відступає від Пінкі. - Гаразд, я піду приготую обід. А потім ми розділимо Біблію і подивимося, що зможемо знайти.

Твайлайт розвертається, помахуючи хвостом, і прямує до кухні. Як тільки алікорн опиняється поза зоною чутності, Пінкі потирає потилицю копитом і бурмоче. - Боже, та що з нею таке.

Я хитаю головою. - Вона зараз трохи напружена, ось і все. І я думаю, що якщо ти скажеш їй прямо в обличчя, що "дослідження - це відстій", то, можливо, не так її зрозумієш.

Пінкі розгублено дивиться на мене. - Але проводити дослідження - це дійсно відстій. Це ж купа роботи!

Реріті відповідає. - Деяким поні подобається працювати, Пінкі. - Вона повертається до мене. - Як там Твайлайт минулої ночі? Вона здавалася досить тендітною ввечері, ви двоє розмовляли перед сном?

Я посміхаюся. - Ми трохи поговорили, але все закінчилося тим, що мене зіпхнули з ліжка, і мені довелося спати на підлозі. Хоча, думаю, я її не звинувачую.

Реріті присувається до мене і кладе голову мені на плече. - Любий, це жахливо, ти ж не собака! Ці тіла й без того здичавіли, щоб ми спали на підлозі, як тварини!

Я хіхікаю. - Це було не так вже й погано. Твайлайт подумала, можливо, небезпідставно, що було б дивно ділити зі мною маленьке ліжко, адже я жеребець, і, ну, ти знаєш.

Краєм ока я бачу, як Пінкі облизує губи і махає хвостом туди-сюди. - Я не проти. Ти можеш приходити до мене в ліжко, коли захочеш. Я завжди відкрита! - Пінкі кліпає, потім поправляє себе. - Тобто мої двері завжди відчинені!

Я прикушую языка, Реріті, здається (або вдає, що не помітила натяку). - Пінкі, це дуже мило з твого боку, що ти запропонувала.

- Мммм. - Пінкі посміхається і дивиться прямо на мене. - Шайнінг знає, що він більш ніж бажаний гість у моїй... кімнаті. Ну, знаєш, для... сну.

- Так, дякую за запрошення. - Моє серце починає битися швидше. Чорт забирай, Пінкі, перестань дражнитися!

Ніби прочитавши мої думки, рожева поні розвертається і прямує до дверей. Але це не звичайна рись, я бачу, що вона перебільшено виляє стегнами, а її хвіст розмахує занадто широко, дозволяючи всім, хто стоїть позаду неї, бачити її статеві органи. Я так сильно кусаю нижню губу, що майже пускаю кров.

Збоку від себе я бачу, що Реріті також дивиться вперед на Пінкі, її очі майже такі ж широкі, як і мої. Вона піднімає брови. - Шайнінг, ти щасливий жеребець. Якби ж то я ще була самцем. Я маю на увазі, нічого собі, ця Пінкі.

Я глибоко дихаю і відчайдушно намагаюся заспокоїтися. Я дуже сподіваюся, що Реріті залишиться на моєму боці. Якщо вона зробить крок убік, а потім озирнеться на мене, то побачить докази того, наскільки малі ці боксери для жеребця мого розміру. Я дивлюся на неї. - Так, я хотів би, щоб ти була в цьому тілі, а не я, Реріті. Це тіло змушує мене хотіти робити... речі, про які, я думаю, я буду шкодувати.

Реріті піднімає одну брову. - О? Тоді мені перенести твої речі в кімнату Пінкі?

Я червонію. - Я... я не... Це не моя ідея! Але, якщо Твайлайт мене вижене, то це ж не мій вибір, чи не так? Значить, мені доведеться спати з Пінкі? Це вже не в моїх силах?

Реріті повільно посміхається. - Ну... тобі не обов'язково спати в ліжку Пінкі. У нас три ліжка, в одному з них Пінкі не спить.

Я примружую одне око. - Але ж і Твайлайт не дозволить мені спати в її ліжку.

Реріті знизує плечима. - Тоді, гадаю, залишається моє, так?

У мене стискається горло. Будь-який прогрес, якого я досяг у "заспокоєнні" між ногами, був розбитий вщент. Невже Реріті щойно запропонувала мені своє ліжко? - Емм... прийти до тебе?

Вона щиро посміхається мені. - Я не можу дозволити гостям спати на моїй підлозі, мені буде неприємно. Тож приходь сьогодні до мене...

Я роблю покерфейс, вона щойно запросила мене переспати з нею. Але вона мала на увазі "переспати зі мною" чи "спати зі мною"? Її обличчя нічого не видає, я ніколи не був добрим читачем облич, не кажучи вже про поні. Я знову намагаюся проковтнути. - Гей, дякую, Реріті, ти чудова господиня. Я візьму до уваги твою пропозицію. Якщо Твайлайт знову вижене мене з моєї кімнати, я постукаю до тебе.

Вона ввічливо киває і починає йти вперед, щоб піти. Як тільки її хутро торкається мого, я падаю на живіт. Я не можу зараз встати, внизу все надто помітно. Так чи інакше,

дивлячись, як Реріті прямує до дверей, я думаю про її пропозицію. Вона, мабуть, мала на увазі все це в платонічному, несексуальному сенсі. Вона просто хороша господиня і пропонує мені м'яке ліжко. Ні в якому разі вона не хотіла б мати зі мною нічого спільного. Ми були поні лише 12 годин, чому вона повинна хотіти чогось інтимного з жеребцем? Пінкі я можу списати на те, що вона Пінкі. Але Реріті? Нізащо, надто висококласна.

Я моргаю, коли щось усвідомлюю. На відміну від інших кімнат, ліжко Реріті - двоспальне. Воно достатньо велике лише для однієї людини! -Гей, Реріті.

Вона зупиняється і повертається до мене обличчям, роблячи дивне обличчя, побачивши, що я лежу на животі ось так. - Так?

- Я просто подумав, якби ми переспали разом... чи влізу я в неї?

Її очі широко розплющуються. - Пробач?

Я дивлюся на стелю і уявляю собі її спальню, таку маленьку кімнату. - У тебе там ніколи не було жеребця, а я досить великий. Тож якщо мені навіть вдасться поміститися, то буде досить тісно.

Я озирнувся і побачив, що Реріті почервоніла сильніше, ніж це було фізично можливо. Все її обличчя просто світилося червоним.

Кілька разів моргаю. - О, БОЖЕ, ЛІЖКО! Я МАВ НА УВАЗІ ЛІЖКО! Я ЗАНАДТО ВЕЛИКИЙ, ЩОБ ПОМІСТИТИСЯ НА ЛІЖКУ!

Реріті кусає губу і повільно відступає. - Я... піду перевірю, як там обід...

Я затуляю обличчя копитами. - Я просто мав на увазі, що твоє ліжко маленьке, я боявся, що ми не зможемо помістити на ньому двох поні...

Реріті бурмоче з кімнати. - Мммм...

~~~~~

Обід пройшов без особливих подій. Моя сестра ніколи не славилася своїми кулінарними здібностями, і тепер, коли ми не могли їсти м'ясо, наш вибір їжі був досить обмежений цим холодильником. Ого, кілька морквин і трохи води! Їжа, гідна короля!

Твайлайт левітує біблію і кладе її на стіл. - Гаразд, люди...

- Поні. - Пінкі поправляє її.

Вона закриває очі. - Гаразд, поні, ми розділимо цю річ і подивимось, чи зможемо знайти щось цікаве. Хотіла б я знати, з чого почати.

Я ковтаю повний рот овочів, які я жував. - Якщо ти хочеш спробувати вивчити нові заклинання, почни з того, що переглянь усі записи, що стосуються серій про Тріксі. Ті серії були переповнені новими заклинаннями, які накладали Твайлайт і Тріксі.

Твайлайт опустила очі на папку і моргнула. - То... це які саме епізоди?

Я посміхаюся. - Приємно знати, що мої знання знаходять застосування. Дозволь мені. - Я чаклую над підшивкою і відкриваю кільця. Потім я використовую свій ріг, щоб почати вибирати всі листи, що стосуються важких магічних епізодів. - Ось, у цій теці все, що стосується п'ятнадцяти епізодів, де використовується найбільше магії. Збожеволіти можна.

Твайлайт лише киває на знак подяки і виходить з-за столу.

Пінкіна підстрибує на своєму місці. - О, о! Зроби мене! Зроби мені наступною!

Я вибираю головні епізоди "Пінкі", роблячи паузи, коли бачу щось у першому головному епізоді. У примітках до "Пінкі Кін" є заповнена "Таблиця почуттів Пінкі". У ній перераховано близько тридцяти речей, які, за словами Лорен, Пінкі може передбачати. Я сканую її, чорт забирай, якби це було правдою, це було б дуже, дуже зручно. - Гей, Пінкі, я хочу, щоб ти запам'ятала цю таблицю.

Вона стогне. - Ненавиджу вчитися.

Я дивлюся на неї, доки вона не зустрінеється зі мною поглядом. Я суплю брови. - Слухай, я не прошу, я кажу. Ці речі можуть врятувати нам життя в майбутньому, в тілі Пінкі, мабуть, більше сили, ніж у більшості єдинорогів, але ти маєш навчитися ними користуватися.

Її волосся злегка розвіюється. - Гаразд, гаразд, я навчуся. Але це не буде весело.

Я посміхаюся. - Розважишся пізніше, це не займе багато часу.

Пінкі виходить з-за столу з папірцем у роті, а Реріті сідає поруч зі мною. - То що там залишилося?

Мені приємно, що вона поруч, але я зосереджуюсь на завданні. - Ну, у нас тут ще п'ятдесят епізодів. - Твайлайт повертається і починає наповнювати склянку водою за допомогою своєї магії. Реріті киває на мене. - Які глави ти хочеш взяти?

Я чухаю потилицю, гадаючи, що ми з Реріті можемо поділити їх між собою? Це має сенс. - Гаразд, я візьму ці розділи.

Я беру свої розділи і роблю крок від столу, але бачу, що Реріті робить крок за мною. Вона каже. - Гаразд, ходімо. Може, підемо до вітальні? У мене там є гарний диван.

Я затинаюся. - Але ж інша половина розділів є...?

Реріті моргає, чи це було підморгування? - Вони можуть зачекати, давай подивимося їх разом, а коли закінчимо, візьмемося за наступну частину.

На іншому кінці кімнати Твайлайт опускає свій келих і дивиться на мене, підозріло піднявши брову.

Я ніяково посміхаюся і даю їй вираз "агов, це була не моя ідея!", а потім повертаюся до найпривабливішого єдинорога, якого я коли-небудь бачив. - Звучить чудово, Реріті, показуй дорогу.

~~~~~

Як і будь-яка навчальна сесія за участю хлопця та дівчини, ми не дуже багато вчилися. Звичайно, ми пройшли через матеріал, але наше серце не було в ньому, і ми просто читали сторінки. Під час роботи ми вели світські бесіди, і день почав швидко минати. Ми закінчили першу стопку розділів і були на півдорозі до другої, коли я нарешті набрався впевненості, щоб поставити їй запитання, на яке мені потрібна була відповідь.

Я підняв на неї очі. Я міг дивитися на неї, як вона сидить і читає, цілими днями, і все в ній просто зачаровувало мене. Але врешті-решт вона помітила мій погляд і підняла очі. - Так?

Я вказую на нас двох копитом і ставлю своє запитання. - Хто ми? Я маю на увазі нас двох, пару. Раніше ми були просто колегами, але хто ми тепер?

Реріті відкладає сторінку, з якої читала. - Я не знаю, ми... щось? Я не зовсім впевнена, як це працює з жіночої сторони паркану, якби я була в твоїх копитах, гадаю, що мала б краще уявлення про те, як усе відбувається. Але, незважаючи на це, ти мені подобаєшся. Ти єдиний, кого я дійсно знаю. Зрозумій мене правильно, твоя сестра і Пінкі чудові, але зараз все дуже хаотично, і ти єдиний, кого я дійсно знаю.

Реріті присувається ближче, щоб покласти голову мені на плече, я щасливо зітхаю і нахиляюся до неї. Потім я усвідомлюю, що, напевно, повинен запитати її про щось

спочатку. - Ем, у тебе був хлопець до того, як все це почалося?

Вона сміється. - Гадаю, ти маєш на увазі подружку, любий. І ні, я вже кілька місяців як самотня. - Повітря наповнюється незручною тишею, оскільки масивний підтекст питання просто витає в повітрі, і нам обом доводиться думати над ним. Реріті прочищає горло. - А ти? У тебе був, як там це слово, яке вони використовували в шоу, особливий хтось, коли ти був людиною?

Я хіхікаю над вибором слова. - Ні, я був самотній деякий час. Дуже давно...

Вона повертає голову до мене і пустотливо посміхається. - Зачекай, якщо ти Шайнінг Армор, то хіба ти не одружений на Кейденс? О Боже, ти точно одружений! Ти зустрічаєшся з тією рожевою поні! Якщо ми її знайдемо, ти її поцілуєш? Хм? Свою давно втрачену дружину? Чорт забирай, ти навіть мав від неї дитину!

Я червонію і відкидаю цю ідею копитом. - Що, ні, ну ж бо, Реріті, я в тілі Шайнінг Армор, але насправді я не він! Я не маю нічого спільного зі "справжнім" Шайнінгом, тож Кейденс не має нічого спільного зі мною. Я просто виглядаю як її чоловік, але більше нічого.

Вона нахиляється до мене і каже лише два слова. - О, добре.

Моє серце вискакує з грудей, і я дивлюся на Реріті. - І чому це ти так зраділа цій новині?

Вона просто заковує очі і відкидається на моє плече. Я посміхаюся про себе, я був тут, як у раю. Я хотів бути з Томом майже десять років, і тепер ми не тільки майже пара, але й вона приваблює мене більше, ніж будь-коли. Ну, звичайно, вона тепер може бути дівчиною, але ці стосунки все ще цілком законні. Немає нічого поганого в гомосексуальних парах, але справа в тому, що ми настільки ж гетеро, наскільки це можливо. Як на нас не подивись, ми - пара чоловік/жінка. Звісно, все заплутується, якщо надто довго про це думати, але хто сказав, що кохання - це...

- Вечеря готова... тьху, ви двоє хоч намагаєтесь працювати? - Я піднімаю очі й бачу, що на нас дивиться Твайлайт. Я опускаю погляд і розумію, що ми з Реріті романтично обіймаємося, наші тіла й копита переплітаються одне з одним.

Ми обоє намагаємося відірватися, я прочищаю горло. - О, привіт, ми просто...

- Вивчали нотатки до виступу, - спокійно відповідає Реріті.

Твайлайт заковує очі. - Слухайте, мені байдуже, ви обидвоє дорослі, можете робити, що хочете. А тепер ходімо, вечеря готова, і вона гаряча.

Я біжу за Твайлайт, і ми підбігаємо до кухонного столу, де Пінкі саме розкладає їжу. Схоже, що на вечерю Пінкі з'їсть дві миски дитячих пластівців, а решта з нас їстиме брокколі з сиром. Я знизую плечима, дивлячись на це, все не так вже й погано з нашими новими смаковими рецепторами. Бажаючи змінити тему розмови, я запитую

Твайлайт про її успіхи. - Ну що, вивчила якісь нові заклинання?

Вона посміхається. - Ще б пак. Я працювала над новим закляттям цілий день, поки ви двоє були зайняті "навчанням" там.

Реріті проігнорувала останню частину її коментаря. - Нове закляття? Воно сильне?

Твайлайт киває. - О, так.

Я втрачаю терпіння. - Ну? Що це?!

Пінкі піднімає очі. - Я теж хочу знати! Твайлайт сказала, що покаже мені заклинання, тільки коли ми всі будемо тут.

Вона киває. - Я не хочу лякати сусідів, тому зроблю це лише один раз.

Я відчуваю, як моє серце починає калатати, це буде щось грандіозне. Можливо, Твайлайт мала рацію, замість того, щоб обійматися з Реріті, я повинен вивчати ці заклинання. Магія дійсно потужна, хто знає, які хаотичні сили містяться в цих нотатках. Чого навчилася Твайлайт? Як стріляти блискавками? Вогняні кулі? Телепортуватися? Як створювати щит-бульбашку? Як викликати сильний шторм? Відкрити портал? Зцілювати смертельні рани?

Твайлайт відкриває вікно, щоб почати. - Гаразд, усі готові? - Ми всі нетерпляче киваємо, і Твайлайт робить глибокий вдих. - Починаємо!

Її риг спалахує, а обличчя спотворюється в чистій зосередженості. Я відчуваю, як моє волосся починає

підніматися від статичного електрики в повітрі. Ріг Твайлайт світиться яскравіше, і Реріті починає хвилюватися. - Ем, Твайлайт, ти ж не збираєшся влаштувати ще один вибух? Це ж будинок моєї сім'ї.

Твайлайт напружується і каже. - Ні, не хвилюйся, я розберуся...

У вікно дме легенький вітерець, він приносить із собою якісь звуки, мабуть, вуличний шум. Я озираюся, чекаючи на магію.

Ріг Твайлайт починає тьмяніти. - Ось! Попався! Фух.

Реріті нахиляє голову. - Перепрошую?

Пінкі в паніці озирається. - Вона щось з нами зробила? Це вона зробила так, що я люблю броколі? Краще б вона цього не робила!

Останні промені світла з рогу Твайлайт зникають, і вона розслабляється. - А, готово. Ви це чули?

Я суплю брови. - Чули що, стереосистему через дорогу, коли подув вітерець?

Вона вишкірює зуби. - Це була не стереосистема! Це була я! Я наклала закляття з епізоду про Тріксі з Урсою Майнор! Я створила вітерець з повітря і використала його для того, щоб мелодія пройшла крізь дерева навколо нас.

Усі за столом на кілька секунд замовкають. Реріті нахиляється вперед. - Ти впевнена, що це не стереосистема через дорогу? Бо було б набагато розумніше, якби наступного разу ти просто використала

магнітофон, а не якесь закляття, на вивчення якого пішло шість годин.

Пінкі киває. - Так, звучить так, ніби ти змарнувала цілий день.

Твайлайт б'є копитами. - Брате, підтримай мене. Магії варто вчитися.

Я прикусив язика. - Ну, так, магію корисно знати, але, не знаю, може, наступного разу зосередишся на вивченні більш корисних заклинань?

Твайлайт роздратовано відкидає копита. - Що поганого в тому, що я можу викликати вітерець, який несе мелодію?!

Я не можу не посміхнутися. - Ну так, наступного разу, коли в Канаді з'явиться гігантський космічний ведмідь, добре знати, що ти будеш до цього готова!

Пінкі сміється, Твайлайт лише хитає головою. - Та годі, я можу викликати подих вітру! Я маю владу над повітрям, жодна людина в історії Землі не мала такої влади!

Я кліпаю, не вражений. - Так, але ти не людина, ти єдиноріг. Протеже принцеси-алікорна, якщо точніше.

Твайлайт бурмоче собі під ніс. - Я вивчаю божественні сили, і нікого це не хвилює.

Пінкі киває. - Розбуди мене, коли зможеш створювати торт з повітря абощо.

~~~~~

Решта вечері пройшла добре (за винятком того, що Твайлайт розсердилася, що її заклинання було сприйнято не так добре, як вона сподівалася). Потім ми присвятили кілька годин пошукам в Інтернеті будь-якої інформації про цього поні в Чикаго. Але нічого не вийшло, і близько 23:00 ми вирішили лягати спати. Я спершу пішов на кухню, щоб перекусити перед сном.

Повернувши за ріг, я позіхаю і розумію, що на кухні вже хтось є. Я дивлюся на підлогу і застигаю на місці, побачивши там Пінкі. Здається, вона поклала на підлогу пакет з льодом і лежить на ньому своєю голою нижньою частиною. Я не знаю, чи варто мені відвернутися, чи просто піти, все, що я знаю, це те, що я більше не хочу їсти.

Її очі загоряються, коли вона бачить мене. - О, привіт, Шайнінг.

Я не можу втриматись, щоб не витріщатись. - Що... ти робиш?

Вона показує на лід між задніми лапами: - Мені так гаряче внизу, а на цьому льоду, о Боже, як приємно.

Вона змінює свою позицію, і я піднімаю одну з передніх ніг, щоб я міг вкусити своє копито. Це несправедливо, це зовсім несправедливо. Я намагаюся бути з Реріті, але Пінкі... о Боже, Пінкі. Не зрозумійте мене неправильно, мені подобається обніматися з Реріті, а від того, як вона одягається і поводить, я просто падаю в обморок. Я б хотів супроводжувати її щодня і просто мати її поруч. Але Пінкі - це щось зовсім інше. Вона...

Наче за командою, Пінкі підводиться і нахиляється вперед, з її лап капає талий лід і вода. Вона махає хвостом. - Можеш подати мені рушник?

Я скиглю на місце переді мною, відчуваючи, як моя сила волі чинити опір чарівності Пінкі стрімко згасає. Я неухважно оближую губи, озираючись довкола. - Я не бачу тут жодного рушника, Пінкі.

Вона озирається, і я бачу, що її очі дивляться на мою спідню білизну. - Тоді можна скористатися твоїми боксерами? Не схоже, що ти зараз щось ховаєш.

Я зціплюю зуби, але знаю, що вона говорить правду. Ці речі майже нічого не приховували, коли я був повністю розслаблений, а зараз моя чоловіча гідність - повна протилежність. Я знімаю свої боксери і за допомогою магії починаю витирати мокрі задні ноги Пінкі, використовуючи мої боксери як ганчірку. Вона плямкає губами. - Гей, Шайнінг... - Я неухважно під'їжджаю до неї риссю все ближче і ближче, поки моє обличчя не опиняється в футі від її оголеної задньої частини.

Моя передня нога тремтить, і я хапаю імпровізовану ганчірку, щоб вручну витерти її, замість того, щоб використовувати свою магію. - Так, Пінкі?

Моя робота починає давати збої, мої копита неухважно витирають одне й те саме місце збоку її ноги. Я не можу зосередитися на чищенні, мене занадто відволікає спокусливе видовище перед очима. Моя нога смикається, а Пінкі крутить переді мною стегнами. - Ну що? Я чекаю. - Мені потрібна вся моя душевна сила, щоб не почати

трахати її прямо тут, на кухні. Вона знову хитає стегнами... потім підморгує.

Мій розум ламається, я відкидаю всі претензії на скромність і підхоплююся на дві ноги, ставлячи передні копита їй на спину. Мені це так потрібно, кожна частинка мене палає пристрастю, коли я присуваю свої стегна ближче до її...

- Я не бачила його, Реріті, може, пошукаєш на кухні чи в їдальні? - Голос Твайлайт лунає крізь стіни квартири.

Я нашорошую вуха і усвідомлюю, що я голий і в процесі того, як я починаю засаджувати Пінкі посеред відкритої кухні. - Бляха.

Пінкі зітхає. - Пізніше. - Вона вислизає з-під мене і підхоплює пакет з льодом, несе його до раковини.

Я знову вдягаю свої боксери, і той факт, що вони просякнуті холодною водою, насправді добре допомагає мені менше збуджуватись "внизу". Я хитаю головою і усвідомлюю, що я планував зробити. - Пінкі, ти збожеволіла.

- Гей, це ж ти був готовий накинутися на мене. - Вона посміхається. - Ти подумав про мою пропозицію на вечір?

Я кусаю губу, бо все ще не вирішив, в якому ліжку спатиму сьогодні. - Ну, я не можу спати в ліжку Твайлайт...

Пінкі киває. - І ти не можеш спати в моєму.

Я чую тупіт копит Реріті, що йде коридором. Я нахиляю голову до Пінкі. - Справді? О, це, мабуть, на краще. Так мені

легше. Бачиш, Реріті вже запросила мене в своє ліжко, і я не знаю, як би я зміг якось вибрати між...

Пінкі кокетливо дивиться на мене і облизує губи. - Я мала на увазі, що ти не можеш спати в моєму ліжку, бо ми будемо дуже, дуже зайняті іншими справами. Ділити ліжко з твоїм покірним слугою і мати цілковиту приватність протягом цілої ночі? Я просто не уявляю, як ми коли-небудь дійдемо до сну. - Пінкі проходить повз мене, вправно вимахуючи стегнами і хвостом. Я ще раз бачу, як вона підморгує мені. - Приходь до мене сьогодні ввечері, і ти матимеш найдикіші вісім годин у своєму житті.

Я чую, як моя кров стукає у вухах, коли Пінкі робить останні кроки з кухні. У той самий час у дверях з'являється Реріті. - О! Привіт, Пінкі.

- Привіт, Реріті! На добраніч! - радісно вигукує Пінкі. Потім йде коридором, насвистуючи пісню з "Шоу Енді Гріффіта".

Реріті обертається, щоб подивитися їй услід. - У Пінкі завжди такий гарний настрій.

- Мммм, - хникаю я, намагаючись заблокувати нещодавні образи в голові. - Отже, Реріті, що привело тебе сюди?

Вона підходить до мене і кладе свою голову на мою. Я заплющую очі, мені подобається, коли вона це робить. Вона говорить. - Ну, я сказала Твайлайт, що хочу запитати тебе щось про Біблію, але насправді я прийшла сюди, щоб рятувати тебе від Пінкі.

Я піднімаю брови. - А з чого ти взяла, що мене треба рятувати?

Вона робить крок від мене і рухається до калюжі на підлозі, що залишилася від льоду. Вона дивиться на неї. - Жіноча інтуїція.

Я хихикаю. - Томе, ти була дівчиною лише 24 години.

Вона озирається на мене. - Називай мене Реріті, любий. Чути ім'я Том і нагадування про те, що я була хлопцем, коли я в цьому тілі, дивно. Особливо, коли мені нагадують про це, коли я думаю про щось.

Я прикусила губу. - Про щось? Про що ти думаєш?

Вона посміхається. - Нічого важливого!

Я повільно киваю. - Гаразд...

Ми незграбно завмираємо на мить, і я помічаю, що Реріті уникає зорового контакту. - То що, мені приготувати ліжко для двох?

Я зробив покерне обличчя. Чесно кажучи, я не знаю. Як я можу відмовити Реріті? Вона дівчина моєї мрії і найгарніша з усіх, кого я коли-небудь бачив. Але в той же час, як я можу відмовитися від пропозиції Пінкі?! Я практично кінчив прямо тут, на кухні, фактично перебуваючи з нею в ліжку і маючи цілих вісім годин, щоб... Боже мій, люди починали війни і за менші заслуги. Але якщо я почну спати з Пінкі, чи зможемо ми з Реріті бути разом вдень?

Реріті сміється. - З тобою все гаразд, любий? Ти спітнів! Я не хотіла тебе налякати.

Я затинаюся. - Я просто не знаю... чи погодиться Твайлайт, якщо я піду? Так, саме це! Я просто не знаю, чи погодиться вона, якщо ми будемо спати разом.

- Пф, ми просто будемо спати в одному ліжку. Хто сказав, що станеться щось особливе?

Між нами знову западає незручне мовчання. Я нарешті вирішую просто запитати. - Гм... буде?

Реріті повністю ігнорує питання. - Якщо твоя сестра хоче, щоб ти залишився в її кімнаті, це нормально. Я не ображуся, і я справді не хочу тиснути на тебе, щоб ти робив те, чого не хочеш. Я просто хочу, щоб ти знав, що зараз я йду спати, і якщо тобі потрібно місце для ночівлі, ти можеш приєднатися до мене там.

Реріті ввічливо вклонилася і пішла. Я бажаю їй доброї ночі і кажу, що піду перевірю, як там моя сестра. Коротка рись, і я входжу до своєї спальні, де бачу Твайлайт у нижній піжамі та з розправленими крилами.

Вона дивиться на мене. - О, що ти тут робиш?

Я озираюся навколо, поки вона намагається зручно скласти свої крила. - Я просто перевіряю, чи ти не проти, що я тут не спатиму.

Її крила складені, вона дивиться на мене. - Що? Яка мені різниця? Рейчел, я не твоя мама. Ти можеш робити, що хочеш, тобі не потрібен мій дозвіл.

Я трохи приголомшений тим, що почув своє справжнє ім'я. - Так. Ну добре, тоді до завтра.

Вона на мить замислюється, потім піднімає очі й бачить, що я вже на півдорозі до дверей. - Де ти спатимеш?

Я завмираю і повільно обертаюся. - О, гм, Реріті сказала, що не хоче, щоб я спав на підлозі, тому вона запропонувала...

Твайлайт посміхається. - Реріті, так? Так, я бачу чому. Ну, я впевнена, що ви двоє...

Я червонію. - Стоп, стоп, Реріті ніколи не пропонувала цього, вона просто хотіла дати мені місце для ночівлі! Пінкі сказала мені, що я їй потрібен не лише для сну. - Не встигаю я закінчити речення, як б'ю себе копитом. - Я сказала забагато, чи не так?

Твайлайт затинається. - Ого. Ну, Пінкі теж хороша, я впевнена, що ви двоє...

Я простягаю копито, бажаючи сказати їй, що не підтверджую цю пропозицію, бо все ще сумніваюся, чи хочу я Реріті більше. Проте. Я майже впевнений, що вже й так вири в собі досить глибоку яму. Я примушую себе засміятися. - Ха, так, точно. Побачимося завтра.

Моя сестра лише хитає головою. - А, розважайся.

Я зачиняю за собою двері і біжу коридором, моє серце вже калатає від вибору, що стоїть переді мною. Що ж, принаймні, у мене є трохи часу, перш ніж доведеться приймати рішення. Я не буду зобов'язуватися, доки не дійду до розвилки в коридорі, де...

Моргаю, а я вже на розвилці в коридорі. Чорт, як би я хотів мати більше часу. Я дивлюся наліво і направо і бачу, що

двері в кімнатах Пінкі та Реріті зачинені, але світло горить. Я лаюсь собі під ніс, що мені справді доведеться вибирати, чи не так? Я сподівався на якісь пом'якшувальні обставини, які змусять мене вибрати одну з них, а потім дадуть мені виправдання в майбутньому, чому я відмовився від однієї з них. Але ні, я не бачу, що це відбувається тут. Все залежить від мене і від того, чого я хочу.

Я дивлюся наліво - там кімната Пінкі і більше сексу, ніж будь-хто може собі уявити. Я дивлюся направо - там кімната Реріті і вечір обіймів та зближення з давнім коханням. Я заплющую очі і думаю про те, що сталося досі, і про те, чого я прагну. Приймаючи рішення, я роблю глибокий вдих і починаю йти до кобили, з якою збираюся провести ніч. Доходжу до її кімнати, затримуюсь на секунду, щоб підтвердити свій вибір. Задоволений, я штовхаю двері...

Я посміхаюся поні, яка чекає на мене з іншого боку, і вона посміхається у відповідь. - Дякую, що прийшов.

Я киваю. - Нема за що, Реріті.

Розділ 20: